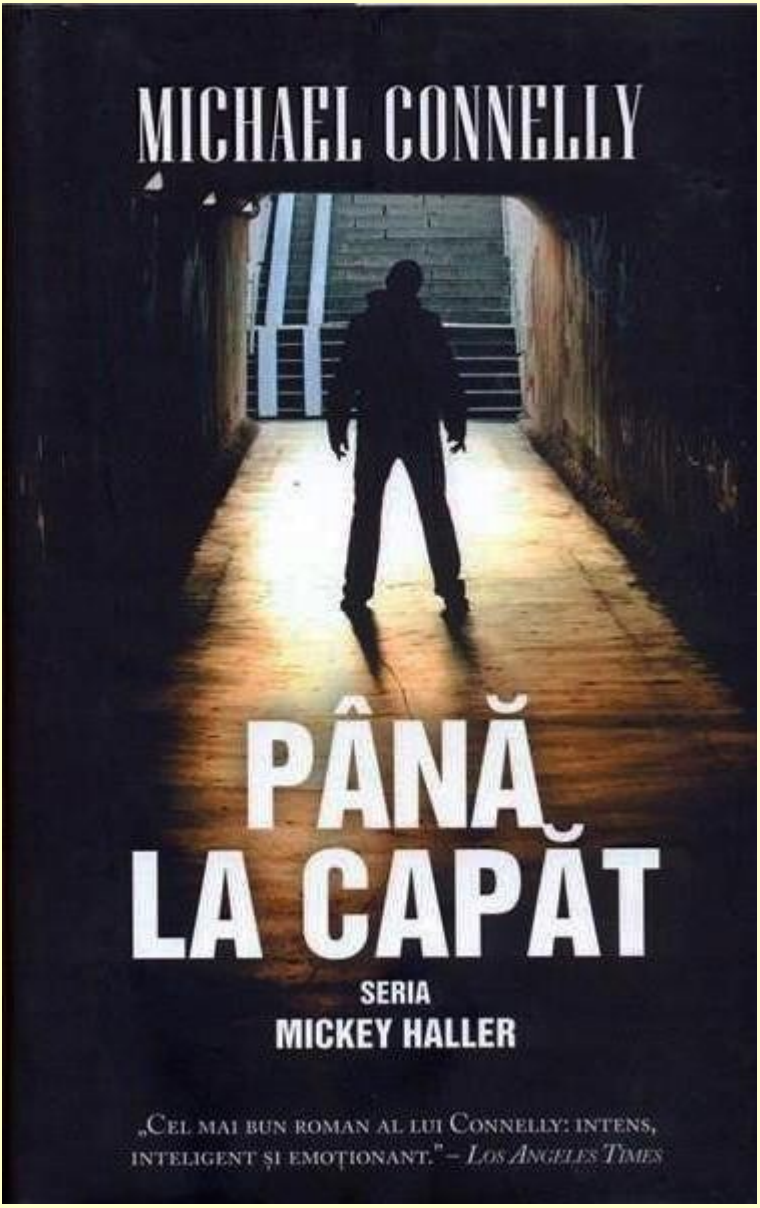
MICHAEL CONNELLY
PÂNĂ LA CAPĂT
SERIA
MICKEY HALLER
„Cel mai bun roman al lui Connelly: intens, inteligent și emoționant." – Los Angeles Times

MICHAEL CONNELLY

Până la capăt

The Reversal

Traducător: Maria Aciobăniţei prin Lingua Connexion

Editura RAO
2015

Pentru Shannon Byrne,
Cu multe mulţumiri

PARTEA ÎNTÂI

Drumul spre arest

UNU

Marţi, 9 februarie, 13.43

Ultima dată când am mâncat la Water Grill stăteam la masă cu un client care îşi omorâse soţia şi pe amantul ei cu sânge-rece şi cu premeditare, împuşcându-i pe amândoi în faţă. Mă angajase nu doar ca să-l apăr la proces, ci şi ca să-l exonerez pe deplin şi să-i reabilitez reputaţia în faţa opiniei publice. De data asta, stăteam la masă cu un om cu care trebuia să fiu mai atent. Luam prânzul cu Gabriel Williams, procurorul districtual din Los Angeles.

Se întâmpla într-o după-amiază răcoroasă, în toiul iernii. Eram cu Williams şi şeful lui de personal, omul lui de încredere – a se citi consilier politic – Joe Ridell. Masa fusese programată pentru ora 13.30, când majoritatea avocaţilor de la tribunal erau deja înapoi la CCB[1], iar procurorul nu putea fi văzut stând la taclale cu un membru al taberei adverse. Adică eu, Mickey Haller, apărătorul osândiţilor.

Restaurantul Water Grill era un loc drăguţ pentru un prânz în oraş. Mâncare bună şi atmosferă plăcută, distanţă convenabilă între mese pentru conversaţii private şi o listă de vinuri greu de egalat de alte localuri centrale. Era acel gen de local unde îţi păstrai sacoul pe tine şi ospătarul îţi aşeza un şervet albastru în poală, ca să nu te deranjezi să ţi-l aşezi singur. Echipa procurorilor a comandat martini pe cheltuiala contribuabililor, iar eu am ales apa gratuită oferită de restaurant. Lui Williams i-au trebuit două înghiţituri de gin şi o măslină ca să ajungă la motivul pentru

[1] Criminal Courts Building - Clădirea Tribunalului Superior (n.tr.)

care ne ascundeam la vedere.

— Mickey, am o propunere pentru tine.

Am dat aprobator din cap. Ştiam deja de la Ridell, care mă sunase în dimineaţa aceea ca să stabilim întâlnirea. Confirmasem, apoi trecusem la telefon, încercând să obţin cât de multe informaţii posibile cu privire la propunerea respectivă. Nici măcar prima dintre fostele mele soţii, care era angajata procurorului districtual, nu ştia despre ce era vorba.

— Sunt ochi şi urechi, am spus. Nu în fiecare zi se întâmplă să-ţi facă o propunere însuşi procurorul districtual. Ştiu că nu poate fi vorba de vreunul dintre clienţii mei – nu ar avea de ce să beneficieze de interesul şefului mare. Şi în clipa asta nu am prea multe cazuri. Sunt vremuri grele.

— Ei bine, ai dreptate, a spus Williams. Nu e vorba de niciun client al tău. Am un caz pe care aş vrea să-l preiei.

Am dat iar din cap. Acum înţelegeam. Toţi îl urăsc pe avocatul apărării până când au nevoie de el. Nu ştiam dacă Williams avea copii, dar cred că aflase din sursele lui că nu luam cazuri cu minori. Aşadar, bănuiam că trebuia să fie vorba de soţia lui. Probabil şterpelise ceva dintr-un magazin sau se urcase băută la volan, iar el încerca să ţină totul ascuns.

— Cine a fost săltat? am întrebat.

Williams s-a uitat la Ridell şi au zâmbit amândoi.

— Nu, nimic de genul ăsta, a zis Williams. Iată care e propunerea mea! Aş vrea să te angajez, Mickey. Vreau să lucrezi pentru procuratură.

Dintre toate ideile care îmi trecuseră prin cap de când vorbisem la telefon cu Ridell, la aceea de a deveni procuror nu mă gândisem. Eram membru purtător de legitimaţie în baroul de avocaţi ai apărării de peste douăzeci de ani. În tot acest timp, devenisem suspicios şi neîncrezător în privinţa procurorilor şi a poliţiştilor, poate nu în aceeaşi

măsură în care nu aveam încredere în violatorii din Nickerson Gardens, dar în orice caz, suficient de mult încât să nu ajung să fac vreodată parte din echipa lor. Ei nu mă voiau, iar eu nu-i voiam pe ei, pur şi simplu. Cu excepţia fostei soţii de care am pomenit şi a unui frate vitreg, care era detectiv în cadrul poliţiei din Los Angeles, n-aş fi întors spatele niciunuia dintre ei. Mai ales lui Williams. El era mai întâi politician, apoi procuror. Asta îl făcea şi mai periculos. Deşi fusese procuror o perioadă scurtă la începutul carierei în justiţie, petrecuse douăzeci de ani ca avocat pentru drepturile omului înainte să candideze independent la funcţia de procuror districtual, obţinând postul datorită unui resentiment general faţă de poliţie şi procuratură. Fusesem cât se poate de precaut la prânzul acesta elegant din clipa în care mi se aşezase şervetul în poală.

— Să lucrez pentru dumneata? am întrebat. În calitate de ce?

— În calitate de procuror special. Însărcinat cu un singur caz. Vreau să te ocupi de cazul lui Jason Jessup.

M-am uitat lung la el. Credeam că o să încep să râd în hohote. Era un fel de glumă ticluită foarte inteligent. Pe urmă am înţeles că nu era cazul. Nu te duc ei la Water Grill doar ca să glumească.

— Vrei să fiu procuror în cazul lui Jessup? Din câte am auzit, nu avem pentru ce să-l acuzăm. Cazul ăsta e ca o raţă fără aripi. Nu mai ai ce-i face, doar s-o omori şi s-o mănânci.

Williams a clătinat din cap într-un fel în care părea că vrea să se convingă mai mult pe el decât pe mine.

— Marţea viitoare e aniversarea crimei, a zis el. O să anunţ că intenţionăm să-l punem sub acuzare pe Jessup. Şi vreau să fii lângă mine la conferinţa de presă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi m-am uitat la ei. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă uitându-mă prin sălile

de judecată şi încercând să îi citesc pe juraţi, pe judecători, pe martori şi pe procurori. Cred că am ajuns să mă pricep. Dar la masa asta nu puteam să-i citesc pe Williams şi pe aghiotantul lui, care stăteau la un metru de mine.

Jason Jessup era un ucigaş, de copii condamnat, care petrecuse douăzeci şi patru de ani în închisoare până cu o lună înainte, când Curtea Supremă din California desfiinţase condamnarea şi trimisese cazul înapoi către districtul Los Angeles, fie pentru o rejudecare, fie pentru respingerea tuturor acuzaţiilor. Legea se dăduse după două decenii de lupte juridice, puse la cale în mare parte în celula lui Jessup, cu propriul stilou. Scriind apeluri, moţiuni, plângeri şi orice fel de provocări legale pe care le putea cerceta, avocatul autointitulat nu reuşise să facă vreun progres cu statul sau curţile federale, dar, într-un târziu, câştigase atenţia unei organizaţii de avocaţi cunoscută sub numele de Proiectul de Justiţie Genetică (PJG). Aceştia îi preluaseră cazul şi cauza, obţinând în cele din urmă un ordin de testare genetică a spermei găsite pe rochia fetiţei pentru strangularea căreia fusese condamnat.

Jessup fusese condamnat înainte ca proba ADN să fie folosită în procesele penale. Analiza făcută după atâţia ani stabilise că sperma găsită pe rochie nu era a lui Jessup, ci provenea de la un individ necunoscut. Deşi tribunalele menţinuseră în mod repetat condamnarea lui Jessup, această informaţie nouă înclinase balanţa în favoarea lui. Curtea Supremă citase descoperirile în urma analizei ADN, precum şi alte inadvertenţe în dosarele şi probele de la proces, de aceea desfiinţase cazul.

Cam atât ştiam despre cazul lui Jessup, iar informaţiile erau în mare parte aflate din articolele de ziar şi din bârfele de la tribunal. Deşi nu citisem ordinul judecătoresc în întregime, citisem o parte în *Los Angeles Times* şi ştiam că era o decizie usturătoare, un ecou al declaraţiilor de

nevinovăţie îndelung susţinute de Jessup, dar şi al proastei administrări a cazului de către poliţie şi procurori. Ca avocat al apărării, nu pot să spun că nu mă bucuram să văd procuratura dată peste cap din cauza hotărârii. Să spunem că era o bucurie răutăcioasă a celui defavorizat. Nu avea nicio importanţă că nu era cazul meu sau că regimul actual de la procuratură nu avea nimic de-a face cu acest caz din 1986; în tabăra apărării sunt atât de puţine victorii, încât se simte mereu o bucurie comună pentru succesul altora şi pentru înfrângerea sistemului.

Hotărârea Curţii Supreme fusese anunţată cu o săptămână înainte, dând startul unei perioade de şaizeci de zile în care procurorul districtual trebuia să repună pe rol cazul lui Jessup sau să renunţe la acuzaţii. Se părea că nu trecuse nici măcar o zi de la hotărâre în care Jessup să nu fi fost dat la ştiri. Acorda nenumărate interviuri prin telefon şi în persoană din închisoarea San Quentin, susţinându-şi nevinovăţia şi înţepându-i pe poliţiştii şi pe procurorii care îl băgaseră acolo. În necazul lui, câştigase sprijinul mai multor celebrităţi de la Hollywood şi al unor sportivi profesionişti şi făcuse deja o plângere civilă împotriva municipiului şi a districtului, cerând milioane de dolari drept despăgubire pentru anii în care fusese încarcerat pe nedrept. În aceste vremuri de vârtejuri mediatice, dispunea de un forum nesfârşit, pe care îl folosea ca să se ridice la statutul de erou al poporului. Când avea să iasă în sfârşit din închisoare, avea să fie şi el o celebritate.

Ştiind atât de puţine detalii despre caz, aveam impresia că era un om nevinovat care fusese supus timp de un sfert de secol unei torturi şi care merita să obţină cât putea de pe urma experienţei. Cu toate astea, ştiam destule ca să înţeleg că, din moment ce probele ADN erau în favoarea lui Jessup, cazul era ca şi pierdut şi că ideea de a-l rejudeca părea un exerciţiu de masochism politic care nu prea avea

cum să le aparţină lui Williams şi lui Ridell.

Asta dacă nu cumva...

— Ce ştiţi voi şi eu nu ştiu? am întrebat. Şi ce nu ştie *Los Angeles Times*?

Williams a zâmbit îngâmfat şi s-a aplecat peste masă ca să-mi răspundă.

— Tot ce a stabilit Jessup, cu ajutorul PJG-ului, e că ADN-ul lui nu era pe rochia fetei, a zis el. Ca solicitant, nu avea cum să stabilească şi de la cine provenea proba.

— Aşa că aţi verificat-o în baza de date.

Williams a încuviinţat din cap.

— Aşa am făcut. Şi am găsit ceva.

Nu a mai zis nimic în plus.

— Ei bine, cine era?

— Nu-ţi dezvălui acest lucru decât dacă te ocupi de caz. Altfel, trebuie să rămână confidenţial. Dar îţi spun că informaţiile noastre vor duce la o tactică procesuală care să neutralizeze chestiunea ADN-ului, lăsând restul cazului şi al probelor relativ intacte. Nu a fost nevoie de ADN ca să-l condamnăm prima dată. Nu avem nevoie de ADN nici acum. La fel ca în 1986, credem că Jessup e vinovat de crimă şi nu mi-aş face datoria dacă nu aş încerca să-l pun sub acuzare, indiferent de şansele de condamnare, de posibilul impact politic negativ şi de percepţia publicului cu privire la caz.

Vorbea de parcă se uita la camerele de luat vederi, nu la mine.

— Atunci de ce nu-l pui dumneata sub acuzare? l-am întrebat. De ce apelezi la mine? Ai trei sute de avocaţi capabili care lucrează pentru procuratură. Ştiu pe unul pe care îl ţii blocat în biroul din Van Nuys şi care ar accepta cazul cât ai clipi. De ce vii la mine?

— Pentru că acuzarea nu poate veni din partea procuraturii. Sunt sigur că ai citit sau ai auzit declaraţiile. E

o pată pe cazul ăsta şi nu contează că nu mai există niciun avocat angajat la mine care să fi lucrat pe atunci. Oricum trebuie să aduc pe cineva din afară, un independent care să meargă la tribunal. Cineva...

— Pentru asta există procurorul general, am zis eu. Dacă ai nevoie de un om din afară, mergi la el!

Acum îi scoteam ochii şi o ştiam toţi trei. Era imposibil ca Gabriel Williams să îi ceară procurorului general să preia cazul. Ar fi încălcat linia subţire ca de lamă a politicii. Postul de procuror general reprezenta o funcţie obţinută prin alegeri în California şi toţi experţii în politică din oraş o considerau următoarea oprire a lui Williams în drumul său spre funcţia de guvernator sau spre altă poziţie politică avantajoasă. Ultimul lucru pe care voia Williams să-l facă era să dea un caz care putea fi folosit împotriva lui pe mâna unui potenţial adversar politic, indiferent cât de bătrân era acesta, în politică, în sala de judecată şi în viaţă, nu-i dai adversarului bâta pe care o poate folosi mai târziu împotriva ta.

— Nu mergem cu asta la procurorul general, a zis Williams pe un ton indiferent. De asta te vreau pe tine, Mickey. Eşti un avocat al apărării bine-cunoscut şi respectat. Cred că publicul ar avea încredere că poţi fi imparţial în această chestiune şi, de aceea, o să creadă şi o să accepte condamnarea pe care o poţi obţine în acest caz.

În timp ce mă uitam la Williams, a apărut un ospătar să ne ia comanda. Fără să-şi ia ochii de la mine, Williams i-a spus să plece.

— Nu prea am fost atent la toate astea, i-am spus. Cine e avocatul lui Jessup? Mi-ar fi greu să lupt contra unui coleg pe care să îl cunosc bine.

— Deocamdată nu are decât avocatul din partea PJG-ului şi unul pentru litigii civile. Nu şi-a angajat un avocat al apărării pentru că se aşteaptă să renunţăm la toată

chestiunea.

Am dat din cap, încă un obstacol fusese înlăturat.

— Dar îl aşteaptă o surpriză, a spus Williams. O să-l aducem aici şi o să rejudecăm procesul. El a făcut-o, Mickey, asta-i tot ce trebuie să ştii. Fetiţa aceea e moartă şi asta e de ajuns pentru orice procuror. Acceptă cazul! Fă ceva pentru comunitate şi pentru tine însuţi! Cine ştie, s-ar putea chiar să-ţi placă şi să vrei să rămâi la noi?! Dacă ar fi aşa, nouă ne-ar surâde posibilitatea asta.

Am coborât ochii spre faţa de masă, gândindu-mă la ultimele lui cuvinte. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o pe fiica mea în sala de judecată, văzându-mă pledând pentru stat în loc să pledez pentru acuzaţi. Williams vorbea mai departe, fără să-şi dea seama că luasem deja o decizie.

— Evident, nu-ţi pot plăti cât iei tu de obicei, dar dacă accepţi, nu cred că o faci pentru bani. Pot să-ţi ofer un birou şi o secretară. Pot să-ţi ofer tot sprijinul-şi expertiza legală. Cel mai bun din...

— Nu vreau să am birou la procuratură. Aş vrea să rămân independent de voi. Trebuie să rămân complet autonom. Şi fără să mai luăm prânzul. Facem anunţul, după care mă laşi în pace. Eu decid cum să instrumentez cazul.

— Bine. Foloseşte-ţi propriul birou, numai să nu păstrezi probe acolo. Şi, evident, poţi să iei propriile decizii.

— Şi dacă fac asta, vreau să îmi aleg singur avocatul secund şi detectivul de la poliţia din Los Angeles. Oameni în care să pot avea încredere.

— Vrei ca al doilea avocat să fie din biroul nostru sau de la firma ta?

— O să am nevoie de cineva din interior.

— Presupun că vorbim despre fosta ta soţie.

— Aşa e. Dacă e de acord. Şi dacă reuşim cumva să obţinem o condamnare, o aduceţi de la Van Nuys aici, în centru, la Infracţiuni Grave, unde îi e locul.

— E mai uşor de zis decât...

— Asta e înţelegerea. Ori o accepţi, ori nu.

Williams s-a uitat la Ridell şi l-am văzut pe presupusul aghiotant făcând un semn aprobator din cap, aproape imperceptibil.

— În regulă, a spus Williams, întorcându-se spre mine. Atunci cred că o să accept. Dacă tu câştigi, ea vine aici. Batem palma!

S-a întins peste masă şi am dat mâna cu el. El zâmbea, eu nu.

— Mickey Haller din partea statului, a zis el. Sună frumos.

Din partea statului. Ar fi trebuit să mă simt bine. Ar fi trebuit să mă simt ca şi cum făceam parte din ceva nobil şi drept. Dar nu aveam decât un sentiment urât că depăşisem o limită în interiorul meu.

— Minunat, am spus.

DOI

Vineri, 12 februarie, 10.00

Harry Bosch se apropie de recepţia procuraturii de la etajul optsprezece al sediului CCB. Îşi dădu numele şi spuse că avea o întâlnire programată pentru ora zece cu procurorul districtual Gabriel Williams.

— De fapt, întâlnirea dumneavoastră are loc în sala de şedinţe A, spuse recepţionista după ce verifică ecranul computerului din faţa ei. Intraţi pe uşa aceea, faceţi la dreapta şi mergeţi până în capătul holului. Faceţi din nou la dreapta şi sala de şedinţe A este pe stânga. Este scris pe uşă. Ei vă aşteaptă.

Uşa de pe peretele cu lambriuri de lemn din spatele ei se

dădu la o parte cu un bâzâit şi Bosch trecu înainte, întrebându-se cine erau *ei,* cei care îl aşteptau. De când primise solicitarea din partea secretarei procurorului districtual cu o zi înainte, Bosch nu reuşise să afle despre ce era vorba. Era de aşteptat ca procuratura să-şi păstreze secretele, dar, de obicei, tot se mai scurgea câte o informaţie. Până în acel moment nici nu ştiuse dacă urma să se vadă cu mai mult de o persoană.

Urmând drumul indicat, Bosch ajunse în dreptul uşii pe care scria SALA DE ŞEDINŢE A, bătu o dată şi auzi un glas de femeie spunând: „Poftiţi”.

Intră în sală şi văzu o femeie care stătea singură la o masă cu opt scaune, cu un teanc de documente, dosare, fotografii şi un laptop în faţă. I se părea că o cunoaşte, dar nu reuşea să-şi amintească de unde. Era atrăgătoare şi brunetă, cu păr ondulat care îi încadra faţa. Ochii ei ageri îl urmăreau intrând şi avea un zâmbet plăcut, aproape curios. Ca şi cum ştia ceva ce el nu ştia. Purta costumul standard de procuror, bleumarin. Poate că Harry nu-şi dădea seama cine era, dar presupunea că era adjunctul procurorului districtual.

— Detectivul Bosch?

— Chiar eu.

— Intraţi, luaţi loc.

Bosch îşi trase un scaun şi se aşeză faţă în faţă cu ea. Văzu pe masă o fotografie de la locul unei crime cu un copil aruncat într-un tomberon fără capac. Era o fetiţă şi purta o rochie albastră cu mâneci lungi. Era desculţă şi întinsă pe o grămadă de moloz şi alte gunoaie. Marginile albe ale fotografiei erau îngălbenite. Era o fotografie veche. Femeia aşează un dosar peste fotografie şi îi întinse mâna peste masă.

— Nu cred că ne-am mai cunoscut, spuse ea. Mă numesc Maggie McPherson.

Bosch recunoştea numele, dar nu mai ţinea minte de unde sau de la ce caz.

— Sunt adjunctul procurorului districtual, continuă ea, şi voi fi avocatul secund al acuzării în cazul lui Jason Jessup. Primul avocat...

— Jason Jessup? întrebă Bosch. Îl puneţi sub acuzare?

— Da. Vom face anunţul săptămâna viitoare şi vă rog să păstraţi secretul până atunci. Îmi pare rău că avocatul principal întârzie la întâi...

Uşa se deschise şi Bosch îşi întoarse privirea. Mickey Haller intră în cameră. Bosch rămase cu gura căscată. Nu pentru că nu l-ar fi recunoscut pe Haller. Erau fraţi vitregi şi îl identifică din prima. Dar vederea acestuia la procuratură era o imagine care nu prea părea să aibă sens. Haller era avocat al apărării în procesele penale, îşi găsea locul acolo ca pisica în adăpostul pentru câini.

— Ştiu, zise Haller. Te gândeşti: „Ce naiba e asta?”

Haller se îndreptă zâmbind spre focul unde stătea McPherson şi îşi trase un scaun. Atunci Bosch îşi aminti de unde ştia numele acesteia.

— Voi doi... zise Bosch. Aţi fost căsătoriţi, nu?

— Exact, spuse Haller. Timp de opt ani minunaţi.

— Şi ce, ea îl pune pe Jessup sub acuzare şi tu îl aperi? Nu e un conflict de interese?

Zâmbetul lui Haller se transformă într-un rânjet larg.

— Ar fi un conflict numai dacă am fi în tabere opuse, Harry. Dar nu suntem. Noi îl punem sub acuzare. Împreună. Eu sunt avocatul principal. Maggie e cel secund. Şi vrem să fii tu detectivul nostru.

Bosch era complet derutat.

— Stai un pic! Tu nu eşti procuror. Asta nu...

— Am fost numit procuror independent, Harry. Totul e legal. Nici n-aş sta aici dacă nu ar fi. Îl acuzăm pe Jessup şi vrem să ne ajuţi.

Bosch trase un scaun şi se aşeză încet.

— Din câte am auzit, cazul e aproape imposibil. Doar dacă nu-mi spuneţi cumva că Jessup a falsificat testul ADN.

— Nu, nu asta spunem, zise McPherson. Am făcut propriile teste şi corelări. Rezultatele lui erau corecte. Nu era ADN-ul lui pe rochia victimei.

— Dar asta nu înseamnă că am pierdut cazul, adăugă repede Haller.

Bosch se uită lung de la McPherson la Haller, apoi iar la McPherson. Ceva îi scăpa cu siguranţă.

— Atunci al cui ADN era? întrebă el.

McPherson se uită pieziş la Haller înainte să răspundă.

— Al tatălui ei vitreg, spuse ea. Acum e mort, dar credem că există o explicaţie pentru faptul că sperma lui a fost găsită pe rochia fiicei vitrege.

Haller se aplecă brusc peste masă.

— O explicaţie care lasă loc şi pentru recondamnarea lui Jessup pentru uciderea fetei.

Bosch se gândi o clipă şi îi apăru în gând imaginea propriei fiice. Ştia că existau răufăcători în lume care trebuiau ţinuţi închişi, indiferent cât de greu era. Iar un ucigaş de copii făcea parte din categoria asta.

— Bine, zise el. Mă bag.

TREI

Marţi, 16 februarie, 13.00

La procuratură exista o sală pentru conferinţe de presă care nu mai fusese renovată de pe vremea când era folosită pentru şedinţele de informare în cazul lui Charles Manşon. Pereţii cu lambriuri de lemn roase şi steaguri ofilite

formaseră fundalul pentru mii de şedinţe de informare şi dădeau tuturor întâlnirilor ţinute acolo un aer sărăcăcios, care contrazicea adevărata putere şi măreţie a instituţiei. Procurorul general nu era niciodată defavorizat în vreun demers, dar se părea că procuratura nu avea banii necesari nici măcar pentru o zugrăveală nouă.

Cu toate astea, locul ales servea foarte bine anunţului cu privire la cazul Jessup. Poate prima dată în sălile acelea goale ale justiţiei, procurorii aveau să fie cei defavorizaţi. Decizia de a rejudeca procesul lui Jason Jessup era încărcată de pericole şi de probabilitatea realistă a eşecului. Stând acolo, lângă Gabriel Williams şi în faţa unui grup de camere video, lumini puternice şi reporteri, mi-am dat seama în sfârşit ce greşeală colosală făcusem. Decizia de a prelua cazul din dorinţa de a fi pe placul fiicei mele, al fostei soţii şi al meu urma să aibă consecinţe dezastruoase. Aveam să mă fac praf.

Era un moment pe care rareori îl vezi cu ochii tăi. Presa se adunase ca să surprindă sfârşitul poveştii. Procuratura urma, cu siguranţă, să anunţe că Jason Jessup nu avea să mai fie supus unui proces.

Poate că procurorul districtual nu avea să ofere scuze publice, dar putea măcar să spună că nu existau probe. Că nu puteau construi un caz împotriva acestui om care fusese încarcerat prea mult timp. Cazul avea să fie clasat şi, atât din punctul de vedere al legii, cât şi al publicului, Jessup avea să fie în sfârşit un om liber şi nevinovat.

Se întâmplă rareori ca presa să fie păcălită în totalitatea ei şi de obicei nu reacţionează bine la aşa ceva. Dar Williams îi amăgise pe toţi, fără îndoială. Ne mişcaserăm pe ascuns în ultima săptămână, construind echipa şi reanalizând probele care mai erau disponibile. Nu suflase nimeni o vorbă, ceea ce era probabil o premieră pe holurile de la CCB. Deşi am văzut o primă umbră de suspiciune pe

faţa reporterilor care mă recunoscuseră când am intrat, Williams a fost cel care le-a dat lovitura decisivă, urcându-se fără alte tergiversări la un pupitru înţesat de microfoane şi reportofoane digitale.

— Într-o dimineaţă de duminică, acum douăzeci şi patru de ani, Melissa Landy, de doisprezece ani, a fost răpită din curtea casei ei din Hancock Park şi ucisă cu sălbăticie. Ancheta a dus curând către un suspect pe nume Jason Jessup. Acesta a fost arestat, găsit vinovat la proces şi condamnat la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea eliberării condiţionate. Această condamnare a fost desfiinţată acum două săptămâni de către Curtea Supremă de Justiţie şi trimisă către departamentul meu. Mă aflu aici ca să vă anunţ că procuratura districtului Los Angeles îl va retrimite în judecată pe Jason Jessup pentru uciderea Melissei Landy. Se menţin acuzaţiile de răpire şi omucidere. Instituţia noastră intenţionează încă o dată să îl aducă pe domnul Jessup în faţa justiţiei.

Aici a făcut o pauză ca să dea anunţului un plus de greutate.

— După cum ştiţi, Curtea Supremă a descoperit unele nereguli apărute în timpul primului proces – nereguli care, desigur, au apărut cu mai bine de două decenii înainte de administraţia actuală. Pentru a evita conflictele politice şi orice altă aparenţă de incorectitudine din partea acestei instituţii, am numit un procuror special independent care să se ocupe de acest caz. Mulţi dintre voi îl cunosc pe bărbatul aflat în dreapta mea. Michael Haller a fost un avocat al apărării de seamă în Los Angeles în ultimii douăzeci de ani. Este un membru respectat şi exemplar al baroului. A acceptat numirea şi şi-a asumat responsabilitatea faţă de acest caz începând de astăzi. Politica acestei instituţii a fost să nu judece cazurile în presă. Cu toate acestea, eu şi domnul Haller suntem dispuşi să răspundem la câteva

întrebări, atâta timp cât acestea nu vizează detalii specifice şi probe legate de acest caz.

S-a stârnit un cor gălăgios de voci care strigau diverse întrebări pentru noi. Williams a ridicat mâinile pentru a face apel la calm.

— Câte o întrebare pe rând, oameni buni! Haideţi să începem cu dumneavoastră.

A arătat cu degetul către o femeie din primul rând. Nu-mi aminteam numele ei, dar ştiam că lucra pentru ziarul *Times.* Williams îşi cunoştea priorităţile.

— Sunt Kate Salters, de la *Times*, a spus ea, săritoare. Ne puteţi spune cum aţi luat decizia de a-l pune din nou pe Jessup sub urmărire penală după ce proba ADN l-a disculpat?

Înainte de a intra în sală, Williams îmi spusese că el avea să facă anunţul şi să răspundă la toate întrebările, dacă nu îmi erau adresate mie în mod special. Era clar că el conducea spectacolul. Dar am decis să scot în evidenţă de la bun început că acesta avea să fie cazul meu.

— Voi răspunde eu la această întrebare, am spus, aplecându-mă spre pupitru şi spre microfoane. Testul ADN realizat de Proiectul de Justiţie Genetică a arătat că lichidul seminal de pe îmbrăcămintea victimei nu provenea de la Jason Jessup. Acest lucru nu înseamnă că nu a fost implicat în comiterea crimei. Există o diferenţă. Testul ADN nu face decât să ofere nişte informaţii în plus pentru juraţi.

M-am îndreptat la loc şi i-am surprins privirea lui Williams, care părea să spună: „Nu te pune cu mine”.

— Al cui era ADN-ul? a strigat cineva.

Williams s-a aplecat repede ca să răspundă.

— Nu dăm în acest moment informaţii despre probe.

— Mickey, de ce iei tu acest caz?

Întrebarea venea din spatele sălii, din spatele luminilor şi nu puteam să văd cine vorbea. M-am apropiat din nou de

microfoane, înclinându-mă în aşa fel încât Williams să fie nevoit să se dea la o parte.

— Bună întrebare, am spus. Cu siguranţă e ceva neobişnuit pentru mine să trec în cealaltă tabără, ca să spunem aşa. Dar cred că acest caz merită rocada. Sunt ofiţer al Curţii şi un membru mândru al Baroului de avocatură din California. Noi depunem un jurământ să căutăm dreptatea şi corectitudinea, respectând Constituţia şi legile acestei ţări şi ale acestui stat. Una dintre îndatoririle unui avocat este să apere o cauză dreaptă fără să se gândească la el însuşi. Aceasta este o astfel de cauză. Cineva trebuie să vorbească pentru Melissa Landy. Am reanalizat probele din acest caz şi cred că sunt în tabăra cea bună. Măsura acestuia va fi dată de existenţa dovezilor incontestabile. Cred că această dovadă există.

Williams s-a apropiat şi a pus mâna pe braţul meu ca să mă îndepărteze uşor de pupitru.

— Nu dorim să discutăm mai mult de atât cu privire la probe, a spus el grăbit.

— Jessup a stat deja douăzeci şi patru de ani la închisoare, a spus Salters. Orice condamnare pentru ceva mai puţin decât omor calificat şi va fi liber pe baza pedepsei executate. Domnule Williams, rejudecarea acestui om merită cu adevărat efortul şi cheltuielile?

Mi-am dat seama înainte să termine de pus întrebarea că ea şi Williams erau înţeleşi. Ea arunca mingi uşoare şi el le dădea afară din teren, arătând bine şi onest pentru ştirile de la ora unsprezece şi pentru ziarul de dimineaţă. Aranjamentul era avantajos pentru ea pentru că primea detalii de culise despre probe şi despre strategia din timpul procesului. În clipa aceea am decis că era *cazul meu, procesul meu, aranjamentul meu.*

— Nimic din toate acestea nu contează, am spus cu glas tare din locul în care mă aflam.

Toţi ochii s-au îndreptat spre mine. S-a întors chiar şi Williams.

— Poţi vorbi la microfon, Mickey?

Era aceeaşi voce din spatele reflectoarelor. Îmi spunea Mickey. M-am apropiat din nou de microfoane, dându-l la o parte pe Williams, ca pe un pivot mic la baschet care pleacă spre recuperare.

— Uciderea unui copil este o crimă care trebuie judecată conform literei legii, indiferent de posibilităţi şi de riscuri. Aici nu există garanţia victoriei. Dar acest lucru nu ne-a influenţat decizia. Criteriul este suspiciunea întemeiată, iar eu cred că îl putem depăşi. Considerăm că totalitatea probelor demonstrează că acest om a comis o crimă oribilă şi nu contează cât timp a trecut de atunci sau cât timp a fost încarcerat. Trebuie pus sub acuzare. Am o fiică puţin mai mare decât era Melissa... Ştiţi, oamenii uită că, în primul proces, statul a cerut pedeapsa cu moartea, dar juriul s-a opus şi de aceea judecătorul a impus închisoarea pe viaţă. Asta a fost atunci, acum e altceva. Vom cere încă o dată pedeapsa cu moartea pentru acest caz.

Williams mi-a pus mâna pe umăr şi m-a tras din faţa microfoanelor.

— Haideţi să nu ne lăsăm duşi de val, a spus el repede. Procuratura nu s-a decis încă dacă să ceară pedeapsa cu moartea sau nu. Acest lucru se va stabili mai târziu. Dar domnul Haller aduce în discuţie un aspect valid şi foarte trist. În societatea noastră, nu există ceva mai grav decât uciderea unui copil. Trebuie cu orice preţ să îi facem dreptate Melissei Landy. Vă mulţumim că aţi venit!

— Staţi puţin, a strigat un reporter de pe scaunele din mijloc. Cum rămâne cu Jessup? Când va fi adus aici pentru proces?

Williams s-a sprijinit cu ambele mâini de pupitru, un gest aparent întâmplător, dar care era menit să mă ţină departe

de microfoane.

— Ceva mai devreme, în această dimineaţă, domnul Jessup a fost preluat de poliţia din Los Angeles şi este transportat acum de la San Quentin. Va fi reţinut în închisoarea centrală şi cazul va merge mai departe. Condamnarea lui a fost suprimată, dar acuzaţiile împotriva lui se menţin. Momentan, nu mai avem altceva de adăugat.

Williams a făcut un pas în spate şi mi-a făcut semn spre uşă. A aşteptat până când m-am urnit din loc şi nu mai eram în bătaia microfoanelor. Pe urmă a venit după mine, chiar în spatele meu şi mi-a şoptit la ureche, pe măsură ce ne apropiam de uşă:

— Dacă mai faci asta o dată, te concediez pe loc.

M-am întors cu faţa spre el în timp ce mergeam.

— Ce să fac? Să răspund la o întrebare aranjată de dumneata?

Am ieşit pe coridor. Ridell aştepta acolo, împreună cu un purtător de cuvânt al biroului, un tip pe nume Fernandez. Dar Williams m-a împins mai departe pe coridor, la distanţă de cei doi. Când a vorbit, a făcut-o tot în şoaptă.

— Te-ai abătut de la scenariu. Dacă mai faci aşa ceva, am terminat cu tine.

M-am oprit brusc şi m-am uitat la el, iar Williams era cât pe ce să dea peste mine.

— Ascultă, eu nu sunt marioneta dumitale, i-am spus. Sunt un furnizor de servicii independent, mai ţii minte? Dacă mă tratezi altfel, o să ţii oala fierbinte în mână, fără mănuşi.

Williams s-a uitat urât la mine. Era clar că nu mă făceam înţeles.

— Şi ce a fost porcăria aceea despre pedeapsa cu moartea? m-a întrebat. Nici n-am ajuns până acolo şi nu aveai undă verde să spui aşa ceva.

Era mai solid decât mine, mai înalt. Se folosise de corpul

lui ca să îmi invadeze spaţiul intim şi să mă împingă spre perete.

— O să ajungă la urechile lui Jessup şi o să-l pună pe gânduri, am zis. Şi dacă avem noroc, va propune o înţelegere şi toată problema va dispărea, inclusiv procesul lui civil. O să vă scutească de cheltuieli. La urma urmei, despre asta e vorba, nu? Despre bani. Obţinem o condamnare şi el nu are baza unui caz civil. Dumneata şi administraţia oraşului economisiţi câteva milioane de dolari.

— Asta nu are nicio legătură! Aici e vorba de dreptate şi ar fi trebuit să-mi spui ce ai de gând. Nu să forţezi mâna şefului tău.

Intimidarea fizică m-a plictisit foarte repede. I-am pus palma pe piept şi l-am împins din faţa mea.

— Mda, ei bine, nu eşti şeful meu. Eu nu am şef.

— Serios? Cum spuneam, aş putea să te concediez chiar acum.

Am arătat cu degetul pe coridor, spre uşa sălii de conferinţe.

— Da, o să arate foarte bine! Să îl concediezi pe procurorul independent pe care *dumneata* l-ai angajat. Nu a făcut şi Nixon la fel când cu afacerea Watergate? Şi i-a mers tare bine, ce să zic! Ce-ar fi să ne întoarcem acolo şi să le spunem? Sunt sigur că mai sunt câteva camere în sală.

Williams a ezitat, înţelegând încurcătura. Îl pusesem la zid fără să-şi dea măcar seama. Dacă mă concedia, avea să arate ca un mare idiot care nu poate fi ales, iar el ştia asta. S-a apropiat de mine şi a şoptit şi mai încet, folosind cea mai veche ameninţare posibilă între bărbaţi. Eram pregătit.

— Să nu te pui rău cu mine, Haller!

— Atunci nu te băga peste cazul meu. Aici nu e vorba de vreo campanie şi nici de bani. Aici e vorba de crimă, şefule.

Dacă vrei să obţin o condamnare, dă-te la o parte din calea mea.

I-am făcut plăcerea, spunându-i şef. Williams a strâns din buze şi s-a uitat lung la mine.

— Ca să fim înţeleşi, a zis el într-un târziu.

Am dat din cap.

— Da, cred că suntem înţeleşi.

— Înainte să discuţi cu presa despre cazul ăsta, trebuie să obţii aprobare de la biroul meu. Ai înţeles?

— Perfect.

S-a întors şi s-a îndepărtat pe coridor. Oamenii lui l-a urmat. Am rămas pe hol, uitându-mă după ei. Adevărul era că nimic nu îmi repugna mai mult în privinţa legii decât pedeapsa cu moartea. Nu era vorba că aş fi avut vreodată un client executat sau vreun proces de acest fel. Dar credeam în ideea că o societate dezvoltată nu îşi omoară propriii cetăţeni.

Însă asta nu mă oprise să folosesc ameninţarea pedepsei cu moartea ca un avantaj în acest caz. Stând singur pe hol, m-am gândit că poate asta mă făcea un procuror mai bun decât credeam că pot fi.

PATRU

Marţi, 16 februarie, 14.43

De obicei, acesta era cel mai bun moment când lucra la un caz. Drumul cu maşina către centrul oraşului, cu un suspect încătuşat pe bancheta din spate. Nimic nu era mai bun de atât. Evident, ceva mai târziu urma şi bucuria unei condamnări. Clipa din sala de judecată în care se citea verdictul – momentul în care realitatea provoca şocul şi

umbrea lumina din ochii acuzatului. Dar drumul cu maşina era întotdeauna mai bun, mai apropiat, mai personal. Era momentul pe care Bosch îl savura. Cursa se sfârşea, iar cazul era pe punctul de a trece de la avântul neobosit al anchetei la ritmul liniştit al judecării.

De data asta era însă altceva. Trecuseră două zile lungi şi Bosch nu savura absolut nimic. El şi partenerul lui, David Chu, ajunseseră la Corta Madera cu o zi înainte, cazându-se peste noapte la un motel de pe autostrada 101. A doua zi dimineaţă, se duseseră la închisoarea San Quentin, prezentaseră un ordin judecătoresc prin care Jason Jessup urma să fie transferat în custodia lor, apoi îl luaseră pe deţinut pentru întoarcerea la Los Angeles. Şapte ore dus şi şapte ore întors cu un partener care vorbea prea mult. Şapte ore la întoarcere cu un suspect care nu vorbea destul.

Acum erau pe valea San Fernando şi mai aveau o oră până să ajungă la închisoarea Municipală din centrul oraşului Los Angeles.

Pe Bosch îl durea spatele din cauza orelor petrecute la volan. Muşchiul de la pulpa dreaptă îl durea de la apăsarea pedalei de acceleraţie. Maşina de oraş nu avea sistem de control al vitezei.

Chu se oferise să conducă, dar Bosch refuzase. Chu respecta cu religiozitate limita de viteză, chiar şi pe autostradă. Bosch prefera să-l doară spatele decât să mai piardă o oră pe autostradă şi să mai suporte această stare de agitaţie.

Lăsând totul la o parte, conducea într-o linişte stânjenitoare, meditând la un caz care părea să meargă pe dos. Lucra la el de numai câteva zile, nici nu avusese ocazia să se pună la curent cu toate datele şi iată-l alături de suspectul de pe bancheta din spate. Lui Bosch i se părea că mai întâi venea arestarea şi că ancheta avea să înceapă

abia după închiderea lui Jessup.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama că se terminase conferinţa de presă programată la acea oră. Plănuise să îi întâlnească pe Haller şi McPherson la ora patru, ca să lucreze mai departe la caz. Dar până să îl închidă pe Jessup, avea să întârzie. Trebuia să ajungă şi la arhiva poliţiei ca să ridice două cutii care îl aşteptau acolo.

— Harry, ce s-a întâmplat?

Bosch se uită la Chu.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Nu avea de gând să discute de faţă cu suspectul. Şi-apoi, el şi Chu erau parteneri de mai puţin de un an. Era cam devreme ca acesta să înceapă să facă presupuneri despre comportamentul lui Bosch. Harry nu voia ca Chu să ştie că avea dreptate, ceea ce îl făcea să se simtă neliniştit.

Jessup vorbi de pe bancheta din spate, rostind primele cuvinte de când luase pauza de toaletă lângă Stockton.

— Nu are un caz solid, asta s-a întâmplat. Ştie că toată povestea e o porcărie şi nu vrea să ia parte la aşa ceva.

Bosch se uită la Jessup în oglinda retrovizoare. Era aplecat puţin în faţă, pentru că avea mâinile încătuşate şi legate de un lanţ prins în jurul gleznelor. Era ras pe cap, un lucru obişnuit printre deţinuţii care voiau să-i intimideze pe alţii. Bosch credea că probabil pentru Jessup funcţionase perfect.

— Credeam că nu vrei să vorbeşti, Jessup. Ai invocat al cincilea amendament.

— Da, exact. O să tac dracului din gură şi o să aştept avocatul.

— E la San Francisco, eu nu l-aş aştepta prea curând.

— Sună pe cineva! Cei de la PJG au oameni peste tot în ţară. Eram pregătiţi pentru asta.

— Serios? Eraţi pregătiţi? Adică ţi-ai strâns lucrurile din celulă pentru că aveai impresia că o să fii transferat? Sau

credeai că pleci acasă?

Jessup nu mai avu niciun răspuns.

Bosch intră pe autostrada 101, care avea să-i ducă prin trecătoarea Cahuenga şi către Hollywood, înainte să ajungă în centru.

— Cum te-ai încurcat cu cei de la Proiectul de Justiţie Genetică, Jessup? întrebă el, încercând din nou să anime conversaţia. Te-ai dus tu la ei sau au venit ei la tine?

— Pe un website, omule. Le-am trimis apelul şi au văzut ce porcării se întâmplau în cazul meu. L-au preluat şi iată-mă aici. Voi sunteţi complet duşi dacă vă imaginaţi că o să câştigaţi. M-aţi mai condamnat o dată cu probe false. N-o să mai vedeţi aşa ceva. În două luni o să se termine toate. Am stat închis douăzeci şi patru de ani. Ce mai înseamnă două luni? Cred că pentru asta trebuie să vă mulţumesc vouă şi procurorului districtual.

Bosch se uită iar în oglindă. În mod normal, i-ar fi plăcut un suspect vorbăreţ. De cele mai multe ori, vorbeau până se dădeau singuri de gol. Dar Jessup era prea deştept şi prea precaut. Îşi alegea cu grijă cuvintele, nu atingea direct subiectul crimei şi nu avea să facă vreo greşeală de care să se folosească Bosch.

Privind în oglindă, Bosch îl văzu pe Jessup uitându-se pe geam. Nu putea să-şi dea seama la ce se gândea. Ochii lui păreau goi. Bosch văzu marginea unui tatuaj din închisoare pe gâtul lui, chiar deasupra gulerului. Părea o parte dintr-un fragment de cuvânt, dar nu putea să fie sigur.

— Bine ai venit la LA, Jessup, zise Chu fără să se întoarcă. Cred că a trecut ceva vreme, aşa-i?

— Du-te dracului, chinez nenorocit, răspunse Jessup. O să se termine în curând şi o să ies să mă plimb pe plajă. O să-mi iau o placă şi să mă dau pe nişte valuri magnifice.

— Nu-ţi face prea multe planuri, ucigaşule, spuse Chu. Te duci la fund. Te-am prins în laţ.

Bosch ştia că Chu încerca să-l provoace să răspundă, să-l facă să-i scape ceva. Dar părea doar un amator, iar Jessup era prea isteţ pentru el.

Harry se satură de discuţie, chiar şi după şase ore de stat într-o linişte aproape deplină. Dădu drumul la radioul din maşină şi prinse sfârşitul unui reportaj despre conferinţa de presă a procurorului districtual. Dădu volumul mai tare ca să audă şi Jessup şi ca să-l amuţească pe Chu.

> Williams şi Haller au refuzat să comenteze probele, dar au spus că nu sunt la fel de impresionaţi de analiza ADN cum au fost cei de la Curtea Supremă de Stat. Haller a recunoscut că ADN-ul de pe rochia victimei nu provenea de la Jessup. Dar a menţionat că rezultatele nu îl disculpau de implicarea în crimă. Haller este un renumit avocat al apărării şi va juca rolul de procuror pentru prima dată. Azi-dimineaţă nu părea să aibă vreo ezitare. „Vom cere din nou pedeapsa cu moartea în acest caz.”

Bosch dădu volumul mai încet şi se uită în oglindă. Jessup privea mai departe pe geam.

— Ce zici de asta, Jessup? Vrea să te lase fără suflare.

Jessup răspunse pe un ton leneş.

— Nemernicul ăla pozează. Oricum, nimeni nu mai e executat în statul ăsta. Ştii ce înseamnă să fii *condamnat la moarte*? Înseamnă că primeşti o celulă numai pentru tine şi că poţi să vezi ce vrei tu la televizor. Înseamnă mai mult acces la telefon, mâncare mai bună şi mai mulţi vizitatori. La dracu’, sper să se arunce la aşa ceva, omule. Dar nu o să aibă vreo importanţă. Astea-s prostii! Toată chestia asta e o prostie. E vorba numai de bani.

Ultima lui replică pluti puţin în aer, înainte ca Bosch să răspundă.

— Ce bani?

— Banii mei. Stai numai să vezi, omule, dacă nu o să

cădem la înţelegere. Mi-a spus avocatul meu. O să vrea să cad la învoială cu ei şi să pledez pentru pedeapsa ispăşită, ca să nu fie nevoiţi să-mi dea vreun ban. Numai despre asta e vorba, la dracu', iar voi doi sunteţi doar băieţii de la livrare. Slujbaşi nenorociţi de la FedEx.

Bosch rămase tăcut. Se întreba dacă era posibil să fie adevărat. Jessup dădea municipalitatea şi districtul în judecată pentru milioane de dolari. Oare rejudecarea era doar o manevră politică menită să economisească nişte bani? Amândouă părţile erau asigurate. Juraţilor le plăcea să dea lovituri grele corporaţiilor şi instituţiilor fără nume. Un juriu care considera că un om nevinovat fusese închis pe nedrept de procurori şi de poliţişti timp de douăzeci şi patru de ani se putea dovedi mai mult decât generos. O lovitură dată de o hotărâre cu opt cifre ar fi fost devastatoare pentru vistieria oraşului şi a districtului, chiar dacă era să împartă nota de plată.

Dar dacă îl înghesuiau pe Jessup şi îl manipulau să se înţeleagă cu ei ca să-şi recunoască vina pentru a-şi câştiga libertatea, atunci procesul dispărea. La fel se putea întâmpla şi cu contractele de carte şi de film pe care se baza Jessup.

— Are sens, nu-i aşa? spuse Jessup.

Bosch se uită în oglindă şi observă că Jessup îl fixa cu privirea. Îşi întoarse ochii spre drum. Simţi telefonul vibrând şi îl scoase din haină.

— Vrei să răspund eu, Harry? întrebă Chu.

Îi amintea că era ilegal să vorbeşti la telefon în timp ce erai la volan. Bosch îl ignoră şi răspunse. Era locotenentul Gandle.

— Harry, eşti pe aproape?

— Ies acum de pe 101.

— Bine. Am vrut doar să te pun în gardă. S-au aliniat la primire. Să te piepteni frumos.

— Am înţeles, dar cred că-l las pe partenerul meu să apară la televizor.

Bosch se uită la Chu, fără să-i explice ceva.

— Cum vrei, spuse Gandle. Ce urmează acum?

— A invocat al cincilea amendament, aşa că doar îl ţinem în arest. Pe urmă trebuie să mă întorc în camera de comandă şi să mă întâlnesc cu procurorii. Am nişte întrebări.

— Harry, l-au prins pe tipul ăsta sau nu?

Bosch se uită la Jessup în oglindă. Acesta privea din nou pe geam.

— Nu ştiu, domnule locotenent. Când o să ştiu, o să ştii şi dumneata.

După câteva minute, intrară în parcarea din spate a închisorii. Câţiva operatori cu camere de luat vederi se aliniaseră pe o rampă care ducea spre uşa de acces. Chu se îndreptă în scaun.

— Spre arest, Harry!

— Da. Du-l tu înăuntru!

— Hai să-l ducem împreună!

— Nu, eu rămân mai în spate.

— Eşti sigur?

— Da. Numai să nu uiţi cătuşele.

— Bine, Harry!

Parcarea era plină de dube cu reporteri, cu antenele ridicate la maximum. Dar lăsaseră liber spaţiul din faţa rampei. Bosch înaintă şi parcă maşina.

— OK, e totul în ordine acolo, în spate, Jessup? întrebă Chu. E momentul să vindem bilete.

Jessup nu răspunse. Chu deschise portiera şi ieşi, apoi deschise portiera din spate pentru Jessup.

Bosch urmări spectacolul din intimitatea maşinii.

CINCI

Marţi, 16 februarie, 16.14

Unul dintre cele mai bune lucruri legate de faptul că fusesem cândva căsătorit cu Maggie McPherson era că nu trebuise niciodată să o înfrunt la tribunal. Eşecul căsniciei crea un conflict de interese care mă scutise în numeroase ocazii de umilinţe şi înfrângeri profesionale provocate de ea. Era, într-adevăr, cel mai bun procuror pe care îl văzusem vreodată în sală şi nu i se spunea degeaba Maggie McFierce[2].

Acum, pentru prima dată, urma să fim în aceeaşi tabără la tribunal, să stăm unul lângă celălalt la aceeaşi masă. Dar ceea ce păruse la început o idee foarte bună – ca să nu mai spun de potenţiala răsplată pentru Maggie – se manifesta deja ca un lucru zimţat şi ruginit. Lui Maggie nu-i convenea să aibă rolul secundar. Şi pe bună dreptate. Era procuror profesionist. De la traficanţi de droguri şi hoţi de buzunare la violatori şi ucigaşi, trimisese zeci de infractori după gratii. Şi eu apărusem în zeci de procese, dar niciodată ca procuror. Maggie trebuia să fie rezerva unui novice, iar lucrul acesta nu îi plăcea deloc.

Stăteam în sala de şedinţe A, cu dosarele împrăştiate în faţa noastră pe masa cea mare. Deşi Williams spusese că puteam să lucrez în biroul meu, adevărul era că nu ar fi fost tocmai practic deocamdată. Nu aveam un birou în afara casei. Foloseam în mare parte bancheta limuzinei Lincoln pe post de birou şi asta nu era de ajuns pentru *Statul versus Jason Jessup.* Îl pusesem pe managerul meu de cazuri să pregătească un birou temporar în centru, dar asta

[2] Combinaţie între numele propriu McPherson şi adjectivul *fierce* - feroce (n.tr.)

avea sa mai dureze câteva zile. Aşa că, deocamdată, stăteam acolo, cu ochii plecaţi, tensiunea crescând în jurul nostru.

— Maggie, i-am spus, când vine vorba de acuzat oameni răi, trebuie să recunosc că nu mă ridic nici la genunchiul broaştei faţă de tine. Dar când vine vorba de acuzat oameni răi *şi* de politică, autorităţile m-au numit pe mine procuror principal. Aşa stau lucrurile şi putem fie să acceptăm, fie să nu. Eu am luat cazul şi te-am cerut pe tine. Dacă nu crezi că putem...

— Pur şi simplu nu-mi place ideea de a-ţi căra servieta în tot timpul ăsta, a răspuns Maggie.

— Nu o să faci asta. Uite, conferinţele de presă şi percepţia exterioară sunt altceva, dar eu cred cu tărie că o să lucrăm ca o echipă. Tu o să te implici în anchetă la fel de mult ca mine, probabil şi mai mult. Nici la proces nu are de ce să fie altfel. O să ne gândim la o strategie şi o să aranjăm totul împreună. Dar trebuie să-mi acorzi puţină încredere. Mă descurc într-o sală de judecată. Numai că de data asta stau la cealaltă masă.

— Aici te înşeli, Mickey. Când eşti de partea apărării, eşti responsabil pentru o singură persoană. Pentru clientul tău. Când eşti procuror, reprezinţi statul şi asta e o responsabilitate mult mai mare. Asta se numeşte *povara dovezilor.*

— Mă rog. Dacă vrei să spui că n-ar trebui să fac asta, atunci nu la mine trebuie să te plângi. Du-te în capătul holului şi vorbeşte cu şeful tău. Dar dacă mă dă afară, te dă afară şi pe tine şi nu vrei să te întorci în Van Nuys pentru tot restul carierei. Asta vrei?

Nu a spus nimic, ceea ce era un răspuns în sine.

— Bine, fie, am zis eu. Hai să încercăm să trecem prin încercarea asta fără să ne scoatem ochii, bine? Tine minte, nu mă aflu aici ca să cresc numărul de condamnări şi să

avansez în carieră. Pentru mine, e doar un caz şi gata. Aşa că amândoi vrem acelaşi lucru. Da, trebuie să mă ajuţi. Dar o să ajuţi şi...

Telefonul meu a început să vibreze. Îl lăsasem pe masă. Nu recunoşteam numărul de pe ecran, dar am răspuns, doar ca să scap de discuţia cu Maggie.

— Haller.

— Salut, Mick, cum m-am descurcat?

— Cine e la telefon?

— Sticks.

Sticks era un cameraman independent care vindea filmări posturilor locale şi uneori chiar şi celor mari. Îl ştiam de atâta vreme încât nici măcar nu mai ţineam minte care era numele lui adevărat.

— Cum te-ai descurcat la ce, Sticks? Sunt cam ocupat.

— La conferinţa de presă. Eu te-am aranjat, omule.

Mi-am dat seama că Sticks fusese cel din spatele reflectoarelor care tot aruncase întrebări spre mine.

— Ah, da, da, foarte bine. Mulţumesc!

— Acum o să ai grijă de mine pentru cazul ăsta, da? Dă-mi de ştire dacă e ceva şi pentru mine, bine? Ceva în exclusivitate.

— Da, nu îţi face griji, Sticks! Mă ocup eu de tine. Dar trebuie să închid.

Am încheiat convorbirea şi am pus telefonul înapoi pe masă. Maggie scria ceva pe laptop. Părea că nemulţumirea de moment trecuse şi îmi era teamă să nu o aprind iar.

— Era un tip care lucrează pentru posturile de ştiri. S-ar putea să ne fie de folos la un moment dat.

— Nu vrem să facem nimic pe ascuns. Acuzarea trebuie să aibă nişte standarde de etică mult mai ridicate decât apărarea.

Am clătinat din cap. Nu aveam cum să câştig.

— Asta e o porcărie şi nu voiam să facem ceva pe...

Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat Harry Bosch, împingând uşa cu spatele pentru că avea în braţe două cutii mari.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis el.

A pus cutiile pe masă. Cea mare sigur era de la arhiva unde se păstrau probele. Bănuiam că în cea mică era dosarul poliţiei de la prima anchetă.

— Le-a luat trei zile să dea peste cutia cu probele crimei. Era pe culoarul din ’85 în loc de ’86.

S-a uitat la mine, apoi la Maggie şi iar la mine.

— Ce-am pierdut? A început războiul aici?

— Vorbeam despre tactici de procurori şi se pare că avem păreri diferite.

— Ca să vezi!

S-a aşezat pe scaunul din capătul mesei. Îmi dădeam seama că mai avea ceva de zis. A ridicat capacul de la cutie şi a scos trei dosare de tip acordeon pe care le-a pus pe masă. Pe urmă a pus cutia pe podea.

— Ştii, Mick, dacă tot scoatem la lumină ce nu ne convine... Cred că înainte să mă amesteci în telenovela asta, ar fi trebuit să-mi spui cinstit vreo două lucruri.

— Ce anume, Harry?

— Că în toată povestea asta afurisită e vorba de bani, nu de crimă.

— Despre ce vorbeşti? Care bani?

Bosch s-a uitat la mine fără să răspundă.

— Te referi la procesul lui Jessup? am întrebat.

— Exact, a spus el. Am avut o discuţie interesantă cu Jessup azi, pe drum încoace. M-a pus pe gânduri şi mi-a trecut prin cap că, dacă îl forţăm să fie de acord cu o înţelegere, procesul împotriva municipalităţii şi a districtului dispare, pentru că un tip care recunoaşte că a ucis pe cineva nu poate să dea pe nimeni în judecată şi să susţină că a fost trimis la închisoare cu probe false. Aşa că voiam

să ştiu ce anume facem noi aici. Încercăm să judecăm un suspect de crimă sau încercăm să scăpăm districtul şi oraşul de la a plăti câteva milioane de dolari?

Am observat-o pe Maggie îndreptându-se în scaun; se gândea şi ea la acelaşi lucru.

— Cred că glumeşti, a spus ea. Dacă asta...

— Stai, stai puţin, am intervenit. Hai să ne calmăm un pic. Nu cred că aşa stau lucrurile. Nu spun că nu m-am gândit la asta, dar Williams nu a insinuat deloc că ar căuta să obţină o hotărâre definitivă în acest caz. Mi-a spus să pornesc procesul. De fapt, el crede că se va ajunge la proces din acelaşi motiv pe care l-ai menţionat acum. Jessup nu o să accepte o hotărâre pentru pedeapsa deja ispăşită şi nici vreo altă înţelegere, pentru că nu e plătit în niciuna din variante. Adio, carte, adio, film, adio, cecul din partea municipalităţii! Dacă vrea bani, trebuie să meargă la proces şi să câştige.

Maggie a dat uşor din cap, ca şi cum cântărea o presupunere care părea să stea în picioare. Bosch nu părea prea împăcat cu ideea.

— Dar de unde ştii ce are Williams de gând? m-a întrebat. Tu eşti un *outsider.* Ar fi putut să te aducă aici, să te monteze şi să-ţi dea drumul în direcţia potrivită, apoi să facă un pas în spate şi să se uite cum te descurci.

— Are dreptate, a adăugat Maggie. Jessup nici măcar nu are un avocat. Abia după ce îşi angajează unul, o să pornească discuţiile despre o eventuală înţelegere.

Am ridicat mâinile într-un gest care îndemna la calm.

— Uitaţi ce e, azi la conferinţa de presă am spus că o să cerem pedeapsa cu moartea. Am făcut-o doar ca să văd cum o să reacţioneze Williams. Nu se aştepta şi după aceea m-a înghesuit pe hol. Mi-a spus că nu am dreptul să iau decizia asta. Eu i-am spus că e doar o strategie, că am vrut ca Jessup să se gândească la o înţelegere. Şi l-am pus pe

gânduri pe Williams. El nu şi-a dat seama. Dacă se gândea la o înţelegere ca să înlăture procesul civil, aş fi putut să-l citesc. Mă pricep să citesc oamenii.

Se vedea că încă nu-l câştigasem pe Bosch.

— Mai ţii minte anul trecut, când doi tipi din Hong Kong voiau să te urce în primul avion spre China? I-am citit cum trebuie şi i-am şi manevrat cum trebuie.

Am văzut în ochii lui că începea să se înmoaie. Povestea despre China era o aluzie la faptul că îmi era dator şi acum îmi ceream partea.

— Bine, a zis el. Deci, ce facem?

— Presupunem că Jessup o să pornească procesul. De îndată ce îşi ia avocaţi, o să ştim sigur. Dar începem să ne pregătim de pe acum, pentru că, dacă ar fi să-l reprezint eu, aş refuza să renunţ la un proces rapid. Aş încerca să-i las pe procurori fără timp destul ca să se pregătească şi i-aş obliga să iasă la atac sau să tacă din gură.

Am verificat data pe ceas.

— Dacă am dreptate, ne mai rămân patruzeci şi opt de zile până la proces. Avem multe de făcut până atunci.

Ne-am uitat unul la altul şi am rămas tăcuţi câteva secunde, după care am început cu Maggie.

— Maggie a petrecut mult timp săptămâna trecută studiind dosarul acuzării. Harry, ştiu că se vor suprapune multe informaţii din ce ai adus tu acum. Ce-ar fi ca, pentru început, Maggie să rezume cazul aşa cum a fost prezentat la proces în ’86? Cred că aşa o să avem un punct bun de plecare pentru ce avem de făcut acum.

Bosch a înclinat aprobator din cap, iar eu i-am făcut semn lui Maggie să înceapă. Şi-a tras laptopul în faţă.

— Pentru început, câteva idei de bază. Pentru că a fost un caz în care s-a cerut pedeapsa cu moartea, selectarea juraţilor a fost cea mai lungă etapă. Aproape trei săptămâni. Procesul în sine a durat şapte zile şi au urmat

trei zile de deliberări pentru verdictul iniţial, apoi etapa cu pedeapsa cu moartea s-a prelungit cu două săptămâni. Doar şapte zile de depoziţii şi pledoarii... mie mi se pare cam repede pentru un caz important de crimă. Părea dinainte aranjat. Iar apărarea... ei bine, nu prea a existat o apărare.

Maggie s-a uitat la mine ca şi cum eu eram responsabil pentru apărarea defectuoasă a acuzatului, deşi în ’86 nici nu terminasem facultatea.

— Cine a fost avocatul lui? am întrebat.

— Charles Barnard. Am verificat la Baroul din California, a spus ea. Nu se ocupă tot el de rejudecare. Scrie acolo că e decedat din ’94. Procurorul, Gary Lintz, s-a dus şi el de mult.

— Nu-mi amintesc de niciunul din ei. Cine era judecătorul?

— Walter Sackville. S-a pensionat de mult, dar îl ţin minte. Era un tip dur.

— Am avut câteva cazuri la el, a adăugat Bosch. Nu accepta niciun fel de tâmpenii de la oricare din părţi.

— Zi mai departe, i-am spus.

— Bine, uite care a fost versiunea acuzării. Familia Landy – adică victima noastră, Melissa, care avea doisprezece ani, sora ei, Sarah, de treisprezece ani, mama ei, Regina, şi tatăl vitreg, Kensington – locuia pe Windsor Boulevard în Hancock Park. Casa e la distanţă de un cvartal de Wilshire spre nord şi în apropiere de Biserica Sfânta Treime, care, pe vremea aceea, aduna în fiecare duminică aproximativ şase mii de oameni pentru două slujbe de dimineaţă. Oamenii îşi parcau maşinile peste tot în apropiere de Hancock Park ca să meargă la biserică. Asta până când locuitorii de acolo s-au săturat să fie năpădiţi de trafic şi probleme cu parcarea în fiecare duminică, aşa că s-au dus cu problema la primărie. Au transformat cartierul într-o zonă de parcare

rezidenţială pe perioada weekendului. Trebuia să ai un abţibild ca să parchezi pe stradă, inclusiv pe Windsor. Aşa s-a ajuns ca şoferii de la companiile de tractare, angajate de primărie, să patruleze ca rechinii prin cartier în fiecare duminică dimineaţa. Orice maşină fără abţibild de rezident era o pradă sigură. Ridicau maşina. Şi aşa ajungem la Jason Jessup, suspectul nostru.

— El conducea un camion de tractare, am spus eu.

— Exact. Era şofer la o companie a primăriei, Aardvark Towing. Drăguţ nume, plasa firma în capul listei în cartea de telefoane pe vremea când oamenii. Încă mai foloseau aşa ceva.

M-am uitat la Bosch şi mi-am dat seama, după reacţia lui, că era genul de persoană care încă mai folosea cartea de telefoane în loc de internet. Maggie nu a observat şi a continuat.

— În dimineaţa cu pricina, Jessup patrula în Hancock Park. Cei din familia Landy tocmai îşi instalau o piscină în curte. Kensington Landy era muzician şi compunea muzică de film, îi mergea chiar bine pe atunci. Aşa că îşi instalau o piscină şi aveau în curte o groapă mare şi mormane uriaşe de pământ. Părinţii nu le-au lăsat pe fete să se joace acolo. Credeau că e periculos, mai ales că în dimineaţa respectivă fetele purtau rochiile de mers la biserică. În faţa casei este o curte mare. Tatăl vitreg le-a spus fetelor să se joace afară câteva minute înainte să plece toţi la biserică. I-a spus lui Sarah, fata cea mare, să aibă grijă de Melissa.

— Mergeau la Biserica Sfânta Treime? am întrebat.

— Nu, la Biserica Preasfânta Inimă a lui Isus, în Beverly Hills. În orice caz, copiii au stat afară doar vreun sfert de oră. Mama era încă sus, se pregătea, iar tatăl, care trebuia la rândul lui să supravegheze fetele, se uita la televizor în casă. Era un reportaj la ESPN[3] sau ce mai aveau pe atunci.

[3] Canal cu ştiri sportive (n.tr.)

A uitat de fete.

Bosch a clătinat din cap, ştiam exact ce simţea. Nu îl judeca pe tată, ci înţelegea cum s-ar fi putut întâmpla şi simţea groaza pe care ar fi simţit-o orice părinte care ştie că o greşeală mică poate să coste enorm.

— La un moment dat, a auzit ţipete, a continuat Maggie. A ieşit în fugă pe uşa de la intrare şi a găsit-o pe sora mai mare, Sarah, în curte. Fata striga că un bărbat o luase pe Melissa. Tatăl vitreg a luat-o la fugă pe stradă, dar nu a văzut pe nimeni. Pur şi simplu, fata dispăruse.

Fosta mea soţie s-a oprit o clipă să se adune. Toţi trei aveam câte o fetiţă şi înţelegeam cum s-a distrus viaţa celor din familia Landy în acel moment.

— Au sunat la poliţie şi aceştia au venit imediat, a spus ea mai departe. La urma urmei, s-a întâmplat în Hancock Park. Primele fascicule au fost împrăştiate în câteva minute. S-au trimis detectivi de îndată.

— Deci toate astea s-au întâmplat în plină zi? a întrebat Bosch.

Maggie a aprobat din cap.

— S-a întâmplat pe la zece şi patruzeci de minute. Familia Landy se ducea la slujba de la ora unsprezece.

— Şi nimeni nu a văzut nimic?

— Nu uitaţi, era în Hancock Park. Acolo sunt multe garduri vii înalte, multe ziduri, multă intimitate. Oamenii de acolo se pricep să ţină lumea la distanţă. Nimeni nu a văzut nimic. Nimeni nu a auzit nimic până când a început Sarah să ţipe şi atunci deja era prea târziu.

— Exista un zid sau un gard viu acasă la familia Landy?

— Erau garduri de doi metri pe marginile de nord şi de sud ale proprietăţii, dar nu pe partea cu strada. La vremea aceea s-a spus că Jessup a trecut cu maşina şi a văzut fetiţa singură în curte. Apoi a acţionat din impuls.

Am rămas tăcuţi câteva clipe, gândindu-ne la caracterul

întâmplător al sorţii. Un camion de tractare trece pe lângă o casă. Şoferul vede o fată singură şi vulnerabilă. Într-o clipă, se gândeşte că poate s-o răpească şi să scape basma curată.

— Aşadar, a spus Bosch într-un târziu, cum l-au prins?

— Detectivii care au răspuns la apel au venit în mai puţin de o oră. Detectivul principal era Doral Kloster, partenerul lui era Chad Steiner. Am verificat. Steiner a murit, iar Kloster s-a pensionat şi are Alzheimer în stare avansată. Nu ne mai poate ajuta cu nimic.

— La naiba, a exclamat Bosch.

— În orice caz, au ajuns acolo repede şi au acţionat la fel. Au interogat-o pe Sarah, iar ea l-a descris pe răpitor ca fiind îmbrăcat ca un gunoier. După alte întrebări, au descoperit că bărbatul purta o salopeta murdară, ca acelea folosite de echipele de gunoieri ale oraşului. Fata a spus că a auzit camionul de gunoi trecând pe stradă, dar nu l-a văzut din tufişul în care stătea ascunsă de sora ei în timp ce se jucau de – a v-aţi ascunselea. Problema e că era duminică. Nu se ridica gunoiul duminica. Dar tatăl ei a auzit şi a pus totul cap la cap, spunând apoi că duminica dimineaţa treceau cei de la tractări pe stradă. Asta a devenit pista lor principală. Detectivii au obţinut o listă cu antreprenorii angajaţi de primărie şi au început să viziteze depourile. Erau trei antreprenori care lucrau pe traseul Wilshire. Unul dintre aceştia era Aardvark, unde s-au dus şi ei şi li s-a spus că aveau trei camioane pe teren. Au chemat şoferii la depou şi Jessup era unul dintre ei. Ceilalţi doi erau Derek Wilbern şi William Clinton. I-au luat separat la întrebări, dar nimic nu părea suspect. I-au verificat în sistem şi Jessup şi Clinton apăreau fără cazier, dar Williams apărea ca arestat, fără să fie condamnat, pentru tentativă de viol cu doi ani înainte. Asta era de-ajuns ca să-l ducă la secţie pentru o recunoaştere, dar fata era încă dispărută şi nu aveau timp

pentru formalităţi, nu aveau când să adune suspecţi pentru aşa ceva.

— Probabil că l-au dus înapoi acasă, a zis Bosch. Nu aveau încotro. Trebuiau să se mişte mai departe.

— Exact. Dar Kloster ştia că e pe gheaţă subţire. Ar fi putut să o pună pe fată să-l identifice pe Wilbern, dar la tribunal ar fi pierdut pentru că i-ar fi indus ideea... ştii tu, „acesta e tipul?” Aşa că a făcut următorul lucru pe care avea voie să-l facă. I-a dus pe toţi trei şoferii îmbrăcaţi în salopete înapoi la familia Landy. Toţi erau bărbaţi albi, de vreo douăzeci de ani. Toţi purtau salopetele firmei. Kloster, ca să se mişte repede, ca să aibă o şansă să găsească fata în viaţă, nu a respectat procedura. Dormitorul lui Sarah Landy era la etajul al doilea, pe partea din faţă a casei. Kloster a dus fata în camera ei şi a pus-o să se uite la stradă pe fereastră. Prin jaluzelele veneţiene. I-a transmis prin staţie partenerului său, care era cu cei trei bărbaţi, să-i coboare din cele două maşini de poliţie şi să stea în stradă. Dar Sarah nu l-a identificat pe Wilbern. L-a arătat pe Jessup cu degetul şi a spus că el era.

Maggie a căutat printre documentele din faţa ei şi a verificat cronologia anchetei înainte să continue.

— Identificarea s-a făcut la ora unu. S-au mişcat foarte repede. Fata nu lipsea decât de două ore. Au început să-l ia la întrebări pe Jessup, dar acesta nu spunea nimic. Se chinuiau cu el fără să ajungă la niciun rezultat şi atunci au primit telefonul. S-a găsit trupul unei fete într-un tomberon în spatele Teatrului El Rey de pe Wilshire. Era cam la zece cvartale de Windsor şi de casa Landy. Cauza morţii a fost stabilită mai târziu ca fiind strangulare manuală. Nu a fost violată şi nu s-a găsit spermă pe gură sau pe gât.

Maggie s-a oprit acolo. S-a uitat la Bosch, apoi la mine şi a dat solemn din cap, păstrând un moment de reculegere.

ŞASE

Marţi, 16 februarie, 16.48

Lui Bosch îi plăcea să o privească şi să o asculte cum vorbea. Îşi dădea seama că ea deja se implicase în caz. Maggie McFierce. Evident că aşa i se spunea. Mai important de atât era ceea ce credea ea despre ea însăşi. Lucrau împreună la acest caz de mai puţin de o săptămână, dar înţelesese acest lucru în prima oră după ce o cunoscuse. Ea ştia secretul. Că nu era vorba de vreun cod sau de vreo procedură. Nu era vorba de jurisprudenţă sau de strategii. Însemna să iei lucrul acela întunecat care exista în lume şi să-l înţelegi. Să-l faci al tău. Să-l transformi printr-un foc infernal în ceva ascuţit şi dur care putea fi ţinut în mână şi cu care puteai riposta.

Necontenit.

— Jessup a cerut un avocat şi nu a mai declarat nimic, spuse McPherson, continuând povestirea. Cazul s-a construit iniţial în jurul identificării făcute de sora mai mare şi pe baza probelor găsite în camionul lui Jessup. S-au găsit trei fire din părul fetei pe marginea scaunului. Probabil acolo a sugrumat-o.

— Pe corpul fetei nu era nimic? întrebă Bosch. Nimic de la Jessup sau din camion?

— Nimic care să fie folosit la tribunal. S-a găsit ADN-ul pe rochia ei după două zile, când a fost verificată. De fapt, era rochia surorii mai mari. Cea mică o împrumutase în ziua aceea. O cantitate mică de spermă s-a găsit pe tivul din faţă. I s-a făcut analiza, dar pe vremea aceea nu existau probe ADN în procesele penale. S-a stabilit grupa de sânge, era A pozitiv, a doua dintre cele mai des întâlnite grupe, pe care o are cam 34% din populaţie. Se potrivea şi cu Jessup,

dar asta însemna doar că putea fi inclus printre suspecţi. Procurorul a decis să nu introducă proba, pentru că aşa ar fi dat ocazia apărării să arate juraţilor că numărul de suspecţi putea să crească în acest fel la un milion de bărbaţi numai din districtul Los Angeles.

Bosch o văzu aruncându-i încă o privire fostului soţ. Ca şi cum el era vinovat de greşelile făcute în sala de judecată de către avocaţii apărării de pretutindeni. Harry începea să bănuiască de ce nu funcţionase căsnicia lor.

— E uimitor cât de departe am ajuns, spuse Haller. Acum se câştigă şi se pierd nişte cazuri numai pe baza ADN-ului.

— Să trecem mai departe, zise McPherson. Acuzarea avea martorul ocular şi proba cu firele de păr. Mai aveau şi oportunitatea – Jessup cunoştea cartierul şi lucra acolo în dimineaţa crimei. Cât despre motiv, o cercetare amănunţită a trecutului său a dezvăluit că Jessup a fost abuzat de tatăl lui şi că avea un comportament de psihopat. Multe dintre lucrurile astea s-au aflat tot în etapa cu pedeapsa cu moartea. Dar – o spun eu înainte s-o spui tu, Haller – nu avea nicio condamnare penală.

— Şi spui că nu a existat un viol? întrebă Bosch.

— Nu s-a găsit nicio probă de penetrare sau de viol. Dar motivul crimei a fost de natură sexuală, fără îndoială. Lăsând sperma la o parte, a fost o crimă clasică pentru exercitarea controlului. Infractorul deţinea controlul temporar într-o lume în care simţea că are prea puţine lucruri sub control. A acţionat din impuls. La acea vreme, sperma găsită pe rochie era o piesă din acelaşi puzzle. S-a spus că a omorât-o pe fată, că apoi s-a masturbat şi a curăţat tot, lăsând din greşeală o urmă de spermă pe rochie. Pata părea să fie făcută prin transfer. Nu era o picătură. Era mânjită.

— Lovitura pe care am primit-o cu ADN-ul poate să explice acest lucru, zise Haller.

— Posibil, răspunse McPherson. Dar hai să discutăm mai târziu despre probele noi. Deocamdată, vorbesc despre ce aveau şi ce ştiau ei în 1986.

— Bine. Zi mai departe!

— Asta e tot în legătură cu probele, dar nu şi despre partea acuzării. Cu două luni înainte de proces, au primit un telefon de la un tip care era vecin de celulă cu Jessup. Acesta...

— Turnători din închisoare, o întrerupse Haller. N-am întâlnit încă unul care să spună adevărul, nici vreun procuror care să nu-i folosească, chiar şi aşa.

— Pot să continui? întrebă McPherson ofuscată.

— Te rog, răspunse Haller.

— Felix Turner era un condamnat recidivist, închis pentru droguri, care a intrat şi ieşit de atâtea ori din închisoare încât l-au făcut paznic, pentru că ştia operaţiunile zilnice şi îi cunoştea şi pe gardieni. Le aducea mâncarea deţinuţilor care erau la izolare totală. Le-a spus anchetatorilor că Jessup i-ar fi dat detalii pe care numai criminalul putea să le ştie. A fost interogat şi cunoştea, într-adevăr, nişte detalii despre crimă care nu erau făcute publice. De exemplu, că încălţările victimei erau scoase, că nu ar fi fost violată, că bărbatul s-ar fi şters de rochia ei.

— Aşa că l-au crezut şi l-au făcut martorul principal, spuse Haller.

— L-au crezut şi l-au pus în boxa martorilor la proces. Dar nu ca martor principal. Însă mărturia lui a fost foarte importantă. Cu toate astea, după patru ani, ziarul *Times* a publicat un articol pe prima pagină despre Felix „Turnătorul” Turner, deţinut turnător de profesie, care ar fi depus mărturie pentru acuzare în şaisprezece cazuri diferite în decurs de şapte ani, adunând astfel reduceri importante de pedeapsă şi de acuzaţii, precum şi alte avantaje, cum ar fi celulă privată, sarcini uşoare şi cantităţi

mari de ţigări.

Bosch îşi amintea scandalul. Zdruncinase procuratura la începutul anilor ’90 şi se lăsase cu acuzaţii legate de folosirea informatorilor din închisori ca martori la procese. Fusese una dintre numeroasele pete negre de pe blazonul justiţiei în acel deceniu.

— Turner a fost discreditat de ancheta din ziar. Scria acolo că acesta angajase un detectiv particular care să obţină din exterior informaţii legate de crime şi pe care apoi i le transmitea lui. Probabil vă amintiţi că pe urmă s-a schimbat felul în care se folosesc informaţiile provenite din închisori.

— Nu îndeajuns, spuse Haller. Nu s-a pus capăt întru totul colaborării cu turnătorii din închisori, deşi ar fi trebuit.

— Putem să ne concentrăm pe cazul nostru? interveni McPherson, sătulă de atitudinea lui Haller.

— Sigur, zise Haller. Să ne concentrăm!

— Aşadar, până să apară articolul acela în *Times*, Jessup era de mult condamnat şi îşi executa pedeapsa la San Quentin. Bineînţeles, a făcut un apel, denunţând erorile făcute de poliţie şi procuratură. Nu a rezolvat nimic, fiecare comisie de apel a fost de acord că, deşi mărturia lui Turner era foarte clară, impactul asupra juriul nu era suficient de puternic ca să schimbe verdictul. Celelalte probe erau destul de convingătoare pentru o condamnare.

— Şi asta a fost, zise Haller. Au parafat tot.

— Un lucru interesant e că Felix Turner a fost găsit ucis în West Hollywood, la un an după articolul din *Times*, zise McPherson. Cazul a rămas nerezolvat.

— Cred că era de aşteptat, din punctul meu de vedere, adăugă Haller.

Asta îi făcu pe toţi să închidă gura. Bosch se folosi de pauză ca să redirecţioneze întâlnirea spre probe şi să intervină cu nişte întrebări la care se tot gândea.

— Mai e disponibilă proba cu firele acelea de păr?

McPherson avu nevoie de o clipă să termine cu Felix Turner şi să se întoarcă la probe.

— Da, o mai avem, spuse ea. Cazul e de acum douăzeci şi patru de ani, dar a fost mereu pasibil de contestare. Practic, aici ne-au venit în ajutor Jessup şi manevrele lui avocăţeşti din închisoare. Depunea tot timpul declaraţii şi apeluri scrise. Aşa că probele din procese nu au fost niciodată distruse. Desigur, asta i-a permis în cele din urmă să obţină analiza ADN de pe peticul de rochie, dar avem încă toate probele de la proces şi o să le putem folosi. Din prima zi a susţinut că firele de păr din camion fuseseră plantate de poliţie.

— Nu cred că apărarea de la rejudecare o să fie cu mult diferită de ceea ce s-a prezentat la primul proces şi la apeluri, spuse Haller. Fata a identificat persoana greşită din cauza aranjării prejudicioase a recunoaşterii, ceea ce a dus la judecata în grabă. Pentru că nu aveau probe fizice mai deloc, poliţiştii au plantat firele de păr ale victimei în camion. Juriul nu a crezut toate astea în ’86, iar asta se întâmpla înainte de Rodney King şi revoltele din ’92, de cazul cu O.J. Simpson, de scandalul Rampart şi de toate celelalte controverse care au cuprins de atunci departamentul de poliţie. Probabil că acum lucrurile o să stea altfel.

— Atunci ce şanse avem? întrebă Bosch.

Haller se uită la McPherson, în partea opusă a mesei, înainte să răspundă.

— Pe baza lucrurilor pe care le ştim acum, spuse el, cred că aş avea o şansă mai mare dacă aş fi în cealaltă tabără.

Bosch văzu cum ochii lui McPherson se întunecau.

— Ei bine, poate ar trebui să treci de partea cealaltă.

Haller clătină din cap.

— Nu, am avut o înţelegere. Poate nu a fost cea mai

bună înţelegere, dar mă ţin de cuvânt. Şi-apoi, nu ajung deseori de partea puterii şi a dreptăţii. M-aş putea obişnui – chiar şi când e o cauză pierdută.

Zâmbi către fosta lui soţie, dar ea nu îi răspunse la fel.

— Cum rămâne cu sora? întrebă Bosch.

McPherson îşi îndreptă privirea spre el.

— Martorul ocular? Asta e a doua problemă. Dacă e în viaţă, atunci are treizeci şi şapte de ani. Problema e că trebuie să o găsim. Din partea părinţilor ei nu avem niciun ajutor. Tatăl ei adevărat a murit când avea şapte ani. Mama s-a sinucis pe mormântul surorii la trei ani după crimă. Iar tatăl vitreg a devenit alcoolic şi a murit de insuficienţă hepatică în aşteptarea unui transplant de ficat, acum şase ani. L-am pus pe unul dintre detectivii de aici să o caute pe calculator, dar urma lui Sarah Landy în San Francisco a dispărut în aproximativ aceeaşi perioadă în care a murit tatăl ei vitreg. În acelaşi an a scăpat de urmărirea condiţionată după o condamnare legată de abuz de droguri. S-a descoperit că s-a căsătorit şi a divorţat de două ori, a fost arestată de mai multe ori pentru consum de droguri şi infracţiuni minore. Apoi, aşa cum spuneam, a dispărut. Ori a murit, ori s-a pus pe picioare. Chiar dacă şi-a schimbat numele, amprentele ei ar fi lăsat o urmă dacă ar mai fi fost săltată în ultimii şase ani. Dar nu apare nimic.

— Nu cred că avem un caz prea solid în lipsa ei, zise Haller. O să avem nevoie de ea în persoană ca să arate cu degetul după douăzeci şi patru de ani şi să spună că el e vinovatul.

— Sunt de acord, spuse McPherson. Ea e cheia. Juraţii trebuie să o audă spunând că nu a greşit când era copil. Că era sigură atunci şi că e sigură şi acum. Dacă nu o găsim şi nu o convingem să facă asta, atunci nu avem altceva decât părul victimei. Ei o să aibă ADN-ul şi asta o să le bată pe toate.

— Şi ne ducem cu toţii dracului, spuse Haller.

McPherson nu răspunse, dar nici nu era nevoie să o facă.

— Nu îţi face griji, zise Bosch. O găsesc eu.

Cei doi avocaţi se uitară la el. Nu aveau vreme de vorbe goale, însemna că vorbea serios.

— Dacă e în viaţă, spuse el, o găsesc.

— Bine, zise Haller. Asta e prima ta grijă.

Bosch scoase brelocul de la chei, de care avea legat un briceag pe care îl deschise. Îl folosi ca să taie sigiliul roşu de la cutia cu probe.

Habar nu avea ce era înăuntru. Probele care fuseseră introduse la procesul din urmă cu douăzeci şi patru de ani erau încă în posesia procuraturii. În cutia aceasta se găseau probe care nu fuseseră prezentate la proces.

Bosch îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc din buzunar şi deschise cutia. Chiar deasupra era o pungă de hârtie în care se afla rochia victimei. Asta da, surpriză! El bănuise că rochia fusese introdusă ca probă la proces, măcar pentru a atrage o reacţie de simpatie din partea juraţilor.

Un miros de mucegai se răspândi din cutie. Bosch scoase rochia, ţinând-o de umeri. Toţi trei tăceau. Detectivul avea în mână o rochie pe care o fetiţă o purta când fusese ucisă. Era albastră, cu o fundă de culoare albastru-închis în faţă. O bucată de cincisprezece centimetri fusese tăiată din partea din faţă a tivului, locul unde se găsise pata de spermă.

— De ce e rochia aici? întrebă Bosch. Nu ar fi trebuit să o prezinte la proces?

Haller nu spuse nimic. McPherson se aplecă puţin în faţă şi se uită de aproape la rochie, gândindu-se la un răspuns.

— Cred că... n-au arătat-o din cauza bucăţii tăiate. Dacă arătau rochia, apărarea ar fi întrebat de tăietură. Asta ar fi dus la analiza sângelui. Acuzarea a ales să nu deschidă subiectul în timpul prezentării probelor. Probabil s-a bazat

pe fotografiile de la locul crimei, în care apărea fata îmbrăcată cu rochia. Au lăsat apărarea să introducă proba, dar avocaţii nu au mai prezentat-o.

Bosch împături rochia şi o aşează pe masă. În cutie erau şi o pereche de pantofi negri de lac. I se păreau foarte micuţi şi trişti. Mai era o pungă de hârtie, în care erau lenjeria şi şosetele fetei. Un raport de laborator alăturat spunea că lucrurile fuseseră verificate să nu fie emisii biologice, fire de păr sau fibre, dar nu se găsise nimic.

Pe fundul cutiei era o pungă de plastic cu un lănţişor de argint cu pandantiv. Se uită la lănţişor prin pungă şi văzu că pandantivul îl înfăţişă pe Ursuleţul Winnie. Mai era o pungă cu o brăţară din mărgele albastre puse pe un elastic.

— Asta e tot, zise el.

— Ar trebui să lăsăm criminaliştii să se uite din nou la probe, spuse McPherson. Nu se ştie niciodată. Tehnologia a avansat destul de mult în douăzeci şi patru de ani.

— Mă ocup eu, spuse Bosch.

— Apropo, întrebă McPherson, unde s-au găsit pantofii aceia? Nu sunt în picioarele victimei în niciuna dintre fotografiile de la locul crimei.

Bosch se uită la raportul de proprietate care era lipit în interiorul cutiei.

— Aici scrie că erau sub cadavru. Probabil i-au căzut în camion, când a sugrumat-o. Criminalul i-a aruncat întâi pantofii în tomberon, apoi a aruncat şi cadavrul.

Imaginile evocate de obiectele din cutie creaseră o atmosferă foarte sumbră pentru echipa acuzării. Bosch începu să pună totul la loc în cutie. La sfârşit, puse ambalajul de la lănţişor.

— Câţi ani avea fiica voastră când a renunţat la Ursuleţul Winnie? întrebă el.

Haller şi McPherson se uitară unul la altul. Haller tăcu.

— Cinci sau şase, spuse McPherson. De ce?

— Şi a mea la fel, cred. Dar fetiţa asta de doisprezece ani îl purta încă la gât. Mă întreb cum aşa.

— Probabil e vorba de cine i l-a dăruit, spuse Haller. Hayley, fata noastră, încă mai poartă o brăţară pe care i-am dat-o acum vreo cinci ani.

McPherson se uită la el ca şi cum voia să conteste ce spunea.

— Nu tot timpul, zise Haller repede. Dar câteodată. Uneori o poartă când mă duc s-o iau. Poate fetiţa primise lănţişorul de la tatăl ei înainte de a muri.

Se auzi un sunet surd de la calculatorul lui McPherson, iar aceasta se duse să verifice e-mailul. Se uită câteva clipe la ecran, apoi spuse:

— E de la John Rivas, care se ocupă de audierile de după-amiază în sala 100. Jessup şi-a angajat un avocat de cauze penale, iar John încearcă să pună pe rol o audiere pentru eliberarea pe cauţiune. Vine încoace cu ultimul autobuz de la închisoarea Municipală.

— Cine e avocatul? întrebă Haller.

— O să-ţi placă foarte mult. Isteţul Clive Royce a preluat cazul *pro bono*[4]. Recomandat de PJG.

Bosch ştia numele. Royce era un tip cunoscut, iubit de presă şi care nu rata nicio ocazie să stea în faţa camerei de filmat şi să spună toate lucrurile pe care nu avea voie să le spună în sala de judecată.

— Bineînţeles că îl preia *pro bono*, zise Haller. O să compenseze pe din dos. Cu filmuleţe şi titluri de ziar, numai de asta îi pasă lui Clive.

— Nu am avut niciun proces împotriva lui până acum, spuse McPherson. Abia aştept.

— Şi Jessup are deja audierea pe rol?

— Încă nu. Dar Royce vorbeşte cu grefierul. Rivas vrea să ştie dacă dorim să se ocupe el. O să se opună acordării de

[4] Gratuit (în latină în original – n.tr.)

cauţiune.

— Nu, ne ocupăm noi, spuse Haller. Hai să mergem!

McPherson închise calculatorul în aceeaşi clipă în care Bosch punea capacul cutiei cu probe.

— Vrei să vii şi tu? îl întrebă Haller. Să cunoşti adversarul?

— Tocmai am petrecut şapte ore în compania lui, mai ţii minte?

— Nu cred că se referea la Jessup, zise McPherson.

Bosch aprobă din cap.

— Nu, zic pas, spuse el. O să duc lucrurile astea înapoi la divizia de investigaţii speciale şi pe urmă mă apuc să o caut pe Sarah, martorul nostru. O să vă anunţ când o găsesc.

ŞAPTE

Marţi, 16 februarie, 17.30

Sala 100 era cea mai mare sală de judecată din CCB, rezervată şedinţelor de dimineaţă şi de seară pentru punerile sub acuzare, cele două puncte gemene de primire ale sistemului juridic local. Toţi acuzaţii trebuiau aduşi înaintea judecătorului în decurs de douăzeci şi patru de ore, iar la CCB acest lucru necesita o sală de judecată mare, cu o galerie pentru familia şi prietenii acuzatului. Sala era folosită pentru primele audieri după arestare, când persoanele apropiate încă nu ştiau pe ce drum lung, devastator şi dificil apucase acuzatul. Se întâmpla deseori ca la audieri să participe mama, tatăl, soţia, cumnata, mătuşa, unchiul sau chiar un vecin sau doi ca să-l sprijine moral pe inculpat şi să se înfurie din cauza arestării. După un an şi jumătate, când cazul ajungea în sfârşit la etapa

finală în care primea sentinţa, inculpatul avea noroc dacă o mai prindea prin sală până şi pe iubita lui mamă.

Cealaltă parte a sălii era de obicei aglomerată din cauza avocaţilor de toate felurile. Veterani experimentaţi, avocaţi din oficiu plictisiţi, reprezentanţi şmecheriţi ai cartelurilor, procurori obosiţi şi reporteri amestecaţi la un loc sau sprijiniţi de geamul despărţitor care înconjura boxa acuzatului, şuşotind cu clienţii.

Judecătorul Malcom Firestone prezida acest muşuroi de furnici, cu capul plecat şi umerii ridicaţi şi tot mai aproape de urechi cu fiecare an. Roba neagră dădea impresia că avea aripile strânse, iar întreaga imagine îl înfăţişa ca pe un vultur care aştepta nerăbdător să ciugulească resturile lăsate de sistemul de justiţie.

Firestone se ocupa de şedinţa de punere sub acuzare, care începea la ora trei după-amiază şi continua uneori până noaptea târziu, în funcţie de lista deţinuţilor. Prin urmare, era un magistrat căruia îi plăcea să grăbească lucrurile. Trebuia să te mişti repede în sala 101, altfel riscai să fii călcat în picioare şi lăsat în drum. Aici justiţia era o linie de asamblare cu o bandă transportoare care se mişca necontenit. Firestone voia să se ducă acasă. Avocaţii voiau să se ducă acasă. Toată lumea voia să se ducă acasă.

Am intrat cu Maggie în sală şi am văzut imediat camerele de filmat aranjate într-un ţarc de trei metri pe partea stângă, faţă în faţă cu boxa de sticlă în care se aflau inculpaţii, aduşi câte şase odată. În lipsa reflectoarelor de data asta, l-am văzut pe prietenul meu, Sticks, aranjând picioarele unui scăunel de la care i se trăgea porecla, trepiedul lui. M-a văzut şi a dat din cap, iar eu i-am răspuns la fel.

Maggie m-a bătut pe umăr şi mi l-a arătat pe bărbatul aşezat la masa acuzării cu alţi trei avocaţi.

— Acela din capăt e Rivas.

— Bine. Du-te şi vorbeşte cu el şi eu merg să mă înregistrez la grefier.

— Nu e nevoie să te înregistrezi, Haller. Eşti procuror, mai ştii?

— Ah, grozav. Am uitat.

Ne-am dus către masa acuzării şi Maggie m-a prezentat lui Rivas. Procurorul era un pui de avocat, probabil ieşise de-abia de câţiva ani dintr-o facultate de drept de top. Bănuiam că aştepta să treacă timpul, respectând politica firmei, dar nerăbdător să urce pe scara socială şi să scape de iadul şedinţelor de acuzare. Nu-i plăcea nici că eu venisem din cealaltă tabără ca să înşfac inelul de aur al cazurilor actuale ale procuraturii. Vedeam din limbajul trupului că era neliniştit. Eram la masa nepotrivită. Eram vulpea din coteţul găinilor. Şi ştiam că o să-i confirm toate astea înainte să se termine audierea.

După ce am dat mâna cu el de formă, m-am uitat în jurul meu după Clive Royce şi l-am văzut sprijinit de balustradă, discutând cu o femeie tânără, care era probabil asociata lui. Se înclinau unul spre celălalt, uitându-se într-un dosar deschis plin cu documente. M-am apropiat de ei cu mâna întinsă.

— Clive „Pledantul” Royce, ce mai faci, bătrâne?

El a ridicat ochii şi un zâmbet i-a încreţit instantaneu faţa bronzată. Ca un gentleman perfect, s-a îndreptat înainte de a da mâna cu mine.

— Mickey, ce mai faci? Îmi pare rău să văd că o să fim adversari de data asta.

Ştiam că îi părea rău, dar nu foarte rău. Royce făcuse carieră alegând numai cazuri câştigătoare. Nu ar fi riscat să accepte un caz *pro bono*, ultramediatizat, dacă nu ar fi fost sigur că avea să beneficieze de publicitate gratuită şi să obţină o victorie sigură. Intrase în joc ca să câştige, iar în spatele zâmbetului ascundea nişte dinţi ascuţiţi.

— Şi eu. Şi cred că o să mă faci să regret ziua în care am schimbat macazul.

— Ei bine, cred că amândoi ne facem datoria faţă de societate, nu? Tu îl ajuţi pe procurorul districtual, eu îl ajut pe Jessup pe datorie.

Royce încă mai avea accent britanic, deşi petrecuse jumătate din cei cincizeci de ani ai lui în Statele Unite. Îi dădea o aură de om cultivat şi distins care intra în contradicţie cu ocupaţia lui, aceea de a apăra oameni acuzaţi de crime oribile. Purta un costum din trei piese, cu o linie abia vizibilă de cretă pe stofă. Chelia era bronzată şi netedă, iar barba îi era vopsită în negru şi tunsă perfect.

— Se poate spune şi aşa, i-am zis.

— Ah, sunt nepoliticos. Mickey, aceasta e asociata mea, Denise Graydon. E asistenta mea în cazul domnului Jessup.

Graydon s-a ridicat şi mi-a strâns mâna cu fermitate.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am spus eu.

Am aruncat o privire în jur să văd dacă Maggie era pe aproape ca să o prezint, dar era ocupată cu Rivas la masa acuzării.

— Ei bine, i-am spus lui Royce. L-ai pus pe rol pe clientul tău?

— L-am pus. O să fie primul în grupul următor. Am fost deja în spate şi l-am vizitat şi o să fim pregătiţi să depunem o moţiune pentru cauţiune, Dar mă întrebam, dacă tot avem câteva minute la dispoziţie, putem să ieşim puţin pe hol să discutăm?

— Sigur, Clive. Hai chiar acum!

Royce i-a spus asociatei să aştepte în sală şi să ne cheme când era adus în boxă următorul grup de deţinuţi. L-am urmat pe Royce pe culoarul dintre cele două rânduri aglomerate de galerii. Am trecut prin sistemul de acces şi am ieşit pe hol.

— Vrei o ceaşcă de ceai? m-a întrebat Royce.

— Nu cred că avem timp destul. Ce e, Clive?

Royce şi-a încrucişat braţele şi a devenit serios.

— Trebuie să-ţi spun, Mick, că nu mi-am propus să te fac de râs. Îmi eşti prieten şi coleg în Baroul de avocaţi ai apărării. Dar aici te-ai băgat într-o situaţie în care nu poţi să câştigi, da? Ce-ai de gând să faci?

Am zâmbit şi m-am uitat dintr-un capăt în altul al holului. Nimeni nu era atent la noi.

— Vrei să spui că Jessup are de gând să pledeze vinovat?

— Dimpotrivă. Nu o să negociem în acest caz. Procurorul districtual a făcut o alegere greşită şi e foarte clar ce manevră încearcă să facă aici şi cum te foloseşte ca pe un pion. Trebuie să te avertizez că dacă insişti să începi procesul cu Jason Jessup, o să te faci de râs. Am considerat, din curtoazie profesională, că trebuie să-ţi spun.

Nu am apucat să răspund, pentru că Graydon a ieşit din sală şi a venit grăbită spre noi.

— Cineva din primul grup nu e gata, aşa că l-au devansat pe Jessup şi tocmai l-au adus.

— Venim imediat, a spus Royce.

Graydon a ezitat, apoi şi-a dat seama că şeful ei o voia întoarsă în sală. A intrat pe uşă, iar Royce s-a întors spre mine. Am vorbit înaintea lui.

— Mulţumesc pentru curtoazie şi pentru grijă, Clive. Dar dacă clientul tău vrea proces, o să aibă proces. O să fim pregătiţi şi o să vedem cine se face de râs şi cine se întoarce la închisoare.

— Minunat. De-abia aştept întrecerea.

L-am urmat înapoi în sală. Şedinţa începuse şi, trecând pe culoar, am văzut-o pe Lorna Taylor, managerul biroului meu şi a doua mea fostă soţie, care stătea în capătul unui rând aglomerat. M-am aplecat şi i-am şoptit.

— Hei, ce faci aici?

— Trebuia să vin şi să văd clipa cea mare.

— Cum de-ai aflat? Eu ştiu de doar un sfert de oră.

— Cred că tot atunci au aflat şi cei de la KNX. Eram deja aici, căutam spaţiu pentru birouri şi am auzit la radio că Jessup o să apară la tribunal. Aşa că am venit.

— Bine, mulţumesc că eşti aici, Lorna. Cum merg căutările? Trebuie neapărat să ies din clădirea asta. Repede!

— Mai am trei spaţii de văzut după asta. O să fie de ajuns. Îţi spun mâine care sunt ultimele variante pe care le-am ales, da?

— Da, asta e...

Am auzit grefierul strigând numele lui Jessup.

— Gata, trebuie să mă duc acolo. Vorbim mai târziu.

— Arde-i, Mickey!

Am găsit un loc liber pentru mine lângă Maggie, la masa acuzării. Rivas se mutase pe rândul din spatele balustradei. Royce trecuse lângă boxa de sticlă, unde îi şoptea ceva clientului. Jessup purta o uniformă portocalie – uniforma închisorii – şi părea calm şi potolit. Dădea aprobator din cap la tot ce îi şoptea Royce la ureche. Părea cumva mai tânăr decât credeam eu. Probabil mă aşteptam ca toţi anii aceia în închisoare să îl fi marcat cumva. Ştiam că are patruzeci şi opt de ani, dar nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. Nici măcar nu avea paloarea puşcăriaşilor. Avea pielea palidă, dar părea sănătoasă, mai ales lângă mult prea bronzatul Royce.

— Unde ai fost? mi-a şoptit Maggie. Am crezut că o să fiu nevoită să mă descurc singură.

— Am fost afară şi am vorbit cu avocatul apărării. Ai capetele de acuzare la îndemână? În caz că trebuie să le citesc pentru consemnare.

— Nu trebuie să citeşti capetele de acuzare. Nu trebuie decât să te ridici şi să spui că noi considerăm că Jessup prezintă riscul de a fugi şi că e un pericol pentru

comunitate. El...

— Dar eu nu consider că o să fugă. Avocatul lui tocmai mi-a spus că sunt pregătiţi şi că nu îi interesează nicio dispoziţie. Îl interesează banii şi singurul fel în care o să-i capete e să rămână în joc şi să pornească procesul... şi să câştige.

— Şi atunci?

Părea uimită şi s-a uitat la teancul de dosare din faţa ei.

— Mags, filosofia ta e să conteşti orice şi să nu laşi nimic de la tine. Nu cred că asta o să funcţioneze aici. Am o strategie şi...

S-a întors şi s-a aplecat mai tare spre mine.

— Atunci te las pe tine cu strategia ta şi cu prietenul tău chel de la masa apărării să vă descurcaţi.

A împins scaunul în spate şi s-a ridicat, apucându-şi servieta de jos.

— Maggie...

A dat portiţa la o parte şi a pornit spre uşa din spate a sălii. M-am uitat după ea, ştiind că, deşi nu-mi plăcea rezultatul, trebuia să stabilesc regulile relaţiei noastre ca procurori.

Au strigat numele lui Jessup şi Royce s-a prezentat oficial. Apoi m-am ridicat în picioare şi am spus ceea ce n-aş fi crezut vreodată că o să spun.

— Michael Haller din partea statului.

Chiar şi judecătorul Firestone a ridicat capul din poziţia lui aplecată, uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor de vedere. Probabil pentru prima dată în ultimele săptămâni, se întâmpla ceva extraordinar în sala lui de judecată. Un avocat al apărării îşi schimbase blana ca să reprezinte statul.

— Ei bine, domnilor, asta e o şedinţă pentru trimiterea în judecată şi am aici o hârtie care spune că vreţi să discutăm despre cauţiune.

Jessup fusese acuzat în urmă cu douăzeci şi patru de ani pentru omucidere şi răpire. Când Curtea Supremă anulase condamnarea, nu şi acuzaţiile. Asta rămăsese la latitudinea procuraturii. Aşa că era în continuare acuzat de crimă, iar pledoaria lui de nevinovăţie era neschimbată. Acum cazul trebuia repartizat unei săli de judecată şi unui judecător pentru proces. O moţiune pentru discutarea cauţiunii ar fi fost de obicei amânată până la etapa aceea, numai că Jessup, prin intermediul lui Royce, grăbea mersul lucrurilor, apărând înaintea lui Firestone.

— Onorată instanţă, a spus Royce, clientul meu a fost deja trimis în judecată acum douăzeci şi patru de ani. Azi dorim să discutăm despre o moţiune pentru eliberarea pe cauţiune şi pentru continuarea acestui caz în cadrul unui proces. Domnul Jessup a aşteptat mult timp libertatea şi dreptatea. Nu are de gând să renunţe la dreptul lui pentru un proces rapid.

Ştiam că asta avea să fie manevra lui Royce, pentru că la fel aş fi făcut şi eu. Orice persoană acuzată de o infracţiune avea dreptul la un proces rapid. De cele mai multe ori, procesele se prelungesc la cererea apărării sau în urma recunoaşterii de către ambele părţi că au nevoie de mai mult timp pentru a se pregăti. Utilizând o tactică de presiune, Royce nu voia să suspende statutul de proces rapid. Cu un caz şi nişte probe vechi de douăzeci şi patru de ani, fără să mai punem la socoteală faptul că nu ştiam unde se află martorul principal, nu era doar prudent, ci la mintea cocoşului să porneşti cronometrul pentru procurori. Iar acesta pornise în momentul în care Curtea Supremă desfiinţase condamnarea. Statul avea la dispoziţie şaizeci de zile din acel moment ca să-l aducă pe Jessup la proces. Trecuseră deja douăsprezece.

— Pot da cazul grefierului pentru repartizare, a spus Firestone. Şi aş prefera ca judecătorul căruia îi este

repartizat să se ocupe de cauţiune.

Royce s-a gândit puţin înainte să răspundă. În acelaşi timp, s-a întors către camere, ca să le ofere un unghi mai bun.

— Onorată instanţă, clientul meu a fost încarcerat pe nedrept timp de douăzeci şi patru de ani. Şi acestea nu sunt doar cuvintele mele, este opinia Curţii Supreme de Stat. Acum l-au scos din închisoare şi l-au adus aici ca să fie din nou supus unui proces. Totul face parte dintr-un plan mai vechi care nu are legătură cu justiţia, ci cu banii şi politica. Este vorba despre evitarea responsabilităţii pentru a răpi în mod corupt libertatea unui om. Amânarea acestui lucru până la altă şedinţă ar reprezenta o batjocură a justiţiei care i-a adus prejudicii lui Jason Jessup peste două decenii.

— Prea bine.

Firestone părea supărat şi puţin enervat. Linia de asamblare se oprise în loc. Avea o listă care probabil cuprindea de la bun început peste şaptezeci şi cinci de nume şi îşi dorea să termine totul la timp, ca să ajungă acasă la cină, la ora opt. Royce avea de gând să încetinească lucrurile nespus de mult cu cererea lui de a dezbate dacă Jessup merita sau nu să fie eliberat în aşteptarea procesului. Dar Firestone, la fel ca Royce, avea să primească cea mai mare surpriză pe ziua respectivă. Dacă nu ajungea acasă la timp ca să ia cina, nu avea să fie din cauza mea.

Royce i-a cerut judecătorului un ordin OR, ceea ce însemna că Jessup nu trebuia să aducă niciun ban pentru cauţiune şi să fie eliberat doar pe baza promisiunii că se va prezenta în instanţă. Asta era numai de deschidere. Se aştepta să apară un sponsor al eliberării lui Jessup, dacă era să existe vreun succes. Suspecţii de crimă nu erau eliberaţi în acest fel. În rarele ocazii în care se acorda

eliberarea pe cauţiune într-un caz de crimă, se ajungea de obicei la un preţ destul de piperat. Nu intra în discuţie dacă Jessup putea să strângă banii de la sponsorii lui, din contractele pentru cărţi sau filme pe care se presupunea că le negociază.

Royce şi-a încheiat cererea spunând că Jessup nu ar trebui să fie considerat un risc, că nu va încerca să fugă din acelaşi motiv pe care i-l spusesem eu lui Maggie. Nu avea niciun interes să o facă. Singurul lui interes era să lupte să se dezvinovăţească după douăzeci şi patru de ani de pedeapsă aplicată pe nedrept.

— Momentan, domnul Jessup nu are alt scop decât să stea potolit şi să dovedească o dată pentru totdeauna că este nevinovat şi că a plătit un preţ îngrozitor de mare pentru greşelile şi administrarea defectuoasă a cazului de către procuratură.

Cât a vorbit Royce, m-am uitat la Jessup în boxa de sticlă. Ştia că e filmat şi îşi luase o mină indignată. În ciuda eforturilor, nu-şi putea ascunde mânia şi ura din ochi. Cei douăzeci şi patru de ani de puşcărie făcuseră din acestea o stare permanentă.

Firestone a terminat de scris o notă, apoi a cerut să audă răspunsul meu. M-am ridicat şi am aşteptat ca judecătorul să se uite la mine.

— Poftiţi, domnule Haller, a zis el.

— Domnule judecător, dacă domnul Jessup prezintă documentaţia necesară pentru a demonstra unde locuieşte, statul nu se opune eliberării pe cauţiune în acest moment.

Firestone s-a uitat lung la mine, realizând că răspunsul meu era exact opusul celui pe care credea el că o să-l dau. Murmuratul din sală părea să devină tot mai tare, pe măsură ce avocaţii din sală înţelegeau răspunsul dat de mine.

— Am înţeles bine, domnule Haller? a spus Firestone. Nu

vă opuneţi eliberării pe baza promisiunii de prezentare la proces într-un caz de crimă?

— Aşa este, onorată instanţă. Suntem încrezători că domnul Jessup se va prezenta la proces. Nu are de câştigat niciun ban dacă nu se prezintă.

— Onorată instanţă! a strigat Royce. Obiectez faţă de felul în care domnul Haller infectează stenograma şedinţei cu asemenea insinuări prejudicioase, menite doar să atragă atenţia presei. Clientul meu nu are alt scop în acest moment decât...

— Am înţeles, domnule Royce, a intervenit Firestone. Dar cred că şi dumneavoastră v-aţi jucat suficient cu camerele de filmat. Haideţi să o lăsăm aşa. Fără opoziţie din partea acuzării, îl eliberez pe domnul Jessup pe baza promisiunii sale de a se prezenta la proces de îndată ce îi prezintă grefierului documentele privind reşedinţa lui. Domnul Jessup nu are voie să părăsească districtul Los Angeles fără permisiune din partea instanţei la care va fi repartizat.

Firestone i-a dat atunci cazul grefierului de la biroul instanţei în vederea repartizării către un alt departament pentru proces. În sfârşit, ieşisem de pe orbita judecătorului Firestone. Putea acum să repornească linia de asamblare şi să meargă acasă la cină. Am luat dosarele lăsate de Maggie şi am plecat de la masă. Royce se întorsese la locul lui lângă balustradă, punând dosare într-o servietă de piele. Tânăra lui asociată îl ajuta.

— Cum te-ai simţit, Mick? m-a întrebat.

— Vrei să spui, ca procuror?

— Da, în tabăra opusă.

— Nu prea diferit, ca să fiu sincer. Azi nu au fost decât proceduri.

— O să calci pe cărbuni aprinşi pentru că l-ai lăsat pe clientul meu să plece de aici.

— Dă-i dracului, dacă nu ţin la glumă. Să ai grijă să nu

facă vreo prostie, Clive. Dacă face vreuna, atunci chiar că dau de belea. La fel şi el.

— Nicio problemă. Avem noi grijă de el. El o să fie ultima ta preocupare, să ştii.

— Cum aşa, Clive?

— Nu aveţi prea multe probe, nu ştiţi unde e martorul principal, iar ADN-ul vă distruge cazul. Eşti căpitan pe *Titanic*, Mickey, iar Gabriel Williams te-a pus acolo. Mă întreb cu ce te are la mână.

Din tot ce spunea, un singur lucru mă punea pe gânduri. De unde ştia de martorul lipsă? Bineînţeles că nu l-am întrebat, nici nu am reacţionat la împunsătura lui despre faptul că Williams m-ar avea la mână. M-am purtat ca toţi procurorii încrezuţi pe care îi văzusem în cariera mea.

— Spune-i clientului tău să se bucure cât mai e afară, Clive. Pentru că, după ce se dă verdictul, se duce din nou la răcoare.

— Când putem discuta despre aducerea la cunoştinţă a probelor?

— Oricând doreşti. O să deschid un dosar mâine-dimineaţă.

— Bine. Vorbim în curând, da, Mickey?

— Cum am zis, Clive, oricând doreşti.

S-a îndreptat spre biroul grefierului, probabil ca să aranjeze eliberarea clientului său. Am deschis portiţa, am luat-o pe Lorna şi am ieşit amândoi din sală. Afară mă aştepta un grup mic de reporteri cu camere de filmat. Aceştia m-au întrebat de ce nu obiectasem la eliberarea pe cauţiune, dar le-am spus că nu comentez şi am trecut mai departe. Au rămas pe loc, aşteptând să iasă Royce.

— Nu ştiu ce să zic, Mickey, a spus Lorna. Cum crezi că o să reacţioneze procurorul districtual când o să afle că nu te-ai opus eliberării pe cauţiune?

Exact când mă întreba asta, telefonul a început să

vibreze în buzunar. Mi-am dat seama că uitasem să-l închid în sala de judecată. O greşeală care s-ar fi putut dovedi costisitoare, în funcţie de părerea lui Firestone despre întreruperile de natură electronică în timpul şedinţelor.

Uitându-mă la ecran, i-am spus Lornei:

— Nu ştiu, dar cred că urmează să aflu.

Am ridicat telefonul ca să vadă numele celui care mă apela, adică procurorul districtual din Los Angeles.

— Răspunde. Eu plec. Ai grijă, Mickey!

M-a sărutat pe obraz şi s-a dus spre lifturi. Am răspuns la telefon. Aveam dreptate. Era Gabriel Williams.

— Haller, ce naiba faci?

— La ce te referi?

— Unul dintre oamenii mei a zis că i-ai dat voie lui Jessup să plece pe bază de OR.

— Aşa e.

— Atunci te întreb din nou, ce naiba faci?

— Ascultă, eu...

— Nu, ascultă-mă tu! Nu ştiu dacă îi dădeai unui prieten al tău din Baroul de avocaţi ai apărării ce-şi dorea sau dacă eşti pur şi simplu prost, dar nu laşi *niciodată* un ucigaş să plece. Mă înţelegi? Acum vreau să te întorci acolo şi să ceri o nouă audiere pentru cauţiune.

— Nu, nu o să fac asta.

A urmat o tăcere grea timp de cel puţin zece secunde înainte ca Williams să vorbească iar.

— Te-am auzit bine, Haller?

— Nu ştiu ce ai auzit, Williams, dar nu mă întorc pentru altă audiere. Trebuie să înţelegi un lucru. Mi-ai dat un rahat de caz şi trebuie să fac tot ce pot cu el. Probele pe care le avem sunt vechi de douăzeci şi patru de ani. Cazul a primit o lovitură grea din cauza ADN-ului şi avem un martor ocular pe care nu-l găsim. Asta îmi dă de înţeles că trebuie să mă descurc cum pot.

— Şi ce legătură are asta cu faptul că l-ai lăsat să iasă din puşcărie?

— Nu înţelegi, omule? Jessup a fost în închisoare timp de douăzeci şi patru de ani. Doar nu a fost la pension. Orice o fi fost el când a intrat, acum e şi mai rău. Dacă e eliberat, o să facă vreo prostie. Şi dacă face vreo prostie, nu face decât să ne ajute.

— Cu alte cuvinte, pui populaţia în pericol cât e în libertate.

— Nu, pentru că o să vorbeşti cu poliţia şi o să-l pui sub supraveghere. Ca să nu păţească nimeni nimic şi ca să poată interveni şi să-l înhaţe în secunda în care îşi dă în petic.

Încă o secundă de tăcere, dar de data asta auzeam voci înăbuşite şi mi-am dat seama că Williams discuta cu Joe Ridell, consilierul lui. Când i-am auzit din nou vocea, era severă, dar nu mai avea tonul acela furios.

— Bine, uite ce vreau să faci. Când vrei să mai faci o mişcare ca asta, vii mai întâi la mine. Ai înţeles?

— Nu o să fac aşa ceva. Ai vrut un procuror independent. Asta ai primit. Accepţi sau nu!

A urmat o pauză, apoi mi-a trântit telefonul fără să mai spună ceva. Am închis şi eu şi m-am uitat câteva clipe la Clive Royce ieşind din sală şi intrând în grupul de reporteri şi cameramani. Ca un specialist experimentat, a aşteptat puţin ca toată lumea să se aranjeze şi să pregătească aparatele. Apoi a dat drumul primului discurs inopinat, dar bine regizat pentru presă.

— Cred că procurorul districtual a luat-o la sănătoasa, a început el.

Era exact ce mă aşteptam să spună. Nu aveam de ce să mai ascult. Am plecat.

OPT

Miercuri, *17februarie, 09.48*

Unii oameni nu vor să fie găsiţi. Şi-şi iau măsuri pentru asta. Trag o creangă după ei ca să şteargă urmele. Unii pur şi simplu aleargă şi nu le pasă ce rămâne în urma lor. Vor doar să lase trecutul în spate şi să se îndepărteze cât mai mult.

După ce verifică din nou munca anchetatorului de la procuratură, lui Bosch îi luă doar două ore să găsească numele actual şi adresa martorului lor lipsă, sora Melissei Landy. Nu târâse nicio creangă după ea. Se folosise de ce avea la îndemână şi îşi continuase drumul. Anchetatorul care îi pierduse urma în San Francisco nu căutase indicii şi în sens invers. Aici greşise. Căutase tot înainte şi găsise o potecă goală.

Bosch începuse la fel ca predecesorul lui, tastând în calculator numele Sarah Landy şi data ei de naştere, 14 aprilie 1972. Diversele motoare pentru căutare ale departamentului îi oferiseră o multitudine de punţi de legătură cu poliţia şi societatea.

Mai întâi apărură arestările pentru consum de droguri în 1989 şi 1990 – gestionate discret şi cu multă înţelegere de Departamentul de Protecţia Copilului. Dar nu mai beneficiase de aceeaşi înţelegere din partea Serviciilor Sociale pentru Tineret pentru acuzaţiile similare la sfârşitul lui 1991 şi de alte două ori în 1992. Trecuse printr-o perioadă de eliberare condiţionată şi de reabilitare, urmată de cinci ani în care nu mai lăsase nicio amprentă digitală pe nicăieri. Un alt site îi oferi lui Bosch o serie de adrese ale ei în Los Angeles, la începutul anilor ’90. Harry recunoscu zonele ca fiind unele mărginaşe, unde chiria era probabil

mică şi drogurile erau la îndemână şi uşor de cumpărat. Substanţa ilegală preferată de Sarah era metamfetamina, un drog care îţi distrugea miliarde de celule în creier.

Urma lăsată de Sarah Landy, fetiţa care se ascunsese după un tufiş şi privise de acolo cum sora ei era răpită de un ucigaş, se termina acolo.

Bosch deschise primul dosar scos din cutia cu probele cazului şi se uită la documentul cu informaţiile despre Sarah. Îi găsi codul numeric personal şi îl introduse şi pe acesta, împreună cu data de naştere, în motorul de căutare. Găsi două nume: Sarah Edwards, începând din 1991, şi Sarah Witten, în 1997. Când femeile îşi schimbau numele de familie era pentru că se căsătoreau, iar anchetatorul de la procuratură raportase că Sarah se căsătorise de două ori.

Arestările continuaseră pe numele Sarah Edwards, inclusiv două pentru atac asupra unor proprietăţi şi pentru prostituţie. Dar arestările se făcuseră la distanţă destul de mare una de alta şi poate că povestea ei se dovedise suficient de tristă ca să nu ajungă la închisoare.

Bosch se uită la fotografiile făcute la fiecare arestare. Înfăţişau o femeie tânără cu diverse coafuri şi culori de păr, dar cu o privire neschimbată în care se citeau suferinţă şi răzvrătire. Una dintre fotografii arăta o vânătaie închisă la culoare sub ochiul stâng şi răni deschise sub obraz. Imaginile păreau destul de grăitoare. O viaţă presărată cu droguri şi infracţiuni. O rană interioară care nu se vindecase, o vină care nu putea fi înlăturată.

Sub numele de Sarah Witten, arestările nu se schimbaseră, doar locul era altul. Probabil îşi dăduse seama că pusese la încercare răbdarea procurorilor şi a judecătorilor care îi oferiseră nenumărate şanse – probabil după citirea unui rezumat al vieţii ei care apărea în investigaţiile dinaintea acordării sentinţei. Se mutase la San

Francisco şi încălcase iarăşi legea în repetate rânduri. Droguri şi infracţiuni minore, acuzaţii care mergeau deseori mână în mână. Bosch se uită la fotografiile de la arestare şi văzu o femeie îmbătrânită înainte de vreme. Părea să aibă patruzeci de ani, deşi nu împlinise pe atunci nici treizeci.

În 2003 ispăşise prima pedeapsă mai mare, fiind închisă şase luni la penitenciarul San Mateo după ce îşi recunoscuse vinovăţia pentru posesie de droguri. Dosarele arătau că făcuse patru luni în închisoare, urmate de un program de reabilitare prin izolare. Erau ultimele date din sistem în privinţa ei. Nicio persoană cu oricare din numele ei sau codul ei numeric personal nu mai fusese arestată de atunci şi nu solicitase permis de conducere în niciunul dintre cele cincizeci de state.

Bosch încercă o serie de manevre digitale pe care le învăţase pe când lucra în Divizia de Cazuri Deschise/Nerezolvate, unde folosirea inter netului se transformase în artă, dar nu reuşi să-i dea de urmă. Sarah dispăruse.

Lăsând calculatorul deoparte, Bosch scoase dosarele din cutia cu probele cazului. Începu să verifice documentele, căutând indicii care l-ar fi putut ajuta să o găsească. Găsi ceva mai mult de atât când dădu peste o fotocopie a certificatului ei de naştere. Atunci îşi aminti că la momentul crimei locuia cu mama şi tatăl ei vitreg.

Numele de pe certificat era Sarah Ann Gleason. Nu găsi niciun cazier pe numele acela, dar găsi un permis de conducere din statul Washington, eliberat cu şase ani mai devreme şi reînnoit în urmă cu numai două luni. Se uită la fotografie şi văzu că se potrivea. Abia-abia. Bosch o studie îndelung. Ar fi putut să jure că Sarah Ann Gleason începuse să întinerească.

Bănuiala lui era că lăsase viaţa grea în urmă. Găsise ceva care o făcuse să se schimbe. Poate un leac. Poate avea un

copil. Ceva îi schimbase viaţa în bine.

Bosch îi introduse numele în următorul motor de căutare şi găsi un contract la utilităţi şi cablu prin satelit pe numele ei. Adresele se potriveau cu cele din permisul de conducere. Bosch era sigur că o găsise. Port Townsend. Intră pe Google şi tastă. În curând, se uita la o hartă cu peninsula Olympic, în colţul nord-vestic al Washingtonului. Sarah Landy îşi schimbase numele de trei ori şi fugise în cel mai îndepărtat colţ al teritoriului continental al Statelor Unite, dar el o găsise.

Telefonul sună exact când întindea mâna după el. Era locotenentul Stephen Wright, comandantul Diviziei Speciale de Investigaţii a poliţiei din Los Angeles.

— Voiam doar să ştii că începând de acum cincisprezece minute am început urmărirea lui Jessup. Am implicat toată divizia şi o să vă trimit rapoarte de supraveghere în fiecare dimineaţă. Dacă ai nevoie de altceva sau vrei să mergi cu noi în orice moment, sună-mă.

— Mulţumesc, domnule locotenent. Aşa o să fac.

— Să sperăm că se întâmplă ceva.

— Ar fi frumos.

Bosch încheie apelul. Apoi o sună pe Maggie McPherson.

— Am câteva ştiri. Mai întâi, DSI îl urmăresc pe Jessup. Poţi să-i spui lui Gabriel Williams.

I se păru că aude un chicotit înainte ca ea să răspundă.

— Ironic, nu?

— Da. Poate ajung ei să-l omoare pe Jessup şi nu o să ne mai batem capul cu un proces.

Divizia Specială de Investigaţii era o echipă de supraveghere de elită care funcţiona de patruzeci de ani, în ciuda faptului că numărul crimelor era mai mare decât al oricărei alte divizii din departament, inclusiv SWAT. DSI era folosită clandestin pentru supravegherea suspecţilor – indivizi suspectaţi de crime violente care nu se opreau până

nu erau prinşi în flagrant şi opriţi de poliţie. Experţi în supraveghere, agenţii DSI aşteptau şi observau suspecţii în timp ce comiteau alte infracţiuni înainte de a interveni, ceea ce avea deseori consecinţe fatale.

Ironia de care pomenise McPherson era că Gabriel Williams fusese avocat pentru drepturile omului înainte de a candida şi a câştiga postul de procuror districtual. Acţionase în judecată departamentul pentru schimburile de focuri ale DSI în diverse ocazii, susţinând că strategiile diviziei erau menite să atragă suspecţii în confruntări mortale cu poliţia. Mersese până într-acolo încât să numească divizia „echipa morţii”, în timp ce anunţa începerea unui proces împotriva unui schimb de focuri al DSI, în urma căruia muriseră patru spărgători în faţa unui restaurant de tip fast-food, Tommy’s. Aceeaşi echipă a morţii era acum folosită într-o manevră care trebuia să ajute cazul împotriva lui Jessup, dar şi să pună umărul la avansarea politică a lui Williams.

— O să te ţină la curent cu activităţile? întrebă McPherson.

— O să primesc în fiecare dimineaţă un raport de supraveghere. Şi o să mă sune dacă se întâmplă ceva bun.

— Perfect. Mai era ceva? Mă cam grăbesc. Lucrez la un caz mai vechi şi trebuie să intru la audiere.

— Da, am găsit martorul.

— Eşti minunat! Unde e?

— În Washington, în cel mai nordic punct din peninsula Olympic. Într-un loc care se numeşte Port Townsend. Foloseşte numele din certificatul de naştere, Sarah Ann Gleason, şi se pare că duce o viaţă curată de vreo şase ani.

— Asta e bine pentru noi.

— Poate nu.

— Cum aşa?

— Mi se pare că toată viaţa s-a străduit să scape de ce s-

a întâmplat în duminica aceea în Hancock Park. Dacă a trecut în sfârşit peste asta şi duce o viaţă bună acolo în Port Townsend, s-ar putea să nu fie interesată să mai zgândăre răni vechi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nici măcar pentru sora ei?

— Poate nu. S-a întâmplat acum douăzeci şi patru de ani.

McPherson tăcu pentru câteva clipe, apoi răspunse:

— Ce perspectivă cinică asupra lumii, Harry! Când ai de gând să te duci acolo?

— Cât de repede pot. Dar trebuie să văd ce fac cu fiică-mea. A rămas la o prietenă când m-am dus după Jessup la San Quentin. Nu i-a fost prea bine acolo şi acum trebuie să plec din nou.

— Îmi pare rău. Vreau să merg şi eu cu tine.

— Cred că mă descurc.

— Ştiu că te descurci. Dar cred că ar fi bine să ai cu tine o femeie care e şi procuror. Am impresia tot mai mult că ea o să fie cheia întregului caz şi o să fie martorul meu. E foarte important cum o abordăm.

— Abordez martori de vreo treizeci de ani. Cred că...

— Lasă-mă să aranjez aici cu biroul de deplasări. În felul acesta putem merge împreună. Să discutăm despre strategie.

Bosch făcu o pauză. Ştia că nu avea cum să o facă să se răzgândească.

— Cum spui tu.

— În regulă. Îi spun lui Mickey şi sun la birou. Rezervăm un zbor de dimineaţă. Mâine am liber. E prea devreme pentru tine? N-aş vrea să aşteptăm până săptămâna viitoare.

— Mă descurc eu.

Bosch avea şi un al treilea motiv pentru care o sunase, dar se hotărî să îl ţină pentru el. Felul în care îi acaparase drumul la Washington îl făcea să ezite să discute tacticile

lui de investigaţie.

După terminarea convorbirii, Bosch rămase bătând cu degetele pe marginea biroului, gândindu-se la ce avea să-i spună lui Rachel Walling.

După câteva clipe, scoase telefonul şi apelă un număr. Avea numărul lui Walling în agendă. Spre surprinderea lui, ea îi răspunse imediat. Îşi imaginase că îi vedea numărul pe ecran şi lăsa să răspundă mesageria. Relaţia lor se terminase de mult, dar existau încă nişte sentimente puternice.

— Bună, Harry.

— Bună, Rachel. Ce faci?

— Bine. Tu?

— Binişor. Te sun în legătură cu un caz.

— Desigur. Harry Bosch nu foloseşte niciodată sistemul. El vorbeşte direct.

— Nu pot să intru în sistem pentru asta. Şi ştii că te sun pentru că am încredere în tine şi, mai mult decât orice, îţi respect părerea. Dacă folosesc sistemul, dau peste un psiholog criminalist din Quantico şi care nu e decât o voce la telefon. Ba mai mult, nu mă mai sună cu ceva nou nici după două luni. Tu ce-ai face în locul meu?

— Oh... probabil acelaşi lucru.

— În afară de asta, nu vreau să implic oficial Biroul. Nu fac decât să-ţi cer părerea şi sfatul, Rachel.

— Ce caz ai?

— Cred că o să-ţi placă. E vorba de o fată de doisprezece ani care a fost ucisă acum douăzeci şi patru de ani. Un tip a intrat la închisoare atunci şi acum trebuie să-l rejudecăm. M-am gândit că procurorului i-ar prinde bine un profil.

— E cazul acela cu Jessup pe care îl dau la ştiri?

— Exact.

Ştia că era interesată. O simţea din vocea ei.

— Bine, adu-mi ce ai. Cât timp am? Am şi eu munca mea,

să ştii.

— De data asta nu e nevoie să te grăbeşti. Nu ca atunci, cu Echo Park. Probabil mâine o să fiu plecat din oraş. Nu ştiu cât o să stau. Cred că poţi să ţii dosarul câteva zile. Tot acolo stai, deasupra Teatrului de un Milion De Dolari?

— Tot acolo.

— Bine, îţi aduc cutia.

— Mă găseşti aici.

NOUĂ

Miercuri, *17 februarie, 15.18*

În celula pentru arestaţi de la Departamentul 124, la etajul treisprezece al CCB, nu era nimeni în afară de clientul meu, Cassius Clay Montgomery. Stătea morocănos pe o bancă în colţ şi nu s-a ridicat când a văzut că mă întorc.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Nu a răspuns nimic. Mă ignora cu desăvârşire.

— Haide, Cash. Doar nu e ca şi cum ai avea unde să te duci. Ce contează dacă aştepţi aici sau la închisoarea districtuală?

— Acolo au televizor, omule, a zis el, uitându-se la mine.

— Bine, ai ratat *Oprah.* Poţi să vii încoace ca să nu strig ce avem de vorbit?

S-a ridicat şi a venit la gratii. Eu stăteam pe cealaltă parte, dincolo de linia roşie care marca distanţa de un metru.

— Nu contează dacă strigi. Nu mai e nimeni aici să ne audă.

— Ţi-am spus, îmi pare rău. Am avut o zi foarte aglomerată.

— Da, iar eu sunt doar un cioroi de doi bani când e vorba să apari la televizor şi să devii important.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te-am văzut la ştiri, afurisitule. Acum eşti procuror? Ce fel de rahat mai e şi ăsta?

Am dat din cap. Evident, clientul meu era mai preocupat de faptul că schimbasem tabăra decât să aştepte ultima audiere din ziua aceea.

— Uite ce e, nu pot să-ţi spun decât că nu prea am vrut să accept cazul. Eu nu sunt procuror. Sunt avocat al apărării. Sunt avocatul tău. Dar din când în când ei vin la tine şi vor ceva. Şi e greu să spui nu.

— Şi cu mine ce se întâmplă?

— Cu tine nu se întâmplă nimic. Sunt încă avocatul tău, Cash. Şi avem de luat o decizie importantă. Audierea asta o să fie scurtă şi drăguţă. Trebuie să stabilim o dată pentru proces şi gata. Dar domnul Hellman, procurorul, spune că oferta pe care ţi-a făcut-o e valabilă numai pentru azi. Dacă îi spunem judecătoarei Champagne că suntem gata să începem procesul azi, atunci înţelegerea cade şi ne prezentăm la proces. Te-ai mai gândit la asta?

Montgomery a aplecat capul între două gratii fără să spună nimic. Mi-am dat seama că nu se putea hotărî. Avea patruzeci şi şapte de ani, iar nouă din ei îi petrecuse în închisoare. Era acuzat de jaf armat şi vătămare corporală deosebit de gravă şi îl aştepta o pedeapsă foarte grea.

Conform poliţiştilor, Montgomery se prefăcuse că voia să cumpere droguri din maşină în ghetourile Rodia Gardens. Dar în loc să plătească, scosese o armă şi îi ceruse traficantului drogurile şi banii. Acesta apucase arma, care se descărcase. Acum traficantul, Darnell Hicks, membru într-o bandă, era în scaunul cu rotile pentru tot restul vieţii.

După cum se întâmpla de obicei în ghetouri, nimeni nu coopera cu anchetatorii. Chiar şi victima spusese că nu îşi

amintea ce se întâmplase, alegând prin tăcerea lui să aibă încredere că prietenii lui, din banda Crips, o să-i facă dreptate. Dar anchetatorii tot deschiseseră cazul. Când au remarcat maşina clientului meu pe o cameră de supraveghere la intrarea în ghetouri, au găsit maşina şi au observat că sângele de pe portieră era cel al victimei.

Nu era un caz foarte clar, dar destul de solid ca să primim o ofertă din partea procurorilor. Dacă Montgomery accepta oferta, avea să primească trei ani de închisoare şi să facă probabil doar doi şi jumătate. Dacă risca şi primea o condamnare la sfârşitul procesului, atunci trebuia să execute pedeapsa minimă obligatorie de cincisprezece ani. Vătămarea corporală şi folosirea armei în decursul jafului erau hotărâtoare. Şi ştiam din experienţă că judecătoarea Judith Champagne era dură în privinţa infracţiunilor armate.

Îi recomandasem clientului să accepte oferta. Mie mi se părea simplu, dar nu eram eu cel care trebuia să stea în închisoare. Montgomery nu se putea hotărî. Nu era neapărat vorba de statul în închisoare. Era vorba de faptul că victima, Hicks, făcea parte din banda Crips şi aceasta avea legături în toate închisorile din stat. Chiar şi pedeapsa de trei ani putea să însemne o condamnare la moarte. Montgomery nu era sigur că avea să supravieţuiască.

— Nu ştiu ce să spun, i-am zis. E o ofertă bună. Procurorul nu vrea să ajungă la proces. Nu doreşte să pună în boxa martorilor o victimă care nu vrea să fie acolo şi care poate mai mult să dăuneze cazului decât să ajute. Aşa că a propus cea mai mică pedeapsă pe care o putea propune. Dar depinde de tine. E decizia ta. Ai avut la dispoziţie două săptămâni şi acum gata. Trebuie să intrăm acolo în câteva minute.

Montgomery încercă să-şi clatine capul, dar avea fruntea prinsă între două gratii.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

— Nu înseamnă niciun rahat. Nu putem câştiga, omule? Adică tu eşti acum procuror. Nu poţi să pui o vorbă bună pentru mine?

— Sunt două lucruri diferite, Cash. Nu pot să fac aşa ceva. Eşti silit să alegi. Accepţi cei trei ani sau mergem la proces. Şi, cum ţi-am mai spus şi înainte, putem cu siguranţă să facem câte ceva la proces. Nu au arma, au o victimă care nu vrea să-şi spună povestea, dar au şi sângele de pe maşină şi filmarea cu tine la volan ieşind din Rodia imediat după incident. Putem încerca să spunem că a fost aşa cum ai zis tu. Autoapărare. Te-ai dus să cumperi o bijuterie, el ţi-a văzut banii şi a vrut să te jefuiască *el pe tine.* Juriul te-ar putea crede, mai ales dacă tipul nu vrea să depună mărturie. Şi s-ar putea să creadă chiar dacă depune mărturie, pentru că o să-l fac să invoce amendamentul cinci de atâtea ori încât o să creadă că e Al Capone înainte să coboare din boxă.

— Cine-i Al Capone?

— Glumeşti, nu?

— Nu, omule, cine e?

— Nu contează, Cash. Ce vrei să faci?

— Ţie îţi convine să mergem la proces?

— Îmi convine. Numai că e un salt mare, ştii?

— Salt?

— E un salt mare între ce îţi oferă ei acum şi ce ai putea să capeţi dacă pierdem procesul. Vorbim de minimum doisprezece ani, Cash. Rişti să faci o grămadă de ani.

Montgomery s-a îndepărtat de gratii. Avea două urme gemene pe frunte. Acum strângea gratiile cu ambele mâini.

— Chestia e că n-o să scap, chiar dacă-s trei sau cincisprezece ani. Au ucigaşi în toate puşcăriile. Dar la districtuală au un sistem şi toţi sunt despărţiţi şi închişi bine. Acolo o să fiu în regulă.

Am încuviinţat din cap. Problema era că orice sentinţă de

peste un an trebuia executată într-o închisoare de stat. Sistemul de la districtuală era unul de reţinere pentru cei care aşteptau procese sau executau pedepse scurte.

— Bine, atunci înseamnă că mergem la proces.

— Cred că da.

— Stai liniştit. O să vină să te ia în curând.

Am bătut încet în uşa sălii de judecată şi gardianul a deschis-o. Şedinţa începuse şi judecătoarea Champagne stabilea statutul într-un alt caz. L-am văzut pe procurorul meu sprijinit de balustradă şi m-am dus la el să discutăm. Acesta era primul caz pe care îl aveam cu Philip Hellman şi mi se părea rezonabil. Am decis să-i testez limitele bunăvoinţei pentru ultima dată.

— Aşadar, Mickey, aud că suntem colegi acum, a spus el, zâmbind.

— Temporar, am răspuns. Nu am de gând să-mi fac o carieră din asta.

— Bine, nu am nevoie de concurenţă. Ce facem în cazul ăsta?

— Cred că o să mergem mai departe.

— Haide, Mickey, am fost foarte generos. Nu pot să...

— Aşa e, ai dreptate. Ai fost foarte generos, Phil, şi apreciez asta. Şi clientul meu apreciază. Dar nu poate să accepte înţelegerea pentru că orice pedeapsă care îl trimite într-o închisoare de stat e egală cu o condamnare la moarte. Ştim amândoi că banda Crips o să pună mâna pe el.

— În primul rând, nu ştiu asta. În al doilea rând, dacă asta crede el, atunci n-ar fi trebuit să încerce să-l jefuiască pe unul din bandă şi să îl împuşte pe altul.

Am dat aprobator din cap.

— Ai dreptate, dar clientul meu susţine că a fost autoapărare. Victima ta a scos arma mai întâi. Aşa că mergem la proces şi trebuie să cer unui juriu dreptate

pentru o victimă care nu o vrea. Care nu o să depună mărturie decât dacă o forţezi şi care o să spună atunci că nu-şi mai aminteşte nimic.

— Poate nu-şi aminteşte. La urma urmei, omul a fost împuşcat.

— Da, poate că juriul o să creadă aşa ceva, mai ales când o să le prezint pedigriul lui. Pentru început, o să-l întreb din ce îşi câştigă pâinea. Din ce a descoperit Cisco, detectivul meu, vinde droguri de când avea doisprezece ani şi mama lui e cea care l-a trimis pe stradă.

— Mickey, am mai trecut o dată prin asta. Ce vrei? Mă pregătesc să spun: „La dracu', hai să mergem la proces".

— Ce vreau? Vreau să mă asigur că nu-ţi distrugi începutul unei cariere strălucite.

— Poftim?

— Uite ce e, omule, eşti un procuror tânăr. Mai ştii ce ai zis adineauri, că nu vrei să ai concurenţă? Ei bine, alt lucru pe care nu vrei să-l rişti e să bifezi o înfrângere. Nu atât de devreme la începutul jocului. Vrei doar să dispară cazul ăsta. Aşa că uite ce vreau. Un an în închisoarea districtuală şi despăgubiri. Poţi să fixezi tu preţul pentru despăgubire.

— Mă iei peste picior?

A spus-o cu voce tare, atrăgând privirile judecătoarei. Apoi a vorbit foarte încet.

— La dracu', îţi baţi joc de mine?

— Nu chiar. Dacă te gândeşti puţin, e o soluţie bună, Phil. Ne convine tuturor.

— Da, şi ce o să zică judecătoarea Judy când îi propun treaba asta? Victima rămâne în scaunul cu rotile toată viaţa. Nu o să fie de acord.

— Îi cerem să ne întrunim în biroul ei şi îi vindem soluţia. Îi spunem că Montgomery vrea să ajungă la proces şi să susţină că a fost autoapărare şi că statul are îndoieli din cauza lipsei de cooperare din partea victimei şi a statutului

de membru cu rang înalt într-o organizaţie criminală. A fost procuroare înainte să fie judecător. O să înţeleagă. Şi poate o să aibă mai multă milă de Montgomery decât are pentru victimă, care e traficant.

Hellman s-a gândit o vreme la idee. Audierea prezidată de judecătoarea Champagne s-a terminat, iar ea i-a spus gardianului să-l aducă pe Montgomery. Era ultimul caz în ziua aceea.

— Acum sau niciodată, Phil, am insistat eu.

— Bine, hai s-o facem, a spus el în sfârşit.

Hellman s-a ridicat şi s-a dus la masa acuzării.

— Onorată instanţă, a început el pe un ton cântat, înainte de a aduce inculpatul, ar putea reprezentanţii să discute în particular?

Champagne, o veterană care le văzuse pe toate de câte cel puţin trei ori, a încreţit fruntea.

— O discuţie oficială, domnilor?

— Probabil nu e necesar, a spus Hellman. Am dori să discutăm condiţiile unei dispoziţii în acest caz.

— Sigur că da. Să mergem.

Judecătoarea a coborât de la locul ei şi s-a îndreptat spre birou. Eu şi Hellman ne-am luat după ea. Când am ajuns în dreptul porţii de lângă cabina grefierului, m-am aplecat şi i-am şoptit tânărului procuror.

— Montgomery primeşte credit pentru pedeapsa executată, nu?

Hellman s-a oprit în loc şi s-a întors spre mine.

— Cred că glu...

— Glumeam, i-am spus repede.

Am ridicat mâinile în semn de predare. Hellman s-a încruntat şi s-a întors din nou, luând-o spre biroul judecătoarei. Crezusem că merita să încerc.

ZECE

Joi, 18 februarie, 07.18

Micul dejun se desfăşură în tăcere. Madeline Bosch împungea cerealele cu lingura, dar prea puţin ajungea şi în stomac. Bosch ştia că fiica lui nu era supărată pentru că el pleca pentru o seară. Nu era supărată nici pentru că nu mergea şi ea. El credea că fata începuse să se bucure de pauzele pe care i le ofereau rarele lui plecări. Motivul pentru care era supărată era aranjamentul făcut pentru îngrijirea ei în lipsa lui. Fata avea paisprezece ani, dar părea pe douăzeci şi patru şi prima ei opţiune ar fi fost să fie lăsată pur şi simplu să-şi poarte singură de grijă. A doua opţiune ar fi fost să rămână la prietena ei cea mai bună, care locuia mai sus pe aceeaşi stradă, iar ultima opţiune ar fi fost să vină doamna Bambrough de la şcoală să stea cu ea.

Bosch ştia că era capabilă să se descurce singură, dar el nu era încă pregătit. Locuiau împreună doar de câteva luni şi tot de atâtea luni îşi pierduse ea mama. Bosch nu era pregătit să o lase singură, oricât de mult ar fi insistat ea că era pregătită, în cele din urmă, puse lingura jos şi spuse:

— Uite ce e, Maddie, mâine te duci la şcoală. Dacă îmi aduc bine aminte, ultima dată când ai stat la Rory aţi stat treze toată noaptea, aţi dormit la majoritatea orelor şi s-au supărat pe voi şi părinţii, şi toţi profesorii.

— Ţi-am spus că nu mai facem aşa ceva.

— Cred că trebuie să mai aşteptăm un pic. O să-i spun doamnei Bambrough că e în regulă dacă vine Rory la tine, dar numai până la miezul nopţii. Puteţi să vă faceţi temele împreună sau ce vreţi voi.

— Ca şi cum o să vrea să vină aici când sunt

supravegheată de directoarea adjunctă. Mersi pentru chestia asta, tată.

Bosch trebuia să se concentreze ca să nu râdă. Problema asta părea atât de simplă având în vedere prin ce trecuse în octombrie, după ce venise să stea la el. Mai mergea încă la şedinţe regulate de psihoterapie şi păreau să o ajute foarte mult să depăşească moartea mamei ei. Bosch prefera oricând o dispută legată de îngrijirea copilului decât celelalte probleme mai grave.

Se uită la ceas. Trebuia să plece.

— Dacă ţi-a ajuns să te joci cu mâncarea, poţi să pui castronul în chiuvetă. Trebuie să mergem.

— *Am terminat*, tată. Ar trebui să foloseşti cuvântul corect.

— Îmi pare rău. Ai *terminat* de jucat cu cerealele?

— Da.

— Bine. Hai să mergem.

Se ridică de la masă şi se întoarse în camera lui ca să ia de pe pat bagajul pentru o noapte. Nu îşi lua multe lucruri, pentru că se aştepta ca deplasarea să nu dureze mai mult decât estimase. Dacă aveau noroc, poate reuşeau chiar să prindă zborul de seară spre casă.

Când ieşi iar, Maddie stătea lângă uşă, cu rucsacul pe un umăr.

— Eşti gata?

— Nu, stau aici ca să-mi menţin sănătatea.

Se duse spre ea şi o sărută pe creştetul capului înainte ca fata să se îndepărteze. Dar aceasta tot încercă să scape.

— Te-am prins.

— Tatăăă!

Bosch încuie uşa în urma lui şi îşi puse geanta pe bancheta din spate a Mustangului.

— Ai cheia, da?

— Da!

— Voiam să mă asigur.

— Putem să plecăm? Nu vreau să întârzii.

După aceea, porniră la vale în tăcere. Când ajunseră la şcoală, Bosch o văzu pe Sue Bambrough dirijând circulaţia pe banda unde erau lăsaţi copiii să coboare din maşini şi ajutându-i să intre în şcoală pe cei care se mişcau mai greu.

— Ştii regula, Mads. Mă suni, îmi trimiţi mesaj, dă-mi de ştire că eşti în regulă.

— Cobor aici!

Fata deschise portiera înainte să ajungă în locul unde se afla directoarea adjunctă. Maddie coborî, apoi se întinse după rucsac. Bosch aştepta să primească un semn că totul era în regulă.

— Ai grijă de tine, tată.

Acesta era.

— Şi tu, draga mea.

Maddie închise portiera. Bosch coborî geamul şi mai merse puţin până la Sue Bambrough. Aceasta se aplecă spre geamul deschis.

— Bună, Sue. E puţin supărată, dar îi trece până la sfârşitul zilei. I-am spus că poate să vină Aurora Smith la ea, dar să nu stea până târziu. Cine ştie, poate fac ceva teme.

— O să fie în regulă, Harry.

— Am lăsat cecul pe blatul din bucătărie; găseşti acolo şi nişte bani, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mersi, Harry. Anunţă-mă dacă o să fie mai mult de o noapte. Din partea mea, nu e nicio problemă.

Bosch se uită în oglinda retrovizoare. Îi stătea pe limbă o întrebare, dar nu voia să-i întârzie pe ceilalţi.

— Ce e, Harry?

— E greşit dacă spui *ţi-a ajuns* când ai terminat ceva? Adică e un limbaj incorect?

Sue încercă să îşi ascundă zâmbetul.

— Dacă te corectează, acesta e cursul firesc al lucrurilor. Nu o lua personal. Aşa îi învăţăm noi aici. Ei se duc acasă şi vor să-i înveţe la rândul lor pe alţii. Cel mai bine ar fi să spui că ai *terminat* de făcut ceva. Dar ştiu ce ai vrut să zici.

Bosch dădu din cap. Se auzi un claxon în spatele lui – Bosch presupuse că era cineva care se grăbea să lase un copil şi să ajungă la serviciu. Îi făcu un semn de mulţumire lui Sue şi porni.

Maggie McFierce îl sunase pe Bosch cu o seară înainte şi îi spusese că nu aveau cu ce să plece din Burbank, aşa că luau un zbor direct de pe LAX. Asta însemna că avea să fie un drum infernal cu maşina în dimineaţa aceea. Bosch locuia într-un cartier deluros, chiar deasupra autostrăzii Hollywood, dar aceasta era singura care nu îl ajuta să ajungă la aeroport. Aşa că o luă pe Highland către Hollywood şi tăie drumul spre La Cienega. Drumul se îngusta prin terenurile petrolifere de lângă Baldwin Hills şi reuşi să recupereze din timp. De acolo o luă către La Tijera şi, când ajunse la aeroport, fu nevoit să parcheze într-un garaj scump, pentru că nu avea timp să meargă cu microbuzul dintr-o parcare mai ieftină.

După ce completă formularele pentru poliţişti la ghişeu şi fu trecut prin verificările de siguranţă de către un agent de pază de la aeroport, ajunse în sfârşit la poartă în timp ce ultimii pasageri se urcau în avion. Se uită după McPherson, dar nu o văzu şi se gândi că probabil se îmbarcase deja.

Urcă şi el, salută ca de obicei şi intră în cabină, arătându-şi legitimaţia şi dând mâna cu echipajul de zbor. Apoi se îndreptă spre capătul avionului. El şi McPherson aveau locuri la margine, de o parte şi de alta a culoarului. Ea se aşezase deja şi ţinea în mână o cafea mare de la Starbucks. Era evident că ajunsese devreme.

— Am crezut că nu mai vii, zise ea.

— Era cât pe ce. Cum de ai ajuns atât de devreme? Ai şi

tu o fată, la fel ca mine.

— Am dus-o la Mickey aseară.

Bosch dădu din cap.

— Locuri la margine, frumos! Ce agent de turism ai?

— Avem unul bun. De ăsta am vrut să mă ocup eu. Trimitem factura la poliţia din LA pentru tine.

— Da, mult succes cu asta!

Bosch aşează bagajul într-un compartiment deasupra scaunului ca să aibă loc să-şi întindă picioarele. După ce luă loc şi îşi puse centura, văzu că McPherson vârâse două dosare groase în buzunarul de la scaunul din faţa ei. El nu avea cu ce să se pregătească. Dosarele lui erau în geantă şi nu avea chef să le scoată. Îşi extrase carnetul din buzunar şi era pe punctul de a o întreba ceva pe McPherson, dar însoţitoarea de zbor apăru pe culoar şi se aplecă să-i şoptească ceva.

— Dumneavoastră sunteţi detectivul, aşa e?

— Ăăă, da. E vreo...

Înainte să termine cu replica din *Inspectorul Harry*, însoţitoarea de zbor îl informă că îi ofereau un loc mai bun care nu fusese ocupat la clasa întâi.

— Oh, e foarte frumos din partea dumneavoastră şi a căpitanului, dar nu cred că pot să fac asta.

— Nu vă costă nimic. E...

— Nu, nu e vorba de asta. Vedeţi, sunt cu doamna aceasta de aici şi e şefa mea, iar eu – adică noi – trebuie să vorbim despre ancheta noastră. De fapt, doamna e procuror.

Însoţitoarea de zbor îi ascultă o clipă explicaţia, apoi încuviinţă din cap şi spuse că trebuia să se întoarcă în partea din faţă a avionului şi să raporteze mai sus.

— Şi eu care credeam că nu mai există cavaleri, spuse McPherson. Ai renunţat la un loc la clasa întâi pentru mine.

— De fapt, ar fi trebuit să-i spun să ţi-l dea ţie. Abia

atunci aş fi fost cavaler.

— Hopa, uite că se întoarce.

Bosch se uită pe culoar. Aceeaşi însoţitoare zâmbitoare venea către ei.

— Am mutat câteva persoane şi avem locuri pentru amândoi. Poftiţi!

Se ridicară şi porniră după ea, Bosch luându-şi geanta din compartimentul de sus şi mergând în urma lui McPherson. Aceasta se întoarse spre el, zâmbi şi spuse:

— Cavalerul meu şi-a pierdut strălucirea.

— Exact, spuse Bosch.

Locurile de la clasa întâi erau unul lângă altul. McPherson se aşeză la fereastră. La scurt timp după asta, avionul decolă pentru drumul de trei ore către Seattle.

— Mickey mi-a spus că fiica noastră nu a cunoscut-o niciodată pe a ta, spuse McPherson.

Bosch dădu din cap.

— Da, cred că ar trebui să schimbăm asta.

— Cu siguranţă. Am auzit că au aceeaşi vârstă şi că aţi comparat fotografiile şi chiar seamănă.

— Păi, mama ei semăna puţin cu tine. Aveţi acelaşi ten.

„Şi acelaşi zvâc”, îşi spuse Bosch. Scoase telefonul şi îl porni. Îi arătă o fotografie cu Maddie.

— Incredibil, spuse McPherson. Zici că sunt surori.

Bosch se uită la fotografia fiicei lui şi spuse:

— A fost un an greu pentru ea. A pierdut-o pe mama ei şi s-a mutat peste Ocean. A lăsat toţi prietenii în urmă. Mi-am zis că trebuie să meargă în ritmul ei.

— E un motiv în plus pentru care ar trebui să-şi cunoască rudele de aici.

Bosch dădu încet din cap. În ultimul an, evitase numeroase telefoane de la fratele lui vitreg, care încerca să le apropie pe cele două fete. Nu era sigur dacă ezitarea lui avea de-a face cu potenţiala relaţie dintre cele două

verişoare sau cu cea dintre cei doi fraţi vitregi.

Simţind că subiectul se sfârşise, McPherson desfăcu măsuţa şi îşi scoase dosarele. Bosch închise telefonul şi îl puse în buzunar.

— Ne apucăm de treabă? întrebă el.

— Puţin. Vreau să fiu pregătită.

— Cât de mult vrei să-i spui de la început? Mă gândeam să vorbim numai despre identificare. Să ne confirme şi să vedem dacă e dispusă să depună din nou mărturie.

— Şi să nu aducem vorba de ADN?

— Exact. Asta ar putea să transforme un „da” într-un „nu”.

— Dar n-ar trebui să ştie exact în ce se bagă?

— La un moment dat, da. A trecut mult timp. Eu am căutat-o. A avut o viaţă grea, dar pare să se fi liniştit. O să ne lămurim când ajungem acolo.

— Hai să vedem la faţa locului. Cred că dacă ni se pare în regulă, trebuie să-i spunem tot adevărul.

— Tu alegi!

— Singurul lucru bun e că nu trebuie să o facă decât o dată. Nu trebuie să trecem printr-o audiere preliminară şi să apărem în faţa juriului. Jessup a fost reţinut pentru proces în ’86 şi nu asta a desfiinţat Curtea Supremă. Aşa că mergem direct la proces. Avem nevoie de ea doar o dată şi gata.

— Asta e bine. Şi te ocupi tu de ea.

— De acord.

Bosch încuviinţă din cap. Ipoteza era că McPherson este un procuror mai bun decât Haller. La urma urmei, era primul lui caz. Harry se arăta bucuros să audă că ea avea să se ocupe de cel mai important martor la proces.

— Dar cu mine cum rămâne? Care din voi se ocupă de mine?

— Nu cred că s-a hotărât asta. Mickey consideră că

Jessup o să depună mărturie. Ştiu că asta aşteaptă. Dar n-am discutat despre cine te ia pe tine. Eu cred că o să reciteşti pentru juriu multe dintre lucrurile care s-au spus sub jurământ la primul proces.

McPherson închise dosarul şi părea că terminase cu munca.

Petrecură restul timpului discutând despre fiicele lor şi uitându-se pe revistele din buzunarele scaunelor. Avionul ateriză devreme pe aeroportul SeaTac, de unde luară o maşină închiriată şi porniră spre nord. Bosch era la volan. Maşina avea sistem GPS, dar agentul de turism al procuraturii îi dăduse lui McPherson şi o grămadă de instrucţiuni pentru a nimeri la Port Townsend. Ajunseră la Seattle şi luară feribotul până la Puget Sound. Lăsară maşina şi urcară la o cafea pe punte, unde găsiră o masă liberă la fereastră. Bosch privea pe geam când McPherson îl surprinse cu o observaţie.

— Nu eşti mulţumit, nu-i aşa, Harry?

Bosch se uită la ea şi ridică din umeri.

— E un caz ciudat. Au trecut douăzeci şi patru de ani şi începem cu vinovatul deja la închisoare, după care îl scoatem de acolo. Nu mă face să fiu nemulţumit, dar e un pic ciudat, ştii?

Ea zâmbi uşor.

— Nu vorbeam despre caz. Vorbeam despre tine. Nu eşti un om fericit.

Bosch plecă ochii către cafeaua pe care o ţinea cu ambele mâini. Nu din pricina balansului feribotului, ci pentru că îi era frig şi cafeaua îl încălzea şi pe dinafară, şi pe dinăuntru.

— Oh, zise el.

O tăcere lungă se aşternu între ei. Bosch nu era sigur ce ar trebui să-i dezvăluie. O ştia doar de o săptămână, iar ea deja făcea observaţii în privinţa lui.

— Acum nu prea am timp să fiu fericit, spuse el într-un târziu.

— Mickey mi-a spus ce a crezut el că-mi poate spune despre Hong Kong şi ce s-a întâmplat cu fiica ta.

Bosch dădu din cap. Dar ştia că Maggie nu era la curent cu toată povestea. Nimeni nu ştia, în afară de el şi de Maddie.

— Da, zise el. I s-au întâmplat câteva lucruri urâte acolo. Probabil asta e. Cred că, dacă o pot face pe fiica mea fericită, pot să fiu şi eu fericit. Dar nu sunt sigur când se va întâmpla asta.

Se uită în ochii ei şi văzu o umbră de simpatie. Îi zâmbi.

— Da, ar trebui să le punem pe verişoare să se întâlnească, zise el, schimbând subiectul.

— Absolut, spuse ea.

UNSPREZECE

Joi, 18 februarie, 13.30

Ziarul *Los Angeles Times* a publicat un articol lung despre prima zi de libertate a lui Jason Jessup după douăzeci şi patru de ani. Reporterul şi fotograful s-au întâlnit cu el pe plaja Venice, unde bărbatul de patruzeci şi opt de ani şi-a încercat mâna la sportul copilăriei sale, surfingul. La primele câteva încercări s-a clătinat pe placa împrumutată, dar curând s-a ridicat de tot, călărind valurile. O fotografie cu Jessup stând în picioare pe placă şi urcat pe creasta unui val, cu mâinile întinse şi faţa întoarsă spre cer, era imaginea centrală de pe prima pagină a ziarului. Fotografia arăta ce se putea obţine după două decenii de ridicat fiare în închisoare. Părea zvelt şi rău.

De la plajă, următoarea oprire a fost la In-N-Out în Westwood pentru hamburgeri şi cartofi pai, cu tot ketchupul pe care şi l-a dorit. După prânz, Jessup s-a dus la biroul lui Clive Royce, în centru, unde a avut o întâlnire de două ore cu echipa de avocaţi care îl reprezenta atât în procesele civile, cât şi în cele penale. La această întâlnire nu a mai permis accesul celor de la *Times.*

Jessup şi-a terminat după-amiaza uitându-se la filmul *Shutter Island* la Teatrul chinezesc din Hollywood. A cumpărat o cutie de floricele cu unt, suficient de mare cât să hrănească o familie cu patru membri şi a mâncat până la ultimul bob expandat. Apoi s-a întors la Venice, unde avea o cameră într-un apartament în apropiere de plajă, mulţumită unui tovarăş de surfing din liceu. Ziua s-a terminat cu un grătar pe plajă, împreună cu nişte simpatizanţi care nu-şi pierduseră niciodată încrederea în nevinovăţia lui.

Stăteam la birou, studiind fotografiile cu Jessup care apăreau pe două pagini în secţiunea A. Ziarul surprindea toată povestea, aşa cum făcuse de la început; cu siguranţă le mirosise a premii jurnalistice la finalul drumului lui Jessup către libertatea deplină. Eliberarea din închisoare a unui om nevinovat reprezenta cel mai tare articol de ziar, iar *Times* se străduia cu disperare să obţină laudele pentru achitarea lui Jessup.

Cea mai mare fotografie arăta încântarea vădită a acestuia la vederea tăvii roşii de plastic din faţa lui, la masa de la In-N-Out. Tava era plină cu porţii duble de cartofi înecaţi în ketchup şi brânză topită. Subtitlul spunea:

De ce zâmbeşte acest om? 12.05- Jessup se bucură de prima porţie dublă în douăzeci şi patru de ani. „Mă gândesc de o veşnicie la asta!”

Celelalte fotografii erau însoţite de texte vesele asemănătoare, înfăţişându-l pe Jessup la film cu o cutie de popcorn, ridicând o bere la grătar şi îmbrăţişându-l pe prietenul lui din liceu, intrând pe uşile de sticlă pe care scria ROYCE ŞI ASOCIAŢII, AVOCAŢI.

Nici în articol, nici în fotografii nu exista vreo aluzie la faptul că Jason Jessup era încă acuzat de uciderea unei fetiţe de doisprezece ani.

Articolul era despre felul în care Jessup se bucura de libertate, deşi încă nu îşi putea face planuri de viitor până nu se rezolvau „problemele legale”. Era o întorsătură de frază simpatică să spui că acuzaţiile de crimă şi răpire, precum şi procesul iminent erau doar nişte probleme legale.

Aveam ziarul întins pe masa închiriată de Lorna pentru mine în noul meu birou de pe Broadway. Eram la etajul doi al clădirii Bradbury, la doar trei cvartale distanţă de CCB.

— Cred că trebuie să pui ceva pe pereţi.

Am ridicat privirea. Era Clive Royce. Trecuse neanunţat prin sala de recepţie pentru că pe Lorna o trimisesem la Phillipe’s să cumpere ceva pentru masa de prânz. Royce arăta cu mâna spre pereţii goi ai biroului temporar. Am închis ziarul şi am ridicat primă pagină.

— Tocmai am comandat fotografia asta cu Jessup pe placa de surf, în mărime de 50 x 50 cm. O să-l pun pe el pe perete.

Royce a venit lângă birou şi a luat ziarul, studiind fotografia de pe prima pagină ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată, deşi ştiam amândoi că nu era aşa. Doar se implicase serios în crearea articolului, răsplata lui fiind fotografia de la uşa biroului cu numele lui pe sticlă.

— Da, au făcut treabă bună, nu-i aşa?

Mi-a dat ziarul înapoi.

— Cred că da, dacă îţi plac ucigaşii lipsiţi de griji.

Royce nu a reacţionat, aşa că am continuat.

— Ştiu ce faci, Clive, pentru că şi eu aş face la fel. Dar de îndată ce suntem repartizaţi la un judecător, o să-l rog să te oprească. Nu te las să influenţezi potenţialii juraţi.

Royce s-a încruntat, ca şi cum aş fi sugerat ceva imposibil.

— E vorba de libertatea presei, Mick. Nu poţi să o controlezi. Omul tocmai a ieşit din închisoare şi, fie că-ţi place, fie că nu, e un subiect de presă.

— Exact, iar tu poţi să oferi materiale exclusive la schimb pentru reclamă. Reclamă care l-ar putea băga la idei pe un potenţial jurat. Pentru azi ce ţi-ai programat? Jessup pe post de coprezentator la matinalul de pe Canalul 5? Sau e jurat în concursul de gătit de la bâlci?

— De fapt, NPR voia să stea cu el azi, dar am dat dovadă de reţinere. Am spus nu. Ai grijă să-i spui şi asta judecătorului.

— Măi să fie, chiar i-ai refuzat pe cei de la NPR? Ai făcut-o pentru că majoritatea celor care ascultă postul acesta de radio sunt cei care pot să scape de datoria de jurat sau pentru că ai ceva mai bun pus deoparte?

Royce s-a încruntat iar, arătând de parcă l-aş fi împuns cu suliţa integrităţii. S-a uitat înjur, a luat un scaun de la biroul lui Maggie şi l-a aşezat în aşa fel încât să poată sta faţă în faţă cu mine. După ce s-a aşezat cu picioarele încrucişate şi şi-a aranjat costumul cum trebuie, a început sa vorbească.

— Ia spune, Mick, şeful tău crede cumva că, dacă te pune într-un birou separat, o să convingă lumea că lucrezi independent de cerinţele lui? Încerci să ne păcăleşti, aşa-i?

I-am zâmbit. Efortul lui de a mă enerva nu avea să dea roade.

— Dă-mi voie să mai spun o dată oficial, Clive, că în această chestiune eu nu am şef. Lucrez independent de

Gabriel Williams.

I-am arătat camera cu mâna.

— Mă aflu aici, nu într-un tribunal şi toate deciziile din acest caz se vor lua de la acest birou. Dar, momentan, deciziile mele nu sunt importante. Tu eşti cel care trebuie să decidă, Clive.

— Şi care ar fi acea decizie? O dispoziţie, Mick?

— Exact. Oferta de azi, valabilă doar până la ora cinci. Băiatul tău pledează vinovat, eu renunţ la pedeapsa cu moartea şi riscăm amândoi, lăsând sentinţa în seama judecătorului. Nu se ştie niciodată, Jessup ar putea scăpa cu pedeapsa gata executată.

Royce a zâmbit amical şi a clătinat din cap.

— Sunt convins că asta ar face autorităţile din oraşul acesta foarte fericite, dar mă tem că trebuie să te dezamăgesc, Mick. Pe clientul meu nu îl interesează pledoaria. Şi asta nu o să se schimbe. Speram că până acum ţi-ai dat seama de inutilitatea unui proces şi că o să renunţi la acuzaţii. Nu poţi să câştigi aici, Mick. Statul trebuie să se aplece de data asta şi, din păcate, tu eşti prostul care s-a oferit să o ia pe din dos.

— Ei bine, asta rămâne de văzut, nu?

— Într-adevăr.

Am deschis sertarul din mijloc al biroului şi am scos o carcasă verde de plastic în care era un CD. I l-am întins peste birou.

— Nu mă aşteptam să vii chiar tu după asta, Clive. Credeam că o să trimiţi un detectiv sau un grefier. Ai câţiva care lucrează pentru tine, nu? Împreună cu agentul tău de presă.

Royce a luat CD-ul. Pe carcasa de plastic scria DOVEZILE APĂRĂRII 1.

— Ei, da’ ce arţăgoşi suntem azi! Până acum două săptămâni erai unul de-ai noştri, Mick. Un membru oarecare

al Baroului de avocaţi ai apărării.

Am dat din cap în semn de regret. Mă agăţase.

— Îmi pare rău, Clive. Poate mi se urcă la cap puterea funcţiei.

— Îţi accept scuzele.

— Şi îmi pare rău că ţi-ai pierdut vremea venind aici. După cum ţi-am spus la telefon, acolo găseşti tot ce aveam până azi-dimineaţă. În mare parte sunt dosare şi rapoarte vechi. Nu mă joc de-a aducerea la cunoştinţă cu tine, Clive. Mi s-au făcut şi mie feste din astea destule. Aşa că atunci când le primesc eu, le primeşti şi tu. Dar deocamdată asta e tot ce am.

Royce a bătut cu carcasa în marginea biroului.

— Nici măcar o listă cu martori?

— Este o listă, dar acum e aceeaşi listă ca la procesul din ’86. L-am adăugat pe detectivul meu şi am tăiat alţi câţiva – părinţi şi alţi oameni care nu mai trăiesc.

— Cu siguranţă a fost scos şi Felix Turner.

Am rânjit cu gura până la urechi.

— Din fericire, nu o să ai ocazia să-l aduci la proces.

— Da, ce păcat! Mi-ar fi plăcut să-l bag pe gâtul acuzării.

Am dat din cap, remarcând că Royce renunţase la expresiile colocviale britanice şi îmi arunca acum vorbe tipic americane. Era un simptom al frustrării lui în privinţa lui Turner şi, dată fiind experienţa mea ca avocat al apărării, o simţeam şi eu. La rejudecare nu avea să se discute vreun aspect de la primul proces. Noii juraţi nu aveau să primească nicio informaţie din ce se discutase atunci. Asta însemna că felul în care statul se folosise de informatorul necinstit din închisoare – indiferent cât de grav era acest păcat în sistemul juridic – nu avea să dăuneze judecăţii actuale.

M-am hotărât să trec mai departe.

— Ar trebui să am un CD nou pentru tine spre sfârşitul

săptămânii.

— Da, abia aştept să văd ce mai găseşti.

Am luat aminte la sarcasm.

— Ţine minte un lucru, Clive. Aducerea la cunoştinţă a dovezilor trebuie să fie reciprocă. Dacă depăşeşti treizeci de zile, mergem la judecător.

Regulile privind dovezile stipulau ca părţile să facă schimb de informaţii cu cel *puţin* treizeci de zile înainte de începerea procesului. Depăşirea termenului putea să atragă după sine sancţiuni şi să întârzie procesul deoarece judecătorul putea să acorde părţii ofensate mai mult timp de pregătire.

— Da, după cum probabil îţi imaginezi, nu ne aşteptam la evenimentele care au avut loc, a spus Royce. Prin urmare, apărarea e încă în faza de început. Dar nici eu nu o să mă joc cu tine, Mick. O să primeşti un CD în curând – cu o condiţie: să avem ce informaţii să împărtăşim.

Ştiam că, de obicei, apărarea avea puţine informaţii de oferit, cu excepţia cazului în care se construia o apărare vastă. Dar dădusem avertismentul pentru că eram circumspect în privinţa lui Royce. Într-un caz atât de vechi ca acesta, era posibil să sape după vreun martor pentru alibi sau după vreo altă şmecherie. Voiam să fiu la curent înainte să ajungem în instanţă.

— Mulţumesc, am spus.

Am văzut-o, peste umărul lui, pe Lorna, care intra în birou. Avea două pungi cafenii, iar într-una din ele se afla sandviciul meu cu sos franţuzesc.

— Oh, nu mi-am dat seama...

Royce s-a întors în scaun.

— Ah, minunata Lorna! Ce mai faci, draga mea?

— Bună, Clive. Văd că ai primit CD-ul.

— Într-adevăr. Mulţumesc, Lorna!

Am remarcat că accentul britanic şi exprimarea

politicoasă ale lui Royce deveneau mai pronunţate uneori, mai ales în prezenţa femeilor frumoase. Mă întrebam dacă o făcea conştient sau nu.

— Am două sandviciuri aici, Clive, a spus Lorna. Vrei şi tu unul?

Nu era momentul potrivit pentru generozitatea Lornei.

— Cred că tocmai se pregătea să plece, am spus repede.

— Da, scumpo, trebuie să plec. Dar îţi mulţumesc pentru oferta amabilă.

— Sunt în camera cealaltă, dacă ai nevoie de mine, Mickey.

Lorna s-a dus la recepţie, închizând uşa în urma ei. Royce s-a întors spre mine şi a spus pe un ton grav:

— Să ştii că nu ar fi trebuit să o laşi vreodată să plece, Mick. Trebuia să o ţii lângă tine. Şi acum, când îţi uneşti forţele cu prima doamnă Haller ca să răpiţi unui om nevinovat binemeritata libertate, totul pare să aibă un aer incestuos, nu crezi?

M-am uitat la el o clipă.

— Mai avem ceva de discutat, Clive?

A ridicat CD-ul.

— Cred că e de ajuns pentru azi.

— Bine. Trebuie să mă întorc la treabă.

L-am condus prin camera de recepţie şi am închis uşa în urma lui. M-am întors şi m-am uitat la Lorna.

— E ciudat, nu? a zis ea. Să fii de partea asta... a acuzării.

— Da, aşa e.

A ridicat una din pungile cu sandviciuri.

— Pot să te întreb ceva? i-am spus. Pe-al cui sandvici voiai să i-l dai, pe al meu sau pe al tău?

S-a uitat la mine cu o figură serioasă, apoi a zâmbit.

— Eram politicoasă, bine? M-am gândit că noi doi putem să împărţim unul.

Am clătinat din cap:

— Să nu dai nimănui sandviciul meu cu sos franţuzesc. Mai ales unui avocat al apărării.

I-am smuls punga din mână.

— Mersi, scumpo, am spus eu cu cel mai bun accent britanic de care eram în stare.

Ea a izbucnit în râs, iar eu am intrat în birou să mănânc.

DOISPREZECE

Joi, 18 februarie, 15.31

După ce coborâră de pe feribot în Port Townsend, Bosch şi McPherson urmară indicaţiile date de GPS-ul maşinii închiriate către adresa de pe permisul de conducere al lui Sarah Ann Gleason. Drumul îi duse către un sătuc victorian aflat pe malul mării, apoi spre o zonă mai rustică de proprietăţi mari şi izolate. Casa Gleason era mică şi acoperită de şindrilă care nu prea era în ton cu atmosfera victoriană a oraşului din apropiere. Detectivul şi procurorul stăteau pe verandă, ciocănind la uşă, dar fără să primească vreun răspuns.

— O fi la serviciu, zise McPherson.

— Posibil.

— Am putea să ne întoarcem în oraş şi să rezervăm camere, pe urmă să revenim aici după cinci.

Bosch se uită la ceas. Îşi dădu seama că orele se terminaseră la şcoală şi că Maddie se îndrepta probabil spre casă cu Sue Bambrough. Bănuia că fiica lui refuza să-i vorbească directoarei adjuncte.

Coborî de pe verandă şi o luă spre colţul casei.

— Unde te duci?

— Să verific în spate. Stai puţin!

Imediat după ce ocoli casa, Bosch văzu că în spate se mai afla o construcţie. Era un fel de hambar sau garaj fără ferestre. Ceea ce ieşea în evidenţă era că avea horn. Vedea valurile de căldură, dar nu şi fum, ieşind pe cele două ţevi negre care se ridicau deasupra acoperişului. Două maşini şi o dubiţă erau parcate în faţa uşilor închise ale garajului.

Bosch rămase privind într-acolo atât de mult încât McPherson apăru de după colţul casei.

— Ce durează...

Bosch ridică mâna, făcându-i semn să tacă, apoi arătă către construcţie.

— Ce e? şopti McPherson.

Înainte ca Bosch să poată răspunde, una din uşile garajul se deschise şi un om păşi afară. Părea să fie un tânăr sau un adolescent. Purta un şorţ negru şi lung peste haine. Îşi scoase mănuşile grele şi lungi până la cot ca să-şi aprindă o ţigară.

— La naiba, şopti McPherson, răspunzând la propria întrebare.

Bosch făcu un pas în spate, ascunzându-se după peretele casei.

O trase pe McPherson după el.

— De câte ori a fost arestată... drogul ei preferat era metamfetamina, şopti el.

— Super, răspunse McPherson. Martorul nostru principal prepară metamfetamină.

Tânărul fumător se întoarse ca şi cum îl strigase cineva din hambar. Aruncă ţigara, o stinse sub talpă şi intră. Trase uşa după el, dar aceasta se opri la cincisprezece centimetri de toc.

— Haide, zise Bosch.

Dădu să se mişte, dar McPherson îl apucă de braţ.

— Stai puţin, ce tot spui? Trebuie să sunăm la poliţia din

Port Townsend şi să chemăm ajutoare, nu?

Bosch o privi o clipă înainte să răspundă.

— Am văzut secţia de poliţie când am trecut prin oraş, spuse McPherson, ca şi cum voia să-l asigure că întăririle era pregătite şi dornice să-i ajute.

— Dacă sunăm după întăriri, nu o să fie prea cooperanţi, pentru că nu ne-am deranjat să trecem pe acolo de la bun început, spuse Bosch. O să o aresteze şi martorul nostru principal o să fie închis pentru consum de droguri. Cum crezi că o să le pice asta juraţilor din procesul lui Jessup?

Ea nu răspunse.

— Uite cum facem, spuse el. Tu aştepţi aici şi eu mă duc să verific. Trei maşini, probabil trei persoane. Dacă nu mă descurc, chemăm întăriri.

— Probabil sunt înarmaţi, Harry. Tu...

— Probabil nu sunt înarmaţi. O să verific şi, dacă apar probleme, sunăm la Port Townsend.

— Nu-mi place treaba asta.

— Ar putea să fie în favoarea noastră.

— Poftim? Cum?

— Gândeşte-te! Aşteaptă semnalul meu. Dacă se întâmplă ceva rău, urcă-te în maşină şi pleacă.

Îi întinse cheile de la maşină, iar ea le luă fără prea multă tragere de inimă. Bosch îşi dădu seama că se gândea la ce spusese el. Avantajul. Dacă prindeau martora într-o situaţie compromiţătoare, ar fi obţinut exact ce le trebuia ca să se asigure de cooperarea şi mărturia ei.

Bosch o lăsă acolo pe McPherson şi o luă încet pe aleea din scoici sparte către hambar. Nu încercă să se ascundă, în cazul în care stătea cineva la pândă. Îşi puse mâinile în buzunar ca să arate că nu era o ameninţare, ci doar un om care se pierduse şi avea nevoie de îndrumare.

Scoicile sparte făceau ca paşii lui să facă zgomot. Dar pe măsură ce se apropia, auzea muzica tare venind din

hambar. Era rock’n’roll, dar nu îşi dădea seama de care. Ceva cu chitare stridente şi un bubuit de tobe. Avea un aer retro, ca şi cum mai auzise cântecul mai demult, poate în Vietnam.

Bosch era la câţiva metri de uşa întredeschisă când aceasta se deschise încă puţin şi acelaşi tânăr ieşi afară. Văzându-l de aproape, Bosch bănui că avea în jur de douăzeci şi doi de ani. În clipa în care ieşi, Bosch realiză că ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să iasă din nou să-şi termine ţigara. Acum era prea târziu şi fumătorul îl văzuse.

Dar tânărul nu ezită, nici nu dădu vreun semnal de alarmă. Se uita curios la Bosch, scoţând tacticos o ţigară din pachet. Era lac de sudoare.

— Ai parcat în faţa casei? întrebă el.

Bosch se opri la trei metri de el şi scoase mâinile din buzunar. Nu se uită în spate, către casă, preferând să stea cu ochii pe băiat.

— Ăăă, da, e o problemă? întrebă el.

— Nu, dar cei mai mulţi vin direct la hambar. Aşa le zice Sarah să facă.

— Ah, n-am înţeles partea asta. Sarah e aici?

— Da, înăuntru. Intră!

— Eşti sigur?

— Da, aproape am terminat pe ziua de azi.

Bosch pricepu că dăduse peste ceva ce nu era aşa cum părea. Se uită în spate şi o văzu pe McPherson iţindu-se de după colţul casei. Nu era cea mai bună metodă de a face asta, dar se întoarse şi se îndreptă spre uşa deschisă.

Căldura îl izbi de cum intră. Interiorul hambarului era ca un cuptor şi pe bună dreptate. Primul lucru pe care îl văzu Bosch fu uşa deschisă a unui cuptor în care jucau flăcări portocalii.

La doi metri de sursa de căldură stăteau încă un tânăr şi o femeie mai în vârstă. Şi ei purtau şorţuri lungi şi mănuşi

grele. Bărbatul folosea nişte cleşti de fier ca să ţină o bucată de sticlă topită, ataşată la o ţeavă de fier. Femeia îi dădea formă cu o bucată de lemn şi o pereche de cleşti.

Erau sticlari, nu preparau droguri. Femeia purta o mască de sudor pentru protecţie. Bosch nu putea să o identifice, dar era destul de sigur că o avea în faţă pe Sarah Ann Gleason.

Bosch ieşi afară şi îi făcu semn lui McPherson. Îi arătă că totul era în regulă, dar nu era sigur dacă ea vedea de la distanţă. Îi făcu semn să se apropie.

— Ce se întâmplă, omule? întrebă fumătorul.

— Aceea e Sarah Gleason, aşa ai spus? spuse Bosch.

— Da, ea e.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Trebuie să aştepţi până termină piesa. Nu poate să se oprească dacă e încă moale. Lucrăm la asta de aproape patru ore.

— Cât mai durează?

— Cam o oră. Poate poţi să vorbeşti cu ea cât lucrează. Vrei să comanzi o piesă?

— E în regulă, cred că pot să aştept.

McPherson trase maşina pe alee şi coborî. Bosch îi deschise portiera şi îi explică încet că înţeleseseră greşit ce văzuseră. Îi spuse că hambarul era un atelier de sticlărie. Îi mai spuse şi cum voia să abordeze situaţia până reuşea să discute singur cu Gleason. McPherson clătină din cap şi zâmbi.

— Ce-ar fi fost dacă ne duceam acolo cu întăriri?

— Cred că am fi spart nişte sticlă.

— Şi am fi avut un martor supărat.

McPherson coborî din maşină, iar Bosch se întinse după dosarul pe care îl pusese pe bord. Îl ascunse în interiorul sacoului, sub braţ, ca să nu se vadă.

Intrară în atelier, unde îi aştepta Gleason, cu mănuşile

scoase şi masca ridicată de pe faţă. Cu siguranţă îi spusese fumătorul că erau potenţiali cumpărători şi, la început, Bosch nu făcu nimic care să îi infirme presupunerea. Nu voia să dezvăluie adevăratul motiv pentru care veniseră până nu erau singuri cu ea.

— Eu sunt Harry, ea e Maggie. Ne cerem scuze că am dat buzna aşa.

— Oh, nicio problemă. Ne place când oamenii au ocazia să vadă ce facem. De fapt, tocmai lucram la o piesă şi trebuie să ne întoarcem la treabă. Puteţi sta să priviţi şi pot să vă spun câte ceva despre ce facem.

— Ar fi grozav.

— Dar trebuie să staţi mai în spate. Lucrăm cu material foarte fierbinte.

— Nicio problemă.

— De unde sunteţi? Din Seattle?

— Nu, de fapt, venim tocmai din California. Suntem cam departe de casă.

Dacă menţionarea statului ei natal îi provocase vreo nelinişte lui Gleason, nu se văzu nimic la suprafaţă. Trase masca peste faţa zâmbitoare, îşi puse mănuşile şi se întoarse la lucru. În următoarele patruzeci de minute, Bosch şi McPherson îi priviră pe Gleason şi pe asistenţii ei terminând piesa. Gleason povestea permanent în timp ce lucra, explicând că toţi cei trei membri ai echipei aveau fiecare sarcinile lor. Unul din cei doi tineri era suflător, celălalt era opritor. Gleason era şefa de echipă, ea conducea. Piesa pe care o sculptau era o frunză de strugure de un metru şi douăzeci de centimetri, care avea să facă parte dintr-o piesă mai mare care trebuia să atârne în holul unei firme din Seattle, numită Vinurile Rainier.

Gleason le povesti şi câteva lucruri din trecutul ei recent. Le spuse că îşi deschisese propriul atelier cu doi ani înainte, după ce petrecuse trei ani de ucenicie la un sticlar din

Seattle. Erau informaţii utile pentru Bosch. Atât pentru că vorbea despre ea însăşi, cât şi pentru că o privea lucrând sticla aceea moale. *Aduna culoarea*, aşa spunea ea. Folosea unelte grele ca să manipuleze ceva frumos şi fragil şi care sclipea ca un pericol roşu-aprins în acelaşi timp.

Căldura de la cuptor era înăbuşitoare, iar Bosch şi McPherson îşi scoaseră hainele. Gleason spuse că focul ardea la 1 260 de grade şi Bosch se minuna cum de puteau artiştii să petreacă atâtea ore lucrând atât de aproape de sursă. Gaura glorioasă, mica deschizătură în care băgau permanent sculptura ca să se reîncălzească şi să capete straturi noi, strălucea ca o poartă spre iad.

După ce ziua de lucru se termină şi piesa fu aşezată în cuptorul de uscare, Gleason le rugă pe ajutoarele ei să cureţe atelierul înainte de a pleca acasă. Apoi îi invită pe Bosch şi pe McPherson să o aştepte în birou cât se aranja şi ea.

Biroul funcţiona şi ca sală de recreere. Avea puţină mobilă, o masă şi patru scaune, un vestiar şi o bucătărioară. Pe masă era un dosar cu folii de plastic în care erau fotografii cu obiecte de sticlă lucrate în atelier. McPherson le studia, părând chiar interesată de câteva. Bosch scoase dosarul pe care îl ţinea în haină şi îl aşeză pe masă, pregătit pentru discuţie.

— Trebuie să fie frumos să faci ceva din nimic, spuse McPherson. Mi-ar plăcea să pot şi eu să fac asta.

Bosch încercă să se gândească la un răspuns, dar înainte să găsească ceva, uşa se deschise şi apăru Sarah Gleason. Masca masivă, şorţul şi mănuşile dispăruseră, iar ea părea mai mică decât se aşteptase Bosch. Abia ajungea la un metru şi jumătate, iar el se îndoia că avea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Ştia că traumele din copilărie împiedicau creşterea. Aşa că nu era de mirare că Sarah Gleason părea o femeie cu trup de copil.

Părul ei arămiu era lăsat pe spate acum, nu prins în coadă ca mai înainte. Îi încadra faţa obosită şi ochii albaştri. Purta blugi, saboţi şi un tricou negru pe care scria *Death Cab.* Se duse direct spre frigider.

— Pot să vă servesc cu ceva? Nu am nimic alcoolic aici, dar dacă doriţi ceva rece...

Bosch şi McPherson refuzară. Harry observă că lăsase uşa de la birou deschisă. Auzea pe cineva măturând în atelier. Se ridică şi o închise.

Gleason se întoarse de la frigider cu o sticlă de apă. Îl văzu pe Bosch închizând uşa şi o umbră de teamă îi apăru pe faţă. Bosch ridică o mână, îndemnând la calm şi scoţând legitimaţia cu cealaltă.

— Domnişoară Gleason, totul e în regulă. Suntem din Los Angeles şi trebuie să discutăm între patru ochi cu dumneata.

Deschise portofelul cu legitimaţia şi i-o arătă.

— Ce-i asta?

— Mă numesc Harry Bosch şi ea este Maggie McPherson, procuror la Procuratura districtului Los Angeles.

— De ce aţi minţit? spuse ea furioasă. Aţi spus că vreţi să comandaţi o piesă.

— Nu, de fapt nu am spus. Asistentul dumitale, opritorul, a presupus asta. N-am spus de ce ne aflăm aici.

Se vedea că devenea defensivă, iar Bosch credea că ratase modalitatea de abordare şi, odată cu ea, ocazia de a o câştiga drept martor. Dar Gleason păşi în faţă şi apucă portofelul cu legitimaţia din mâna lui. Se uită cu atenţie la legitimaţie şi la cartea de identitate. Era o mişcare neobişnuită, să-i ia legitimaţia. Era a cincea oară când lui Bosch i se întâmpla aşa ceva în toată cariera lui de poliţist. O văzu studiind cartea de identitate şi observă că Gleason remarcase discrepanţa dintre numele pe care îl declarase şi ceea ce scria pe acte.

— Aţi spus *Harry* Bosch?

— Harry e prescurtarea.

— Hieronymus Bosch. După pictor?

Bosch dădu din cap aprobator.

— Mamei îi plăceau tablourile lui.

— Ei bine, şi mie îmi plac. Cred că ştia câte ceva despre demonii dinăuntrul omului. De asta îi plăcea mamei tale de el.

— Cred că da.

Îi dădu portofelul înapoi, iar Bosch simţi că se calmase. Momentul de teamă şi nelinişte trecuse, mulţumită pictorului al cărui nume îl purta Bosch.

— Ce vreţi de la mine? N-am mai fost în LA de peste zece ani.

Bosch înţelese că, dacă spunea adevărul, însemna că nu venise nici când tatăl ei era bolnav, pe moarte.

— Vrem doar să stăm de vorbă, spuse el. Putem lua loc?

— Despre ce să vorbim?

— Despre sora dumitale.

— Sora mea? Eu nu... ascultaţi, trebuie să-mi spuneţi despre ce...

— Nu aţi aflat, nu-i aşa?

— Ce să aflu?

— Luaţi loc şi vă spunem.

În cele din urmă, femeia trecu la masă şi se aşeză pe scaun. Scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una.

— Îmi pare rău, spuse ea. E singurul viciu pe care-l mai am. Şi după felul în care aţi apărut aici... am nevoie de o ţigară.

În următoarele minute, Bosch şi McPherson îi povestiră detaliile Versiunii prescurtate a drumului lui Jason Jessup către libertate. Gleason nu părea să aibă vreo reacţie la această veste. Nu plânse, nu se enervă. Nici nu puse

întrebări despre testul ADN care îl eliberase din închisoare. Le explică doar că nu ţinea legătura cu nimeni din California, nu avea televizor şi nu citea niciodată ziarele. Spuse că erau nişte lucruri care îi distrăgeau atenţia de la muncă, dar şi de la dependenţele ei.

— O să-l rejudecăm, Sarah, spuse McPherson. Şi suntem aici pentru că o să avem nevoie de ajutorul tău.

Bosch văzu că Sarah se închidea în ea, începând să măsoare impactul celor auzite de la ei.

— A trecut atât de mult timp, zise ea într-un târziu. Nu puteţi să folosiţi ce am spus la primul proces?

McPherson clătină din cap.

— Nu putem, Sarah. Noii juraţi nu au nici măcar voie să ştie că a mai fost un proces, pentru că s-ar putea lăsa influenţaţi în felul în care analizează probele. Ar avea idei preconcepute despre inculpat şi un verdict de vinovăţie nu ar fi valid. Aşadar, în situaţia în care martorii din primul proces sunt morţi sau lipsiţi de discernământ, citim primele lor mărturii pentru stenograma procesului, fără să le spunem juraţilor de unde vin acestea. Dar acolo unde nu este cazul, cum eşti tu, de exemplu, avem nevoie ca persoana să apară în instanţă şi să depună mărturie.

Nu era clar dacă Gleason auzise măcar răspunsul lui McPherson. Stătea şi privea în gol. Chiar şi atunci când vorbi, ochii ei tot nu se concentrau într-un punct anume.

— Mi-am petrecut de atunci toată viaţa încercând să uit ziua aceea. Am încercat tot felul de lucruri ca să uit. Am folosit droguri ca să creez o bulă în care să stau. Am făcut... Nu contează, ideea e că nu cred că vă pot ajuta prea mult.

Bosch interveni înainte ca McPherson să spună ceva.

— Uite ce propun eu, spuse el. Hai să discutăm aici câteva minute despre ce îţi aminteşti, în regulă? Şi dacă nu merge, atunci nu merge. Ai fost o victimă, Sarah, şi nu vrem să te victimizăm din nou.

Aşteptă o clipă să primească răspuns, dar Gleason tăcea, uitându-se la sticla cu apă de pe masă.

— Hai să începem cu ziua aceea, zise Bosch. Deocamdată nu am nevoie să reiei clipele oribile în care a fost răpită sora ta, dar îţi aminteşti când l-ai identificat pentru poliţişti pe Jason Jessup?

Gleason dădu încet din cap.

— Îmi amintesc că mă uitam pe geam. Eram la etaj. Au deschis puţin jaluzelele, ca să văd afară. Ei nu trebuiau să mă vadă. Bărbaţii aceia. El era cel cu şapcă. L-au pus să-şi scoată şapca şi atunci am văzut că era el. Asta ţin minte.

Bosch se simţea încurajat de detaliul legat de şapcă. Nu îşi amintea să fi văzut aşa ceva în dosare sau să o fi auzit vorbind despre asta pe McPherson în povestirea ei, dar era semn bun că Gleason îşi amintea acel detaliu.

— Ce fel de şapcă avea? întrebă el.

— O şapcă de baseball, spuse Gleason. Era albastră.

— O şapcă Dodgers?

— Nu sunt sigură. Cred că nici atunci nu am ştiut.

Bosch dădu din cap şi trecu mai departe.

— Crezi că, dacă îţi arăt pozele de la poliţie, ai putea să-l identifici pe cel care a răpit-o pe sora ta?

— Adică după cum arată acum? Mă îndoiesc.

— Nu, nu acum, zise McPherson. Ceea ce trebuie să facem la proces este să confirmăm identificarea făcută atunci.

Gleason ezită, apoi aprobă din cap.

— Sigur. Am trecut prin multe de-a lungul anilor, dar n-am reuşit să uit faţa acelui om.

— Ei bine, hai să vedem.

Când Bosch deschise dosarul pe birou, Gleason îşi aprinse o ţigara de la mucul celeilalte.

În dosar erau fotografiile în alb-negru a şase bărbaţi arestaţi, de aproximativ aceeaşi vârstă, statură şi având

aceeaşi culoare a pielii. Se afla acolo şi o fotografie din 1986 a lui Jessup. Harry ştia că acesta era momentul crucial al cazului.

Fotografiile erau puse pe rânduri de câte trei. Poza lui Jessup era la mijloc, pe rândul de jos. Numărul cinci. Era dintotdeauna locul norocos al lui Bosch.

— Nu te grăbi, zise el.

Gleason bău nişte apă şi puse sticla deoparte. Se aplecă deasupra mesei, apropiindu-se la câţiva centimetri de fotografii. Nu îi luă prea mult. Arătă către fotografia lui Jessup fără să ezite.

— Aş vrea să pot să-l uit, zise ea. Dar nu pot. E mereu acolo, în mintea mea. În umbră.

— Ai vreo îndoială legată de fotografia pe care ai ales-o? întrebă Bosch.

Gleason se aplecă şi se uită din nou, apoi clătină din cap.

— Nu! El a fost!

Bosch o privi pe McPherson, care dădu uşor din cap. Era o identificare precisă şi ei se comportaseră cum se cuvenea. Singurul lucru care lipsea era un semn de emoţie din partea lui Gleason. Dar poate că douăzeci şi patru de ani o secătuiseră. Harry scoase un pix şi i-l întinse.

— Te rog să scrii iniţialele tale şi data de azi sub fotografia pe care ai ales-o.

— De ce?

— Aşa se confirmă identificarea. O să ne fie mai uşor la proces.

Bosch observă că Gleason nu întrebase dacă o alesese pe cea bună. Nu avea de ce şi era oricum a doua confirmare a ceea ce îşi amintea. Încă un semn bun. După ce îi dădu pixul înapoi lui Bosch, acesta închise dosarul şi îl puse deoparte. Se uită din nou la McPherson. Acum venea partea grea. După cum era înţelegerea, Maggie urma să decidă aici dacă să aducă vorba despre ADN sau să aştepte

până când se asigurau de colaborarea martorului.

McPherson se hotărî să nu aştepte.

— Sarah, mai este o problemă despre care trebuie să discutăm. Ţi-am povestit despre faptul că ADN-ul a fost cel care i-a permis acestui om să obţină un proces nou şi ceea ce sperăm că e doar o eliberare temporară.

— Da.

— Am luat profilul ADN şi l-am verificat în baza de date din California. Am obţinut un rezultat. Sperma de pe rochia surorii tale era de la tatăl tău vitreg.

Bosch o privea cu atenţie pe Sarah. Nicio urmă de surpriză nu apăru pe faţa sau în ochii ei. Aceste informaţii nu erau noi pentru ea.

— În 2004, statul a început să recolteze probe ADN de la toţi cei suspectaţi de infracţiuni. În acelaşi an, tatăl tău a fost arestat pentru fugă de la locul unui accident soldat cu vătămări. Nu a oprit la stop şi a lovit...

— Tată vitreg.

— Pardon?

— Ai spus „tatăl tău”. Nu era tatăl meu. Era tatăl meu vitreg.

— Am greşit. Scuză-mă. Ideea e că ADN-ul lui Kensington Landy apărea în baza de date şi se potriveşte cu mostra de pe rochie. Ceea ce nu am putut stabili e de cât timp era pata aceea pe rochie la momentul în care a fost descoperită. Ar fi putut să ajungă pe rochie în ziua crimei, în săptămâna sau chiar luna dinaintea incidentului.

Sarah părea că intrase pe pilot automat. Era acolo, dar era absentă. Avea ochii fixaţi în depărtare, dincolo de camera în care se aflau.

— Noi avem o teorie, Sarah. Autopsia făcută surorii tale a arătat că nu a fost abuzată de ucigaşul ei sau de altcineva înaintea crimei. Mai ştim şi că rochia pe care o purta era a ta şi că Melissa o împrumutase în ziua aceea pentru că îi

plăcea.

McPherson se opri, dar Sarah nu spunea nimic.

— Când ajungem la proces, trebuie să explicăm ce e cu sperma de pe rochie. Dacă nu putem, o să se creadă că era a ucigaşului şi că acesta era tatăl tău. O să pierdem cazul şi Jessup, adevăratul vinovat, o să scape basma curată. Sunt sigură că nu asta vrei, nu-i aşa, Sarah? Există oameni care cred că douăzeci şi patru de ani sunt o pedeapsă suficientă pentru uciderea unei fete de doisprezece ani. Ei nu ştiu de ce facem asta. Dar vreau să ştii că eu nu cred aşa ceva, Sarah. Nici pe departe.

La început, Sarah Gleason nu răspunse. Bosch se aştepta la nişte lacrimi, dar nu curgea niciuna, iar el începu să se întrebe dacă sentimentele ei fuseseră cauterizate de traumele şi greutăţile întâmpinate. Sau poate avea pur şi simplu o duritate interioară, camuflată de statura micuţă. În orice caz, când răspunse în sfârşit, o făcu pe un ton liniar, fără emoţie, care nu se potrivea cu vorbele rostite.

— Ştiţi ce am crezut mereu? zise ea.

McPherson se aplecă în faţă.

— Ce, Sarah?

— Că omul acela a omorât trei oameni în ziua aceea. Pe sora mea, pe mama... apoi pe mine. Niciuna nu a scăpat.

Urmă un lung moment de tăcere. McPherson întinse încet mâna şi o puse pe braţul lui Gleason, ca un gest de consolare acolo unde nu exista alinare.

— Îmi pare rău, Sarah, şopti McPherson.

— Bine, zise Gleason. O să vă spun tot.

TREISPREZECE

Joi, 18 februarie, 20.15

Fiicei mele îi era deja dor de mâncarea făcută de mama ei – şi nu era plecată decât de o zi. Tocmai aruncam la gunoi sandviciul ei mâncat pe jumătate şi mă întrebam cum naiba stricasem brânza topită când m-a întrerupt telefonul. Era Maggie, care suna de pe drum.

— Dă-mi o veste bună, am spus eu în loc de salut.

— Ai ocazia să petreci o seară cu frumoasa noastră fiică.

— Da, asta e o veste bună. Numai că nu-i place cum gătesc. Acum mai zi-mi ceva drăguţ.

— Martorul nostru principal e pregătit. O să depună mărturie.

— A făcut identificarea?

— Da.

— Ţi-a spus despre ADN şi se potriveşte cu teoria noastră?

— Mi-a spus şi se potriveşte.

— Şi o să vină aici să depună mărturie la proces?

— Da.

Am simţit un curent electric trecându-mi prin corp.

— De fapt, sunt mai multe lucruri bune, Maggie. Există şi vreunul rău?

— Ei bine...

Am simţit că se dezumflă pânzele. Urma să aflu că Sarah era încă dependentă de droguri sau că exista vreo problemă care avea să mă împiedice să o aduc la proces.

— Ei, ce e?

— O să existe nişte contestaţii cu privire la mărturie, desigur, pentru că e destul de puternică. E o supravieţuitoare şi se vede. Nu lipseşte decât un singur lucru: emoţia. A trecut prin multe în viaţă şi pare un pic cam epuizată... emoţional. Nicio lacrimă, niciun hohot de râs, e undeva pe la mijloc.

— Putem lucra la asta. Putem să o instruim noi.

— Da, trebuie să avem grijă şi cu asta. Nu spun că nu e în regulă aşa cum e. Spun doar că e ca o linie dreaptă. În rest, totul e bine. Cred că o să-ţi placă de ea şi cred că o să ne ajute să-l băgăm pe Jessup înapoi la închisoare.

— Grozav, Maggie. Serios. Şi eşti de acord să-i pui tu întrebările la proces?

— Mă ocup eu.

— Royce o să o atace cu metamfetamina... cu pierderile de memorie şi tot restul. Stilul ei de viaţă... trebuie să fii pregătită pentru orice şi pentru tot.

— O să fiu. Asta înseamnă că rămâi tu cu Bosch şi Jessup. Mai crezi că o să depună mărturie?

— Jessup? Da, trebuie. Clive ştie că nu le poate face aşa ceva juraţilor, nu după douăzeci şi patru de ani. Aşadar, da, mă ocup eu de el şi de Bosch.

— Măcar cu Harry nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu trecutul lui.

— Despre care să fi aflat Clive.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că nu trebuie să-l subestimăm pe Isteţul Clive Royce. Vedeţi, asta faceţi voi, procurorii, mereu. Deveniţi prea încrezători şi asta vă face vulnerabili.

— Mulţumesc, F. Lee Bailey. O să ţin minte.

— Cum a fost Bosch azi?

— A fost ca de obicei. Ce mai e nou la tine?

Am verificat prin uşa de la bucătărie. Hayley stătea pe canapea cu temele pe masă.

— Ei bine, măcar avem o judecătoare. Breitman, de la departamentul 112.

Maggie s-a gândit o clipă la distribuirea cazului înainte de a răspunde.

— Aş spune că nicio parte nu are de câştigat. E imparţială. Nu a fost niciodată procuror, nici avocat al apărării. Doar un avocat bun de drept civil. Cred că nicio

parte nu o să aibă vreun avantaj cu ea.

— Incredibil, o judecătoare care o să fie corectă şi imparţială. Imaginează-ţi!

Nu am primit niciun răspuns.

— A decis ca prima şedinţă despre progresul cazului să se desfăşoare în biroul ei. Miercuri dimineaţă la opt, înainte să înceapă şedinţa în sală. Ţi se pare că are vreo semnificaţie?

Asta însemna că judecătoarea voia să cunoască avocaţii şi să discute în particular cazul, începând într-o notă informală şi departe de presă.

— Cred că e bine aşa. Probabil o să stabilească regulile în ce priveşte presa şi procedurile. Mie mi se pare că o să conducă totul cu o mână de fier.

— La asta mă gândeam şi eu. Eşti liberă miercuri să vii şi tu?

— Trebuie să verific în agendă, dar cred că da. Încerc să scap de toate celelalte, cu excepţia cazului Jessup.

— Azi i-am dat lui Royce prima parte din probele noastre. Erau mai mult materiale de la primul proces.

— Ştii că ai fi putut să aştepţi până la limita de treizeci de zile.

— Dar, dar ce sens are?

— Asta era strategia. Cu cât i le dai mai devreme, cu atât are mai mult timp să se pregătească. Încearcă să ne strângă cu uşa, pentru că nu a renunţat la un proces rapid. Ar trebui să faci şi tu la fel, adică să nu-i arăţi ce cărţi avem în mână până când nu suntem obligaţi. Cu treizeci de zile înainte de proces.

— O să ţin minte pentru runda următoare. Dar acestea erau lucruri destul de banale.

— Sarah Gleason era pe lista martorilor?

— Da, dar sub numele de Sarah Landy... cum apărea în ’86. Şi am dat adresa de la birou. Clive nu ştie că am găsit-

o.

— Trebuie să rămână aşa până când suntem obligaţi să-i spunem. Nu vreau să se simtă hărţuită sau ameninţată.

— Ce i-ai spus despre faptul că trebuie să vină aici pentru proces?

— I-am spus că e posibil să avem nevoie de ea două zile în timpul procesului. Plus drumul.

— Şi nu o să fie o problemă?

— Păi... are propria ei afacere şi a început doar de vreo doi ani. Are un proiect mai mare, la care are de lucrat, dar a spus că în rest lucrurile se mişcă destul de greu. Eu cred că putem să o aducem când avem nevoie de ea.

— Sunteţi tot în Port Townsend?

— Da, am terminat de vorbit cu ea acum o oră. Am luat cina şi ne-am cazat la hotel. A fost o zi lungă.

— Şi vă întoarceţi mâine?

— Aşa am vrea. Dar avem avion abia la ora două. Trebuie să luăm feribotul – e o adevărată călătorie numai până la aeroport.

— Sună-mă dimineaţă, înainte să pleci. În cazul în care mă gândesc la ceva legat de martor.

— Bine.

— Aţi luat notiţe?

— Nu, ne-am gândit să nu o speriem.

— Aţi înregistrat?

— Nu, din acelaşi motiv.

— Bine. Vreau să rămână cât mai mult posibil în afara probelor descoperite. Spune-i lui Bosch să nu scrie încă nimic. Putem să-i facem lui Royce o copie după identificarea cu cele şase fotografii, dar atât.

— Bine. O să-i spun lui Harry.

— Gând, în seara asta sau mâine?

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nu contează. Mai e ceva?

— Da.

M-am pregătit pentru ce avea să spună. Gelozia mea răutăcioasă scăpase de sub control o secundă.

— Aş vrea să-i spun noapte bună fetei mele.

— Oh, am zis eu, respirând uşurat. Ţi-o dau la telefon.

I-am dus telefonul lui Hayley.

— E mama ta.

PARTEA A DOUA

Labirintul

PAISPREZECE

Marţi, 23 februarie, 20.45

Fiecare lucra în tăcere. Bosch, la un capăt al mesei din sufragerie, fiica lui, la celălalt capăt. El, la prima tură de rapoarte de supraveghere de la DSI, ea, la teme, cu laptopul şi cărţile împrăştiate în faţa ei. Stăteau aproape unul de altul, dar asta era cam tot. Cazul Jessup acaparase totul, iar Bosch căuta martori vechi şi încerca să dea de alţii noi. În ultimele zile petrecuse puţin timp cu ea. La fel ca părinţii ei, Maddie se pricepea să poarte pică şi nu renunţase la supărarea provocată de faptul că fusese lăsată o noapte în grija directoarei adjuncte de la şcoală. Îl trata cu răceală pe Harry şi deja era expertă în asta la doar paisprezece ani.

Rapoartele DSI erau o sursă de frustrare pentru Bosch. Nu din cauza a ceea ce conţineau, ci pentru că ajungeau târziu la el. Fuseseră trimise prin canale birocratice, de la biroul DSI la biroul RHD[5], apoi către şeful lui Bosch, unde rămăseseră într-un coş timp de trei zile înainte de a ajunge în sfârşit pe masa lui Bosch. Rezultatul era că avea rapoarte din primele trei zile de supraveghere a lui Jessup şi le vedea cu o întârziere de trei până la şase zile. Lucrurile se petreceau prea încet şi Bosch trebuia să facă ceva în acest sens.

Rapoartele conţineau relatări concise despre mişcările celui supravegheat, în care se menţionau data, ora şi locul.

[5] Robbery Homicide Division - Departamentul pentru Jafuri şi Crime (n.tr.)

Cele mai multe notiţe erau alcătuite dintr-o singură propoziţie. Mai apărea şi câte un set de fotografii, dar majoritatea erau făcute de la distanţă mare, ca să nu fie descoperiţi. Erau imagini neclare cu Jessup în timp ce se plimba prin oraş ca un om liber.

Bosch citi rapoartele şi înţelese repede că Jessup ducea deja două vieţi separate, cea publică şi cea privată. În timpul zilei, se mişca la unison cu presa, acomodându-se în văzul tuturor cu viaţa din afara închisorii. Totul era despre cum învăţa din nou să conducă, despre cum să comande dintr-un meniu, despre cum alerga câte cinci kilometri fără să facă o pauză. Dar noaptea ieşea la suprafaţă adevăratul Jessup. Fără să-şi dea seama că era încă urmărit de ochii cuiva şi de camerele de filmat, ieşea să se plimbe singur cu maşina închiriată. Mergea în toate colţurile oraşului. Se ducea în baruri, cluburi de striptease, în saloane de prostituţie mascate.

Dintre toate activităţile lui Bosch, una i se părea din cale afară de curioasă. În cea de-a patra lui noapte de libertate, Jessup mersese cu maşina pe Mulholland Drive, drumul care tăia oraşul în două, coborând şerpuit din vârful munţilor Santa Monica. Fie zi, fie noapte, Mulholland oferea cea mai frumoasă privelişte a oraşului. Nu era de mirare că Jessup se ducea acolo. Erau porţiuni în care se vedeau luminile tremurânde ale cartierelor de sud sau de nord ale oraşului. Puteau fi revigorante, chiar maiestuoase. Şi Bosch mersese în astfel de locuri în trecut.

Dar Jessup nu se oprise în astfel de locuri. Ieşise cu maşina de pe şosea în dreptul unei intrări în parcul Franklin Canyon. Coborâse şi intrase în parcul închis, furişându-se pe lângă poartă.

Asta era o problemă pentru echipa DSI, pentru că parcul era gol şi agenţii riscau să fie văzuţi dacă se apropiau prea mult. Raportul era aici mai concis decât majoritatea

observaţiilor:

02/20/10 – 01.12. Subiectul a intrat în parcul Franklin Canyon. A fost văzut în zona meselor de picnic, în partea de nord-est, aleea Blind Man.

02/20/10 – 02.34. Subiectul iese din parc, o ia spre vest pe Mulholland, spre autostrada 405, apoi spre sud.

După aceea, Jessup se întorsese la apartamentul în care locuia în Venice şi rămăsese acolo toată noaptea.

În dosar era şi o fotografie în infraroşu cu Jessup în parc. Stătea la o masă de picnic, pe întuneric. Pur şi simplu stătea acolo.

Bosch puse fotografia jos şi se uită la fiica lui. Era stângace, la fel ca el. Părea că scria o problemă la matematică pe o foaie de hârtie.

— Ce e?

Avea radarul mamei ei.

— Ai internetul pornit?

— Da, de ce ai nevoie?

— Poţi să scoţi o hartă a parcului Franklin Canyon? E lângă Mulholland Drive.

— Stai să termin aici.

Bosch aşteptă răbdător să-şi termine calculele la o problemă de matematică pe care el cu siguranţă nu o putea înţelege. În ultimele patru luni trăise cu teama că fiica lui i-ar fi putut cere să o ajute la teme. Îl întrecuse de mult în cunoştinţe şi abilităţi. Era inutil în acest domeniu şi încercase să o ajute în alte domenii, mai ales în privinţa spiritului de observaţie şi a autoapărării.

— Bine.

Maddie puse creionul jos şi trase laptopul mai aproape. Bosch se uită la ceas. Era aproape ora nouă.

— Uite.

Maddie împinse laptopul şi îl întoarse cu ecranul spre el.

Parcul era mai mare decât credea Bosch, întinzându-se la sud de Mulholland şi la vest spre Coldwater Canyon Boulevard. O legendă din colţul hărţii spunea că avea 245 de hectare. Bosch nu ştia că exista o porţiune atât de mare rezervată publicului în zona Hollywood Hills. Observă că pe hartă erau evidenţiate câteva dintre traseele pentru plimbări şi zonele pentru picnic. Zona din secţiunea de nord-vest se afla lângă aleea Blinderman. Bănuia că fusese scris greşit în raportul DSI drept „aleea Blind Man”.

— Ce e?

Harry se uită la fiica lui. Era prima dată în două zile când încerca să discute cu el. Se hotărî să nu rateze ocazia.

— Avem un tip pe care îl tot supraveghem. Cei de la Divizia Specială de Investigaţie. Sunt experţii în supraveghere ai poliţiei şi îl urmăresc pe tipul acesta, care abia a ieşit din închisoare. A omorât o fetiţă mai demult. Şi nu se ştie din ce motiv s-a dus în parcul ăsta şi a stat pur şi simplu la o masă de picnic.

— Şi ce? Nu asta fac oamenii în parcuri?

— Ei bine, nu în toiul nopţii. Parcul era închis, iar el s-a strecurat înăuntru... şi pe urmă a stat aşa, acolo.

— A crescut în zona aia? Poate s-a dus să revadă locurile în care a crescut.

— Nu cred. Am aflat că a crescut în districtul Riverside. Venea în LA ca să facă surf şi n-am găsit nimic legat de Mulholland.

Bosch se mai uită o dată cu atenţie la hartă şi observă că era o intrare mai sus în parc şi una mai jos. Jessup intrase prin cea de sus. Ar fi însemnat să ocolească dacă voia să meargă în zona pentru picnic şi spre aleea Blinderman.

Împinse laptopul înapoi spre fiica lui. Se uită din nou la ceas.

— Eşti gata cu temele?

— *Terminat*, tată. Ai terminat cu temele? Sau ai putea să spui „sunt gata temele?”

— Îmi pare rău. Ai terminat?

— Mai am o problemă la matematică.

— Bine. Trebuie să dau un telefon.

Numărul locotenentului Wright era pe raportul de supraveghere. Bosch se aştepta să îl găsească acasă şi supărat de deranj, dar se hotărî să sune totuşi. Se ridică şi merse în living, ca să nu o deranjeze pe Maddie de la ultima problemă. Formă numărul pe mobil.

— Wright, DSI.

— Domnule locotenent, sunt Harry Bosch.

— Ce faci, Bosch?

Nu părea enervat.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă. Voiam doar...

— Nu sunt acasă, Bosch. Sunt cu tipul tău.

Bosch era surprins.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că tura de noapte e mai interesantă.

— Unde e acum?

— Suntem cu el la un bar din Venice Beach, se cheamă Townhouse. Îl ştii?

— Am fost acolo. E singur?

— Da şi nu. A venit singur, dar a fost recunoscut. Toată lumea îi dă de băut şi probabil că are toate fufele la dispoziţie. Cum spuneam, e mai interesant noaptea. Suni ca să ne verifici?

— Nu chiar. Doar că trebuie să întreb câteva lucruri. Mă uit la rapoarte şi primul lucru pe care vreau să-l ştiu e dacă le pot primi mai devreme. Mă uit la lucruri vechi de cel puţin trei zile. Celălalt lucru e legat de parcul Franklin Canyon. Ce poţi să-mi spui despre oprirea făcută acolo?

— Care dintre ele?

— A fost acolo de două ori?

— De fapt, de trei ori. S-a dus acolo de două ori după prima vizită de acum patru zile.

Informaţia asta i se păru foarte interesantă lui Bosch, mai ales pentru că habar nu avea ce însemna.

— Ce a făcut ultimele două dăţi?

Maddie se ridică de la masa din sufragerie şi intră în living. Se aşeză pe canapea, ascultând ce vorbea Bosch.

— Acelaşi lucru pe care l-a făcut şi în prima noapte, zise Wright. Se furişează acolo şi se duce în zona pentru picnic. Stă acolo, pur şi simplu, ca şi cum ar aştepta ceva.

— Ce aşteaptă?

— Tu să-mi spui, Bosch.

— Aş vrea să pot. S-a dus la aceeaşi oră în fiecare seară?

— Cam cu jumătate de oră mai devreme sau mai târziu.

— Şi de fiecare dată se duce la intrarea din Mulholland?

— Exact. Intră pe furiş şi o ia pe acelaşi drum care îl duce în zona de picnic.

— Mă întreb de ce nu se duce pe la cealaltă intrare. Ar fi mai uşor de ajuns acolo.

— Poate îi place să meargă cu maşina pe Mulholland şi să vadă luminile.

Era o idee bună şi Bosch trebuia să o aibă în vedere.

— Domnule locotenent, poţi să le spui oamenilor tăi să mă sune data viitoare când se duce acolo? Nu mă interesează ce oră e.

— Pot să-i rog să te sune, dar nu o să poţi intra acolo şi să-l urmăreşti îndeaproape. E prea riscant. Nu vrem să fie descoperită echipa de supraveghere.

— Am înţeles, dar roagă-i să mă sune. Vreau doar să ştiu. Acum, ce zici de rapoartele astea? Se poate să le primesc ceva mai devreme?

— Dacă vrei, poţi să vii la DSI şi să le iei în fiecare dimineaţă. După cum probabil ai observat, rapoartele sunt de la şase seara până a doua zi la aceeaşi oră. Fiecare

raport zilnic e postat până a doua zi dimineaţa, la şapte.

— Mersi, domnule locotenent, aşa o să fac! Mersi pentru informaţie!

— O seară bună!

Bosch închise telefonul, întrebându-se ce făcea Jessup în vizitele lui în parcul Franklin Canyon.

— Ce ţi-a spus? întrebă Maddie.

Bosch ezită, întrebându-se pentru a suta oară dacă era bine să-i spună atât de multe despre cazurile lui.

— A spus că tipul acela s-a întors în parc în ultimele două nopţi. De fiecare dată stă acolo şi aşteaptă.

— Ce aşteaptă?

— Nimeni nu ştie.

— Poate vrea să meargă undeva unde să fie absolut singur, departe de toată lumea.

— Posibil.

Dar Bosch se îndoia. Credea că Jessup avea un plan în tot ce făcea. Nu trebuia decât să-şi dea seama care era acesta.

— Am terminat temele, spuse Maddie. Vrei să ne uităm la *Lost*?

Se tot uitaseră la DVD-urile cu serialul de televiziune, urmărind episoadele din ultimii cinci ani. Serialul era despre nişte oameni care supravieţuiau unui accident de avion, rămânând pe o insulă nedescoperită încă în Pacificul de Sud. Lui Bosch îi venea greu să urmărească serialul, dar se uita pentru că fiica lui era complet captivată de poveste.

Acum nu avea timp să se uite la serial.

— Bine, vedem un episod, spuse el. Pe urmă te duci la culcare şi eu mă întorc la treabă.

Fata zâmbi. Era mulţumită şi, pentru o clipă, păru că greşelile gramaticale şi părinteşti ale lui Bosch erau iertate.

— Pune DVD-ul, zise Bosch. Şi pregăteşte-te să-mi aminteşti ce se întâmplă.

Cinci ore mai târziu, Bosch era într-un avion care se scutura din pricina turbulenţelor. Fiica lui stătea pe celălalt rând de scaune, nu pe locul liber de lângă el. Se întinsese de-a latul culoarului ca să-şi dea mâna, dar mişcarea avionului îi ţinea la distanţă. Nu reuşea să o prindă de mână.

În clipa în care se întoarse pe scaun şi văzu partea din spate a avionului desprinzându-se şi căzând, îl trezi un bâzâit. Întinse mâna spre noptieră şi apucă telefonul. Se strădui să îşi dreagă glasul şi răspunse.

— Bosch la telefon.

— Sunt Shipley, de la DSI. Mi s-a spus să sun.

— Jessup e în parc?

— Da, e în parc, dar în seara asta e în alt parc.

— Unde?

— În Fryman Canyon, dincolo de Mulholland.

Bosch ştia locul. Era la zece minute distanţă de Franklin Canyon.

— Ce face?

— Se plimbă pe o alee. La fel ca în celălalt parc. Se plimbă şi pe urmă se aşază. După aceea, nu mai face nimic. Stă acolo o vreme, pe urmă pleacă.

— Bine.

Bosch se uită la cifrele de pe ceasul electronic. Era ora două fix.

— Veniţi încoace? întrebă Shipley.

Bosch se gândi la fiica lui, care dormea în dormitor. Ştia că ar fi putut să plece şi să se întoarcă înainte ca ea să se trezească.

— Hm... nu, fiica mea e aici şi nu pot să o las singură.

— Cum doriţi.

— Când se termină tura?

— Pe la şapte.

— Mă puteţi suna atunci?

— Dacă vreţi.

— Aş vrea să mă sunaţi în fiecare dimineaţă când se termină tura. Să-mi spuneţi pe unde a fost.

— Ăăă... bine, cred. Pot să vă întreb ceva? Tipul ăsta a omorât o fată, da?

— Exact.

— Şi sunteţi sigur? Nu e nicio îndoială, da?

Bosch se gândi la interviul cu Sarah Gleason.

— Nu am niciun dubiu.

— OK, e bine de ştiut.

Bosch înţelegea ce spunea. Căuta să se asigure. Dacă circumstanţele necesitau folosirea unei tactici mortale împotriva lui Jessup, era bine de ştiut pe cine şi ce ar trebui să împuşte. Nu mai era nevoie să adauge nimic.

— Mulţumesc, Shipley, spuse Bosch. Vorbim mai târziu.

Bosch încheie convorbirea şi puse capul la loc pe pernă. Îşi aminti visul cu avionul. Cum întindea mâna după fiica lui şi nu reuşea să o prindă.

CINCISPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 08.15

Judecătoarea Diane Breitman ne-a primit în biroul ei şi ne-a oferit o ceaşcă de cafea şi o farfurie cu fursecuri, un gest neobişnuit din partea unui judecător de la Curtea cu juri. Eram acolo eu şi Maggie, precum şi Clive Royce, care venise fără avocatul secund, dar cu tot curajul la el. A întrebat-o pe judecătoare dacă putea să ne trateze în schimb cu ceai fierbinte.

— Iată ce frumos! a spus judecătoarea după ce ne-am

aşezat toţi în faţa biroului ei, cu ceştile şi farfurioarele în mână. N-am avut ocazia să vă mai văd profesând în sala mea de judecată. Aşa că m-am gândit că ar fi frumos să începem într-o manieră mai informată, în biroul meu. Putem să mergem în sală în orice moment şi să discutăm oficial.

Ne-a zâmbit, dar niciunul dintre noi nu a răspuns.

— Daţi-mi voie să încep spunând că respect foarte mult buna cuviinţă în sala mea de judecată, a continuat Breitman. Şi cer ca şi avocaţii să facă la fel. Mă aştept ca acest proces să fie un concurs aprins între dovezi şi fapte. Dar nu voi tolera să vă daţi în spectacol sau să depăşiţi limitele politeții şi ale jurisprudenţei. Sper că m-am făcut înţeleasă.

— Da, doamnă judecător, a răspuns Maggie, iar eu şi Royce am încuviinţat din cap.

— Bine, acum să discutăm despre apariţiile în presă. Presa va da târcoale acestui caz, vă amintiţi elicopterele care îl urmăreau pe O.J. pe autostradă. Asta e de la sine înţeles. Am aici cereri de la trei canale de televiziune, de la un realizator de documentare şi de la *Dateline NBC.* Toţi vor să filmeze procesul în întregime. Deşi nu mi se pare nimic în neregulă, atâta timp cât juriul este protejat cum trebuie, mă preocupă activităţile care vor avea loc cu siguranţă în afara sălii de judecată. Aveţi ceva de spus în acest sens?

Am aşteptat o clipă şi, când am văzut că nimeni nu spunea nimic, am vorbit eu.

— Doamnă judecător, cred că, dată fiind natura acestui caz – rejudecarea unui proces de acum douăzeci şi patru de ani –, a existat deja prea multă atenţie din partea presei şi ne va fi greu să alegem douăsprezece persoane şi doi înlocuitori care nu au aflat din presă ce se întâmplă. Acuzatul a apărut pe prima pagină din *Times* făcând surf şi

stând pe locurile de lângă teren la meciul cu Lakers. Cum să obţinem un juriu imparţial? Cu ajutorul domnului Royce, presa îl prezintă ca pe un biet nevinovat, deşi habar nu are ce probe există împotriva lui.

— Doamnă judecător, obiectez, a spus Royce.

— Nu poţi obiecta, am spus eu. Aici nu suntem la o audiere în instanţă.

— Tu *erai* avocat al apărării, Mick. Cum rămâne cu cel care e nevinovat până la proba contrarie?

— A fost deja în situaţia asta.

— Într-un proces pe care instanţa supremă din acest stat l-a desemnat drept un fiasco. Pe asta încerci să te bazezi?

— Ascultă, Clive, eu sunt avocat şi *vinovat până la proba contrarie* e o măsură pe care o aplici la tribunal, nu în emisiunea *Larry King Live.*

— Nu am fost la *Larry King Live*... încă.

— Vedeţi la ce mă refer, doamnă judecător? Vrea să...

— Domnilor, vă rog! a spus Breitman.

A aşteptat o clipă să se asigure că cearta noastră s-a potolit.

— E o situaţie tipică în care trebuie să creăm un echilibru între dreptul publicului de a fi la curent cu faptele şi măsurile de siguranţă care trebuie să ne ofere un juriu nepătat, un proces lipsit de ameninţări şi un rezultat corect.

— Dar, doamnă judecător, a spus Royce repede, nu putem interzice presei să examineze cazul. Libertatea presei este temelia democraţiei americane. Mai mult decât atât, vă atrag atenţia asupra hotărârii care a dus la această rejudecare. Instanţa a descoperit deficienţe grave în privinţa probelor şi a criticat procuratura pentru maniera coruptă în care a condus cazul clientului meu. Acum vreţi să interziceţi presei să vadă aceste lucruri?

— Oh, te rog, a spus Maggie dispreţuitoare. Nu vorbim despre a interzice presei să vadă ceva şi, lăsând la o parte

felul nobil în care aperi libertatea presei, nu despre asta e vorba aici. E limpede că vrei să influenţezi jurământul preliminar al martorilor manipulând presa înainte de proces.

— Asta e o minciună! a strigat Royce. Am răspuns cerinţelor celor din presă, aşa e. Dar nu încerc să influenţez nimic. Doamnă judecător, acesta e un...

S-a auzit un pocnet asurzitor în biroul judecătoarei. Luase un ciocănel dintr-un set decorativ şi îl lovise de suprafaţa de lemn.

— Haideţi să ne calmăm puţin, a spus Breitman. Şi să lăsăm atacurile la persoană. După cum am spus mai devreme, trebuie să existe o atmosferă prietenoasă. Nu intenţionez să pun botniţă presei, dar voi reduce la tăcere avocaţii din sala mea de judecată dacă ajung la concluzia că nu se comportă în mod responsabil în privinţa acestui caz. Voi începe prin a vă lăsa pe dumneavoastră să decideţi ce reprezintă o interacţiune rezonabilă şi responsabilă cu presa. Dar vă avertizez: consecinţele greşelilor vor veni repede şi vor fi în detrimentul uneia dintre părţi. Fără alte avertismente. Dacă depăşiţi limita, asta e.

S-a oprit şi a aşteptat o replică. Nimeni nu a spus nimic. A pus ciocănelul înapoi în suportul special de lângă stiloul auriu. Vocea i-a redevenit prietenoasă.

— În ordine, a spus ea. Cred că ne-am înţeles.

A spus apoi că vrea să trecem la chestiuni legate de proces şi că primul lucru era data acestuia. Voia să ştie dacă ambele părţi aveau să fie pregătite la data la care era programat, adică la mai puţin de şase săptămâni distanţă. Royce a spus din nou că Jessup nu voia să renunţe la dreptul de a avea un proces rapid.

— Apărarea va fi gata să înceapă pe 5 aprilie, cu o condiţie: ca acuzarea să nu se joace în continuare cu aducerea la cunoştinţă a probelor.

Am clătinat din cap. Nu puteam să câştig cu tipul acesta. Mă dădusem peste cap să creez o cale de comunicare în privinţa probelor, dar el se hotărâse să încerce să mă facă să par trişor în faţa judecătoarei.

— Să ne jucăm? am spus. Doamnă judecător, i-am oferit deja domnului Royce un dosar iniţial cu probe. Dar, după cum ştiţi, acest lucru trebuie să fie reciproc, iar acuzarea nu a primit nimic în schimb de la el.

— Ne-a predat dosarul cu probe de la primul proces, doamnă judecător Breitman, împreună cu lista martorilor din ’86. E o adevărată subminare a spiritului şi a regulilor aducerii la cunoştinţă.

Breitman s-a uitat la mine şi am văzut că Royce reuşise să mă lovească.

— Este adevărat, domnule Haller? m-a întrebat ea.

— Nu chiar, doamnă judecător, de pe lista martorilor au fost eliminate unele nume şi s-au adăugat altele. În plus, i-am oferit...

— Un nume, a intervenit Royce. A adăugat un nume şi a fost propriul lui detectiv. Mare scofală, nu ştiam că detectivul lui poate să fie martor.

— Ei bine, deocamdată e singurul nume nou pe care îl am.

Maggie s-a aruncat în luptă cu toate forţele.

— Doamnă judecător, acuzarea are obligaţia profesională de a preda toate materialele cu treizeci de zile înainte de proces. După numărătoare mea, mai sunt patruzeci de zile până atunci. Domnul Royce se plânge de efortul de bună-credinţă din partea acuzării de a-i pune la dispoziţie materialele înainte ca acuzarea să fie măcar obligată să o facă. Se pare că, în ceea ce îl priveşte pe domnul Royce, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Judecătoarea a ridicat mâna ca să oprească toate comentariile, uitându-se la calendarul de pe peretele din

stânga biroului.

— Cred că domnişoara McPherson are dreptate, a spus ea. Plângerea dumneavoastră este prematură, domnule Royce. Toate materialele trebuie aduse la cunoştinţa părţilor până vineri, pe 5 martie. Dacă avem o problemă atunci, vom discuta din nou.

— Da, doamnă judecător, a spus Royce umil.

Voiam să mă ridic, să ridic mâna lui Maggie în aer şi să i-o scutur în semn de victorie, dar am considerat că nu e cuviincios. Totuşi, mă bucuram că obţinusem măcar un avantaj în faţa lui Royce.

După discutarea altor chestiuni preliminare de rutină, întâlnirea s-a terminat şi am ieşit din biroul judecătoarei prin sala de judecată. M-am oprit acolo ca să discut cu grefiera. Nu o cunoşteam atât de bine, dar nu voiam să ies din sală împreună cu Royce. Mă temeam să nu-mi pierd cumpătul pentru că era exact ce îşi dorea el.

După ce a ieşit prin uşile duble din spatele sălii, am încheiat discuţia şi am ieşit cu Maggie alături.

— L-ai bătut, Maggie McFierce, i-am spus. Verbal.

— Nu contează dacă nu facem la fel şi la proces.

— Nu te teme, o să-l batem. Vreau să preiei tu aducerea la cunoştinţă a probelor. Dă-i drumul şi fă ce fac procurorii. Pune totul grămadă. Dă-i atât de mult material încât să nu-şi mai dea seama ce şi cine e important.

Ea mi-a zâmbit, întorcându-se şi împingând uşa cu spatele.

— Acum începi să te prinzi.

— Sper.

— Cum rămâne cu Sarah? O să-şi dea seama că am găsit-o şi, dacă e deştept, nu o să aştepte aducerea la cunoştinţă. Probabil are şi el un om care o caută. Poate să fie găsită. Harry e dovada vie.

— Nu putem face mare lucru în privinţa asta. Apropo de

Harry, unde e acum?

— M-a sunat şi a zis că trebuie să verifice câteva lucruri. O să vină mai târziu. Dar nu mi-ai răspuns în legătură cu Sarah. Ce ar trebui...?

— Spune-i că s-ar putea să o mai viziteze cineva, cineva care lucrează pentru apărare, dar că nu e obligată să discute cu nimeni dacă nu vrea.

Am ajuns în hol şi am făcut stânga spre lifturi.

— Dacă nu vorbeşte cu ei, Royce o să facă plângere la judecătoare. Ea e martorul-cheie, Mickey.

— Şi? Judecătoarea nu poate să o facă să vorbească dacă ea nu vrea. Până una-alta, Royce pierde timp de pregătire. Dacă vrea să se joace, aşa cum a făcut cu judecătoarea mai devreme, atunci o să mă joc şi eu. De fapt, ce zici de asta? Trecem pe lista martorilor toţi deţinuţii care au stat vreodată în aceeaşi celulă cu Jessup. Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi pe detectivii lui Royce o vreme.

Un zâmbet larg îi apăru lui Maggie pe faţă.

— *Chiar* începi să te prinzi, nu?

Ne-am strecurat în liftul aglomerat. Eu şi Maggie eram atât de aproape, încât am fi putut să ne sărutăm. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus:

— Asta e pentru că nu vreau să pierd.

ŞAISPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 08.45

După ce o lăsă pe Maggie la şcoală, Bosch întoarse maşina şi o luă pe strada Woodrow Wilson, trecu prin faţa casei lui, către locul pe care cei din zonă îl numeau intersecţia superioară cu Mulholland Drive. Atât Mulholland

Drive, cât şi Woodrow Wilson erau străzi de munte, lungi şi şerpuite. Se intersectau de două ori, la poalele muntelui şi în vârful lui, de aceea primiseră numele de intersecţie superioară şi inferioară.

Când ajunse în vârful muntelui, Bosch făcu dreapta pe Mulholland şi merse până la intersecţia cu Laurel Canyon Boulevard.

Pe urmă trase pe dreapta ca să dea un telefon de pe mobil. Formă numărul dat de Shipley pentru sergentul de la dispeceratul DSI. Îl chema Willman şi trebuia să ştie în ce stadiu se afla supravegherea, în orice moment, DSI putea să lucreze la patru sau cinci cazuri diferite. Fiecare avea un nume de cod ca să le poată ţine evidenţa şi pentru ca numele suspecţilor să nu se audă prin radio. Bosch ştia că supravegherea în cazul lui Jessup primise numele de Operaţiunea Retro, pentru că era vorba de un caz vechi şi de o rejudecare.

— Sunt Bosch, de la RHD. Sunt detectivul principal în cazul Retro. Vreau să aflu unde se află suspectul pentru că urmează să ajung într-unul dintre locurile lui preferate de plimbare. Vreau să mă asigur că nu dau peste el.

— O secundă.

Bosch auzi receptorul pus pe masă, apoi o discuţie prin staţie, în are sergentul de serviciu întreba unde se afla Jessup. Până să ajungă a Bosch prin telefon, răspunsul deveni neclar din cauza electricității statice. Aşteptă răspunsul oficial al sergentului.

— Retro e în buzunar momentan, îi raportă el prompt lui Bosch. Agenţii cred că sforăie.

În buzunar însemna că era acasă.

— Atunci am undă verde, spuse Bosch. Mulţumesc, domnule sergent.

— Nicio problemă.

Bosch închise telefonul şi porni iar pe Mulholland. După

câteva curbe, ajunse în dreptul parcului Fryman Canyon şi opri. Bosch vorbise cu Shipley dis-de-dimineaţă, când acesta făcea schimb cu tura de zi. Îi raportase că Jessup venise din nou în parcurile Franklin şi Fryman. Pe Bosch îl rodea tot mai mult curiozitatea în legătură cu ce făcea Jessup acolo, stârnit şi de faptul că Jessup trecuse cu maşina pe Windsor Street, unde locuise cândva familia Landy.

Fryman era un parc accidentat, cu teren înclinat, cu alei abrupte şi o parcare pe o suprafaţă plană, precum şi cu o zonă de observaţie în vârf, lângă Mulholland. Bosch mai fusese acolo pentru alte cazuri şi ştia cât de extins era parcul. Opri cu botul maşinii îndreptat spre nord, iar în faţa lui se întindea privelişte a Văii San Fernando. Afară era senin şi panorama se întindea din vale către munţii San Gabriel. Săptămâna furtunoasă de la sfârşitul lunii ianuarie limpezise cerul şi smogul se furişa abia acum înapoi în deschizătura văii.

După câteva minute, Bosch coborî din maşină şi merse spre banca pe care îi spusese Shipley că stătea Jessup câte douăzeci de minute, privind luminile din vale. Bosch se aşează şi se uită la ceas. Avea o întâlnire la ora unsprezece cu un martor. Avea la dispoziţie nai mult de o oră.

Locul unde stătea Jessup nu îi transmitea nicio vibraţie, nicio revelaţie despre ce făcea suspectul în vizitele acelea frecvente în parcurile din zona muntoasă. Bosch se hotărî să meargă mai departe către Franklin Canyon.

Dar parcul Franklin Canyon îi oferi acelaşi lucru, un refugiu mare şi natural, departe de oraşul aglomerat. Bosch găsi zona pentru picnic descrisă de Shipley în rapoartele DSI, dar nici de data asta nu reuşi să înţeleagă ce anume îl atrăgea acolo pe Jessup. Ajunse în capătul aleii Blinderman şi merse până când simţi că îl dureau picioarele din cauza pantei. Se întoarse şi se îndreptă spre parcare şi spre zona

de picnic, încă nelămurit în privinţa activităţilor lui Jessup.

Pe drumul de întoarcere, Bosch trecu pe lângă un platan mare şi bătrân, în jurul căruia se construise aleea. Observă o movilă de material alb-cenușiu la baza copacului, între două dintre rădăcinile ieşite la suprafaţă. Se duse mai aproape şi văzu că era ceară. Cineva arsese acolo o lumânare.

În tot parcul erau afişate avertismente împotriva fumatului sau a folosirii de chibrituri, pentru că focul era cel mai mare duşman într-un parc. Dar cineva aprinsese o lumânare la baza copacului.

Bosch vru să-l sune pe Shipley, să-l întrebe dacă Jessup ar fi putut aprinde o lumânare în parc în noaptea precedentă, dar ştia că nu ar fi fost bine. Shipley ieşise din tura de noapte şi probabil era în pat şi dormea. Harry avea să aştepte până seara ca să-l sune.

Se uită în jurul copacului, căutând alte indicii că Jessup ar fi fost acolo. Se părea că un animal îşi făcuse vizuina recent în câteva locuri de sub trunchi. În rest, nu se vedea nimic.

Când ieşi de pe alee şi intră în luminişul unde se făceau picnicuri, Bosch văzu un paznic care se uita într-un coş de gunoi căruia îi luase capacul. Harry se apropie de el.

— Domnule poliţist?

Bărbatul se întoarse, ţinând capacul la distanţă de el.

— Da, domnule!

— Scuzaţi-mă, n-am vrut să vă sperii. Eu... mă plimbam pe aleea asta şi e un copac mare aici – cred că e platan – şi se pare că cineva a ars o lumânare lângă trunchi. Mă întrebam...

— Unde?

— Pe aleea Blinderman.

— Arătaţi-mi.

— De fapt, nu mai urc până acolo. Nu am încălţări potrivite. E copacul mare din mijlocul aleii. Sunt sigur că

puteţi să îl găsiţi.

— Nu e voie să se aprindă focuri în parc!

— Ştiu. De asta v-am şi spus. Dar voiam să vă întreb, e ceva deosebit la copacul acela, vreun motiv să aprindă cineva o lumânare?

— Aici toţi copacii sunt deosebiţi. Tot parcul e special.

— Da, înţeleg. Puteţi să-mi spuneţi...

— Puteţi să-mi arătaţi un act de identitate?

— Pardon?

— O legitimaţie. Vreau să văd un act de identitate. Un bărbat la cămaşă şi cravată şi cu „Încălţări nepotrivite” pe aleile astea mi se pare puţin suspect.

Bosch clătină din cap şi scoase portofelul cu legitimaţia.

— Poftim, legitimaţia mea.

Bosch deschise portofelul şi îl ţinu ridicat câteva clipe, ca să îl vadă paznicul. Bosch văzu pe ecusonul lui numele Brorein.

— În regulă? spuse Bosch. Acum putem să trecem la întrebările mele, domnule poliţist Brorein?

— Sunt paznic în parcuri, nu poliţist, zise Brorein. Treaba asta face parte dintr-o anchetă?

— Nu, dintr-o situaţie în care îmi răspundeţi la întrebările despre copacul acela de pe alee. Bosch arătă în direcţia din care venea. Acum aţi înţeles? întrebă el.

Brorein clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar aici sunteţi pe domeniul meu şi sunt obligat să...

— Nu, amice, de fapt, tu eşti pe domeniul meu. Dar mersi mult de ajutor. O să menţionez asta în raport.

Bosch se îndepărtă şi o luă spre parcare. Brorein îl strigă.

— Din câte ştiu eu, nu e nimic deosebit la copacul acela. E doar un copac, domnule detectiv Bosch.

Bosch dădu din mână a lehamite, fără să se mai uite înapoi. Adăugă pe lista cu lucruri care nu îi plăceau la

Brorein şi incapacitatea de a „citi” corect.

ŞAPTESPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 14.15

Succesele mele ca avocat al apărării veneau de obicei atunci când acuzarea era nepregătită şi luată prin surprindere de manevrele pe care le făceam. Întregul sistem de guvernare se bazează pe rutină. Acuzarea celor care încalcă legea nu e cu nimic diferită. Ca proaspăt procuror, am luat aminte la acest lucru şi am jurat să fiu mai mult decât pregătit pentru paşii făcuţi de isteţul Clive Royce. Aveam să îi anticipez. Să-i ştiu înainte ca Royce să-i facă. Aveam să fiu ca un lunetist într-un copac, aşteptând să-i agăţ unul câte unul, de la distanţă.

Promisiunea asta ne ţinea pe mine şi pe Maggie în biroul meu cel nou pentru şedinţe de strategie. În după-amiaza aceea, discuţia se concentra pe ce anume trebuia să fie piesa centrală a apărării preliminare a adversarului nostru. Ştiam că Royce avea să depună o moţiune pentru respingerea cazului. Era de la sine înţeles. Discutam despre motivele pentru care putea depune moţiunea. Voiam să fiu pregătit pentru toate. Se spune că, la război, lunetistul atacă patrula inamică eliminându-i întâi pe comandant, pe radio-transmiţător şi pe doctor. Dacă reuşeşte asta, restul patrulei se panichează şi se împrăştie. Asta speram şi eu să fac rapid când Royce depunea moţiunea. Voiam să mă mişc iute şi meticulos, cu argumente distrugătoare şi răspunsuri care să-l facă pe inculpat să înţeleagă că dăduse de belea. Dacă îl făceam pe Jessup să intre în panică, poate nici nu mai era nevoie să ajung la proces. Aş fi putut obţine o

dispoziţie.

O pledoarie. Or acest lucru era egal cu o condamnare. Era aproape la fel ca o victorie pentru tabăra în care mă aflam acum.

— Cred că un lucru pe care o să-l susţină e că acuzaţiile nu mai sunt valabile fără o audiere preliminară, a zis Maggie. În felul ăsta, împuşcă doi iepuri deodată. Mai întâi o să o roage pe judecătoare să-l respingă sau, cel puţin, să programeze o nouă şedinţă preliminară.

— Dar verdictul procesului e cel care a fost anulat, am spus eu. Ne întoarcem la proces şi noi avem unul nou. Nu audierea preliminară a fost contestată.

— Ei bine, asta trebuie să demonstrăm noi.

— Bine, de asta te ocupi tu. Ce mai e?

— Nu-ţi mai dau idei dacă mi le tot pasezi înapoi ca să mă pregătesc. E a treia sarcină pe care mi-o dai şi tu ţi-ai luat numai una.

— Bine, eu o să mă ocup de următoarea, indiferent ce e. Ce ai acolo?

Maggie a zâmbit şi mi-am dat seama că am intrat singur în capcană. Dar înainte să apese pe trăgaci, uşa de la birou s-a deschis şi a intrat Bosch, fără să bată.

— Salvat de clopoţel, am spus. Harry, ce e?

— Am un martor pe care cred că ar trebui să-l ascultaţi. Cred că o să ne ajute şi nu l-au folosit la primul proces.

— Pe cine? a întrebat Maggie.

— Pe Bill Clinton, a zis Bosch.

Nu am recunoscut numele ca fiind legat de cazul nostru. Dar Maggie, cu atenţia ei la detalii, a pus totul cap la cap.

— Unul dintre şoferii camioanelor de tractare care lucrau cu Jessup.

Bosch a arătat cu degetul spre ea.

— Exact. Lucra cu Jessup pe vremea aceea la Aardvark Towing. Acum are un atelier de mecanică auto pe LaBrea,

lângă Olympic. Se numeşte Presidential Motors.

— Evident, am spus eu. Cu ce ne ajută ca martor?

Bosch a arătat către uşă.

— E afară, cu Lorna. Ce-ar fi să-l aduc aici şi să vă spună chiar el?

M-am uitat la Maggie şi, văzând că nu avea nimic de obiectat, i-am spus lui Bosch să-l aducă pe Clinton înăuntru. Înainte de a ieşi din cameră, Bosch ne-a spus în şoaptă că îl verificase pe Clinton în baza de date cu infractori şi nu descoperise nimic. Nu avea cazier.

— Nimic, a spus Bosch. Nici măcar o amendă de parcare neplătită.

— Bine, a spus Maggie. Hai să vedem ce are de zis.

Bosch a ieşit în camera de la recepţie şi s-a întors cu un tip scund, de vreo cincizeci de ani, care purta pantaloni albaştri de serviciu şi o cămaşă cu un petic oval deasupra buzunarului de la piept. Acolo era trecut numele Bill. Era pieptănat şi nu purta ochelari. Am văzut că avea vaselină sub unghii şi m-am gândit că asta se putea repara înainte să apară în faţa unui juriu.

Bosch a tras un scaun de la perete şi l-a pus în mijlocul camerei, cu faţa spre biroul meu.

— Ce-ar fi să iei loc aici, domnule Clinton, cât îţi punem câteva întrebări, a zis el.

Bosch mi-a făcut semn, predându-mi ştafeta.

— În primul rând, domnule Clinton, vă mulţumesc că aţi fost de acord să veniţi şi să vorbiţi cu noi.

Clinton a dat din cap.

— E în regulă. La atelier nu e prea aglomerat deocamdată.

— Ce fel de muncă faceţi acolo? Vă specializaţi în ceva?

— Da, restaurăm maşini. În special maşini din Marea Britanie. Triumph, MG, Jaguar, din astea de colecţie.

— Înţeleg. Cât mai costă un Triumph TR52 acum?

Clinton s-a uitat la mine, surprins de cunoştinţele mele despre o maşină în care era specialist.

— Depinde de formă. Anul trecut am vândut o frumuseţe pentru douăzeci şi cinci de mii. Am investit aproape douăsprezece mii în restaurare. Sunt multe ore de muncă.

Am încuviinţat din cap.

— Am avut una în liceu. Ce bine era să nu o fi vândut!

— Nu s-au fabricat decât un an de zile. În ’68. De aceea a devenit piesă de colecţie.

Am dat din cap. Terminasem de spus cam tot ce ştiam despre maşini. Îmi plăcea datorită bordului de lemn şi acoperişului decapotabil. Mă plimbam prin Malibu în weekend, mergând pe plajele pentru surf, deşi nu ştiam să mă dau cu placa.

— Ei bine, haideţi să trecem de la ’68 la ’86!

Clinton a ridicat din umeri.

— Nicio problemă.

— Dacă nu vă supăraţi, domnişoara McPherson o să ia notiţe.

Clinton a ridicat din nou din umeri.

— Haideţi să începem. Cât de bine vă amintiţi ziua în care a fost ucisă Melissa Landy?

Clinton a desfăcut mâinile.

— Păi, să vedem, îmi amintesc bine, din cauza celor întâmplate. Pentru că a murit fetiţa aceea şi apoi s-a dovedit că lucram cu tipul care a omorât-o.

— Cred că a fost destul de traumatizant.

— Da, aşa a fost o perioadă.

— Pe urmă nu v-aţi mai gândit la asta?

— Nu, nu chiar... dar nu m-am mai gândit tot timpul. Am deschis afacerea şi toate celelalte.

Am dat din cap. Clinton părea cinstit şi sincer. Era un început. M-am uitat la Bosch. Ştiam că scosese de la Clinton ceva ce considera el valoros. Voiam să preia el

discuţia.

— Bill, a spus Bosch. Spune-le puţin despre ce se întâmpla pe atunci la Aardvark. Despre faptul că nu mergeau afacerile.

Clinton a dat din cap aprobator.

— Mda, păi, nu ne mergea prea bine pe vremea aia. S-a dat o lege că nimeni nu putea să parcheze pe marginea străzii în Wilshire fără permis de rezident, ştiţi? Îi ridicam pe cei care nu aveau. Aşa că ne duceam prin cartiere duminica dimineaţa şi săltăm maşinile lăsate de cei care se duceau la slujbă la biserică. Asta la început. Domnul Korish era proprietarul şi primeam aşa de multe maşini, încât a angajat încă un şofer şi a început chiar să ne plătească pentru orele în plus. Era distractiv, pentru că mai erau nişte companii care aveau acelaşi contract, aşa că ne întreceam pentru remorcări. Era ca şi cum ţineam scorul şi eram o echipă.

Clinton s-a uitat la Bosch, ca să vadă dacă spunea povestea potrivită. Harry a dat din cap şi i-a spus să continue.

— Pe urmă s-a cam stricat tot. Oamenii au început să se prindă şi au încetat să mai parcheze acolo. Cineva ne-a spus că se făceau anunţuri în biserică: Nu mai parcaţi la nord de Wilshire. Aşa că am ajuns de la prea multă distracţie să nu ne mai distrăm deloc. Domnul Korish ne-a zis că trebuie să reducă din cheltuieli şi că unul din noi trebuia să plece, poate chiar doi. A spus că o să ne supravegheze munca şi să ia o decizie.

— Când v-a spus asta, comparativ cu ziua crimei? a întrebat Bosch.

— A fost chiar înainte. Pentru că eram toţi trei acolo. Vedeţi, încă nu ne concediase pe niciunul.

Intervenind în discuţie, l-am întrebat în ce fel le-a afectat competiţia hotărârea respectivă.

— Păi, a devenit dură. Eram prieteni şi deodată nu ne mai plăcea de ceilalţi pentru că trebuia să ne păstrăm locul de muncă.

— Cum era pe atunci să lucrezi cu Jason Jessup?

— Jason era un adevărat şacal.

— Era stresat?

— Da, pentru că era pe ultimul loc. Domnul Korish a pus un panou pe perete pe care ne urmărea activitatea şi el era ultimul.

— Şi era nemulţumit?

— Da, era foarte nemulţumit. A devenit un nemernic, scuzaţi-mi expresia.

— Mai ştiţi cum s-a purtat în ziua crimei?

— Puţin. Cum i-am spus detectivului Bosch, a început să spună că unele străzi erau ale lui. De exemplu, Windsor era toată a lui. Şi Las Palmas, şi Lucerne. Aşa a făcut. Iar eu şi Derek – celălalt şofer, adică – i-am zis că nu există asemenea reguli. Şi el a zis: Bine, încercaţi numai să ridicaţi o maşină de pe străzile astea şi o să vedeţi ce se întâmplă.

— V-a ameninţat.

— Da, se poate spune şi aşa. Cu siguranţă.

— Vă amintiţi bine că Windsor era una dintre străzile pe care le-a revendicat?

— Da, foarte bine. A revendicat Windsor Street.

Toate erau informaţii bune. Reflectau starea de spirit a acuzatului. Dar s-ar fi putut dovedi dificil să valideze mărturia dacă nu coroborau şi Wilbern şi Korish, în caz că mai erau în viaţă şi disponibili.

— A acţionat vreodată pe baza ameninţărilor? a întrebat Maggie.

— Nu, a spus Clinton. Dar asta s-a întâmplat în aceeaşi zi în care a fost cu fata. Aşa că a fost arestat şi s-a terminat. Nu pot să spun că am fost prea trist când l-am văzut plecat. Pe urmă, domnul Korish l-a concediat pe Derek pentru că a

minţit că nu avea cazier. Eram ultimul rămas. Am mai lucrat acolo patru ani, până când am strâns destui bani să deschid ceva singur.

O poveste americană, tipică, de succes. Am aşteptat să văd dacă Maggie voia să mai întrebe ceva, dar nu a spus nimic. Eu mai aveam.

— Domnule Clinton, aţi vorbit vreodată de lucrurile astea la poliţie sau cu procurorii acum douăzeci şi patru de ani?

Clinton a clătinat din cap.

— Nu chiar. Adică am vorbit cu detectivul care se ocupa de caz. Mi-a pus întrebări. Dar nu m-au chemat la tribunal niciodată sau altceva asemănător.

Pentru că atunci nu aveau nevoie de tine, mi-am zis. Dar eu o să am nevoie de tine acum.

— De ce sunteţi atât de sigur că Jessup v-a ameninţat în ziua crimei?

— Pur şi simplu ştiu că a fost în ziua aceea. Ţin minte pentru că nu în fiecare zi e arestat pentru crimă un coleg de serviciu.

A dat din cap ca şi cum voia să întărească cele spuse.

M-am uitat la Bosch ca să văd dacă ne scăpase ceva. Bosch a înţeles şi a preluat iar discuţia.

— Bill, spune-le ce mi-ai zis mie despre cum a fost în maşina de poliţie cu Jessup. Pe drumul spre Windsor.

Clinton a dat din cap. Putea fi condus cu uşurinţă, ceea ce am luat drept semn bun.

— Păi, ei credeau că Derek era de fapt omul lor. Adică poliţiştii. Avea cazier şi a minţit că nu avea, iar ei au aflat. Aşa că era suspectul numărul unu. Pe Derek l-au urcat într-o maşină de poliţie, iar pe mine şi pe Jessup în alta.

— V-au spus unde vă duceau?

— Au zis că mai au nişte întrebări pentru noi şi credeam că ne duc la secţia de poliţie. Erau doi poliţişti cu noi în maşină şi i-am auzit spunând că voiau să ne ducă la o

recunoaştere. Jason i-a întrebat despre asta şi i-au spus că nu era mare lucru, căutau doar nişte tipi în salopete, pentru că voiau să vadă dacă un martor putea să-l identifice pe Derek.

Clinton s-a oprit acolo şi s-a uitat de la Bosch la mine şi apoi iar la Bosch, aşteptând ceva.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, mai întâi Jason le-a spus celor doi poliţişti că nu puteau să ne ia aşa, pur şi simplu, să ne ducă la recunoaştere. Ei ne-au zis că nu făceau decât să îndeplinească un ordin. Aşa că ne-am dus pe Windsor şi am oprit în faţa unei case. Poliţiştii au coborât şi s-au dus să discute cu detectivul-şef, care stătea acolo cu alţi detectivi. Eu şi Jason ne uitam pe geam, dar nu am văzut niciun martor. Pe urmă, detectivul-şef a intrat în casă şi nu a mai ieşit. Noi nu ştiam ce se întâmpla şi Jason mi-a zis că vrea să îmi împrumute şapca.

— Şapca? a întrebat Maggie.

— Da, şapca mea cu Dodgers. O aveam pe cap, ca de obicei, iar Jason a zis că trebuie să o împrumute pentru că l-a recunoscut pe unul dintre poliţiştii care erau deja acolo când am ajuns noi. A zis că s-a bătut cu un tip din cauza unei remorcări şi dacă îl vedea, o să aibă probleme. Şi a continuat aşa, până mi-a zis: Dă-mi şapca ta!

— Şi ce aţi făcut? l-am întrebat.

— Nu mi s-a părut mare lucru, mai ales că nu ştiam ce am aflat mai târziu, înţelegeţi? Aşa că i-am dat şapca şi a pus-o pe cap. Când s-au întors poliţiştii să ne coboare din maşină, n-au observat că şapca şi-a schimbat locul. Ne-au pus să ne dăm jos şi să stăm lângă Derek. Pe urmă un poliţist a primit un apel prin staţie – asta ţin minte – şi s-a întors şi i-a zis lui Jason să-şi scoată şapca. El a făcut întocmai şi după câteva minute l-au înconjurat şi i-au pus cătuşele, deci nu era Derek; era Jason.

M-am uitat de la Clinton la Bosch, apoi la Maggie. Expresia feţei ei îmi spunea că povestea era importantă.

— Ştiţi ce e ciudat? a întrebat Clinton.

— Nu, ce? am spus.

— Nu mi-au mai dat şapca înapoi.

A zâmbit şi i-am zâmbit şi eu.

— Ei bine, trebuie să vă luăm o şapcă nouă când se termină cu toate astea. Acum trebuie să vă pun cea mai importantă întrebare. Sunteţi dispus să depuneţi mărturie la procesul lui Jason Jessup cu ce ne-aţi spus nouă acum?

Clinton a părut că se gândeşte câteva secunde, apoi a dat din cap.

— Da, pot să fac asta, a zis el.

M-am ridicat şi am ocolit biroul, întinzând mâna.

— Atunci se pare că avem un martor. Vă mulţumim foarte mult, domnule Clinton.

Am dat mâna, după care am făcut semn spre Bosch.

— Harry, ar fi trebuit să te întreb, am acoperit toate punctele?

Bosch s-a ridicat de pe scaun.

— Cred că da. Deocamdată. Îl duc pe domnul Clinton înapoi la atelier.

— Excelent. Mulţumesc din nou, domnule Clinton.

Clinton s-a ridicat.

— Vă rog, spuneţi-mi Bill.

— Aşa o să facem, promit. O să vă spunem pe nume şi o să vă chemăm ca martor.

Toată lumea a râs de complezenţă, apoi Bosch l-a condus pe Clinton la ieşirea din birou. M-am întors şi m-am aşezat.

— Spune-mi despre şapcă, i-am zis lui Maggie.

— E o legătură grozavă, a spus ea. Când am interogat-o pe Sarah, şi-a amintit că detectivul Kloster a dat prin staţie din dormitor către cei din stradă şi le-a zis să-i scoată şapca lui Jessup. În momentul acela l-a identificat. Atunci Harry s-

a uitat în dosar şi a găsit o listă cu lucrurile pe care le avea Jessup asupra lui la arestare. Era trecută şi şapca Dodgers. Încă mai încercăm să găsim toate lucrurile lui – e greu de făcut după douăzeci şi patru de ani. Dar e posibil să fi ajuns la San Quentin. În orice caz, dacă nu avem şapca, avem lista.

Am dat din cap. Era un lucru bun din mai multe puncte de vedere. Arăta că martorii coroborau faptele independent unii faţă de alţii, desfiinţând orice afirmaţie din partea apărării că nu te poţi baza pe amintiri după atâţia ani şi, nu în ultimul rând, arăta starea de spirit a acuzatului. Jessup ştia că era oarecum în pericol de a fi identificat. Cineva îl văzuse răpind fata.

— Bine, în regulă, am spus. Ce părere ai de primele lucruri pe care le-a zis, despre competiţia dintre ei şi despre faptul că unul trebuia concediat? Poate chiar doi?

— Încă o dată, e material bun pentru demonstrat starea de spirit. Jessup se simţea presat şi s-a dezlănţuit. Poate de aici a pornit totul. Poate ar trebui să adăugăm un psiholog pe lista martorilor.

Am dat aprobator din cap.

— Tu i-ai spus lui Bosch să-l găsească şi să-l interogheze pe Clinton?

Ea mi-a făcut semn că nu.

— A făcut-o singur. Se pricepe.

— Ştiu. Dar mi-aş dori să-mi spună mai multe despre ce pune la cale.

OPTSPREZECE

Joi, 25 februarie, 11.00

Rachel Walling dorise să se întâlnească într-un birou dintr-o bloc de sticlă, din centru. Bosch ajunse la adresă şi luă liftul până la etajul treizeci şi patru. Uşa de la birourile firmei de avocatură Franco, Becerra & Itzuris era încuiată şi trebui să bată. Rachel răspunse imediat şi îl invită în spaţiul luxos de birouri în care nu mai erau nici alţi avocaţi, nici secretare, nu mai era nimeni altcineva. Îl conduse în sala de consiliu, unde Bosch văzu cutia şi dosarele pe care i le dăduse cu o săptămână înainte, împrăştiate pe o masă mare, ovală. Intrară şi Bosch se apropie de ferestrele mari cât un perete care dădeau spre centru.

Nu ţinea minte să mai fi fost la asemenea înălţime undeva în centrul oraşului. Vedea tocmai până la stadionul Dodgers şi dincolo de el. Văzu centrul civic şi clădirea cu pereţi de sticlă PAB[6], alături de sediul *Los Angeles Times.* Se uită apoi la parcul Echo şi îşi aminti de o zi petrecută acolo cu Rachel Walling. Pe atunci erau o echipă, în mai multe sensuri. Dar asta se întâmpla demult.

— Ce e locul ăsta? zise el, uitându-se în continuare pe geam, cu spatele la ea. Unde e toată lumea?

— Nu e nimeni. Am folosit spaţiul într-o operaţiune legată de spălare de bani. Aşa că e gol de ceva vreme. Jumătate din clădire e goală. Din cauza crizei. A fost un birou adevărat, dar a dat faliment. Aşa că l-am împrumutat. Conducerea s-a bucurat de ajutorul venit din partea guvernului.

— Spălau bani din vânzarea de droguri? De arme?

— Ştii că nu pot să-ţi spun, Harry. Sunt sigură că o să citeşti în ziare despre asta în câteva luni. O să-ţi dai seama atunci.

Bosch dădu din cap, amintindu-şi numele de pe uşă. Franco, Becerra & Itzuri: FBI. Ingenios.

---

[6] Public Administration Building - Birourile Administraţiei Publice (n.tr.)

— Mă întreb dacă o să li se spună următorilor chiriaşi că spaţiul a fost folosit de FBI ca să prindă nişte oameni răi. Ar putea să apară prietenii oamenilor aceia răi.

Rachel nu răspunse. Îl invită să ia loc la masă. Bosch se aşeză, uitându-se bine la ea, care se afla pe partea opusă. Avea părul lăsat pe spate, ceea ce era neobişnuit. O mai văzuse aşa, dar nu când lucra. Buclele întunecate îi încadrau faţa şi atrăgeau atenţia către ochii ei negri.

— Frigiderul firmei e gol, altfel ţi-aş fi oferit ceva de băut.

— E în regulă.

Rachel deschise cutia şi începu să scoată dosarele pe care i le dăduse el.

— Rachel, apreciez mult ceea ce faci, zise Bosch. Sper că nu te-am deranjat prea tare.

— Nu, munca nu m-a deranjat. Mi-a făcut plăcere. Dar tu, Harry, faptul că ai reapărut în viaţa mea m-a deranjat.

Bosch nu se aştepta la asta.

— Ce vrei să spui?

— Am o relaţie şi i-am spus şi lui despre tine. Despre teoria cu glonţul unic, toate astea. Aşa că nu s-a bucurat că mi-am petrecut nopţile lucrând la cazul ăsta pentru tine.

Bosch nu era sigur cum trebuia să reacţioneze. Rachel Walling ascundea mereu înţelesuri mai profunde în ceea ce spunea. Nu era sigur dacă mai era ceva de care trebuia să ţină seama pe lângă ce spunea ea cu glas tare.

— Îmi pare rău, zise el într-un târziu. I-ai spus că e vorba numai de serviciu, că voiam doar o părere profesională? Că am apelat la tine pentru că am încredere şi pentru că eşti cea mai bună?

— Ştie că sunt cea mai bună, dar nu contează. Hai să trecem la treabă.

Deschise dosarul.

— Fosta mea soţie a murit, zise el. A murit anul trecut în Hong Kong.

Nu ştia de ce îl luase gura pe dinainte. Rachel se uită mirată la el, iar Bosch înţelese că nu ştia.

— Oh, Doamne, îmi pare rău!

Bosch dădu din cap, hotărât să nu-i mai scape şi alte detalii.

— Şi fiica ta?

— Acum stă la mine. Se descurcă bine, dar i-a fost destul de greu. Au trecut doar patru luni.

Rachel dădu din cap, apoi păru că se pierde, meditând la ce auzise.

— Dar tu? Bănuiesc că şi ţie ţi-a fost greu.

Harry încuviinţă, dar nu reuşi să găsească vorbele potrivite. Acum fiica lui făcea cu totul parte din viaţa lui, dar cu un preţ teribil. Îşi dădu seama că deschisese subiectul, dar nu putea să vorbească despre asta.

— Uite, zise el, a fost ciudat. Nu ştiu de ce te-am încărcat cu aşa ceva. Ai spus de glonţul unic şi mi-am amintit că ţi-am spus despre ea. Putem vorbi altădată. Adică dacă vrei. Acum hai să discutăm despre caz. Bine?

— Da, sigur. Mă gândeam la fiica ta. Să-şi piardă mama şi apoi să trebuiască să se mute atât de departe de locul unde stătea. Ştiu că o să-i fie bine şi la tine, dar... e o schimbare importantă.

— Da, dar se spune că puştii sunt rezistenţi tocmai pentru că aşa este. Are deja mulţi prieteni şi se descurcă bine la şcoală. A fost o schimbare mare pentru amândoi, dar cred că o să fie bine pentru ea până la urmă.

— Şi pentru tine cum o să fie?

Bosch o privi o clipă înainte să răspundă.

— Eu sunt deja în câştig. O am pe fiica mea cu mine şi e cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

— Asta e bine, Harry.

— Aşa e.

Rachel coborî privirea şi termină de scos dosarele şi

fotografiile din cutie. Bosch remarcă transformarea. Acum era toată numai profesionalism, un psiholog criminalist de la FBI pregătit să raporteze ce descoperise. Bosch vârî mâna în buzunar şi îşi scoase carneţelul. Era într-o copertă de piele cu insigna de detectiv în relief. Îl deschise şi se pregăti să scrie.

— Vreau să încep cu fotografiile, zise ea.

— Bine.

Întinse pe masă patru fotografii cu trupul Melissei Landy în tomberon, întorcându-le cu faţa spre el. Apoi adăugă alte două fotografii de la autopsie, deasupra celorlalte. Pentru Bosch nu era niciodată uşor să se uite la imaginea unui copil mort. Dar acestea erau şi mai dificil de privit. Se uită timp îndelungat la fotografii, dându-şi seama că nodul din stomac era din pricina faptului că trupul fusese aruncat la gunoi. Să arunci aşa un copil era ca o declaraţie despre victimă şi ca o insultă la adresa celor care o iubeau.

— Tomberonul, zise el. Crezi că l-a ales ca să spună ceva?

Walling ezită, ca şi cum atunci se gândea la asta prima dată.

— De fapt, eu am altă teorie. Cred că a fost o alegere aproape spontană. Că nu a făcut parte din plan. Avea nevoie de un loc în care să scape de cadavru şi unde să nu fie văzut sau descoperit imediat. Ştia de tomberonul din spatele teatrului şi l-a folosit. A fost ceva la îndemână, nu însemna nimic.

Bosch aprobă din cap. Se aplecă în faţă şi notă ceva în carnet ca să-şi amintească să se întoarcă la Clinton şi să-l întrebe despre tomberon. El Rey era pe traseul Wilshire unde lucrau şoferii de la Aardvark. Ar fi putut să le fie cunoscut.

— Scuză-mă, n-am vrut să duc lucrurile într-o direcţie greşită, zise el, scriind în carnet.

— E în regulă. Motivul pentru care am vrut să începem cu fotografiile e ăsta: consider că această crimă a fost greşit înţeleasă de la bun început.

— Greşit înţeleasă?

— Se pare că primii detectivi s-au luat după aparenţe şi au considerat-o rezultatul planului criminalului. Cu alte cuvinte, Jessup a răpit fata şi a plănuit să o sugrume şi să o lase la tomberon. Asta se vede după profilul pe care l-au făcut crimei şi pe care l-au trimis la FBI şi către Departamentul de Justiţie din California, pentru a fi comparat cu alte crime din baza de date.

Rachel deschise un dosar şi scoase un profil interminabil şi formulare de depunere, toate pregătite de detectivul Kloster cu douăzeci şi patru de ani în urmă.

— Detectivul Kloster căuta crime asemănătoare de care să-l poată lega pe Jessup. Nu a găsit nimic şi asta a fost tot.

Bosch petrecuse mai multe zile studiind dosarul şi ştia tot ce îi spunea Walling. Dar o lăsă să continue fără să o întrerupă, pentru că avea senzaţia că urma să audă ceva nou. Asta era frumuseţea şi arta ei. Nu conta că FBI-ul nu îi recunoştea meritele şi nu o folosea la adevărata ei capacitate. El avea să o facă întotdeauna.

— Cred că acestui caz i s-a făcut un profil greşit de la început. Adaugă la asta şi faptul că bazele de date de atunci nu erau la fel de sofisticate şi de cuprinzătoare ca acum. Toată perspectiva a fost greşită şi prost canalizată, nici nu e de mirare că au ajuns într-un punct mort.

Bosch dădu aprobator din cap şi mai notă ceva în carnet.

— Ai încercat să refaci profilul? întrebă el.

— Atât cât am putut. Punctul de plecare e chiar aici. La fotografii. Uită-te la rănile ei.

Bosch se aplecă spre masă şi se uită la primul şir de imagini. Nici nu văzuse rănile fetei. Fusese aruncată la întâmplare într-un coş. Aproape plin. Probabil că la teatru

se construia o scenă sau aveau vreun proiect de renovare, pentru că în coş erau în mare parte resturi de materiale de construcţie. Rumeguş, găleţi cu vopsea; bucăţele de lemn tăiat sau rupt. Erau şi bucăţi de placaj sau folii de plastic rupte. Melissa Landy era cu faţa în sus, într-un colţ al tomberonului. Bosch nu vedea nicio picătură de sânge pe corp sau pe rochie.

— Despre ce răni vorbim? întrebă el.

Walling se ridică pentru a se putea apleca în faţă. Folosi capătul unui pix ca să arate locurile pe care voia să le vadă Bosch în fiecare fotografie. Încercui unele pete de culoare mai închisă de pe gâtul victimei.

— Rănile de la gât, spuse ea. Dacă te uiţi aici, vezi nişte vânătăi ovale pe partea dreaptă a gâtului, iar pe partea cealaltă e o vânătaie mai mare. Asta arată că a fost sugrumată cu o singură mână.

Folosi pixul ca să ilustreze ce spunea.

— Degetul mare aici, pe partea dreaptă, iar cele patru degete pe stânga. Cu o mână. Aşadar, de ce cu o singură mână?

Ea se aşeză la loc pe scaun, iar Bosch se îndepărtă la rândul lui de imagini. Ideea că Melissa fusese strangulată cu o singură mână nu era nouă pentru Bosch. Fusese inclusă în profilul original al crimei elaborat de Kloster.

— Acum douăzeci şi patru de ani s-a sugerat că Jessup a strangulat-o cu mâna dreaptă în timp ce se masturba cu stânga. Teoria asta se baza pe un singur lucru – pe sperma de pe rochia victimei. A fost lăsată de cineva care avea aceeaşi grupă sangvină ca Jessup şi s-a presupus că era a lui. Mă urmăreşti?

— Sunt atent.

— Bine, problema e că acum ştim că sperma nu era a lui Jessup, aşa că profilul de bază şi teoria crimei din ’86 au fost greşite. S-au dovedit a fi greşite şi pentru că Jessup e

dreptaci, după cum se vede dintr-o mostră de scris din dosar, iar studiile au arătat că oamenii care sunt dreptaci au tendinţa de a se masturba cu mâna dominantă.

— S-au făcut studii despre aşa ceva?

— Ai fi uimit. Eu aşa am fost când am intrat pe internet ca să caut chestiile astea.

— Ştiam eu că ceva nu e în regulă cu internetul.

Rachel zâmbi, dar nu era deloc jenată de subiectul discuţiei. Asta era meseria ei.

— S-au făcut studii despre orice, inclusiv ce mână folosesc oamenii ca să se şteargă la fund. Chiar mi s-a părut o lectură fascinantă. Dar ideea e că au greşit de la început. Crima asta nu s-a petrecut în timpul unui act sexual. Acum hai să-ţi arăt alte fotografii.

Se întinse peste masă şi adună toate pozele într-un teanc, dându-le la o parte. Apoi puse pe masă fotografii din interiorul camionului pe care îl conducea Jessup în ziua crimei. Camionul avea chiar şi un nume, imprimat pe bord.

— Aşadar, în ziua cu pricina, Jessup o conducea pe Matilda, zise Walling.

Bosch examină cele trei fotografii puse de ea. Cabina era ordonată. Hărţile Thomas Brothers – pe vremea aceea nu exista GPS – erau puse în ordine pe bord şi un animăluţ de pluş, despre care Bosch bănuia că ar fi fost porcul termitelor, atârna de oglinda retrovizoare. Pe consola centrală era un suport în care se afla un pahar Big Gulp de la 7-Eleven, iar pe portiera din dreptul torpedoului era un abţibild pe care scria *Banii sau fundul – Nimeni nu merge pe gratis.*

Cu pixul ei bun la toate, Walling încercui un punct de pe una dintre fotografii. Era o staţie de recepţie acordată pe frecvenţa poliţiei montată sub bord.

— S-a gândit cineva la ce înseamnă asta?

Bosch ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă s-au gândit atunci. Ce înseamnă acum?

— Păi, Jessup lucra la Aardvark, o firmă de tractare care avea contract cu primăria. Cu toate astea, nu era singura firmă. Exista concurenţă între firmele de tractări. Şoferii ascultau staţiile, auzeau telefoanele schimbate de poliţişti despre accidente şi parcări ilegale. Aşa ajungeau să aibă un avantaj faţă de concurenţă. Numai că toată lumea avea staţie de emisie-recepţie şi toţi ascultau, încercând să o ia înaintea tuturor.

— Bine. Şi ce înseamnă asta?

— Hai să vedem întâi cum a fost cu răpirea. E destul de clar din declaraţiile martorilor şi din restul probelor că nu a fost o crimă înfăptuită cu răbdare şi după un plan anume. A fost o crimă impulsivă. Măcar atâta lucru au înţeles şi ei de la început. O să vorbim imediat, pe îndelete, despre motivaţie, dar e de ajuns să spunem că a existat ceva care l-a făcut pe Jessup să reacţioneze într-un mod necontrolat.

— Cred că am aflat eu care au fost motivele lui, zise Bosch.

— Bine, de-abia aştept să aflu. Dar, deocamdată, să presupunem că a fost vorba de stresul care l-a făcut pe Jessup să acţioneze dintr-un impuls incontestabil şi să răpească fata. A dus-o în camion şi a plecat. Evident că nu ştia despre sora ei care se ascundea în tufişuri şi că aceasta avea să dea alarma. Aşa că o răpeşte şi pleacă, dar în câteva minute aude prin staţia din maşină anunţul legat de răpire. Asta îl face să înţeleagă ce a făcut şi în ce încurcătură a intrat. Îşi revine oarecum la normal. Îşi dă seama că trebuie să abandoneze planul şi să-şi ia măsuri de precauţie. Trebuie să omoare fata ca să o elimine ca martor şi să-i ascundă cadavrul ca să nu fie arestat.

Bosch dădu din cap, semn că înţelegea teoria ei.

— Deci, tu spui că fapta pe care a comis-o nu e cea pe care a plănuit-o.

— Exact. A renunţat la planul lui adevărat.

— Şi când Kloster s-a dus la FBI ca să caute crime asemănătoare, căuta ce nu trebuia.

— Adevărat.

— Dar oare chiar a avut un plan? Şi tu ai spus că a fost o crimă impulsivă. A prins ocazia şi în câteva secunde a acţionat. Ce plan putea să aibă?

— De fapt, e chiar foarte probabil să fi avut un plan complet şi complex. Asemenea criminali au parafilie – o idee prestabilită despre experienţa psihosexuală perfectă. Şi-o imaginează în detaliu. Şi, după cum te poţi aştepta, include deseori elemente de tortură şi crimă. Parafilia face parte din viaţa lor imaginară zilnică şi creşte până la un punct în care dorinţa devine nevoie, iar nevoia se transformă în dorinţa nestăpânită de a acţiona. Când depăşesc limita asta şi acţionează, răpirea victimei poate fi total neplanificată şi improvizată, dar etapele crimei nu. Din nefericire, victima e introdusă în imaginea aceea prestabilită care s-a derulat la nesfârşit în mintea criminalului.

Bosch se uită la carnetul lui şi îşi dădu seama că uitase să-şi mai ia notiţe.

— În regulă, dar tu spui că nu asta s-a întâmplat aici, zise el. Şi-a abandonat planul. A auzit anunţul despre răpire prin staţie, iar asta l-a smuls din fanteziile lui şi l-a adus înapoi la realitate. Şi-a dat seama că aveau să-l prindă. A ucis-o şi i-a aruncat cadavrul, sperând să nu fie găsit.

— Exact. De aceea, aşa cum ai observat şi tu, când detectivii au încercat să compare elementele crimei cu alte crime, comparau merele cu perele. Nu au găsit nimic care să se potrivească şi au crezut că a fost o singură crimă, datorată ocaziei apărute şi dorinţei necontrolate. Eu nu cred că a fost aşa.

Bosch se uită când la fotografii, când la Rachel.

— Crezi că a mai făcut-o şi înainte.

— Cred că ideea că s-a mai comportat aşa şi altădată e convingătoare. Nu m-ar mira dacă ai descoperi că a mai fost implicat şi în alte răpiri.

— Vorbeşti despre o perioadă mai veche de douăzeci şi patru de ani.

— Ştiu. Şi dat fiind că nu s-a făcut o legătură între Jessup şi alte cazuri de crimă nerezolvate, probabil discutăm despre copii dispăruţi sau fugiţi de acasă. Cazuri în care nu s-a descoperit locul crimei. În care fetele nu au fost găsite.

Bosch se gândi la vizitele lui Jessup în toiul nopţii în parcurile de-a lungul şoselei Mulholland Drive. Poate exista o explicaţie pentru lumânarea de la baza copacului.

Apoi îi veni în minte un lucru mai uimitor şi mai înfiorător.

— Crezi că un tip ca acesta s-ar putea folosi de crimele de atunci ca să-şi hrănească fanteziile din prezent?

— Sigur că da. A fost în închisoare, ce alte opţiuni ar fi avut?

Bosch simţi în interior o nevoie urgentă. O nevoie care apăruse împreună cu siguranţa crescândă că nu aveau de a face cu o singură crimă. Dacă teoria lui Walling era corectă, iar el nu avea niciun motiv să nu o creadă, Jessup era recidivist. Şi cu toate că stătuse la răcoare douăzeci şi patru de ani, acum se plimba liber prin oraş. Nu avea să mai treacă mult timp până să devină vulnerabil faţă de presiunile şi dorinţele care îl făcuseră să comită asemenea fapte şi înainte.

Bosch se hotărî repede. Următoarea dată când pe Jessup îl copleşea stresul vieţii şi dorinţa de a ucide, Bosch avea să fie acolo ca să îl distrugă.

Ochii i se limpeziră şi îşi dădu seama că Rachel îl privea ciudat.

— Mulţumesc pentru toate astea, Rachel, zise el. Cred că trebuie să plec.

NOUĂSPREZECE

Joi, 4 martie, 09.00

Era doar o audiere pentru moţiuni preliminare, dar sala de judecată era plină ochi. Erau acolo mulţi ziarişti şi gură-cască, precum şi o sumedenie de avocaţi pledanţi. Eu stăteam la masa acuzării cu Maggie şi revedeam punctele principale de argumentat. Toate chestiunile pentru judecătoarea Breitman fuseseră deja prezentate şi puse pe hârtie. La această audiere, putea să pună alte întrebări şi să anunţe hotărârea. Mă cuprindea o senzaţie de nelinişte. Moţiunile depuse de Clive Royce erau de rutină, iar eu şi Maggie făcusem nişte întâmpinări solide. Eram pregătiţi şi cu argumente ca să le susţinem, dar o astfel de audiere lăsa întotdeauna loc şi pentru lucruri neaşteptate. De multe ori luasem acuzarea prin surprindere la audierile preliminare. Uneori, cazul se câştigă sau se pierde înainte de începerea procesului printr-o hotărâre dată în asemenea audieri.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi m-am uitat în spate, după care am aruncat o privire rapidă prin sală. Am salutat cu un zâmbet fals un avocat pe care l-am văzut în sectorul pentru spectatori, pe urmă m-am întors spre Maggie.

— Unde e Bosch? am întrebat.

— Nu cred că vine.

— De ce nu? A dispărut complet în ultima săptămână.

— Lucrează la ceva. A sunat ieri şi m-a întrebat dacă trebuie să vină azi şi i-am spus că nu e nevoie.

— Ar fi bine să lucreze la ceva legat de cazul nostru.

— Mi-a spus că despre asta e vorba şi că o să ne spună în curând.

— Frumos din partea lui. Procesul începe peste patru

săptămâni.

Mă întrebam de ce o sunase Bosch pe ea în loc să mă sune pe mine, procurorul principal. Îmi dădeam seama că eram supărat şi pe Maggie, nu doar pe Bosch.

— Ascultă, nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi în mica voastră călătorie la Port Townsend, dar ar trebui să mă sune pe mine.

Maggie a clătinat din cap ca şi cum avea de-a face cu un copil răsfăţat.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Ştie că tu eşti procurorul principal. Probabil s-a gândit că eşti prea ocupat să te pună zilnic la curent cu ce face. Şi o să uit ce-ai spus despre Port Townsend. De data asta. Dacă mai faci vreodată asemenea insinuări, o să avem o problemă serioasă.

— Bine, scuză-mă. Doar că...

Atunci mi-a atras atenţia Jessup, aflat de cealaltă parte a culoarului, aşezat cu Royce la masa apărării. Se uita la mine cu un rânjet pe faţă şi mi-am dat seama că ne privise pe mine şi pe Maggie, poate chiar ne ascultase.

— Scuză-mă o secundă, am spus.

M-am ridicat şi m-am dus la masa apărării. M-am aplecat spre el.

— Pot să te ajut cu ceva, Jessup?

Avocatul lui a intervenit înainte să spună el ceva.

— Nu te adresa clientului meu, Mick, a zis Royce. Dacă vrei să-l întrebi ceva, atunci întreabă-mă pe mine.

Jessup zâmbea din nou, încurajat de vorbele avocatului.

— Mergi şi ia loc, a zis Jessup. Nu am nimic să-ţi spun.

Royce ridică mâna ca să-l facă să tacă.

— Mă ocup eu de asta. Tu taci.

— M-a amenințat. Ar trebui să te plângi judecătorului.

— Ţi-am spus să taci şi că mă ocup eu de asta.

Jessup îşi încrucişă braţele şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Mick, avem vreo problemă?

— Nu, nicio problemă. Doar că nu-mi place că se holbează la mine.

M-am întors la masa acuzării, nervos pe mine însumi că-mi pierdusem calmul. M-am aşezat şi m-am uitat la camera de filmat din boxa juraţilor. Judecătoarea Breitman aprobase filmarea procesului şi a diverselor audieri preliminare, dar numai cu o cameră care să ofere imagini generale pe care să le folosească toate canalele şi reţelele.

După câteva minute, judecătoarea a intrat în sală şi a început şedinţa. Una câte una, am trecut prin toate moţiunile apărării, iar hotărârile au fost în mare parte în favoarea noastră fără prea multe discuţii în plus. Cea mai importantă a fost moţiunea obişnuită de a respinge cazul pe baza lipsei de probe, pe care judecătoarea a refuzat-o fără alte comentarii. Când Royce a cerut să vorbească, ea a spus că era inutil să mai discute. Era o respingere brutală şi mi-a plăcut la nebunie, deşi m-am comportat ca şi cum era doar o chestiune plictisitoare de rutină.

Singura hotărâre pe care judecătoarea a vrut să o discute în detaliu a fost legată de cererea ciudată a lui Royce de a-i permite acuzatului să folosească machiaj la proces ca să-şi acopere gâtul şi degetele. În moţiunea lui, Royce susţinuse că tatuajele erau toate făcute cât a stat închis pe nedrept timp de douăzeci şi patru de ani. A spus că tatuajele i-ar fi putut dăuna dacă le observau juraţii. Clientul lui intenţiona să le acopere cu fond de ten şi voia să le interzică celor din echipa acuzării să aducă vorba despre asta în faţa juraţilor.

— Trebuie să recunosc că nimeni nu a mai venit la mine cu asemenea moţiune, a spus judecătoarea. Înclin să fiu de acord şi să interzic acuzării să menţioneze acest lucru, dar observ că au obiectat la această moţiune, spunând că există informaţii insuficiente cu privire la conţinutul şi istoricul acestor tatuaje. Puteţi să elaboraţi puţin pe acest

subiect, domnule Royce?

Acesta s-a ridicat şi s-a adresat Curţii de la locul lui la masa apărării. M-am uitat în direcţia lui şi privirea mi-a căzut pe mâinile lui Jessup. Ştiam că tatuajele de pe degete erau principala grijă a lui Royce. Însemnele de pe gât puteau fi ascunse în mare parte de o cămaşă cu guler, pe care o putea purta cu un costum la proces. Dar mâinile erau dificil de ascuns. Pe cele patru degete de la fiecare mână îşi tatuase FUCK THIS şi Royce ştia că voiam să mă asigur că vedeau şi juraţii. Probabil mesajul era impedimentul principal pentru apariţia lui Jessup în boxa martorilor, pentru că Royce era sigur că aveam să găsesc o cale prin care juraţii să înţeleagă mesajul, fie cu nonşalanţă, fie intenţionat.

— Onorată instanţă, apărarea consideră că aceste tatuaje au fost făcute de către domnul Jessup în timp ce era închis pe nedrept şi reprezintă produsul unei experienţe îngrozitoare. Închisoarea este un loc periculos, onorată instanţă, iar deţinuţii iau măsuri menite să intimideze sau să arate o idee în care deţinutul nu crede neapărat. Ar fi cu siguranţă un prejudiciu adus clientului meu dacă le-ar vedea juraţii, de aceea vă solicităm bunăvoinţa. Aş dori să adaug că este o tactică din partea acuzării de a amâna procesul, iar apărarea este în continuare hotărâtă să nu mai întârzie cursul justiţiei.

Maggie s-a ridicat imediat. Ea se ocupase de moţiunea asta pe hârtie şi tot ea trebuia să se ocupe şi în sală.

— Onorată instanţă, îmi permiteţi să răspund la acuzarea adusă de avocatul apărării?

— O clipă, domnişoară McPherson, vreau şi eu să răspund. Domnule Royce, puteţi explica ultima dumneavoastră afirmaţie?

Royce s-a înclinat politicos.

— Desigur, doamnă judecător Breitman. Acuzatul a

început procedura de a înlătura tatuajele. Dar acest lucru durează şi nu se va încheia până la proces. Obiectând la simpla noastră cerere de a folosi machiajul, acuzarea încearcă să amâne procesul până la finalizarea procedurii. E o încercare de a submina statutul de proces rapid la care apărarea, spre consternarea acuzării, a refuzat să renunţe.

Judecătoarea s-a întors spre Maggie McFierce. Era rândul ei.

— Onorată instanţă, este doar o născocire a apărării. Procuratura nu a cerut nici măcar o dată o amânare şi nu s-a opus cererii apărării de a beneficia de un proces rapid. Aşadar, această afirmaţie este neadevărată şi inacceptabilă. Obiecţia reală din partea acuzării faţă de această moţiune se referă la faptul că acuzatului i s-ar permite să se deghizeze. Un proces reprezintă căutarea adevărului şi ar fi un afront la adresa adevărului să i se dea voie să ascundă cine este cu adevărat. Vă mulţumesc, onorată instanţă.

— Doamnă judecător, îmi permiteţi să răspund? a spus Royce imediat, aflat încă în picioare.

Breitman s-a oprit o secundă ca să noteze câteva lucruri din cele spuse de Maggie.

— Nu e necesar, domnule Royce, a spus ea apoi. Voi hotărî chiar acum şi permit domnului Jessup să-şi ascundă tatuajele. Dacă doreşte să depună mărturie, acuzarea nu va atrage atenţia asupra acestui lucru în faţa juraţilor.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă, a spus Maggie.

S-a aşezat fără să dea vreun semn de dezamăgire. Era doar o hotărâre printre multe altele şi cele mai multe fuseseră în favoarea noastră. Această pierdere era, în cel mai rău caz, minoră.

— În regulă, a zis judecătoarea. Cred că am acoperit toate problemele. Reprezentanţii părţilor mai au ceva de adăugat?

— Da, onorată instanţă, a spus Royce ridicându-se. Apărarea are o nouă moţiune pe care ar dori să o depună.

A ocolit masa apărării şi i-a dat o copie judecătoarei, apoi ne-a adus şi nouă una, oferindu-ne mie şi lui Maggie câte un exemplar din moţiunea redactată pe o singură pagină. Maggie citea repede, o iscusinţă pe care o moştenise fiica noastră, care citea două cărţi pe săptămână în afară de teme.

— Ce porcărie! mi-a şoptit ea înainte să citesc măcar titlul documentului.

Dar am ajuns-o repede din urmă. Royce mai adăuga un avocat în echipa apărării, iar moţiunea cerea ca Maggie să fie îndepărtată de pe banca acuzării pentru că exista un conflict de interese. Numele noului avocat era David Bell.

Maggie s-a întors brusc să se uite pe locurile pentru spectatori. I-am urmărit privirea şi l-am văzut pe David Bell, stând în capătul celui de-al doilea rând. L-am recunoscut imediat, pentru că îl văzusem cu Maggie în lunile de după terminarea căsniciei noastre. Mă dusesem odată să o iau pe fiica mea şi Bell deschisese uşa.

Maggie s-a întors la loc şi a dat să se adreseze instanţei, dar i-am pus mâna pe umăr şi am forţat-o să rămână pe loc.

— Rezolv eu, i-am zis.

— Nu, stai, a şoptit ea repede. Cere o pauză de zece minute. Trebuie să discutăm.

— Exact asta voiam să fac.

M-am ridicat şi m-am adresat judecătoarei.

— Onorată instanţă, la fel ca şi dumneavoastră, acum am primit această moţiune. Am putea să o luăm cu noi şi să depunem răspunsul, dar preferăm să răspundem acum. Dacă instanţa ne-ar putea acorda o pauză scurtă, cred că am putea să dezbatem această chestiune acum.

— Cincisprezece minute, domnule Haller? Mai am o

problemă de rezolvat. Aş putea să mă ocup de ea şi să mă întorc la dumneavoastră.

— Vă mulţumim, onorată instanţă.

Asta însemna că trebuia să plecăm de la masa acuzării în timp ce alt procuror venea cu alt caz în faţa judecătoarei. Am împins dosarele şi laptopul lui Maggie în capătul mesei, ca să facem loc, apoi ne-am ridicat şi am luat-o spre uşa din spate a sălii. Când am trecut prin dreptul lui, Bell a ridicat o mână ca să-i atragă atenţia lui Maggie, dar ea l-a ignorat şi a mers mai departe.

— Vrei să mergem sus? a întrebat Maggie când am ieşit prin uşile duble.

Sugera să mergem în birourile procuraturii.

— Nu avem timp să aşteptăm un lift.

— Am putea urca pe scări. Sunt doar trei etaje.

Am intrat pe uşa care dădea în casa scării, dar pe urmă am apucat-o de braţ.

— E bine şi aici, am spus. Spune-mi ce facem cu Bell.

— Nemernicul acela! N-a avut niciodată în viaţa lui un caz penal, darămite o crimă.

— Da, tu n-ai fi făcut aceeaşi greşeală de două ori.

S-a uitat drept la mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu contează, o glumă proastă. Hai să rămânem la subiect.

Şi-a încrucişat braţele pe piept.

— E cea mai vicleană manevră pe care am văzut-o vreodată. Royce vrea să mă îndepărteze şi l-a adus pe Bell. Iar Bell... Nu pot să cred că mi-ar face una ca asta.

— Probabil îl interesează o parte din comoara care îi aşteaptă la capătul curcubeului. Poate ar fi trebuit să ne gândim la asta.

Era o tactică a apărării pe care o mai folosisem şi eu, dar nu într-o manieră atât de evidentă. Dacă nu îţi plăcea

judecătorul sau procurorul, puteai să aduci pe cineva în echipă care să intre în conflict de interese cu ei. Pentru că acuzatul are dreptul constituţional de a-şi alege reprezentanţii pe care îi vrea, de obicei este descalificat judecătorul sau procurorul. Era o manevră şireată din partea lui Royce.

— Vezi ce face, nu? a spus Maggie. Încearcă să te izoleze. Ştie că numai în mine ai încredere să fiu lângă tine şi încearcă să-ţi răpească şi acest lucru. Ştie că o să pierzi fără mine.

— Mulţumesc pentru votul de încredere.

— Ştii la ce mă refer. Tu nu ai fost niciodată procuror. Eu sunt aici ca să te ajut. Dacă mă scoate din echipa acuzării, atunci cu cine rămâi? În cine o să ai încredere?

Am dat din cap aprobator. În cine să am încredere?

— OK, spune-mi tot. Cât timp ai fost cu Bell?

— Cu el? N-am fost cu el. Am avut câteva întâlniri acum şapte ani. Nu mai mult de două luni şi dacă el spune altceva, atunci e un mare mincinos.

— Conflictul e că aţi avut o relaţie sau mai e ceva, ceva ce ai făcut sau ai spus, ceva ce ştie şi el şi care creează un conflict?

— Nu e nimic. Am ieşit la câteva întâlniri şi nu a mers.

— Cine a lăsat pe cine?

Maggie s-a oprit şi s-a uitat în jos.

— El m-a lăsat pe mine.

Am dat din cap.

— Atunci e un conflict. Poate să susţină că îi porţi pică.

— O femeie abandonată, nu? Ce porcărie! Voi, bărbaţii, sunteţi...

— Stai puţin, Maggie. Stai puţin. Eu spun doar că acesta e argumentul lor. Eu nu sunt de acord. De fapt, vreau...

Uşa de la casa scării s-a deschis şi a intrat procurorul care ne luase locul când ieşiserăm în pauză, după care a

pornit pe scări. Nu trecuseră decât opt minute.

— S-a dus în biroul ei, a zis el când a trecut pe lângă noi. Mai aveţi timp.

— Mersi.

Am aşteptat până când i-am auzit paşii pe scara către etajul următor, apoi am vorbit mai departe cu Maggie în şoaptă.

— În regulă, cum mă opun la treaba asta?

— Îi spui judecătoarei că e o încercare evidentă de a sabota acuzarea. Au angajat un avocat pentru singurul motiv că a avut o relaţie cu mine, nu pentru că s-ar pricepe la meseria asta.

Am încuviinţat din cap.

— Bun. Ce altceva?

— Nu ştiu. Nu mă pot concentra... s-a întâmplat demult, nu a existat nicio legătură sentimentală, nu are niciun efect asupra judecăţii sau comportamentului meu profesional.

— Da, da, da... dar Bell? Are sau ştie ceva de care trebuie să mă feresc?

S-a uitat la mine de parcă eram un trădător.

— Maggie, trebuie să ştiu ca să nu mai am parte de alte surprize, înţelegi?

— Bine, nu e nimic. Probabil o duce greu dacă primeşte un comision ca să mă dea afară din acest caz.

— Nu-ţi face griji, pot şi eu să joc jocul ăsta. Hai să mergem.

Ne-am întors în sală şi, când am trecut de poartă, am făcut semn grefierei că poate să o cheme pe judecătoare din birou. În loc să mă întorc la masa acuzării, m-am dus către echipa apărării, unde Royce stătea alături de clientul lui. David Bell se aşezase la masă de cealaltă parte a lui Jessup. M-am aplecat spre umărul lui Royce şi i-am şoptit destul de tare, ca să audă şi clientul lui.

— Clive, când vine judecătoarea, o să-ţi dau ocazia să

retragi moţiunea. Dacă nu, mai întâi o să te fac de râs în faţa camerelor de filmat şi va rămâne în format digital pentru totdeauna. Apoi, oferta de eliberare şi remuneraţie pe care i-am făcut-o clientului tău dispare. Definitiv.

L-am văzut pe Jessup ridicând sprâncenele câţiva centimetri. Nu auzise nimic despre vreo ofertă în care era vorba de bani şi de eliberare. Asta pentru că nu făcusem nicio ofertă. Dar acum trebuia ca Royce să-l convingă pe clientul lui că nu îi ascunsese nimic. Mult noroc!

Royce a zâmbit ca şi cum era mulţumit de reacţia mea. S-a lăsat nonşalant pe spate şi a aruncat stiloul pe carnetul de pe masă. Era un stilou Montblanc cu margine aurită şi ar fi meritat o soartă mai bună.

— O să devină cu adevărat interesant, nu-i aşa, Mick? a zis el. Păi, să-ţi zic ce fac. Nu retrag moţiunea şi cred că, dacă mi-ai fi făcut o ofertă de eliberare şi remunerare, mi-aş fi amintit.

Aşadar, îmi descoperise cacealmaua. Dar tot trebuia să-l convingă şi pe client. Am văzut-o pe judecătoare intrând pe uşa dinspre birourile ei şi urcând treptele până la scaun. I-am mai şoptit câteva vorbe lui Royce.

— Ai irosit banii pe care i-ai dat lui Bell.

M-am dus la masa acuzării şi am rămas în picioare. Judecătoarea a făcut linişte în sală.

— În ordine, ne întoarcem la *California versus Jessup.* Domnule Haller, doriţi să răspundeţi la ultima moţiune a acuzatului sau mai aveţi nevoie de timp să vă pregătiţi?

— Onorată instanţă, acuzarea doreşte să răspundă chiar acum la această... moţiune.

— Atunci, puteţi începe.

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai ofensat.

— Doamnă judecător, am aceeaşi doză de cinism ca oricine, dar trebuie să spun că sunt uimit de tacticile apărării cu privire la această moţiune. De fapt, aceasta nu e

o moţiune. E pur şi simplu o încercare de a submina sistemul de desfăşurare a proceselor, împiedicând statul Cali...

— Onorată instanţă, a intervenit Royce, sărind în picioare, obiectez cu înverşunare acestui atac la persoană făcut de domnul Haller pentru stenograma procesului şi pentru presă. Aceasta este mai mult decât o...

— Domnule Royce, veţi avea ocazia să răspundeţi *după* ce răspunde domnule Haller la moţiunea dumneavoastră. Vă rog să luaţi loc.

— Da, onorată instanţă.

Royce s-a aşezat, iar eu am încercat să-mi amintesc unde rămăsesem.

— Poftiţi, domnule Haller.

— Da, onorată instanţă, după cum ştiţi, acuzarea a predat marţi toate materialele spre aducere la cunoştinţă echipei apărării. Ceea ce vedeţi acum este o moţiune foarte vicleană, pe care a creat-o domnul Royce când şi-a dat seama cu ce urmează să se confrunte la proces. A crezut că statul va face pe mortul în acest caz. Acum ştie că nu se va întâmpla aşa ceva.

— Dar ce legătură are asta cu moţiunea respectivă, domnule Haller? a întrebat judecătoarea nerăbdătoare.

— Totul, am spus eu. Aţi auzit de alegerea judecătorilor? Ei bine, domnul Royce alege procurori. În urma examinării materialelor aduse la cunoştinţă, ştie că Margaret McPherson este, probabil, cea mai importantă parte a echipei acuzării. În loc să se bazeze pe probe la proces, încearcă să slăbească acuzarea, despărţind echipa care a făcut rost de probe. Mai avem doar patru săptămâni de proces şi el atacă procurorul secund. A angajat un avocat cu foarte puţină experienţă în procesele penale, ca să nu mai spunem de un caz de crimă. De ce ar face aşa ceva, doamnă judecător, dacă nu cu scopul de a născoci un

conflict de interese?

— Onorată instanţă?

Royce era iar în picioare.

— Domnule Royce, a spus judecătoarea, v-am spus, urmează rândul dumneavoastră.

Avertismentul din vocea ei era destul de clar.

— Dar, onorată instanţă, nu pot...

— Luaţi loc!

Royce s-a aşezat, iar judecătoarea s-a uitat spre mine.

— Doamnă judecător, e o mişcare cinică din partea apărării disperate. Sper că nu îi veţi permite să submineze scopurile Constituţiei.

De parcă eram doi oameni într-un scrânciob, m-am aşezat şi Royce a sărit imediat în picioare.

— O clipă, domnule Royce, a spus judecătoarea, ridicând mâna şi făcându-i semn să se aşeze la loc. Vreau să discut cu domnul Bell.

Acum era rândul lui Bell să se ridice. Era îmbrăcat frumos, avea părul nisipiu şi era rumen în obraji, dar se vedea teama din ochii lui. Indiferent dacă venise el la Royce sau Royce venise la el, era clar că nu se aşteptase să fie nevoit să stea în faţa judecătoarei şi să se justifice.

— Domnule Bell, nu am avut plăcerea să vă văd în sala mea de judecată. Vă ocupaţi cu apărarea în cazurile penale, domnule?

— Nu, doamnă, nu de obicei. Sunt avocat pledant şi am condus apărarea în peste treizeci de procese. Ştiu să mă descurc în sală, onorată instanţă.

— Foarte bine. Câte dintre procesele acelea au fost pentru crimă?

Am simţit o încântare profundă văzând desfăşurarea momentului pe care îl provocasem. Royce părea îngrozit, privind cum planul lui se făcea praf, asemenea unei vaze scumpe.

— Nu am avut niciun proces pentru crimă. Dar unele au fost pentru omor din culpă.

— Nu e acelaşi lucru. Câte procese penale aţi avut până la ora actuală, domnule Bell?

— Din nou, doamnă judecător, nu am avut niciun proces penal.

— Cu ce ajutaţi la apărarea domnului Jessup?

— Onorată instanţă, aduc bogăţia experienţei mele în procese, dar nu cred că CV-ul meu este important acum. Domnul Jessup are dreptul la avocaţii pe care îi doreşte şi...

— Care anume este conflictul dumneavoastră cu domnişoara McPherson?

Bell părea perplex.

— Aţi înţeles întrebarea? a întrebat judecătoarea.

— Da, onorată instanţă, conflictul reiese din faptul că am avut o relaţie intimă şi acum suntem în echipe adverse în proces.

— Aţi fost căsătoriţi?

— Nu, onorată instanţă.

— Când a avut loc această relaţie şi cât timp a durat?

— A fost acum şapte ani şi a durat cam trei luni.

— Aţi mai păstrat legătura de atunci?

Bell a ridicat ochii spre tavan ca şi cum căuta un răspuns. Maggie s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit în ureche.

— Nu, onorată instanţă, a spus Bell.

M-am ridicat de pe scaun.

— Onorată instanţă, din dorinţa de a fi cât mai deschişi, vă anunţăm că domnul Bell i-a trimis domnişoarei McPherson câte o felicitare de Crăciun în ultimii şapte ani. Dumneaei nu a răspuns la fel.

În sală s-au auzit râsete înfundate. Judecătoarea le-a ignorat şi s-a uitat la o hârtie din faţa ei. Arăta de parcă auzise destul.

— Unde este conflictul care vă îngrijorează, domnule

Bell?

— Ăăă, doamnă judecător, e dificil de spus în şedinţă, dar eu am fost cel care am încheiat relaţia cu domnişoara McPherson şi consider că ar putea să existe încă o animozitate. Şi acesta e conflictul.

Judecătoarea nu credea nimic, iar cei din sală o ştiau. Era jenant şi să priveşti.

— Domnişoară McPherson, a spus judecătoarea.

Maggie a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Aveţi vreun resentiment faţă de domnul Bell?

— Nu, onorată instanţă, cel puţin nu până azi. Am trecut mai departe, spre lucruri mai bune.

Am auzit încă un val de chicote din spatele meu când suliţa aruncată de Maggie şi-a atins ţinta.

— Mulţumesc, domnişoară McPherson, a spus judecătoarea. Puteţi lua loc. La fel şi dumneavoastră, domnule Bell.

Bell s-a aşezat la loc, fericit. Judecătoarea s-a aplecat în faţă şi a vorbit sec la microfon.

— Moţiunea este respinsă.

Royce s-a ridicat în aceeaşi secundă.

— Onorată instanţă, nu am avut ocazia să vorbesc înainte de hotărâre.

— Era moţiunea dumneavoastră, domnule Royce.

— Dar aş dori să răspund la câteva lucruri spuse de domnul Haller despre...

— Domnule Royce, am luat deja hotărârea. Nu văd ce rost mai au discuţiile. Dumneavoastră vedeţi?

Royce înţelegea că înfrângerea lui putea să devină şi mai grea. Aşa că s-a împăcat cu situaţia.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă.

S-a aşezat pe scaun. Judecătoarea a încheiat şedinţa, noi ne-am strâns lucrurile şi ne-am îndreptat către uşă. Dar nu la fel de repede ca Royce. El, clientul lui şi aşa-zisul lui

coleg au ieşit din sală ca şi cum ar fi încercat să prindă ultimul tren de vineri seara. De data asta, Royce nu s-a mai oprit în faţa sălii să discute cu presa.

— Mulţumesc că mi-ai luat apărarea, a spus Maggie când am ajuns la lifturi.

Am ridicat din umeri.

— Tu te-ai apărat singură. Chiar ai vorbit serios, când ai spus că ai trecut mai departe către lucruri mai bune?

— Mai bune ca el, da. Cu siguranţă.

M-am uitat la ea, dar n-am putut să o citesc dincolo de ceea ce spunea. Uşile liftului s-au deschis şi Harry Bosch a dat să coboare.

DOUĂZECI

Joi, 4 martie, 10.40

Bosch ieşi din lift şi aproape că se ciocni de Haller şi de McPherson.

— S-a terminat? întrebă el.

— Ai ratat-o, zise Haller.

Bosch se întoarse repede şi apăsă pe un buton de la lift înainte ca uşile să se închidă.

— Coborâţi?

— Aşa plănuiam, zise Haller pe un ton care nu-i ascundea iritarea faţă de Bosch. Credeam că nu vii la audiere.

— Nu veneam. Veneam după voi doi.

Coborâră cu liftul şi Bosch îi convinse să meargă cu el încă un cvartal până la sediul poliţiei. Îi trecu în registru ca vizitatori şi urcară la etajul cinci, unde era Divizia de Jafuri şi Omucideri.

— E prima dată când vin aici, zise McPherson. E linişte ca

într-un birou de asigurări.

— Da, cred că am pierdut mult din farmec când ne-am mutat, răspunse Bosch.

Sediul poliţiei fusese dat în folosinţă de doar şase luni. Domnea aici o atmosferă liniştită, sterilă. Majoritatea locatarilor din clădire, inclusiv Bosch, duceau dorul vechiului sediu, aflat în Parker Center, deşi era mai mult decât deplorabil.

— Am aici o cameră privată, zise el, arătând către o uşă din capătul opus al încăperii pentru ofiţerii de poliţie.

Descuie uşa cu cheia şi intrară într-o cameră mare, cu o masă în mijloc, în stilul celor din sălile de şedinţe. Unul dintre pereţi era de sticlă, lăsând să se vadă cealaltă cameră, dar Bosch închise jaluzele pentru mai multă intimitate. Pe peretele opus se afla o tablă albă mare, cu un şir de fotografii în partea de sus şi diverse notiţe făcute sub fiecare fotografie. Toate erau cu fete tinere.

— Lucrez non-stop la asta de o săptămână, zise Bosch. Probabil v-aţi întrebat unde am dispărut, aşa că m-am gândit că a venit vremea să vă arăt ce am găsit.

McPherson se opri la doi paşi de uşă şi se uită la perete, mijind ochii şi demonstrându-i lui Bosch cât de vanitoasă era. Avea nevoie de ochelari, dar nu o văzuse niciodată purtându-i.

Haller se duse spre masă, unde erau câteva cutii cu dosare din arhivă. Îşi trase încet un scaun ca să se aşeze.

— Maggie, zise Bosch. De ce nu stai jos?

McPherson îşi dezlipi privirea de imagini şi se aşeză în capătul mesei.

— Asta e ce cred eu că e? întrebă ea. Toate seamănă cu Melissa Landy.

— Ei bine, zise Bosch. Staţi să vă spun tot şi o să trageţi singuri concluziile.

Bosch rămase în picioare. Ocoli masa, ducându-se la

tablă. Se întoarse cu faţa spre ei şi începu să le povestească.

— Am o prietenă. A fost psiholog criminalist. Niciodată...

— Pentru cine? întrebă Haller.

— Pentru FBI, dar ce contează? Voiam să spun că nu am cunoscut niciodată pe cineva mai bun decât ea. Aşadar, la scurt timp după ce m-am apucat de caz, am rugat-o neoficial să se uite la dosar şi a fost de acord. A ajuns la concluzia că în ’86 cazul a fost interpretat greşit. Acolo unde primii detectivi au văzut o crimă din impuls şi de ocazie, ea a văzut ceva cu totul diferit. Pe scurt, a găsit indicii care arătau că persoana care a ucis-o pe Melissa Landy a mai ucis şi altădată.

— Ei poftim, zise Haller.

— Uite ce e, omule, nu ştiu de ce te comporţi urât, spuse Bosch. Tu m-ai chemat ca detectiv în cazul ăsta şi asta fac, investighez. De ce nu mă laşi să-ţi spun ce ştiu? Pe urmă poţi să faci ce vrei. Dacă ţi se pare valabil, mergi mai departe. Dacă nu, aruncă totul la gunoi. Eu mi-am făcut meseria aducându-ţi informaţiile.

— Nu mă comport urât cu tine, Harry. Gândesc cu voce tare. Mă gândesc la toate lucrurile astea care ar putea să complice procesul. Să complice materialele găsite. Îţi dai seama că tot ce ne spui acum trebuie să ajungă şi la Royce?

— Numai dacă ai de gând să le foloseşti.

— Poftim?

— Cunoşti regulile aducerii la cunoştinţă a probelor mai bine decât mine.

— Ştiu regulile. De ce ne-ai adus aici pentru spectacolul ăsta dacă nu crezi că ar trebui să le folosim?

— Ce-ar fi să-l laşi să ne povestească? zise McPherson. Poate că atunci o să înţelegem.

— Atunci, dă-i drumul, spuse Haller. În orice caz, eu n-am

spus decât „Ei poftim”, o expresie comună, care indică uimirea şi schimbarea de direcţie. Asta e tot. Continuă, Harry. Te rog!

Bosch se uită o clipă la tablă, apoi se întoarse la cei doi şi continuă.

— Aşadar, prietena mea crede că Jason Jessup a mai ucis înainte de povestea cu Melissa Landy şi că şi-a ascuns cu succes implicarea în crimele anterioare.

— Aşa că ai început să cauţi, zise McPherson.

— Exact. Acum, ţineţi minte că primul detectiv, Kloster, nu era vreun nepriceput. Şi el s-a apucat să caute. Singura problemă era că a folosit profilul greşit. Aveau sperma de pe rochie, strangularea şi aruncarea cadavrului într-un loc accesibil. Acesta era profilul, aşa că asta s-a dus să caute şi nu a găsit nimic asemănător, cel puţin nu cazuri care să aibă legătură. Sfârşitul poveştii, sfârşitul căutării. Au crezut că Jessup a acţionat aşa o singură dată, că a fost extrem de dezorganizat şi neglijent şi de aceea a fost prins.

Harry se întoarse şi arătă cu mâna spre şirul de fotografii de pe tabla albă din spate.

— Aşa că eu am luat-o în altă direcţie. Am început să caut fete care au fost date dispărute şi nu au mai fost găsite. Fete care au fugit de acasă, precum şi fete care erau probabil răpite. Jessup e din Riverside, aşa că am extins căutarea şi am inclus districtele Riverside şi LA. Pentru că Jessup avea douăzeci şi patru de ani când a fost arestat, am căutat încă de când avea el optsprezece ani, stabilind limitele căutării de la 1980 până la 1986. Cât despre profilul victimei, am ales rasa caucaziană, de la doisprezece la optsprezece ani.

— De ce te-ai dus tocmai la optsprezece ani? întrebă McPherson. Victima noastră avea doisprezece ani.

— Rachel a zis – adică psihologul criminalist – că uneori, la început, oamenii ăştia aleg victime de-o seamă cu ei.

Învaţă cum să ucidă, apoi încep să contureze profilul victimelor în funcţie de parafilia lor. Parafilia e...

— Ştiu ce e, spuse McPherson. Ai făcut singur toate astea? Sau te-a ajutat şi Rachel?

— Nu, ea a făcut doar profilul. M-a ajutat puţin şi partenerul meu ca să le adun pe toate la un loc. Dar a fost greu, pentru că nu toate dosarele sunt complete, mai ales la cazurile în care s-a ajuns la concluzia că fetele au fugit de acasă, iar multe informaţii au dispărut. Cele mai multe dosare ale celor fugiţi de acasă în perioada aceea nu mai există.

— Nu le-au trecut pe format digital? întrebă McPherson.

Bosch clătină din cap.

— Nu în LA. Au stabilit prioritățile când au computerizat dosarele şi au salvat cazurile importante. Nu au făcut asta şi pentru cazurile celor fugiţi de acasă decât dacă exista cumva şi posibilitatea să fi fost vorba de răpire. În Riverside a fost altfel. Acolo erau mai puţine cazuri, aşa că au arhivat totul în format digital. În orice caz, pentru perioada aceea, în ambele districte, am găsit douăzeci şi nouă de cazuri într-un interval de şase ani. Repet, astea erau cazuri nerezolvate. În fiecare caz, fata a dispărut şi nu a mai venit acasă. Am scos toate dosarele pe care le-am găsit şi multe nu se potriveau din cauza declaraţiilor martorilor sau a altor probleme. Dar pe acestea opt nu le-am putut exclude.

Bosch se întoarse spre tablă şi se uită la fotografiile cu cele opt fete care zâmbeau. Toate dispărute de multă vreme.

— Nu spun că Jessup a avut vreo legătură cu faptul că fetele astea au dispărut de pe faţa pământului, dar ar fi putut să aibă. După cum Maggie a observat deja, toate seamănă între ele şi cu Melissa Landy. Şi, apropo, asemănarea există şi în privinţa corpului. Toate au cu patru-cinci kilograme şi vreo cinci centimetri în plus sau în

minus faţă de victima noastră.

Bosch se întoarse din nou spre cei doi şi observă că se concentrau asupra fotografiilor.

— Sub fiecare fotografie am notat particularităţile, zise el. Trăsături fizice, data şi locul dispariţiei, chestiile de bază.

— O cunoştea Jessup pe vreuna dintre ele? întrebă Haller. Are vreo legătură cu oricare dintre fete?

Acesta era singurul lucru important, iar Bosch o ştia.

— Nimic concret, adică nimic din ce am găsit până acum, zise el. Cea mai bună legătură pe care o avem este fata asta.

Se întoarse şi arătă spre prima fotografie din stânga.

— Prima fată. Valerie Schlicter. A dispărut în 1981, din acelaşi cartier din Riverside în care a crescut Jessup. Pe atunci el să fi avut nouăsprezece ani, ea şaptesprezece. Amândoi au învăţat la liceul Riverside, dar, pentru că el a abandonat devreme, nu cred că au fost acolo în acelaşi timp. În fine, s-a considerat că fata a fugit de acasă pentru că avea probleme în familie. Era o familie monoparentală. Locuia cu mama şi cu fratele ei, pe urmă, cam la o lună după absolvire, a fugit.

Ancheta nu a transformat cazul într-unul de dispariţie, în mare parte din cauza vârstei. A împlinit optsprezece ani la o lună după ce a dispărut. De fapt, nici măcar n-aş spune că a fost anchetă. Mai degrabă, au aşteptat să vadă dacă se întoarce acasă. Nu s-a mai întors.

— Altceva nimic?

Bosch se întoarse şi se uită la Haller.

— Atât, deocamdată.

— Atunci aducerea la cunoştinţă nu e o problemă. Nu e nimic aici. Nu există nicio legătură între Jessup şi oricare dintre fetele astea. Cea mai apropiată pare a fi fata asta din Riverside, iar ea era cu cinci ani mai mare decât Melissa

Landy. Toată povestea pare trasă de păr.

Lui Bosch i se păru că observă o uşurare în vocea lui Haller.

— Ei bine, zise el, mai există un aspect în toată povestea asta.

Se apropie de cutiile din capătul mesei şi alese de acolo un dosar, îl luă şi i-l puse în faţă lui McPherson.

— După cum ştiţi, l-am ţinut sub supraveghere pe Jessup de când a fost eliberat.

McPherson deschise dosarul şi văzu teancul de fotografii de 20x25 cm de la supraveghere.

— Au descoperit că Jessup nu are un program clar, aşa că îl urmăresc permanent. Ceea ce au observat e că duce două vieţi complet separate. Cea publică, prezentată de cei din presă drept aşa-zisul lui drum spre libertate. Face de toate, de la a zâmbi pentru camere şi a mânca hamburgeri la a face surf pe plaja Venice şi apariţiile în talk-show-uri.

— Da, suntem la curent, spuse Haller. Majoritatea sunt aranjate de avocatul lui.

— Pe urmă e latura privată, zise Bosch. Mersul în baruri, plimbările de seară şi vizitele din toiul nopţii.

— Ce vizite? întrebă McPherson.

Bosch se duse spre suportul lui vizual, o hartă a munţilor Santa Monica. O desfăcu în faţa lor, pe masă.

— De la eliberare, Jessup a părăsit de nouă ori apartamentul în care locuieşte în Venice şi a mers cu maşina în plină noapte pe Mulholland până în vârful munţilor. De acolo, a vizitat unul sau două dintre parcurile din zonă. Preferatul lui e Franklin Canyon. A fost acolo de şase ori. Dar a fost şi în Stone Canyon, Runyon Canyon şi în punctul de observare din Fryman Canyon de câteva ori.

— Ce face în locurile astea? întrebă McPherson.

— În primul rând, sunt parcuri publice şi se închid la apus, răspunse Bosch. Aşa că se furişează înăuntru. Intră

acolo şi pur şi simplu stă. Meditează. De câteva ori a aprins o lumânare. Întotdeauna în acelaşi loc în fiecare parc. De obicei pe o alee, lângă un copac. Nu avem fotografii pentru că e prea întuneric şi nu putem risca să ne apropiem prea mult. Săptămâna asta am mers cu cei de la DSI şi m-am uitat. Pare că stă pur şi simplu şi meditează.

Bosch încercui cele patru parcuri de pe hartă. Fiecare se afla lângă şoseaua Mulholland şi apropiat de celelalte parcuri.

— Ai discutat cu psihologul criminalist despre asta? întrebă Haller.

— Da, iar ea se gândea la acelaşi lucru ca mine. Că vizitează morminte. În legătură cu cei morţi... cu victimele lui.

— Oh, Doamne... zise Haller.

— Da, spuse Bosch.

Urmă o pauză lungă, timp în care Haller şi McPherson se gândiră la semnificaţiile anchetei lui Bosch.

— Harry, a făcut cineva săpături în locurile astea? întrebă McPherson.

— Nu, nu încă. Nu am vrut să o luăm razna cu lopeţile, pentru că se întoarce de fiecare dată. Şi-ar da seama că se întâmplă ceva şi încă nu vrem asta.

— Înţeleg. Dar...

— Câini antrenaţi să descopere cadavre. Da, i-am adus ieri sub acoperire. Noi...

— Cum faci un câine să meargă sub acoperire? întrebă Haller.

Bosch începu să râdă, detensionând puţin atmosfera din cameră.

— Vreau să spun că erau doi câini şi nu au fost aduşi în maşini oficiale sau ţinuţi de poliţişti în uniformă. Am încercat să facem să pară că era cineva care îşi plimba câinele, dar şi aşa am avut o problemă, pentru că nu e voie

cu câini pe alei. În orice caz, am făcut tot posibilul şi am reuşit să intrăm şi să ieşim. Am verificat la DSI ca să mă asigur că Jessup nu e în apropiere de Mulholland când am intrat. Era la surf.

— Şi? întrebă McPherson nerăbdătoare.

— Câinii aceştia se aşază pur şi simplu pe pământ când simt miros de cadavru descompus. Se spune că pot să îl simtă prin pământ şi după o sută de ani. În orice caz, în trei dintre cele patru locuri în care a mers Jessup, câinii nu au reacţionat. Într-un singur loc unul dintre câini a făcut ce e învăţat să facă.

Bosch o văzu pe McPherson răsucindu-se în scaun şi uitându-se la Haller. El o privi la rândul lui, comunicând fără vorbe.

— Trebuie spus şi că acest câine s-a mai înşelat cu alte ocazii, adică a semnalat ceva ce nu era, cam în trei sferturi din cazuri, zise Bosch. Celălalt câine nu a reacţionat în locul acela.

— Grozav, spuse Haller. Ce ne spune asta?

— Păi, de asta v-am invitat, zise Bosch. Am ajuns într-un punct în care poate ar trebui să săpăm. Măcar într-unul dintre locuri. Dar dacă o facem, riscăm să afle Jessup şi să ştie că l-am urmărit. Dacă săpăm şi găsim rămăşiţe omeneşti, avem destul ca să-l acuzăm pe Jessup?

McPherson se aplecă în faţă în timp ce Haller se lăsă pe spate, oferindu-i spaţiu procurorului secund.

— Ei bine, nu văd niciun embargo împotriva săpăturilor, zise ea în cele din urmă. E un loc public şi nu se poate face nimic legal să te oprească. Nu ai nevoie de mandat. Dar vrei să sapi chiar acum, bazându-te pe câinele ăsta care are o rată mare de rezultate false sau să aşteptăm până după proces?

— Poate chiar în timpul procesului, zise Haller.

— A doua întrebare e mai dificilă, spuse McPherson. De

dragul discuţiei, să zicem că rămăşiţele sunt îngropate într-unul sau mai multe din locurile astea. Da, din acţiunile lui Jessup se vede că ştie ce se află sub pământ în locurile pe care le vizitează în toiul nopţii. Dar dovedeşte asta că e vinovat? Nu prea. Am putea să-l acuzăm, da, dar şi-ar putea face rost de mai multe moduri de apărare bazate pe ce ştim acum. Eşti de acord, Michael?

Haller se aplecă în faţă şi dădu din cap.

— Să zicem că sapi şi găseşti rămăşiţele uneia dintre fete. Chiar dacă reuşeşti să o identifici – şi acesta e un mare „dacă” – tot nu ai nicio dovadă care să facă legătura dintre Jessup şi moartea ei. Tot ce ai e că ştia de locul mormântului. E foarte important, dar e de ajuns ca să mergi cu asta în instanţă? Nu ştiu. În cazul ăsta aş prefera să fiu avocatul apărării decât procuror. Cred că Maggie are dreptate, cred că sunt multe moduri în care se poate apăra şi explica de ce ştie mormintele acelea. Ar putea inventa un ţap ispăşitor – altcineva care a ucis şi i-a spus despre acele locuri sau care l-a forţat să ia parte la îngropare. Jessup a petrecut douăzeci şi patru de ani în închisoare. Câţi alţi deţinuţi au intrat în contact cu el? Mii? Zeci de mii? Câţi dintre ei erau criminali? Ar putea să dea vina pentru tot pe unul dintre ei, să spună că a auzit în închisoare de locurile astea şi că s-a decis să vină şi să se roage pentru sufletele victimelor. Ar putea să inventeze orice.

Haller clătină iar din cap.

— Ideea de bază e că sunt multe feluri în care se pot apăra legat de acest lucru. Cred că ai avea o problemă, dacă nu există nicio dovadă concretă sau un martor care să arate o legătură.

— Poate sunt în morminte dovezi concrete care să facă legătura, zise Bosch.

— Posibil, dar dacă nu sunt? răspunse Haller. Nu se ştie niciodată, ai putea să smulgi şi o confesiune de la Jessup.

Dar mă îndoiesc.

McPherson interveni în acel moment.

— Michael a menţionat acel *dacă* rămăşiţele pot fi identificate. Putem să stabilim de cât timp sunt în pământ? Ţineţi minte că Jessup re un alibi solid pentru ultimii douăzeci şi patru de ani. Dacă scoateţi osemintele cuiva şi nu putem spune cu siguranţă că sunt în pământ măcar din ’86, Jessup scapă.

Haller se ridică şi merse către tabla albă, luând un marker de pe margine. Într-un loc liber desenă două cercuri unul lângă celălalt.

— Uitaţi ce avem până acum. Unul e cazul nostru şi celălalt e ceea ce ai descoperit tu. Sunt separate. Avem cazul cu procesul care e pe cale să înceapă şi avem noua ta anchetă. Când sunt separate, e în regulă. Ancheta ta nu influenţează procesul nostru, aşa că putem ţine cercurile separate. Înţelegi?

— Sigur, zise Bosch.

Haller luă buretele de pe margine şi şterse cele două cercuri de pe tablă. Apoi desenă alte două cercuri care, de data asta, se intersectau.

— Ce se întâmplă dacă te duci acolo, începi să sapi şi găseşti oase? Iată ce. Cele două cercuri se intersectează. Atunci problema ta devine problema noastră şi trebuie să dezvăluim treaba asta celor din apărare şi lumii întregi.

McPherson dădu aprobator din cap.

— Atunci ce facem? întrebă Bosch. Renunţăm?

— Nu, nu renunţăm, spuse Haller. Dar avem grijă să le ţinem separate. Ştii care este considerată în general cea mai bună strategie la proces? Nu te complica, prostule! Aşa că hai să nu ne complicăm. Să ţinem cercurile separate şi să mergem la proces, să-l prindem pe tipul ăsta pentru că a ucis-o pe Melissa Landy. Şi când terminăm asta, mergem la Mulholland cu lopeţile.

— Terminăm *cu*...

— Poftim?

— Când terminăm *cu* asta.

— Cum zici tu, domnule profesor.

Bosch îşi mută privirea de la cercurile legate de pe tablă la şirul de imagini. Toate instinctele îi spuneau că o parte din fetele acelea nu ajunseseră să mai crească. Erau în pământ şi fuseseră îngropate acolo de Jason Jessup. Ura ideea de a petrece încă o zi în ţărână, dar ştia că trebuia să mai aştepte o vreme.

— Bine, zise el. O să continui să lucrez la asta. Deocamdată. Dar mai e ceva ce a spus psihologul criminalist şi ar trebui să ştiţi.

— Acum aflăm tot adevărul, zise McPherson. Ce e?

Haller se aşezase la loc. Bosch îşi trase un scaun şi luă loc.

— A spus că un criminal ca Jessup nu se cuminţeşte în închisoare. Aspectele negative din interior nu dispar. Rămân acolo. E ca un cancer. Şi reacţionează la presiunile din exterior.

— O să ucidă din nou, zise McPherson.

Bosch dădu încet din cap.

— Nu poate vizita la nesfârşit mormintele victimelor, o să simtă nevoia de... o inspiraţie nouă. Dacă se simte stresat, sunt şanse să o ia în direcţia asta mai devreme.

— Atunci ar fi bine să fim pregătiţi, spuse Haller. Eu sunt cel care l-a lăsat să iasă. Dacă aveţi vreun dubiu cu supravegherea lui, atunci vreau să-l aud.

— Fără îndoială, zise Bosch. Dacă Jessup face vreo mişcare, o să fim pe urmele lui.

— Când intenţionezi să mai mergi cu cei de la DSI? întrebă McPherson.

— Când pot. Dar o am pe fiica mea acasă, aşa că o să merg când se duce să doarmă în altă parte sau dacă pot să

găsesc pe cineva care să rămână cu ea.

— Vreau să merg şi eu o dată.

— De ce?

— Vreau să-l văd pe adevăratul Jessup. Nu pe cel din ziare sau de la televizor.

— Păi...

— Ce?

— Nu sunt femei în echipă şi ei îl urmăresc permanent pe tipul ăsta. Nu o să fie pauze de mers la toaletă. Ei fac pipi în sticle.

— Nu-ţi face griji, Harry, cred că mă descurc.

— Atunci o să fac toate aranjamentele.

DOUĂZECI ŞI UNU

Vineri, 19 martie, 10.50

M-am uitat la ceas când am auzit-o pe Maggie spunându-i bună ziua Lornei în camera de recepţie. A intrat în birou şi şi-a lăsat servieta pe masă. Era o geantă de laptop subţire şi elegantă, din piele italiană, pe care nu şi-ar fi cumpărat-o niciodată singură. Prea scumpă şi prea roşie. Voiam să ştiu de la cine o avea, aşa cum voiam să ştiu toate lucrurile pe care nu voia să mi le spună.

Dar originea servietei roşii era cea mai mică grijă a mea. Peste treisprezece zile urma să începem să alegem juraţi pentru cazul Jessup, iar Clive Royce venise în sfârşit cu argumentul lui forte dinaintea procesului. Avea doi centimetri şi jumătate grosime şi stătea în faţa mea, pe masă.

— Unde ai fost? am spus eu, pe un ton enervat. Te-am sunat pe mobil şi nu ai răspuns.

A venit la biroul meu, trăgând scaunul după ea.

— Mai degrabă aş întreba unde ai fost tu?

M-am uitat în agendă şi n-am văzut nimic în pătratul din ziua aceea.

— Despre ce vorbeşti?

— Am avut telefonul oprit pentru că eram la decernarea premiilor la şcoală la Hayley. Nu le place să sune telefoanele când îi strigă pe copii să-şi ia diplomele.

— Ah, la naiba!

Îmi spusese şi îmi trimisese şi mie e-mailul. Îl printasem şi îl pusesem pe frigider. Dar nu pe birou şi nici în calendarul din telefon. Stricasem tot.

— Ar fi trebuit să fii acolo, Haller. Ai fi fost mândru.

— Ştiu, ştiu. Am greşit.

— E în regulă, O să mai ai şi alte ocazii. Să greşeşti sau să te comporţi cum trebuie.

Asta m-a durut. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi certat zdravăn, cum făcea înainte. Dar metoda pasiv-agresivă mă rănea mai adânc. Şi probabil că ea ştia asta.

— O să vin la următoarea, am spus. Promit.

Nu mi-a spus sarcastic: *Sigur*; *Haller* sau *Am mai auzit treaba asta.* Cumva, era şi mai rău aşa. În schimb, a trecut direct la lucru.

— Ce-i asta?

A dat din cap către documentul din faţa mea.

— E ultimul atac al lui Clive Royce. E o moţiune de excludere a mărturiei lui Sarah Ann Gleason.

— Şi bineînţeles că o aduce vineri după-amiază, cu trei săptămâni înainte de proces.

— De fapt, mai sunt şaptesprezece zile.

— Am greşit eu. Ce zice acolo?

Am răsucit documentul şi i l-am întins peste birou. Foile erau prinse cu o agrafa neagră.

— Lucrează la asta de la început pentru că ştie că tot

cazul se sprijină pe ea. E martorul nostru principal şi, fără ea, nicio altă probă nu mai contează. Până şi părul din camion e neconcludent. Dacă o exclude pe Sarah, ne desfiinţează cazul.

— Înţeleg. Dar cum încearcă să scape de ea?

A început să frunzărească paginile.

— Mi-a fost adusă la ora nouă şi are optzeci şi şase de pagini, aşa că n-am avut timp să trec prin toate. Dar e un efort divizat. Atacă identificarea făcută de ea când era mică. Spune că s-a petrecut într-un cadru prejudiciabil. Şi el...

— Asta s-a susţinut deja, a fost acceptat în instanţă şi s-a menţinut la apel. Nu face decât să irosească timpul instanţei.

— De data asta are o teorie nouă. Aminteşte-ţi un lucru: Kloster s-a îmbolnăvit de Alzheimer şi nu poate fi folosit ca martor. Nu ne poate spune nimic despre anchetă şi nu se poate apăra singur. Aşa că de data asta Royce susţine că, vezi Doamne, Kloster i-a spus lui Sarah pe cine să identifice. Că el i l-a arătat pe Jessup.

— Şi ce dovezi are? Se pare că numai Sarah şi Kloster au fost în camera aceea.

— Nu ştiu. Nu are dovezi, dar presupun că se bazează pe anunţul dat prin staţie de Kloster, în care spunea ca Jessup să-şi dea jos şapca.

— Nu are importanţă. Recunoaşterea a fost pusă la cale pentru ca Sarah să-l identifice pe Derek Wilbern, celălalt şofer. Orice afirmaţie că i-ar fi zis lui Sarah după aceea să-l aleagă pe Jessup e ridicolă. Identificarea aceea a fost destul de neaşteptată, dar firească şi convingătoare. Nu avem de ce să ne ambalăm. Chiar şi fără Kloster, scăpăm uşor de asta.

Ştiam că avea dreptate, dar nu primul atac era cel care mă îngrijora.

— Asta e doar o lovitură de începere, am spus. Nu se compară cu partea a doua. Mai încearcă şi să excludă toată declaraţia ei, bazându-se pe memoria ei nesigură. A expus în moţiune tot istoricul ei cu drogurile, până la ultimul gram de metamfetamină pe care l-a fumat vreodată. Are dovada arestărilor, a perioadelor petrecute în închisoare, declaraţii ale martorilor care descriu consumul ei de droguri, partidele de sex cu mai mulţi parteneri şi au şi ceea ce ei numesc credinţa ei în experienţele în afara trupului – cred că a uitat să menţioneze treaba asta în Port Townsend. Cireaşa de pe tort e că a găsit experţi pe problema pierderilor de memorie şi a creării de amintiri false ca efect secundar al dependenţei de metamfetamină. Aşa că, per total, ştii ce are? Ne-a tras-o din toate părţile.

Maggie nu a răspuns; se uita la paginile cu rezumatul de la sfârşitul moţiunii lui Royce.

— Are detectivi aici şi la San Francisco, am adăugat. Documentaţia lui e detaliată şi exhaustivă, Mags. Şi ştii ce? Nici măcar nu pare că s-ar fi dus încă la Port Townsend să o interogheze. Spune că nu are nevoie pentru că acum nici nu mai contează ce are ea de spus. Nu are credibilitate.

— El o să aducă experţii lui, noi o să ne opunem cu experţii noştri, a zis ea calmă. Ne aşteptam la lucrul acesta şi deja i-am adunat pe ai noştri. În cel mai rău caz, putem să ajungem la o remiză. Ştii asta.

— Experţii sunt doar o mică parte din toată povestea.

— O să fim în regulă, a insistat ea. Şi uită-te la martorii ăştia. Foştii ei soţi şi iubiţi. Văd că Royce nu s-a deranjat să includă aici şi dovada arestărilor lor. Şi ei sunt certaţi cu legea. O să-i facem să arate ca nişte peşti şi pedofili care au pică pe ea pentru că le-a dat papucii când s-a pus pe picioare. Cu primul s-a măritat când avea optsprezece ani, iar el avea douăzeci şi nouă. Aşa ne-a zis ea. Mi-ar plăcea să-l prind în boxă în faţa judecătoarei. Cred că exagerezi,

Haller. Putem să-l combatem. Putem să-l facem să aducă în faţa judecătoarei câţiva dintre martorii ăştia şi noi să-i discreditǎm pe toţi. Dar ai dreptate într-o privinţă. E ultimul atac al lui Royce. Pur şi simplu nu o să fie destul de bun.

Am clătinat din cap. Ea vedea doar ce era pe hârtie şi ce putea fi combătut sau parat cu propriile noastre săbii. Nu vedea şi ce nu era scris.

— Ascultă, aici e vorba de Sarah. Royce ştie că judecătoarea nu o să vrea să renunţe la martorul nostru principal. Ştie că o să trecem peste asta. Dar o atenţionează că la asta o să o supună pe Sarah dacă depune mărturie. Toată viaţa ei, fiecare detaliu sordid, fiecare pipă pe care a fumat-o vreodată şi fiecare tip cu care s-a culcat, o să fie nevoită să stea acolo şi să suporte. Pe urmă o să facă paradă cu un doctor care o să pună pe ecran nişte poze cu un creier topit şi să spună că astea sunt efectele metamfetaminei. Vrem aşa ceva pentru ea? Are destulă putere să reziste? Poate trebuie să mergem la Royce, să îi oferim o înţelegere pentru pedeapsa ispăşită şi o sumă de bani din partea administraţiei. Ceva care să convină tuturor.

Maggie a trântit moţiunea pe birou.

— Glumeşti? O iei la sănătoasa din cauza asta?

— Nu o iau la sănătoasa. Sunt realist. Eu nu am fost la Washington. Nu am văzut-o pe femeia asta. Nu ştiu dacă poate să reziste în instanţă sau nu. Şi-apoi, putem oricând să mai facem o încercare cu acele cazuri la care lucrează Bosch.

Maggie s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu există nicio garanţie că o să iasă ceva de acolo. Trebuie să dăm tot ce putem în cazul ăsta, Haller. Aş putea să mă duc iar acolo şi să o ţin puţin de mână pe Sarah. Să-i spun mai multe despre ce aşteptări trebuie să aibă. Să o pregătesc. A înţeles deja că nu o să fie frumos.

— Asta e puţin spus.

— Eu cred că e destul de puternică. Cred că într-un fel ciudat e posibil să aibă nevoie de asta. Ştii tu, să spună tot, să-şi ispăşească păcatele. Pentru ea e vorba de eliberare, Michael. Ştii şi tu cum e.

Ne-am uitat îndelung unul la celălalt.

— În orice caz, cred că o să fie mai mult decât puternică şi asta o să vadă şi juraţii, a zis ea. E o supravieţuitoare şi tuturor le plac supravieţuitorii.

Am dat aprobator din cap.

— Ai talentul de a convinge lumea, Mags. E un dar. Amândoi ştim că tu ar trebui să conduci cazul, nu eu.

— Mulţumesc că ai spus asta.

— În regulă, du-te înapoi şi pregăteşte-o pentru asta. Poate săptămâna viitoare. Până atunci ar trebui să avem un program de protecţie a martorilor şi poţi să-i spui când o să o aducem aici.

— Bine, a zis ea.

— Între timp, ce faci în weekend? Trebuie să redactăm un răspuns la treaba asta.

Am arătat către moţiunea apărării de pe birou.

— Harry a aranjat în sfârşit să merg şi eu cu echipa DSI mâine-seară. Merge şi el... cred că fata lui doarme la altcineva. În rest, sunt disponibilă.

— De ce te duci să pierzi vremea cu Jessup? Poliţia se ocupă de asta.

— Cum am spus mai devreme, vreau să-l văd pe Jessup acolo, când crede că nu îl vede nimeni. Aş sugera să vii şi tu, dar trebuie să stai cu Hayley.

— Eu nu mi-aş irosi timpul. Dar când îl vezi pe Bosch, poţi să-i dai o copie după moţiune? O să avem nevoie să verifice câţiva dintre martori şi nişte declaraţii. Nu erau toţi în dosarul de aducere la cunoştinţă al lui Royce.

— Da, a fost isteţ. Nu îi include în lista de martori până

nu vin aici. Dacă judecătoarea respinge moţiunea, lăsând credibilitatea lui Gleason la latitudinea juraţilor, o să vină cu o listă de martori revizuită şi o să spună: Bine, trebuie să aduc oamenii ăştia în faţa juriului.

— Iar ea o să permită acest lucru, altfel şi-ar contrazice propria hotărâre. Isteţul Clive! Ştie bine ce face.

— O să-i duc o copie lui Harry, dar cred că încă mai aleargă după cazurile acelea vechi.

— Nu contează. Procesul are prioritate. Ne trebuie istoricul complet al acestor oameni. Vrei să te ocupi tu de el sau să o fac eu?

Când împărţeam sarcinile dinaintea procesului, îi dădusem lui Maggie responsabilitatea de a se pregăti pentru martorii apărării. Pentru toţi, în afară de Jessup. Dacă depunea mărturie, era în continuare al meu.

— O să vorbesc cu el, a zis ea.

S-a încruntat. Era un obicei pe care îl mai observasem la ea.

— Ce e?

— Nimic. Mă gândesc numai cum să atac moţiunea asta. Cred că ar trebui să depunem o moţiune *în limine*[7], să îi stabilim o limită lui Royce în privinţa aspectelor acuzatorii. O să susţinem că evenimentele din viaţa ei nu sunt relevante pentru credibilitatea ei, dacă identificarea lui Jessup se potriveşte cu identificarea de atunci.

Am clătinat din cap.

— Aş argumenta că încâlci dreptul clientului meu de a invoca al cincilea amendament, acela de a supune interogatoriului pe cea care îl acuză. Judecătoarea ar putea impune o limită acestor lucruri dacă se repetă, dar nu te baza pe ea să le respingă.

Ea a strâns buzele, înţelegând că aveam dreptate.

— Tot merită o încercare, am spus. Totul merită o

[7] Cu titlu introductiv (în latină în original – n.tr.)

încercare. De fapt, vreau să-l îngrop pe Royce în hârtii. Hai să-l lovim cu o carte de telefoane pe care s-o răsfoiască.

Maggie s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Ce?

— Îmi place când te enervezi şi devii justiţiar.

— Încă n-ai văzut nimic.

Şi-a coborât privirea înainte să ajungem cu un pas prea departe.

— Unde vrei să lucrăm în weekendul ăsta? a întrebat ea. Ţine minte că Hayley stă la tine. Nu o să-i placă dacă muncim tot weekendul.

Trebuia să mă gândesc puţin la asta. Lui Hayley îi plăceau muzeele. Atât de mult, încât începeam să mă plictisesc mergând iar şi iar în aceleaşi locuri. Îi mai plăceau şi filmele. Trebuia să verific dacă nu ieşise vreun film nou.

— Adu-o la mine dimineaţă şi fii gata să lucrăm la contraacţiune. Poate facem un schimb. O duc eu după-amiază la un film sau altceva, pe urmă te duci tu şi-ţi faci treaba cu DSI. Rezolvăm noi cumva.

— OK, aşa facem.

— Sau...

— Sau ce?

— Ai putea s-o aduci diseară şi am putea să sărbătorim cu o cină faptul că fata noastră a terminat a doua pe clasă. Poate reuşim să şi muncim puţin.

— Şi eu să rămân peste noapte, asta vrei să spui?

— Sigur, dacă vrei.

— Ai vrea tu, Haller.

— Chiar vreau.

— Apropo, a terminat prima. Ar fi bine să nu te încurci când o vezi diseară.

Am zâmbit.

— Diseară? Vorbeşti serios?

— Cred că da.

— Atunci nu-ţi face griji. O să pregătesc tot.

DOUĂZECI ŞI DOI

Sâmbătă, *20 martie*, 08.00

Pentru că Bosch menţionase că un procuror voia să se alăture echipei DSI, locotenentul Wright îşi aranjase programul de sâmbătă seara ca să conducă maşina în care urmau să meargă oaspeţii. Locul de întâlnire era Venice, într-o parcare publică, la şase cvartale de plajă. Bosch se întâlni acolo cu McPherson, apoi îi transmise prin staţie lui Wright, spunându-i că erau gata şi îl aşteptau. După cincisprezece minute, un SUV alb intră în parcare şi opri lângă ei. Bosch îi oferi lui McPherson locul din faţă, iar el urcă în spate. Nu o făcea pe cavalerul. Bancheta din spate îi permitea să se întindă în timpul nopţii lungi de supraveghere.

— Steve Wright, spuse locotenentul, întinzând mâna spre McPherson.

— Maggie McPherson. Mulţumesc că m-aţi lăsat să vin.

— Nicio problemă. Ne place când Procuratura se arată interesată. Să sperăm că merită efortul în seara asta.

— Unde e Jessup acum?

— Când am plecat, era la Brig, pe Abbot Kinney. Îi plac locurile aglomerate, ceea ce e în favoarea noastră. Am câţiva băieţi înăuntru şi încă vreo doi afară. Deja ne-am obişnuit cu ritmul lui. Se duce într-un loc, aşteaptă să fie recunoscut şi să înceapă lumea să-i dea de băut, pe urmă pleacă... repede, dacă nu e recunoscut.

— Cred că mă interesează mai mult plimbările din toiul nopţii decât felul în care bea.

— E bine că a ieşit să bea, zise Bosch de pe bancheta din spate. E o relaţie cauzală. Nopţile în care bea ceva alcool sunt cele în care o ia spre Mulholland.

Wright dădu aprobator din cap şi ieşi din parcare. Era perfect pentru supraveghere, pentru că nu arăta ca un poliţist. Bătea spre şaizeci de ani, avea ochelari, început de chelie şi purta mereu două-trei pixuri în buzunarul de la cămaşă, aşa că semăna mai mult cu un contabil. Dar lucra la DSI de peste douăzeci de ani şi participase la mai multe dintre acţiunile mortale ale echipei. Cam odată la cinci ani, *Times* publica un articol despre DSI, analizând de obicei numărul morţilor. În ultima expunere citită de Bosch, ziarul îl numise pe Wright „neobişnuitul pistolar-şef de la DSI”. Deşi reporterii şi editorii care lucraseră la articol o spuneau probabil ca pe o remarcă umilitoare, Wright o purta ca pe o medalie de onoare. Îşi printase porecla sub numele lui pe cartea de vizită. Între ghilimele, evident.

Wright o luă pe bulevardul Abbot Kinney şi trecu de Brig, aflat într-o clădire cu două etaje pe partea de est a străzii. Mai merse două cvartale şi întoarse. Ajunse din nou pe aceeaşi stradă şi parcă lângă bordură, în faţa unui hidrant, la ceva distanţă de bar.

Reclama luminoasă din faţa localului înfăţişa un boxer în ring, cu mănuşile roşii ridicate, gata de luptă. Era o imagine care părea să contrazică denumirea barului[8], dar Bosch ştia povestea din spatele numelui. În tinereţe, locuise în cartier. Ştia că reclama cu boxerul fusese pusă de fostul patron, care o cumpărase de la primii proprietari. Acesta fusese boxer şi decorase interiorul în stilul acestui sport. Tot el pusese reclama la intrare. Pe un perete lateral al clădirii era încă o pictură murală care îi arăta pe boxer şi pe soţia lui, dar ei dispăruseră de mult.

[8] Brig – bric/velier (n.tr.)

— Aici Cinci, zise Wright. Cum se prezintă situaţia?

Vorbea spre microfonul prins de apărătoarea de soare de deasupra capului. Bosch ştia că avea un buton la picioare care pornea microfonul. Difuzorul era undeva sub bord. Sistemul de radio-transmisie instalat pe maşini le permitea poliţiştilor să aibă mâinile libere în timp ce conduceau şi, cel mai important, îi ajuta să nu se dea de gol. Asta se întâmpla automat dacă vorbeau într-un transmiţător ţinut în mână. Cei de la DSI erau prea buni pentru aşa ceva.

— Trei, zise vocea din difuzor. Retro e încă acolo, cu Unu şi Doi.

— Recepţionat, zise Wright.

— Retro? spuse McPherson.

— E numele pe care i l-am dat, zise Wright. Frecvenţele noastre sunt destul de îndepărtate pe bandă, iar în registrul FEC[9] sunt trecute drept canale DWP[10], dar nu ştii niciodată cine ascultă. Nu folosim în transmisii numele oamenilor sau ale localurilor unde se află aceştia.

— Am înţeles.

Nu era încă ora nouă. Bosch nu se aştepta ca Jessup să plece prea curând, mai ales când oamenii îi dădeau de băut. Pe măsură ce se instalau comod în maşină, lui Wright păru să-i placă de McPherson şi să-i povestească despre proceduri şi despre arta supravegherii la acest nivel. Dacă McPherson se plictisea, nu o arăta în niciun fel.

— Vedeţi, după ce stabilim ritmul şi programul obişnuit al unui subiect, putem să reacţionăm mult mai bine. De exemplu, locul acesta. Brig e unul dintre cele trei sau patru în care merge Retro de obicei. Am trimis oameni diferiţi în

[9] The Federal Communications Comission - Comisia Federală de Comunicaţii (n.tr.)

[10] Departament for Work and Pensional - Departamentul de Muncă şi Pensii (n.tr.)

baruri diferite, ca să poată merge când e el acolo ca nişte clienţi obişnuiţi. Cei doi băieţi pe care îi am acum la Brig sunt cei care merg tot timpul acolo. Alţi doi merg la Townhouse când merge şi Jessup şi alţi doi la James Beach. Aşa se face. Dacă Retro îi observă, o să creadă că i-a mai văzut acolo şi înainte şi că sunt de-ai casei. Dacă l-ar vedea pe acelaşi tip în două locuri diferite, ar începe să devină bănuitor.

— Înţeleg, domnule locotenent. Pare o abordare inteligentă.

— Spuneţi-mi Steve.

— Bine, Steve. Oamenii din interior pot să comunice?

— Da, dar sunt surzi.

— Surzi?

— Toţi avem microfoane în haine. Ştiţi, ca la Serviciile Secrete. Dar nu folosim căşti pentru ureche când lucrăm într-un loc ca ăsta. E prea vizibil. Aşa că ne transmit ei unde se află atunci când pot, dar nu aud nimic de la noi, decât dacă ridică receptorul de la guler şi îl pun în ureche. Din păcate, nu e ca la televizor, unde îşi pun pur şi simplu bobiţa în ureche, fără să aibă fir.

— Înţeleg. Şi oamenii aceştia chiar beau când sunt în bar?

— Un tip într-un astfel de loc care comandă cola sau un pahar cu apă iese în evidenţă, e suspect. Aşa că-şi comandă băuturi alcoolice. Dar pe urmă beau încet. Din fericire, lui Retro îi place să meargă în locuri aglomerate. E mai uşor pentru ei să-şi menţină acoperirea.

În timp ce discuţia continua pe locurile din faţă, Bosch scoase telefonul şi începu şi el ceva ce ar fi putut fi luat drept discuţie. Îi trimitea mesaje fiicei lui. Deşi ştia că erau mai multe perechi de ochi care supravegheau barul şi pe Jessup înăuntru, la câteva secunde ridica ochii şi se uita spre uşă.

Ce faci? Te distrezi?

Madeline rămăsese să doarmă acasă la prietena ei, Aurora Smith. Era la câteva străzi distanţă de casă, dar Bosch nu avea să fie pe aproape dacă avea nevoie de el. Abia după câteva minute fata răspunse înciudată la mesaj. Dar aveau o înţelegere. Trebuia să-i răspundă la mesaje sau la apeluri, altfel libertatea ei – ceea ce ea numea lesa – avea să fie îngrădită.

Totul e în regulă. Nu e nevoie să mă verifici.
Ba da. Sunt tatăl tău. Nu sta până târziu.
K.

Şi asta era tot. Prescurtarea unui copil într-o relaţie prescurtată. Bosch ştia că avea nevoie de ajutor. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia. Uneori păreau să fie în regulă, totul părea să fie perfect. Alteori era convins că fata avea să iasă pe furiş şi să fugă. De când locuia cu fiica lui, o iubea mai mult decât credea că este posibil. Se gândea permanent numai la siguranţa ei, precum şi la speranţele lui pentru un viitor fericit. Dorinţa lui să îi ofere o viaţă mai bună şi să o ajute să depăşească necazurile din trecut devenea uneori o durere acută în piept. Cu toate astea, nu putea să ajungă dincolo de culoar. Avionul se zdruncina şi el nu reuşea să ajungă la ea.

Puse telefonul în buzunar şi se uită din nou spre uşa barului. În faţă era un grup de fumători. În clipa aceea, din difuzor se auzi o voce şi pocnetul ascuţit al bilelor de biliard lovindu-se pe fundal.

— Iese. Retro iese.

— Cam devreme, spuse Wright.

— E fumător? întrebă McPherson. Poate doar...

— Nu, din câte am văzut eu.

Bosch se uită atent la uşă şi în curând o văzu deschizându-se. Un bărbat pe care îl recunoscu de la distanţă ca fiind Jessup ieşi şi se îndepărtă pe trotuar. Abbot Kinney o lua spre nord-vest prin Venice. Într-acolo se îndrepta şi el.

— Unde a parcat? întrebă Bosch.

— Nu a parcat, zise Wright. Stă la doar câteva străzi de aici. A venit pe jos.

Se uitară toţi în tăcere la Jessup. Acesta parcurse două cvartale pe Abbot Kinney, trecând pe lângă diverse restaurante, cafenele şi galerii. Trotuarul era aglomerat. Aproape toate localurile erau deschise pentru clienţii de sâmbătă seara. Jessup intră într-o cafenea numită Abbot’s Habbit. Wright transmise unuia dintre oamenii lui să intre acolo, dar înainte ca acesta să intre, Jessup ieşi cu o cafea în mână şi îşi continuă plimbarea pe jos.

Wright porni maşina şi intră din nou în trafic, luând-o în direcţia opusă. Făcu o întoarcere după două cvartale, departe de câmpul vizual al lui Jessup, în caz că acesta s-ar fi înapoiat. Între timp, păstra contactul prin radio cu ceilalţi agenţi. Jessup avea în jurul lui o plasă invizibilă. Nu putea să scape nici dacă ştia că e acolo.

— Se duce acasă, spuse o voce prin radio. Poate se retrage devreme.

Abbot Kinney, denumită după cel care construise Venice cu un secol mai devreme, dădea în Brooks Avenue, care se intersecta cu Main Street. Jessup traversă Main Street şi o luă pe o stradă pietonală, pe unde nu circulau maşinile. Wright era pregătit şi trimise două maşini de urmărire spre Pacific Avenue, ca să-l preia când ieşea pe cealaltă parte.

Poliţistul opri la intersecţia dintre Brooks şi Main, aşteptând să audă că Jessup trecuse mai departe şi era acum pe Pacific. După două minute, începu să se agite şi

deschise radioul.

— Unde e, oameni buni?

Nu primi niciun răspuns. Nimeni nu îl vedea pe Jessup. Wright trimise repede pe cineva într-acolo.

— Doi, du-te după el. Foloseşte-te de douăzeci şi trei.

— Am înţeles.

McPherson se uită în spate la Bosch, apoi la Wright.

— Douăzeci şi trei?

— Ne folosim de diverse tactici. Nu le descriem prin radio.

Arătă prin parbriz.

— Asta e douăzeci şi trei.

Bosch văzu un bărbat îmbrăcat într-o geacă roşie antivânt, ducând o geantă pentru livrarea comenzilor de pizza, care traversă pe Main şi o luă pe strada pietonală, numită Breeze Avenue. Aşteptară până când radioul prinse viaţă brusc.

— Nu-l văd. Am mers până în capăt şi nu e...

Transmisia se întrerupse. Wright nu spunea nimic. Aşteptară până când aceeaşi voce reveni în şoaptă.

— Aproape că m-am ciocnit de el. A ieşit dintre două case. Îşi ridica fermoarul de la pantaloni.

— Te-a recunoscut? întrebă Wright.

— Negativ. Am întrebat cum să ajung pe Breeze Court şi a zis că strada asta e Breeze Avenue. Suntem în regulă. Ar trebui să iasă acum.

— Aici Patru. L-am văzut. Se îndreaptă spre San Juan.

A patra maşină era una dintre cele trimise de Wright pe Pacific. Jessup locuia într-un apartament de pe San Juan Avenue, între autostradă şi plajă.

Bosch simţi că se relaxează după încordarea temporară. Munca de supraveghere era uneori greu de suportat. Jessup se ascunsese între două case ca să-şi facă nevoile şi provocase un moment de panică.

Wright trimise echipele în zona San Juan Avenue, între Pacific şi autostradă. Jessup scoase o cheie şi intră în apartamentul de la etajul al doilea în care locuia, iar echipele îşi ocupară imediat poziţiile. Trebuiau iar să aştepte.

Bosch ştia din misiunile trecute de supraveghere că principalul lucru de care avea nevoie un observator bun era să se simtă confortabil în tăcere. Unii oameni se simt obligaţi să umple golul. Harry nu fusese niciodată aşa şi se îndoia că era cazul vreunui om din echipa DSI. Era curios cum avea să se descurce McPherson, acum că lecţia de început dată de Wright se terminase şi nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte şi să pândească.

Bosch scoase telefonul ca să vadă dacă ratase vreun mesaj de la fiica lui, dar nu găsi nimic. Se hotărî să nu o bată la cap cu altă verificare şi lăsă telefonul deoparte. Acum îi venea la îndemână mişcarea genială de a o lăsa pe McPherson în faţă. Se întoarse şi urcă picioarele pe banchetă, întinzându-se într-o poziţie relaxată, cu spatele sprijinit de portieră. McPherson se uită în spate şi zâmbi în întunericul maşinii.

— Eu credeam că ai vrut să fii gentleman, zise ea. Voiai doar să te întinzi.

— M-ai prins, zise Bosch zâmbind.

După asta, toţi tăcură. Bosch se gândea la ce spusese McPherson în timp ce aşteptau în parcare să îi ia Wright cu maşina. Mai întâi îi dăduse o copie după ultima moţiune a apărării, pe care el o încuiase în portbagajul maşinii lui. Îi spusese că trebuia să înceapă să verifice martorii şi declaraţiile lor, să caute moduri în care ameninţarea adusă de ei putea fi transformată într-un avantaj pentru acuzare. Spusese că ea şi Haller lucraseră toată ziua la o contraacţiune pentru încercarea lor de a o descalifica pe Sarah Ann Gleason ca martor. Hotărârea judecătoarei în

acest caz putea să influenţeze rezultatul procesului.

Pe Bosch îl deranja întotdeauna când vedea că legea şi justiţia erau manipulate de avocaţi deştepţi. Partea lui în toată procedura era pură. Începea de la locul crimei şi se lua după dovezi până ajungea la criminal. Existau reguli pe parcurs, dar cel puţin drumul era liber în cea mai mare parte a timpului. Dar odată ce lucrurile ajungeau la tribunal, căpătau alte nuanţe. Avocaţii se certau pe interpretări, teorii şi proceduri. Nimic nu părea să se mişte în linie dreaptă. Justiţia devenea un labirint.

Cum era posibil, se întreba el, ca un martor ocular la o crimă oribilă să nu aibă voie să depună mărturie în instanţă împotriva inculpatului? Era poliţist de peste treizeci şi cinci de ani şi tot nu putea să-şi explice cum funcţiona sistemul.

— Aici Trei. Retro se pune în mişcare.

Bosch fii smuls din gândurile lui. După câteva secunde, se auzi a doua transmisie, de la altă voce.

— E la volan.

Wright preluă discuţia.

— OK, ne pregătim de urmărire auto. Unu, du-te la intersecţia dintre Main şi Rose, Doi, du-te la Pacific cu Venice. Toţi ceilalţi aşteptaţi până aflăm în ce direcţie o ia.

După câteva minute, primiră răspuns.

— Spre nord, pe Main. Ca de obicei.

Wright îşi redirecţionă echipele şi unitatea mobilă, pusă la cale cu grijă, începu să se deplaseze împreună cu Jessup când acesta o luă pe Main Street spre Pico, după care ieşi pe autostrada 10.

Jessup se îndreptă spre est, pe urmă o luă spre nord, pe 405, o stradă aglomerată chiar şi la ora aceea târzie. După cum era de aşteptat, se ducea spre munţii Santa Monica. Maşinile de urmărire erau diferite, de la SUV-ul lui Wright la un Mercedes negru, decapotabil, un Volvo break, cu două biciclete prinse de portbagaj şi două berline japoneze.

Singura maşină care lipsea pe Hollywood Hills era un hibrid. Echipele utilizau o procedură de supraveghere numită *cutia plutitoare.* Două maşini de-o parte şi de alta a maşinii-ţintă, încă o maşină în faţă şi una în spate, toate mişcându-se într-o rotaţie prestabilită. SUV-ul lui Wright era plutitorul, rămânând în spatele cutiei.

Jessup rămase tot drumul în limita de viteză sau chiar sub limită. Când autostrada începu să urce spre vârful munţilor, Bosch se uită pe fereastră şi văzu Muzeul Getty ridicându-se prin ceaţă, în vârf, ca un castel, cu cerul întunecat în spate.

Bănuind că Jessup se îndrepta spre destinaţiile obişnuite pe Mulholland Drive, Wright anunţă echipele să iasă din formaţiune şi să o ia înainte. Voia să fie deja pe Mulholland, înaintea lui Jessup. Voia o echipă de teren cu ochelari cu infraroşii în parcul Franklin Canyon înainte să intre Jessup acolo.

După obiceiul lui, Jessup o luă spre ieşirea către Mulholland şi în curând se îndrepta spre est, pe strada şerpuită cu două benzi care trecea pe creasta lanţului muntos. Wright le spuse că echipa de supraveghere era expusă în acest loc.

— Ai nevoie de o albină ca să faci treaba asta cum trebuie, dar nu avem bani pentru aşa ceva, zise el.

— O albină? întrebă McPherson.

— E din limbajul nostru. Înseamnă elicopter. Ne-ar prinde tare bine.

Prima surpriză a serii veni după cinci minute, când Jessup trecu pe lângă parcul Franklin Canyon fără să oprească. Wright scoase repede din parc echipa de la sol, în timp ce Jessup se îndrepta spre est.

Jessup trecu de Coldwater Canyon Boulevard fără să încetinească, precum şi de punctul de observare de deasupra parcului Fryman Canyon. Când trecu şi de

intersecţia dintre Mulholland şi Laurel Canyon Boulevard, intră cu echipa într-o zonă nouă.

— Care sunt şansele să ne fi descoperit? întrebă Bosch.

— Zero, spuse Wright. Suntem prea buni. Are ceva nou în gând.

În următoarele zece minute, urmărirea continuă spre est, către trecătoarea Cahuenga. Maşina principală era mult în spatele echipei de supraveghere, iar Wright şi cei doi pasageri trebuiau să aştepte transmisiile prin radio ca să ştie ce se întâmpla.

O maşină o luase înaintea lui Jessup, celelalte erau în spate. Maşinile din urmă se roteau în permanenţă, schimbând poziţiile, pentru ca Jessup să vadă mereu alte faruri în oglinda retrovizoare, în cele din urmă, un anunţ prin radio îl făcu pe Bosch să-şi îndrepte poziţia pe banchetă, ca şi cum apropierea de sursa informaţiei avea să facă lucrurile mai clare.

— Aici e un indicator de oprire, iar Retro a luat-o spre nord. E prea întuneric să văd indicatorul străzii, dar a trebuit să rămân pe Mulholland. Prea riscant. Următorul să facă stânga la stop.

— Recepţionat. Am luat-o la stânga.

— Stai! zise Bosch deodată. Spune-i să aştepte.

Wright se uită la el în oglindă.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— Nu e decât o oprire pe Mulholland. Woodrow Wilson Drive. O ştiu. Se răsuceşte şi se intersectează din nou cu Mulholland la semaforul de pe Highland. Maşina din faţă poate să-l preia de acolo. Dar Woodrow Wilson e prea îngustă. Dacă trimiţi acolo o maşină, o să ştie că e urmărit.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. Acolo stau eu, pe Woodrow Wilson.

Wright se gândi o clipă, apoi deschise radioul.

— Nu mai faceţi la stânga. Unde e Volvo-ul?

— Aşteptăm instrucţiuni.

— Bine, luaţi-o înainte şi faceţi stânga pe biciclete. Aveţi grijă la ce vine din faţă. Şi aveţi grijă la omul nostru.

— Recepţionat.

În curând, SUV-ul lui Wright ajunse la intersecţie. Bosch văzu Volvo-ul tras pe dreapta. Suportul pentru biciclete era gol. Wright trase pe dreapta ca să aştepte, verificând echipele prin radio.

— Unu, eşti pe poziţie?

— Afirmativ. Suntem la semafor. Retro nu se vede încă.

— Trei, eşti gata?

Niciun răspuns.

— Bine, toată lumea să aştepte până auzim ceva.

— Ce vrei să spui? întrebă Bosch. Cum rămâne cu bicicletele?

— Cred că n-au auzit transmisia. O să auzim când...

— Aici Trei, se auzi o voce în şoaptă. L-am ajuns din urmă. A închis ochii şi s-a culcat.

Wright le traduse pasagerilor.

— A oprit farurile şi nu se mai mişcă.

Bosch simţi o strânsoare în piept.

— Sunt siguri că e în maşină?

Wright întrebă acelaşi lucru prin radio.

— Da, îl vedem. Are o lumânare aprinsă pe bord.

— Unde anume eşti, Trei?

— Cam pe la jumătatea drumului. Se aud zgomotele de pe autostradă.

Bosch se aplecă în faţă, între cele două scaune.

— Întreabă-l dacă poate să vadă vreun număr de pe trotuar, zise el. Să-mi facă rost de o adresă.

Wright transmise cererea şi şoaptele reveniră după aproape un minut.

— E prea întuneric ca să vedem trotuarele fără lanternă. Dar se vede o lumină lângă uşa casei în faţa căreia a

parcat. E o plăcuţă care atârnă de grindă. De aici pare că scrie 7203.

Bosch se lăsă pe spate, sprijinindu-se de banchetă. McPherson se întoarse şi se uită la el. Wright îl privea în oglindă.

— Ştii adresa? întrebă Wright.

Bosch dădu încet din cap prin întuneric.

— Da, zise el. E casa mea.

DOUĂZECI ŞI TREI

Duminică, *21 martie*, 06.40

Fiicei mele îi plăcea să doarmă până târziu duminica. De obicei mă supăram când pierdeam timpul acesta în loc să-l petrec cu ea. Venea la mine doar o dată la două weekenduri şi în zilele de miercuri. Dar duminica asta era diferită. Eram bucuros să o las să doarmă, în timp ce eu îmi reluam lucrul la moţiune, ca să salvez declaraţiile martorului nostru principal. Eram în bucătărie, turnam prima cafea din ziua aceea, când am auzit o bătaie în uşă. Afară era încă întuneric. M-am uitat pe vizor înainte de a deschide şi am răsuflat uşurat când am văzut-o pe fosta mea soţie, urmată de Harry Bosch.

Dar uşurarea nu a ţinut mult. În clipa în care am apăsat clanţa au dat buzna în casă, aducând cu ei o energie negativă.

— Avem o problemă, a zis Maggie.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat.

— Jessup s-a oprit în faţa casei mele în dimineaţa asta, a zis Bosch. Şi vreau să ştiu cum a găsit-o şi ce naiba face acolo.

În timp ce vorbea, s-a apropiat foarte mult de mine. Nu ştiam ce era mai rău, răsuflarea lui sau tonul acuzator pe care îl folosea. Nu eram sigur la ce se gândea, dar mi-am dat seama că toată energia negativă venea de la el.

Am făcut un pas în spate.

— Hayley încă doarme. Stai să închid uşa de la dormitor. Cafeaua decofeinizată e gata şi pot să fac una normală dacă aveţi nevoie.

Am luat-o pe coridor şi am verificat ce făcea fiica mea. Încă dormea. Am închis uşa şi am sperat să nu o trezească vocile care urmau să se audă tot mai tare.

Când am revenit în living, cei doi oaspeţi stăteau încă în picioare. Niciunul nu-şi turnase cafea. Bosch se oprise în dreptul ferestrei mari care dădea spre oraş – era priveliştea care mă făcuse să cumpăr casa. În spatele lui se vedeau fâşii de lumină pe cer.

— Nu vreţi cafea?

Se uitau pur şi simplu la mine.

— Bine, hai să stăm jos şi să vorbim despre asta.

Am făcut semn cu mâna spre canapea şi scaun, dar Bosch părea încremenit în poziţia aceea.

— Haideţi să vedem despre ce vorba.

Am trecut pe lângă ei şi m-am aşezat pe scaunul de lângă fereastră. Într-un târziu s-a mişcat şi Bosch. S-a aşezat pe canapea, lângă ghiozdanul lui Hayley. Maggie a luat celălalt scaun. Ea a vorbit prima.

— Am tot încercat să-l conving pe Harry că nu am pus adresa lui de acasă pe lista martorilor.

— Sigur că nu. Nu am adus la cunoştinţa apărării nicio adresă personală. Pentru tine am dat două adrese. A mea şi cea de la biroul tău. Am trecut şi numărul de telefon principal de la sediul administraţiei publice. Nici măcar n-am trecut o linie directă.

— Atunci cum de a găsit casa? întrebă Bosch, vorbind în

continuare pe tonul acela acuzator.

— Ascultă, Harry, dai vina pe mine pentru un lucru care nu mă priveşte. Nu ştiu cum a găsit casa ta, dar nu avea cum să fie prea greu. Zău aşa. Oricine poate să găsească pe cineva pe internet. Eşti proprietarul casei, nu? Plăteşti impozite la stat, ai contracte pentru utilităţi şi sunt sigur că eşti înregistrat pentru vot – şi republican, sunt convins.

— Independent.

— Bine. Ideea e că oamenii pot să te găsească dacă vor. În plus, ai un nume special. Nu ar trebui decât să tasteze...

— Le-ai dat numele meu întreg?

— Am fost nevoit. Aşa se cere şi aşa a fost dat în orice proces la care te-ai prezentat vreodată. Nu contează. Jessup nu trebuia decât să aibă acces la internet şi putea să...

— Jessup a fost la închisoare timp de douăzeci şi patru de ani. Ştie mai puţin despre internet decât mine. Ar fi trebuit să fie ajutat de cineva şi sunt sigur că acela a fost Royce.

— Nu ştim dacă aşa e.

Bosch s-a uitat direct la mine, cu o privire întunecată.

— Acum îl aperi pe el?

— Nu, nu apăr pe nimeni. Spun doar că nu ar trebui să tragem concluzii pripite. Jessup are un coleg de apartament şi e un fel de celebritate. Celebrităţile cer ajutorul altor oameni pentru diverse lucruri, nu? Ce-ar fi să te calmezi şi să ne întoarcem puţin în timp. Spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.

Bosch părea că se liniştise puţin, dar tot nu era câtuşi de puţin calm. Mă aşteptam să se ridice şi să arunce o veioză prin casă sau să dea cu pumnul în perete. Din fericire, Maggie a fost cea care mi-a povestit.

— Eram cu cei de la DSI, îl urmăream. Credeam că o să meargă într-unul dintre parcurile pe care le tot vizita. Dar a trecut de toate parcurile şi a ţinut-o tot înainte pe

Mulholland. Când am ajuns la strada lui Harry, a trebuit să rămânem în urmă, ca să nu ne vadă. DSI are o maşină cu biciclete. Doi agenţi s-au urcat pe biciclete şi au pedalat până la casa lui Harry.

— La dracu'! a zis Bosch. Fiica mea stă la mine. Dacă nemernicul ăsta...

— Harry, nu vorbi atât de tare şi ai grijă ce spui, i-am zis. Fiica mea e în camera de alături. Acum, te rog, întoarce-te la ce s-a întâmplat. Ce-a făcut Jessup?

Bosch a ezitat. Maggie nu.

— A stat pur şi simplu acolo, a zis ea. Vreo jumătate de oră. Şi a aprins o lumânare.

— O lumânare? În maşină?

— Da, pe bord.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Cine ştie?

Bosch nu mai putea să stea jos. A sărit de pe canapea şi a început să se plimbe.

— Şi după vreo jumătate de oră a plecat spre casă, a zis Maggie. Asta a fost tot. Am venit direct de la Venice.

M-am ridicat şi eu şi am început să mă plimb, dar am încercat să nu-i stau în drum lui Bosch.

— Bine, hai să pe gândim puţin. Să vedem ce făcea acolo.

— Nu zău, Sherlock, a zis Bosch. Asta e întrebarea.

Am dat din cap. Era de aşteptat.

— Avem vreun motiv să credem că ştie sau bănuieşte că e urmărit? am întrebat.

— Nu, în niciun caz, a răspuns Bosch imediat.

— Stai puţin, nu te grăbi aici, a zis Maggie. M-am tot gândit la asta. Ceva mai devreme în seara asta aproape că l-am pierdut. Mai ştii, Harry? Pe Breeze Avenue?

Bosch a dat din cap aprobator. Maggie mi-a explicat.

— Au crezut că l-au pierdut pe o stradă din Venice.

Locotenentul a trimis un tip cu o cutie de pizza. Jessup a ieşit dintre două case, după ce şi-a făcut nevoile. Era cât pe ce.

Am gesticulat cu mâinile desfăcute.

— Ei bine, poate asta a fost. Poate i-au dat de bănuit şi s-a decis să vadă dacă era urmărit. Apari în faţa casei detectivului-şef şi aşa atragi muştele, dacă se ţin după tine.

— Ca un fel de test? a întrebat Bosch.

— Exact. Nimeni nu l-a abordat, acolo, nu?

— Nu, l-am lăsat în pace, a spus Maggie. Dacă ar fi ieşit din maşină, ar fi fost altă poveste.

Am dat din cap.

— Înseamnă că ori a fost un test, ori are un plan. În acest caz, ar fi fost o misiune de recunoaştere. Voia să vadă unde stai.

Bosch s-a oprit şi s-a uitat pe fereastră. Cerul era complet luminat acum.

— Trebuie să reţineţi că nu e ilegal ceea ce a făcut, am spus eu. E o stradă publică, iar el nu a primit nicio interdicţie de a se deplasa în districtul Los Angeles. Aşa că indiferent ce făcea acolo, e bine că nu ai încercat să-l opreşti şi că nu te-a văzut.

Bosch a rămas la fereastră, cu spatele la noi. Nu ştiam la ce se gândea.

— Harry, i-am spus. Ştiu că eşti îngrijorat şi sunt de acord cu tine. Dar nu putem lăsa lucrul ăsta să ne distragă atenţia. Procesul se apropie şi avem de lucru. Dacă îl condamnăm pe tipul ăsta, merge la închisoare pentru totdeauna şi nu o să mai conteze dacă ştie unde stai.

— Şi până atunci ce fac, stau în fiecare noapte pe verandă cu o puşcă?

— DSI îl urmăreşte non-stop, nu? a zis Maggie. Ai încredere în ei?

Bosch nu a răspuns imediat.

— Nu o să-l scape din vedere, a zis într-un târziu.

Maggie s-a uitat la mine şi i-am citit îngrijorarea în ochi. Toţi aveam fete. Era greu să ai încredere în altcineva, chiar şi într-o echipă de supraveghere de elită. M-am gândit o clipă la un lucru pe care îl aveam în vedere de la începutul discuţiei.

— Ce-ar fi să te muţi aici? Cu fiica ta. Poate să stea în camera lui Hayley, pentru că ea se întoarce azi la mama ei. Şi poţi să foloseşti biroul. Are o canapea pe care am dormit şi eu în multe nopţi. E chiar confortabilă.

Bosch s-a întors de la fereastră şi s-a uitat la mine.

— Stai puţin, adică să mă mut aici pe toată durata procesului?

— De ce nu? O să aibă şi fetele noastre ocazia să se cunoască, atunci când vine şi Hayley aici.

— E o idee bună, a spus Maggie.

Nu ştiam dacă se referea la întâlnirea dintre fete sau la ideea ca Bosch să stea cu fiica lui la mine acasă.

— Eu sunt acasă în fiecare seară, am spus. Dacă trebuie să pleci cu cei de la DSI, am eu grijă de fata ta, mai ales când e şi Hayley aici.

Bosch s-a gândit câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Nu pot să fac asta, a zis el.

— De ce nu? l-am întrebat.

— Pentru că e casa mea. Căminul meu. Nu vreau să fug de tipul ăsta. O să fugă el de mine.

— Şi fiica ta? a întrebat Maggie.

— Am eu grijă de ea.

— Harry, gândeşte-te puţin, a zis ea. Gândeşte-te la copilul tău. Doar nu vrei să fie în pericol.

— Dacă Jessup are adresa mea, atunci probabil că are şi adresa asta. Nu e o soluţie să mă mut aici. Înseamnă doar... să fugim de el. Poate ăsta e testul... să vadă ce fac. Aşa că nu o să fac nimic. Nu mă mut. Îi am pe cei de la DSI, iar

dacă se întoarce şi traversează măcar pe trotuarul meu, o să-l aştept.

— Nu-mi place treaba asta, a spus Maggie.

M-am gândit la ce spusese Bosch despre faptul că Jessup putea să aibă adresa mea.

— Nici mie, am zis.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Miercuri, *31 martie*, 09.00

Bosch nu avea de ce să fie la tribunal. De fapt, aveau nevoie de el abia după selectarea juraţilor, la începutul procesului propriu-zis. Dar voia să se uite de aproape la cel pe care îl urmărea de la distanţă împreună cu DSI. Voia să vadă dacă Jessup reacţiona în vreun fel la vederea lui. Trecuse o lună şi jumătate de când petrecuseră o zi lângă în maşină, venind de la San Quentin. Bosch simţea nevoia să se apropie mai mult decât îi permitea echipa de supraveghere. Îl ajuta să menţină focul aprins.

Era trecută ca o şedinţă de stabilire a statutului. Judecătoarea voia să rezolve cu ultimele moţiuni şi eventualele probleme înainte de începerea selectării juriului de a doua zi, după care să se treacă la proces. Aveau de discutat chestiuni legate de programări şi juraţi şi trebuiau de asemenea predate toate probele din ambele părţi.

Echipa acuzării era gata de luptă. În ultimele două săptămâni, Haller şi McPherson definitivaseră cazul, făcuseră interogatorii de probă şi reanalizaseră toate probele disponibile. Aranjaseră cu grijă modul în care aveau să reintroducă probele vechi de douăzeci şi patru de ani. Erau pregătiţi. Arcul fusese întins la maximum şi săgeata era gata de zbor.

Se luase inclusiv hotărârea cu privire la pedeapsa cu moartea – mai degrabă, fusese anunţată. Haller o retrăsese oficial, deşi Bosch bănuise tot timpul că o folosise numai ca să-l amenințe pe Jessup. Era, de fapt, avocat al apărării şi nu putea să treacă dincolo de acest statut. O condamnare potrivit acuzelor i-ar fi adus lui Jessup închisoarea pe viaţă fără posibilitatea eliberării condiţionate, iar asta i-ar fi făcut dreptate Melissei Landy.

Bosch era şi el pregătit. Investigase din nou cazul cu seriozitate şi găsise toţi martorii care trebuiau să depună mărturie. Între timp, mergea în continuare cu DSI în misiune de câte ori avea ocazia – în nopţile în care fiica lui mergea acasă la o prietenă sau când rămânea cu Sue Bambrouh, directoarea adjunctă. Era pregătit pentru rolul lui şi îi ajutase pe Haller şi pe McPherson să se pregătească pentru al lor. Încrederea crescuse şi acesta era încă un motiv pentru care Bosch era în sală. Voia să vadă că lucrurile se puneau în mişcare.

Judecătoarea Breitman intră şi şedinţa începu la câteva minute după ora nouă. Bosch se aşezase pe un scaun lângă balustradă, în spatele mesei acuzării, unde Haller şi McPherson stăteau alături. Îi spuseseră să îşi pună un scaun la masă, dar Harry voia să stea acolo ca să îl poată observa pe Jessup din spate şi oricum venea prea multă neliniște dinspre cei doi procurori. Judecătoarea urma să hotărască dacă Sarah Ann Gleason putea să depună mărturie împotriva lui Jessup. După cum spusese Haller cu o seară înainte, nimic altceva nu conta. Dacă o pierdeau pe Sarah ca martor, cu siguranţă aveau să piardă şi cazul.

— Dosarul *California versus Jessup*, spuse judecătoarea luând loc. Bună dimineaţa tuturor!

După câteva răspunsuri date în cor, judecătoarea trecu la treabă.

— Mâine pornim selecţia juraţilor în acest caz, după care

începem procesul. Aşadar, astăzi este ziua în care facem curăţenie în garaj, ca să zicem aşa, ca să putem pune maşina înăuntru. Acum e momentul pentru toate moţiunile, inclusiv cele aflate în aşteptare, dacă are cineva ceva de spus cu privire la martori sau pentru orice altă problemă. Avem câteva moţiuni în aşteptare şi vreau să le rezolv pe acelea mai întâi. Cererea acuzării de a reanaliza problema folosirii de către acuzat a machiajului pentru a-şi acoperi tatuajele este respinsă. Am discutat deja despre acest lucru pe îndelete şi nu văd de ce am relua această chestiune.

Bosch se uită la Jessup. Se afla în unghi drept faţă de el, aşa că nu-i zărea faţa. Dar văzu că Jessup dădea din cap în semn de încuviinţare a primei hotărâri din ziua aceea.

Breitman trecu apoi printr-o listă cu moţiuni minore, depuse de ambele părţi. Părea că doreşte să le facă pe plac tuturor, ca să nu se spună că favoriza pe cineva anume. Bosch observă că McPherson îşi nota cu meticulozitate toate hotărârile într-un blocnotes galben.

Totul făcea parte din pregătirea pentru cea mai importantă hotărâre a zilei. Pentru că Sarah avea să fie examinată de McPherson la proces, ea adusese argumentele verbale privind moţiunea apărării cu două zile mai devreme. Deşi Bosch nu fusese la audiere, Haller îi spusese că Maggie se ţinuse tare aproape o oră, contracarând cum se cuvine moţiunea de descalificare. Pe urmă venise şi cu o contraacţiune de optsprezece pagini. Echipa acuzării era încrezătoare în răspunsul dat, dar niciunul din ei nu o cunoştea destul de bine pe Breitman ca să ştie ce decizie avea să ia.

— Acum, zise judecătoarea, ajungem la moţiunea apărării de a o descalifica pe Sarah Ann Gleason ca martor pentru acuzare. Chestiunea a fost dezbătută de ambele părţi, iar instanţa este pregătită să ia o hotărâre.

— Onorată instanţă, aş putea să spun ceva? zise Royce,

ridicându-se de la masa apărării.

— Domnule Royce, zise judecătoarea, nu cred că mai e nevoie de alte argumente. Aţi depus moţiunea şi v-am permis să răspundeţi la ceea ce a depus acuzarea. Ce-ar mai fi de adăugat?

— Da, onorată instanţă.

Royce luă loc, păstrând secretul în legătură cu ce voia să adauge la atacul împotriva lui Sarah Gleason.

— Moţiunea apărării este respinsă, spuse judecătoarea imediat. Voi permite apărării să interogheze martorul acuzării pe îndelete, precum şi să vină cu martori care să depună mărturie cu privire la credibilitatea domnişoarei Gleason în faţa juraţilor. Dar consider că juriul trebuie să decidă dacă martorul are credibilitate.

O tăcere de moment se lăsă peste sală, ca şi cum toţi cei prezenţi trăgeau atunci aer în piept. Nu veni niciun răspuns de la masa acuzării sau de la cea a apărării. Gleason avea voie să depună mărturie, aşadar cazul acuzării era în siguranţă, dar judecătoarea îi permitea lui Royce să o atace cu toate armele. Totul avea să ţină de capacitatea lui Sarah de a îndura.

— Acum aş dori să trecem mai departe, zise judecătoarea. Să discutăm despre selecţia juraţilor şi despre programare, apoi trecem la probe.

Breitman le arătă apoi cum dorea să decurgă audierea preliminară a unui jurat. Deşi ambele părţi aveau voie să pună întrebări potenţialilor juraţi, judecătoarea spuse că avea să limiteze cu stricteţe timpul pentru fiecare parte. Voia să stabilească un ritm care să se menţină şi la proces. De asemenea, le impuse o limită de douăsprezece recuzări fără specificarea motivului – respingerea juraţilor fără justificare – şi spuse că voia să aleagă şase înlocuitori, pentru că îi plăcea să înlocuiască juraţii care nu se comportau bine, care întârziau sau îndrăzneau să adoarmă

în timpul depoziţiilor.

— Îmi place să am câţiva înlocuitori, pentru că de obicei ne trebuie, zise ea.

Numărul mic de recuzări şi numărul mare de locţiitori aduseră obiecţii atât din partea acuzării, cât şi din partea apărării. Judecătoarea le acordă fără tragere de inimă încă două recuzări, dar adăugă că nu avea de gând să lase audierea preliminară a juraţilor să se împotmolească în această fază.

— Vreau ca selecţia juraţilor să fie gata până la sfârşitul zilei de vineri. Dacă mă încetiniţi, atunci vă voi încetini şi eu. Voi ţine comisia şi toţi avocaţii aici până vineri noaptea dacă e nevoie. Vreau ca pledoariile iniţiale să aibă loc luni la prima oră. Aveţi vreo obiecţie?

Ambele părţi părea cuminţite de judecătoare. Era clar că deţinea puterea în propria sală de judecată. Desfăşură apoi programul procesului, menţionând că audierile începeau în fiecare zi la ora nouă şi continuau până la cinci, cu o pauză de o oră şi jumătate la prânz şi alte două pauze de cafea de cincisprezece minute dimineaţa şi după-amiaza.

— Asta înseamnă că aveţi şase ore bune pentru declaraţii, zise ea. Am observat că, dacă durează mai mult, juraţii încep să-şi piardă interesul. Aşa că păstrez o limită de şase ore pe zi. Depinde de dumneavoastră să fiţi aici pregătiţi în fiecare dimineaţă când intru pe uşă la nouă fix. Întrebări?

Nimeni nu puse vreo întrebare. Breitman le ceru apoi părţilor să estimeze cât avea să dureze ca să-şi prezinte cazul. Haller spuse că nu avea nevoie de mai mult de patru zile, în funcţie de cât dura examinarea încrucişată. Îl înţepa deja pe Royce pentru planurile lui de a o ataca pe Sarah Ann Gleason.

Royce spuse, la rândul lui, că avea nevoie de doar două zile. Judecătoarea făcu nişte calcule, adunând doi cu patru

şi ajungând la cinci.

— Ei bine, cred că trebuie câte o oră pentru declaraţiile iniţiale luni dimineaţă. Asta înseamnă că terminăm vineri după-amiază şi trecem la pledoariile finale lunea următoare.

Niciuna din părţi nu făcu vreo obiecţie. Ideea era clară. Mişcaţi-vă repede! Găsiţi metode de a scurta timpul! Desigur, un proces era un lucru fluid, cu multe necunoscute. Niciuna din părţi nu era obligată să respecte ce se spunea la această audiere, dar toţi avocaţii ştiau că puteau să existe repercusiuni de la judecătoare dacă nu păstrau o anumită rapiditate în prezentări.

— În sfârşit, ajungem la probe şi la detalii tehnice, zise Breitman. Cred că v-aţi uitat pe listele celorlalţi. Avem vreo obiecţie aici?

Haller şi Royce se ridicară amândoi în picioare. Judecătoarea îi făcu semn lui Royce.

— Începeţi dumneavoastră, domnule Royce.

— Da, doamnă judecător, apărarea obiectează în privinţa planului acuzării de a proiecta numeroase imagini cu trupul Melissei Landy pe ecranele suspendate din sală. Acest lucru este nu numai barbar, dar şi speculativ şi prejudicios.

Judecătoarea se răsuci în scaun şi se uită la Haller, care era încă în picioare.

— Onorată instanţă, este de datoria acuzării să arate cadavrul. Să arate crima pentru care ne aflăm aici. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să fim speculativi şi prejudicioşi. Sunt de acord cu domnul Royce că este o limită fragilă, dar nu intenţionăm să o încălcăm.

— Acest caz are douăzeci şi patru de ani. În 1986 nu existau ecrane suspendate şi asemenea şmecherii ca la Hollywood. Cred că acest lucru încalcă dreptul clientului meu la un proces cinstit.

Haller era pregătit cu un contraargument.

— Vechimea cazului nu are relevanţă, dar apărarea este de acord să arate aceste probe aşa cum ar fi...

McPherson îl apucase de mânecă să-l întrerupă. Haller se aplecă, iar ea îi şopti ceva în ureche. Apoi îşi reluă imediat poziţia.

— Iertaţi-mă, onorată instanţă, am greşit. *Acuzarea* este de acord să prezinte aceste probe aşa cum ar fi fost prezentate juriului în 1986. Ne-am bucura să arătăm fotografii color juraţilor. Dar în discuţiile anterioare, instanţa a declarat că nu agreează această practică.

— Da, mi se pare că înmânarea acestor fotografii juraţilor ar putea fi un lucru mai speculativ şi prejudicios, spuse Breitman. Asta doriţi, domnule Royce?

Royce intrase singur în capcană.

— Nu, doamnă judecător, sub acest aspect sunt de acord cu instanţa. Apărarea încerca numai să limiteze scopul şi utilizarea acestor fotografii. Domnul Haller a trecut pe listă peste treizeci de fotografii pe care vrea să le afişeze pe ecran. Mi se pare exagerat. Atâta tot.

— Doamnă judecător Breitman, aceste fotografii arată cadavrul în locul în care a fost găsit, precum şi la autopsie. Fiecare este...

— Domnule Haller, daţi-mi voie să vă opresc aici, interveni judecătoarea. Fotografiile de la locul crimei sunt acceptabile, atâta timp cât se bazează pe mărturii. Dar nu văd de ce le-am arăta juraţilor cadavrul bietei fete la autopsie. Nu facem aşa ceva.

— Da, onorată instanţă, zise Haller.

Rămase în picioare, în timp ce Royce îşi luă cu el la masă victoria parţială. Breitman vorbi în timp ce îşi nota ceva.

— Dumneavoastră aveţi ceva de obiectat la lista de probe propusă de domnul Royce, domnule Haller?

— Da, onorată instanţă, apărarea a pus pe listă diverse lucruri inutile legate de droguri, care se presupune că ar fi

aparţinut domnişoarei Gleason. Mai apar şi fotografii şi filmări cu domnişoara Gleason. Acuzarea nu a avut ocazia să examineze aceste materiale, dar considerăm că reflectă acelaşi lucru pe care îl vom dezvălui şi noi la proces, când vom întreba direct martorul. Şi anume că a avut o perioadă în viaţa ei când folosea droguri în mod regulat. Suntem de părere că nu este nevoie să vedem fotografii cu ea folosind droguri sau cu pipele pe care le folosea ca să le ingereze. E un lucru aţâţător şi prejudicios.

Royce se ridică iar, gata de atac. Judecătoarea îi dădu cuvântul.

— Doamnă judecător, aceste probe sunt de o importanţă vitală pentru apărare. Acuzarea domnului Jessup atârnă de mărturia unei persoane cu o îndelungată istorie de dependenţă de droguri, pe care nu ne putem baza să-şi amintească adevărul, darămite să-l spună. Aceste probe vor ajuta juriul să înţeleagă măsura în care acest martor a folosit droguri pe o perioadă lungă de timp.

Royce terminase, dar judecătoarea păstra tăcerea în continuare, studiind lista de probe a apărării.

— În ordine, spuse ea într-un târziu, dând documentul deoparte. Ambele părţi au adus argumente convingătoare. Vom face în felul următor: vom lua fiecare probă la vremea ei. Când apărarea doreşte să arate o probă, o discutăm întâi fără participarea juriului. Voi lua o decizie atunci.

Avocaţii luară loc. Bosch aproape clătină capul, dar nu voia să atragă atenţia judecătoarei. Cu toate astea, îl rodea faptul că nu le dăduse peste bot celor din apărare. La douăzeci şi patru de ani după ce o văzuse pe sora ei răpită din curtea casei, Sarah Ann Gleason era dispusă să depună mărturie despre acel moment îngrozitor, de coşmar, care îi schimbase viaţa pentru totdeauna. Şi după toate sacrificiile şi eforturile făcute de ea, judecătoarea avea de gând să lase apărarea să o atace cu pipe de sticlă şi lucruri pe care

le folosise cândva ca să scape de oroarea prin care trecuse. Lui Bosch nu i se părea corect. Nu i se părea că se apropie măcar de justiţie.

Audierea se încheie la puţin timp după aceea şi cei de la mese îşi făcură bagajul şi ieşiră prin uşile sălii. Bosch rămase în spate, după care se strecură în grupul din spatele lui Jessup. Nu spuse nimic, dar Jessup îi simţi în curând prezenţa în spate şi se întoarse.

Zâmbi când văzu că era Bosch.

— Domnule detectiv Bosch, mă urmăreşti?

— Ar trebui?

— Oh, nu se ştie niciodată. Cum decurge ancheta?

— O să afli în curând.

— Da, de-abia...

— Nu vorbi cu el!

Era Royce. Se întorsese şi îi observase.

— Nici *tu* să nu vorbeşti cu el, adăugă el, arătând cu degetul spre Bosch. Dacă îl hărţuieşti, o să mă plâng judecătoarei.

Bosch ridică mâinile, indicând că nu se atingea de nimeni.

— Suntem în regulă, domnule avocat. Pălăvrăgim şi noi puţin.

— Nu există aşa ceva când e vorba de poliţişti.

Royce puse mâna pe umărul lui Jessup, îndepărtându-l de Bosch.

Afară, pe hol, o luară direct spre grămada de reporteri şi camere de filmat. Bosch trecu pe lângă ei, dar se întoarse la timp ca să vadă expresia schimbată a lui Jessup. Ochii lui nu mai aveau privirea oţelită a prădătorului, ci pe cea rănită a victimei.

Reporterii făcură roată în jurul lui.

PARTEA A TREIA

În căutarea unui verdict adevărat şi cinstit

DOUĂZECI ŞI CINCI

Luni, 5 aprilie, 09.00

Mă uitam la juraţi cum intrau în şir indian, ocupându-şi locurile desemnate în boxa juriului. Îi priveam cu atenţie, drept în ochi. Voiam să văd cum se uitau la inculpat. Poţi să afli multe aşa; dintr-o privire pe furiş sau o căutătură dispreţuitoare.

Selecţia juriului se făcuse conform programului. Am trecut prin prima serie de nouăzeci de posibili juraţi într-o zi, dar discutaserăm doar cu unsprezece dintre ei, după ce restul fuseseră eliminaţi când am aflat că ştiau multe despre caz din presă. A fost la fel de greu să alegem din a doua serie şi abia vineri seara, la şase fără douăzeci, am stabilit ultimii optsprezece juraţi.

Aveam diagrama cu juraţii în faţă, iar ochii îmi săreau de la feţele din boxă la numele de pe bileţele, încercând să ţin minte cine era fiecare dintre ei. Îi ştiam deja destul de bine pe majoritatea, dar voiam să le ştiu numele pe de rost. Voiam să mă uit la ei şi să le vorbesc de parcă eram prieteni sau vecini.

Judecătoarea era pe scaun şi gata de treabă la nouă fix. La început i-a întrebat pe avocaţi dacă mai era vreo noutate sau vreo chestiune nerezolvată de care trebuiau să se ocupe. Aflând că nu era cazul, i-a chemat pe juraţi în sală.

— În regulă, suntem cu toţii aici, a zis ea. Doresc să le mulţumesc juraţilor şi celorlalte persoane că au ajuns aici la timp. Începem procesul cu pledoariile iniţiale ale avocaţilor. Acestea nu constituie dovezi, ci doar...

Judecătoarea s-a oprit, uitându-se la rândul din spate din boxa juriului. O femeie ridicase timid mâna. Judecătoarea s-a uitat la ea o clipă, după care, înainte să răspundă, a verificat propria diagramă cu juraţii.

— Domnişoară Tucci? Aveţi o întrebare?

Am verificat diagrama. Numărul zece, Carla Tucci. Era unul dintre juraţii pe care încă nu-i învăţasem. O brunetă sfioasă din East Hollywood. Avea treizeci şi doi de ani, era nemăritată şi lucra ca recepţioneră la o clinică medicală. Conform diagramei mele colorate, o trecusem ca pe o persoană care putea fi influenţată de personalităţi mai puternice din juriu. Nu era un lucru rău. Depindea numai de verdictul spre care înclinau acele personalităţi mai puternice.

— Cred că am văzut ceva ce nu trebuia să văd, a zis ea cu o voce speriată.

Judecătoarea Breitman a plecat capul o clipă, iar eu ştiam de ce. Nu reuşea să scoată maşina din noroi. Eram pregătiţi şi procesul avea acum să fie întârziat înainte de pledoariile iniţiale.

— În regulă, haideţi să încercăm să rezolvăm repede. Vreau ca juraţii să rămână pe loc. Toată lumea să rămână aşezată, iar eu cu domnişoara Tucci şi cu avocaţii vom merge repede în biroul meu ca să aflăm despre ce este vorba.

Când m-am ridicat, am verificat diagrama cu juraţi. Aveam şase înlocuitori. Pe trei dintre aceştia îi etichetasem ca fiind pro-acuzare, doi erau indecişi şi ultimul era de partea apărării. Dacă Tucci era descalificată pentru ceea ce urma să ne dezvăluie, înlocuitorul ei avea să fie ales aleatoriu. Asta însemna că aveam o şansă mai mare să fie schimbată cu o persoană care favoriza acuzarea şi doar una din şase să fie ales juratul care ţinea cu apărarea. Mergând după ceilalţi către biroul judecătoarei, am decis că

îmi plăceau şansele astea şi că aveam să fac tot posibilul ca Tucci să fie exclusă.

Odată ajunşi în birou, judecătoarea nici măcar nu a trecut la masă, sperând probabil ca acest lucru să fie doar o chestiune minoră, care să nu provoace o întârziere prea mare. Am rămas în grup, în mijlocul încăperii. Toţi, cu excepţia stenografei Curţii, care se aşezase pe marginea unui scaun ca să poată tasta.

— Bine, discutăm oficial, a zis judecătoarea. Domnişoară Tucci, vă rugăm să ne spuneţi ce aţi văzut şi ce vă deranjează.

Jurata a lăsat ochii în pământ, cu mâinile împreunate în faţă.

— Azi-dimineaţă mergeam cu metroul şi un bărbat din faţa mea citea un ziar. Îl ţinea ridicat şi am văzut prima pagină. N-am vrut să mă uit, dar am văzut fotografia inculpatului şi titlul articolului.

Judecătoarea a dat din cap.

— Vorbiţi despre Jason Jessup, corect?

— Da.

— Ce ziar era?

— Cred că era *Times.*

— Ce spunea titlul articolului, domnişoară Tucci?

— „Proces nou, dovezi vechi pentru Jessup”.

Nu văzusem *L.A. Times* în dimineaţa aceea, dar citisem articolul pe internet. Citând o sursă necunoscută din apropierea acuzării, articolul spunea că dosarul împotriva lui Jason Jessup ar fi conţinut doar dovezi din primul proces şi că se baza foarte mult pe identificarea făcută de sora victimei. Kate Salters semnase articolul.

— Aţi citit articolul, domnişoară Tucci? a întrebat Breitman.

— Nu, doamnă judecător, l-am văzut doar o clipă şi când am zărit poza, m-am uitat în altă parte. Ne-aţi spus să nu

citim nimic despre caz. Pur şi simplu mi-a sărit în ochi.

Judecătoarea a dat gânditoare din cap.

— Bine, domnişoară Tucci, puteţi ieşi puţin pe hol?

Jurata a ieşit şi judecătoarea a închis uşa.

— Titlul spune povestea, nu-i aşa? a zis ea.

S-a uitat la Royce, apoi la mine, încercând să afle dacă vreunul din noi avea de gând să facă o sugestie sau să înainteze o moţiune. Royce nu spunea nimic. Bănuiam că o etichetase pe jurată la fel ca mine. Dar era posibil să nu se fi gândit la ceilalţi înlocuitori.

— Cred că răul este deja făcut, doamnă judecător, am spus. Ştie că a mai existat un proces. Toţi cei care au cunoştinţe elementare despre sistemul de justiţie ştiu că nu eşti rejudecat dacă primeşti un verdict de nevinovăţie. Aşa că va afla că Jessup a mai fost găsit vinovat înainte. Având în vedere că acest lucru ar influenţa lucrurile în favoarea acuzării, cred că e mai cinstit dacă este eliminată.

Breitman a dat din cap.

— Domnule Royce?

— Tind să fiu de acord cu domnul Haller că acest lucru ar constitui o influenţare a deciziei, nu şi cu dorinţa dumnealui de a fi cinstit. El îşi doreşte ca ea să fie eliminată ca să o înlocuiască unul dintre pioşii aceia de rezervă.

Am zâmbit, clătinând din cap.

— Nu voi învrednici adversarul cu un răspuns. Dacă nu vreţi să o daţi afară, n-am nicio problemă.

— Dar nu e alegerea avocaţilor, a spus judecătoarea.

A deschis uşa şi i-a dat voie juratei să se întoarcă.

— Domnişoară Tucci, vă mulţumim pentru sinceritate. Vă puteţi întoarce în camera juraţilor să vă luaţi lucrurile. Sunteţi liberă să plecaţi şi să vă prezentaţi în camera de selecţie ajuraţilor ca să îi anunţaţi.

Tucci ezita.

— Asta înseamnă...?

— Da, din păcate, sunteţi eliminată. Acel titlu de ziar v-a adus la cunoştinţă informaţii pe care nu trebuia să le aveţi. E un prejudiciu faptul că ştiţi că domnul Jessup a mai fost judecat pentru această crimă. Aşadar, nu vă pot permite să rămâneţi în juriu. Puteţi pleca.

— Îmi pare rău, doamnă judecător.

— Da, şi mie.

Tucci a ieşit din birou cu umerii lăsaţi şi cu mersul ezitant al unui om acuzat de o crimă. După ce s-a închis uşa, judecătoarea s-a uitat la noi.

— Cel puţin, acest lucru va transmite un mesaj celorlalţi juraţi. Avem acum cinci înlocuitori şi procesul nici măcar nu a început. Dar vedem clar felul în care presa poate să influenţeze procesul. Nu am citit acest articol, dar îl voi citi. Şi dacă văd că a fost citată vreo persoană din camera asta, voi fi foarte dezamăgită. De obicei există consecinţe pentru cei care mă dezamăgesc.

— Doamnă judecător, a spus Royce, am citit articolul azi-dimineaţă şi nu au dat niciun nume, dar informaţia a fost atribuită unei surse din apropierea echipei acuzării. Chiar voiam să vă aduc la cunoştinţă acest lucru.

Am clătinat capul.

— E cel mai vechi truc al apărării. Să faci o înţelegere cu un reporter ca să te ascunzi în spatele articolului. O sursă din apropierea echipei acuzării? Stă la doi metri de mine, de cealaltă parte a culoarului. Probabil a fost suficient de aproape pentru reporter.

— Onorată instanţă! s-a răstit Royce. Eu nu am avut nimic...

— Întârziem cu procesul, a spus Breitman, tăindu-i vorba. Haideţi să ne întoarcem în sală.

Am intrat înapoi în sală. M-am spre galerie şi am văzut-o pe Salters, reportera, în rândul al doilea. Am mutat repede privirea, sperând că nu dezvăluisem nimic uitându-mă la

ea. Eu fusesem sursa ei. Scopul meu era să manipulez articolul – *să aranjez decorul* după cum spusese ea – ca să pară că acest lucru dădea apărării o senzaţie falsă de încredere. Nu intenţionasem să ajungă să schimbe configuraţia juriului.

După ce s-a aşezat la locul ei, judecătoarea a scris ceva pe un carnet, după care s-a întors şi s-a adresat juraţilor, avertizându-i încă o dată cu privire la citirea ziarelor sau urmărirea programelor de ştiri de la televizor. Apoi s-a întors spre grefieră.

— Audrey, adu bolul de bomboane, te rog.

Grefiera a luat de pe biroul ei bolul cu bomboane, le-a răsturnat într-un sertar şi a dus bolul judecătoarei. Aceasta a luat o pagină din carnet, după care a rupt-o în şase şi a notat ceva pe fiecare bucată de hârtie.

— Am scris pe fiecare bilet numerele de la unu la şase, iar acum voi alege un înlocuitor pentru juratul cu numărul zece.

A împăturit bucăţelele de hârtie şi le-a pus în bol. Apoi l-a zdruncinat bine şi l-a ridicat deasupra capului. Cu cealaltă mână a scos o bucată de hârtie, a desfăcut-o şi a spus cu voce tare.

— Înlocuitorul cu numărul şase, a spus Breitman. Vă rog să vă luaţi lucrurile şi să vă ocupaţi locul pe scaunul cu numărul zece în boxa juraţilor. Vă mulţumesc.

Nu puteam decât să stau şi să privesc. Noul membru al juriului era Philip Kirns, de treizeci şi şase de ani, care lucra ca figurant în filme şi la televiziune. Ocupaţia lui dădea de înţeles că era un actor care încă nu avea succes. Primea slujbe ca figurant ca să câştige o pâine. Asta însemna că se ducea zilnic la muncă, stătea degeaba şi se uita la cei care reuşiseră. Era în tabăra nemulţumiţilor, la mijloc între cei care au şi cei care nu. Asta avea să-l facă să favorizeze apărarea – o victimă împotriva sistemului. Îl trecusem pe

diagramă cu roşu şi acum nu mai aveam ce să fac.

În timp ce ne uitam la Kirns cum îşi ocupa locul, Maggie mi-a şoptit ceva la ureche.

— Sper că nu ai avut nimic de-a face cu articolul acela, Haller. Pentru că tocmai am pierdut un vot.

Am ridicat mâinile în semn că *nu eu,* dar nu mi s-a părut că m-ar fi crezut.

Judecătoarea s-a întors în scaun, direct spre juriu.

— În sfârşit, cred că putem începe, a spus ea. Vom asculta mai întâi pledoariile iniţiale ale avocaţilor. Aceste declaraţii nu trebuie considerate dovezi. Reprezintă doar o ocazie pentru acuzare şi pentru apărare de a spune juriului ce cred că vor arăta probele. Este un rezumat a ceea ce veţi vedea şi veţi auzi în timpul procesului. Părţile vor fi apoi obligate să prezinte dovezile şi mărturiile asupra cărora veţi decide mai târziu în timpul deliberării. Vom începe cu pledoaria acuzării. Domnule Haller?

M-am ridicat şi m-am dus la pupitrul aşezat între masa acuzării şi boxa juriului. Nu mi-am luat blocnotesul, nici cartonaşe, nici alte lucruri. Consideram că era important ca mai întâi să mă vând pe mine juraţilor, abia apoi să le vând cazul. Ca să reuşesc, trebuia să menţin contactul vizual cu ei. Trebuia să fiu direct, deschis şi cinstit în permanenţă. Oricum, pledoaria mea avea să fie scurtă şi la obiect. Nu aveam nevoie de notiţe.

Am început prin a mă prezenta pe mine, apoi pe Maggie. După aceea am arătat către Harry Bosch, care stătea dincolo de balustradă, în spatele mesei acuzării şi l-am prezentat ca detectiv în acest caz. După care am trecut la subiect.

— Ne aflăm azi aici pentru un singur lucru. Pentru a vorbi în numele unei persoane care nu o mai poate face. Melissa Landy, o fată de doisprezece ani, a fost răpită din curtea casei sale în 1986. Trupul ei a fost găsit câteva ore mai

târziu, aruncat într-un tomberon ca un sac de gunoi. Fusese strangulată. Bărbatul acuzat de această crimă oribilă stă acolo, la masa apărării.

Am îndreptat un deget acuzator către Jessup, aşa cum văzusem că făceau toţi procurorii cu clienţii mei de-a lungul anilor. Mi se părea o ipocrizie să arăt cu degetul către cineva, chiar şi către un criminal. Dar asta nu m-a oprit. Nu numai că l-am arătat cu degetul, dar am făcut-o iar şi iar în timp ce prezentam cazul, spunându-le juraţilor despre martorii pe care urma să-i chem şi ce aveau să spună şi să arate aceştia. Am trecut repede mai departe, având grijă să menţionez martorul ocular care îl identificase pe răpitorul Melissei şi faptul că părul fetei fusese găsit în camionul lui Jessup. Apoi am ajuns la marea încheiere.

— Jason Jessup a ucis-o pe Melissa Landy, am spus. A luat-o din curtea casei, a răpit-o de lângă familia ei şi din această lume pentru totdeauna. A pus mâna în jurul gâtului acestei fetiţe minunate şi a strâns-o până a murit. I-a răpit trecutul şi viitorul. I-a răpit totul. Iar acuzarea va dovedi acest lucru dincolo de orice îndoială.

Am dat o dată din cap ca să subliniez promisiunea făcută, apoi m-am întors la locul meu. Judecătoarea ne spusese cu o zi înainte să scurtăm pledoariile, dar până şi ea părea surprinsă de exprimarea mea concisă. A avut nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că terminasem. Apoi l-a anunţat pe Royce că era rândul lui.

După cum mă aşteptam, Royce a preferat să amâne pentru a doua jumătate a procesului, adică îşi păstra pledoaria pentru începutul prezentării cazului de către apărare. Judecătoarea şi-a întors privirea către mine.

— Foarte bine. Domnule Haller, chemaţi primul martor.

M-am întors la pupitru, de data asta ţinând în mână notiţe şi pagini listate. Petrecusem aproape toată săptămâna precedentă, înaintea selectării juraţilor,

pregătind întrebările pentru martori. Ca avocat al apărării, sunt obişnuit să supun martorii acuzării la examinarea încrucişată şi să atac mărturia adusă de procuror. E o sarcină destul de diferită de examinarea directă şi de construirea bazei pentru introducerea probelor. Recunosc că e mai uşor să demontezi ceva decât să construieşti. Dar în acest caz eu construiam şi eram pregătit.

— Statul îl cheamă pe William Johnson.

M-am întors spre spatele sălii. Când urcasem la pupitru, Bosch ieşise să-l aducă pe Johnson din sala de aşteptare pentru martori. Acum intra cu el în sală. Johnson era mic şi slab, cu tenul negricios. Avea cincizeci şi nouă de ani, dar părul alb îl făcea să pară şi mai bătrân. Bosch l-a condus spre poartă şi i-a arătat boxa martorilor. Acesta a depus rapid jurământul, ajutat de grefieră.

Trebuia să recunosc că aveam emoţii. Simţeam ceea ce Maggie încercase să-mi descrie în mai multe ocazii când eram căsătoriţi. Îi spunea mereu *povara dovezilor.* Nu povara legală. Ci povara psihică de a şti că îi reprezentai pe toţi oamenii. Îi respingeam mereu explicaţiile, motivând că erau subiective. Procurorul era mereu câinele alfa. Sistemul. Nu exista nicio povară în treaba asta, cel puţin nimic nu se compara cu povara apărătorului, care e singur şi are în mâini libertatea unui om. Nu am înţeles niciodată ce voia să spună.

Până în acel moment.

Acum înţelegeam. O simţeam. Urma să examinez primul martor în faţa juriului şi eram la fel de emoţionat ca la primul proces după absolvirea şcolii.

— Bună dimineaţa, domnule Johnson, am spus. Ce mai faceţi, domnule?

— Mulţumesc, bine.

— Foarte bine. Îmi puteţi spune cu ce vă ocupaţi?

— Da, domnule. Sunt şeful operaţiunilor la Teatrul El Rey

de pe Wilshire Boulevard.

— Şeful operaţiunilor, ce înseamnă asta?

— Mă asigur că totul funcţionează – de la reflectoare la toalete, totul cade în sarcina mea. Ce-i drept, am electricieni care lucrează la lumini şi instalatori care se ocupă de toalete.

Răspunsul lui a fost primit cu zâmbete politicoase şi râsete modeste. Vorbea cu un uşor accent din Caraibi, dar cuvintele îi erau clare şi inteligibile.

— De cât timp lucraţi acolo, domnule Johnson?

— Sunt deja aproape treizeci şi şase de ani. Am început în 1974.

— Extraordinar, e o mare realizare! Felicitări! Şi aţi fost şeful operaţiunilor în tot acest timp?

— Nu, am urcat toate treptele. Am început ca om de serviciu.

— Aş vrea să vă atrag atenţia asupra anului 1986. Lucraţi acolo pe atunci, da?

— Da, domnule. Eram om de serviciu.

— Vă amintiţi data de 16 februarie a acelui an?

— Da, îmi amintesc.

— Era într-o duminică.

— Da, ţin minte.

— Puteţi spune instanţei de ce?

A fost ziua în care am găsit cadavrul acelei fete în tomberonul din spatele teatrului. A fost o zi îngrozitoare.

M-am uitat la juraţi. Toţi ochii erau îndreptaţi către martor. Până aici, toate bune.

— Pot să-mi imaginez că a fost o zi îngrozitoare, domnule Johnson. Acum, ne puteţi spune cum aţi ajuns să descoperiţi cadavrul fetiţei?

— Lucram la un proiect în interiorul teatrului. Puneam tapet nou pe pereţii de la toaleta pentru femei, pentru că fuseseră nişte inundaţii. Aşa că am luat o roabă plină cu

resturi din dărâmături – bucăţi din peretele vechi, nişte lemn putrezit şi alte lucruri de acest fel – şi am ieşit afară ca să arunc gunoiul. Am deschis capacul tomberonului şi acolo am găsit-o pe biata fată.

— Era deasupra resturilor deja aruncate?

— Exact.

— Era acoperită cumva de gunoaie sau de materiale de construcţie?

— Nu, domnule, deloc.

— Ca şi cum cel care a aruncat-o acolo se grăbea şi nu a avut timp să-i acopere...

— Obiectez!

Royce sărise în picioare. Ştiam că o să obiecteze. Dar aproape că spusesem toată propoziţia – şi aluzia acesteia – pentru juriu.

— Domnul Haller îi sugerează martorului răspunsurile şi solicită din partea acestuia concluzii pe care nu este îndreptăţit să le emită, a spus Royce.

Am retras întrebarea înainte ca judecătoarea să îi aprobe obiecţia. Nu avea rost ca juriul să vadă judecătorul luând partea apărării.

— Domnule Johnson, era prima dată când duceaţi gunoiul în ziua aceea?

— Nu, domnule. Am mai ieşit de două ori înainte.

— Înainte de a găsi cadavrul fetei, când aţi fost ultima oară la tomberon?

— Cam cu o oră şi jumătate mai devreme.

— Aţi văzut atunci un cadavru în tomberon?

— Nu, nu era niciun cadavru.

— Înseamnă că trebuie să fi fost pus acolo în cele nouăzeci de minute înainte ca dumneavoastră să-l descoperiţi, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Bine, domnule Johnson, vă atrag acum atenţia asupra

ecranului.

În sala de judecată se aflau două monitoare mari, cu ecran plat, montate sus, pe peretele opus faţă de boxa juraţilor. Un ecran era îndreptat uşor spre galerie ca să permită celor aşezaţi acolo să vadă reprezentările digitale. Maggie controla ce apărea pe ecran printr-un program Powerpoint de pe laptopul ei. Făcuse prezentarea în ultimele două săptămâni şi în weekendurile în care pregăteam cazul. Toate fotografiile vechi din dosare fuseseră scanate şi introduse în program. Acum arăta prima fotografie din serie. O imagine cu trupul Melissei Landy în tomberonul în care fusese găsită.

— Seamănă cu tomberonul în care aţi găsit cadavrul fetiţei, domnule Johnson?

— Acesta e.

— Cum de sunteţi atât de sigur, domnule?

— Adresa – 5515 – e scrisă cu vopsea pe lateral. Eu am făcut asta. Aceasta e adresa. Şi îmi dau seama că acesta e spatele teatrului El Rey. Am lucrat acolo mult timp.

— Bine, deci asta aţi văzut când aţi ridicat capacul şi v-aţi uitat înăuntru?

Maggie a trecut la imaginea următoare. Sala era deja cufundată în tăcere, dar mi s-a părut că încremenise cu adevărat, când pe ecran a apărut fotografia cu trupul Melissei Landy în tomberon. Conform regulilor în vigoare cu privire la dovezi, specificate într-o hotărâre dată de districtul 9, trebuia să găsesc o metodă de a aduce probele vechi juriului actual. Nu mă puteam baza pe dosarele de anchetă. Trebuia să găsesc oameni care erau punţi de legătură între prezentaşi trecut, iar Johnson era prima punte.

Johnson nu a răspuns la întrebare imediat. Se uita la fotografie, la fel ca toţi cei din sală. Apoi, pe neaşteptate, o lacrimă i s-a scurs pe obraz. Era perfect. Dacă eram la

masa apărării, aş fi privit scena cu cinism. Dar ştiam că reacţia lui Johnson era autentică şi de asta îl adusesem pe el ca primul martor.

— Ea e, a zis el într-un târziu. Asta am văzut.

Am dat din cap, în timp ce Johnson îşi făcea cruce.

— Ce aţi făcut când aţi văzut-o?

— Pe vremea aceea nu aveam telefoane mobile. Aşa că am fugit înăuntru şi am sunat la 911 de la telefonul de pe scenă.

— Şi poliţia a venit repede?

— Au venit foarte repede, ca şi cum o căutau deja.

— O ultimă întrebare, domnule Johnson. Se putea vedea tomberonul acesta de pe Wilshire Boulevard?

Johnson a clătinat emfatic din cap.

— Nu, era în spatele teatrului şi nu puteai să-l vezi decât dacă veneai cu maşina de pe aleea aceea mică.

Am ezitat o clipă. Mai aveam informaţii de aflat de la el. Informaţii care nu fuseseră prezentate la primul proces, dar pe care le aflase Bosch în noua anchetă. Erau informaţii pe care era posibil ca Royce să nu le ştie. Puteam să pun o întrebare care să le aducă la lumină sau puteam să risc şi să văd dacă apărarea deschidea subiectul la examinarea încrucişată. Informaţia era oricum aceeaşi, dar ar fi avut impact mai mare dacă juriul avea impresia că apărarea încercase să o ascundă.

— Mulţumesc, domnule Johnson, am spus în cele din urmă. Nu mai am întrebări.

Acum era rândul lui Royce, care s-a dus la pupitru când m-am aşezat eu.

— Am doar câteva întrebări, a spus el. Aţi văzut cine a pus cadavrul în tomberon?

— Nu, n-am văzut, a zis Johnson.

— Prin urmare, când aţi sunat la 911, nu ştiaţi cine a făcut-o, aşa e?

— Aşa e.

— L-aţi mai văzut pe inculpat înainte de ziua aceea?

— Nu, nu cred.

— Mulţumesc.

Şi asta a fost tot. Royce făcuse o examinare tipică a martorului, fără prea mare valoare pentru apărare. Johnson nu putea să identifice criminalul, iar Royce îl făcuse să o spună oficial. Dar ar fi trebuit să-l lase în pace pe Johnson. Întrebând dacă îl mai văzuse pe Jessup înainte, îmi deschisese uşa. M-am ridicat iar ca să intru pe acea uşă.

— Examinare secundară, domnule Haller? a întrebat judecătoarea.

— Pe scurt, onorată instanţă. Domnule Johnson, să ne întoarcem la perioada despre care discutăm, lucraţi deseori duminica?

— Nu, de obicei era ziua mea liberă. Dar dacă aveam vreun proiect special, mi se spunea să vin la lucru.

Royce a obiectat, spunând că deschideam un subiect care nu avea legătură cu examinarea lui. I-am promis judecătoarei că avea legătură şi că urma să se vadă în curând. Ea m-a lăsat în pace şi a respins obiecţia. M-am întors către domnul Johnson. Sperasem ca Royce să obiecteze, pentru că în câteva secunde avea să pară ca şi cum încercase să mă oprească din a divulga informaţii dăunătoare pentru Jessup.

— Aţi menţionat că tomberonul în care aţi găsit cadavrul era la capătul aleii. Există o parcare în spatele Teatrului El Rey?

— Există o parcare, dar nu aparţine teatrului. Noi avem aleea care oferă acces spre uşile din spate şi spre tomberoane.

— Cui aparţine parcarea?

— Unei firme care are parcări în tot oraşul. Se numeşte City Park.

— Există vreun zid sau un gard care separă parcarea de alee?

Royce s-a ridicat iar.

— Onorată instanţă, aceste întrebări continuă fără să aibă legătură cu ce l-am întrebat eu pe domnul Johnson.

— Onorată instanţă, am spus eu, ajung la subiect după încă două întrebări.

— Puteţi răspunde, domnule Johnson, a zis Breitman.

— Există un gard, a spus Johnson.

— Aşadar, am zis eu, de pe aleea de la El Rey şi din punctul în care se afla tomberonul se putea vedea parcarea alăturată, iar oricine se afla în parcare putea sa vadă tomberonul, corect?

— Da.

— Înainte să descoperiţi cadavrul, s-a întâmplat să fiţi la serviciu duminica şi să vedeţi că parcarea din spatele teatrului era folosită?

— Da, cam cu o lună înainte, am venit la serviciu şi în spate erau multe maşini, am văzut camioanele care le tractau.

N-am putut să mă abţin. M-am uitat la Royce şi la Jessup să văd dacă se agitau deja. Urma să lovesc primul în proces. Credeau că Johnson avea să fie un martor fără importanţă în proces, adică să stabilească doar locul crimei şi cam atât.

Se înşelau.

— Aţi întrebat ce se întâmpla? am spus.

— Da, a zis Johnson. I-am întrebat ce făceau şi unul dintre şoferi a spus că tractau maşinile din cartierul din josul străzii şi că le ţineau acolo până veneau oamenii să plătească şi să şi le ia înapoi.

— Deci era folosită ca un spaţiu temporar de depozitare, asta vreţi să spuneţi?

— Da.

— Ştiţi cum se numea firma de tractare?

— Scria pe camionete. Se numea Aardvark Towing.

— Aţi spus camionete. Aţi văzut mai multe acolo?

— Da, erau două sau trei acolo când le-am văzut.

— Ce le-aţi spus când v-au informat în legătură cu ce făceau?

— I-am spus şefului meu, iar el a sunat la City Park să vadă dacă ştiau ceva de asta. Se gândea că era o problemă de asigurare, mai ales că oamenii se supărau că le-a fost ridicată maşina. Şi s-a dovedit că Aardvark nu avea ce să caute acolo. Nu avea autorizaţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Şoferii n-au mai avut voie să folosească parcarea, iar şeful meu mi-a zis să supraveghez locul dacă mai lucram în weekend şi să văd dacă o foloseau iar.

— Şi au încetat să mai folosească parcarea din spatele teatrului?

— Exact.

— Deci e aceeaşi parcare din care se putea vedea tomberonul în care aţi găsit mai târziu cadavrul Melissei Landy?

— Da, domnule.

— Când domnul Royce v-a întrebat dacă l-aţi mai văzut pe inculpat înainte de ziua crimei, aţi răspuns că nu credeţi că l-aţi văzut, corect?

— Corect.

— Nu credeţi? De ce nu sunteţi sigur?

— Pentru că e posibil să fi fost unul dintre şoferii de la Aardvark pe care i-am văzut folosind parcarea. Aşa că nu pot să fiu sigur dacă l-am mai văzut înainte.

— Mulţumesc, domnule Johnson. Nu mai am întrebări.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Luni, *5 aprilie*, *10.20*

Pentru prima dată de când fusese cooptat în acest caz, Bosch simţea că povestea Melissei Landy era pe mâini bune. Tocmai îl privise pe Mickey Haller câştigând primele puncte în proces. Luase o mică piesă din puzzle, o piesă găsită de Bosch şi o folosise ca să dea prima lovitură. Nu era un knockout, nici pe departe, dar nimerise în plin. Era primul pas pe un drum lung în încercarea de a dovedi că Jason Jessup cunoştea parcarea şi tomberonul din spatele Teatrului El Rey. Până la finalul procesului, importanţa acestei informaţii avea să devină limpede pentru juriu. Mai important pentru Bosch în clipa aceea era că Haller folosise informaţia adusă de el. O agăţase de apărare, făcuse să pară ca şi cum ei încercaseră să ascundă faptele care duceau către informaţii clare. Era o manevră şmecheră şi îi dădea lui Bosch încredere în Haller ca procuror.

Îl aşteptă pe Johnson la poartă şi îl conduse afară din sală, în hol, unde îi strânse mâna.

— V-aţi descurcat de minune, domnule Johnson. Nu vă putem mulţumi îndeajuns.

— Mi-aţi mulţumit deja. Că l-aţi condamnat pe omul acela pentru că a ucis fetiţa.

— N-am ajuns încă acolo, dar acesta e planul nostru. Numai că majoritatea celor care citesc ziarele crede că urmărim un om nevinovat.

— Nu, el e vinovatul. Pot să-mi dau seama.

Bosch dădu din cap, stânjenit.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, domnule Johnson.

— Domnule detectiv, vă place jazzul, nu-i aşa?

Bosch se întorcea deja spre sală. Acum se uită din nou la

Johnson.

— Cum aţi ştiut?

— Doar o bănuială. La noi vin şi artişti de jazz. Jazz din New Orleans. Dacă vreţi vreodată bilete la un spectacol la El Rey, căutaţi-mă.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Bosch împinse uşile care dădeau în sală. Zâmbea, gândindu-se la felul în care îi ghicise Johnson gusturile. Dacă avea dreptate în legătură cu asta, poate avea dreptate şi că juriul o să-l găsească vinovat pe Jessup. Înaintând pe culoar, o auzi pe judecătoare spunându-i lui Haller să cheme următorul martor.

— Statul o cheamă pe Regina Landy.

Bosch ştia că era rândul lui. Partea asta fusese aranjată cu o săptămână mai devreme de judecătoare, în urma obiecţiei apărării. Regina Landy nu putea să depună mărturie pentru că decedase, dar depusese mărturie în primul proces, iar judecătoarea hotărâse ca mărturia ei să fie citită pentru juraţii actuali.

Breitman se întoarse spre juraţi ca să le explice, având grijă să nu insinueze că mai fusese cândva un proces.

— Doamnelor şi domnilor, acuzarea a chemat un martor care nu mai poate depune mărturie. Cu toate acestea, martorul a făcut depoziţia sub jurământ, iar aceasta va fi citită acum pentru dumneavoastră. Nu trebuie să aveţi în vedere de ce nu mai poate martorul să depună mărturie acum şi de unde vine depoziţia. Trebuie să menţionez şi că am permis ca apărarea să obiecteze. Constituţia Statelor Unite arată că acuzatul are dreptul de a chestiona acuzatorii. Cu toate acestea, după cum veţi vedea, martorul a fost într-adevăr chestionat de un avocat care l-a reprezentat anterior pe domnul Jessup.

Apoi se întoarse spre sală.

— Puteţi începe, domnule Haller.

Haller îl chemă pe Bosch în boxa martorilor. Acesta depuse jurământul şi luă loc, aşezându-şi microfonul. Deschise dosarul albastru pe care îl avea în mână şi Haller începu.

— Domnule detectiv Bosch, ne puteţi spune câte ceva despre experienţa dumneavoastră ca poliţist?

Bosch se întoarse spre juraţi şi îi privi pe fiecare în parte când răspunse. Nu îi uită nici pe înlocuitori.

— Sunt poliţist de treizeci şi şase de ani. Am lucrat peste douăzeci şi cinci de ani în cazuri de omucidere. Am fost detectiv-şef în peste două sute de anchete în astfel de cazuri.

— Şi sunteţi detectiv-şef şi în acest caz?

— Da, acum sunt. Însă nu am luat parte la ancheta iniţială. Am fost cooptat în luna februarie a acestui an.

— Mulţumesc, domnule detectiv. Vom discuta mai târziu despre ancheta dumneavoastră. Sunteţi pregătit să daţi citire depoziţiei Reginei Landy, consemnată pe 7 octombrie 1986?

— Sunt pregătit.

— În regulă, voi citi întrebările puse la acea dată de adjunctul procurorului districtual Gary Lintz şi de avocatul apărării, Charles Barnard, iar dumneavoastră veţi citi răspunsurile martorului. Vom începe cu examinarea directă din partea domnului Lintz.

Haller se opri şi studie stenograma din faţa lui. Bosch se întreba dacă nu avea să fie o oarecare confuzie pentru că citea răspunsurile unei femei. Când luase hotărârea de a permite prezentarea depoziţiei cu o săptămână mai devreme, judecătoarea interzisese orice referire la emoţiile descrise ca fiind manifestate atunci de Regina Landy. Bosch ştia din stenogramă că femeia plânsese pe tot parcursul depoziţiei. Dar nu putea să le comunice acest lucru juraţilor actuali.

— Să începem, zise Haller. Doamnă Landy, ne puteţi descrie relaţia pe care o aveaţi cu victima, Melissa Landy?

— Sunt mama ei, citi Bosch. Era fiica mea... până când a fost răpită de lângă mine.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Luni, 5 aprilie, *13.45*

Citirea depoziţiei Reginei Landy din primul proces a durat până la prânz. Depoziţia era necesară pentru a stabili cine era victima şi cine o identificase. Dar fără emoţia asociată mărturiei unui părinte, citirea era mai mult procedurală şi, în timp ce primul martor al zilei ne dăduse speranţe, al doilea martor fusese tot atât de banal pe cât putea să fie o voce de dincolo de mormânt. Faptul că Bosch citea cuvintele Reginei Landy crea confuzie printre juraţi, mai ales că nu ştiau de ce ea nu se afla în sală la procesul presupusului ucigaş al fiicei ei.

Echipa acuzării a luat masa la Duffy’s, care era suficient de aproape de CCB ca să fie la îndemână, dar destul de departe ca să nu ne facem griji că juraţii ar fi venit să mănânce acolo. Nimeni nu deborda de bucurie din cauza felului în care începuse procesul, dar era de aşteptat să fie aşa. Plănuisem prezentarea probelor ca pe desfăşurarea *Şeherezadei*, suita simfonică ce începe încet şi creşte până la un punct covârşitor de muzică, sunet şi emoţie.

În prima zi era vorba de dovedirea faptelor. Trebuia să prezint cadavrul. Trebuia să stabilesc că exista o victimă, că fata fusese luată din casa ei şi găsită mai târziu decedată, precum şi că fusese omorâtă. Dovedisem două dintre aceste două lucruri cu primii doi martori, iar acum,

cu martorul de după-amiază, legistul, urma să termin. Cazul acuzării avea să se îndrepte apoi către acuzat şi spre dovezile care făceau legătura între el şi crimă. Atunci avea să prindă viaţă cu adevărat cazul meu.

Doar eu şi Bosch venisem înapoi de la prânz. Maggie se dusese la hotelul Checkers să petreacă după-amiaza cu martorul nostru principal, Sarah Ann Gleason. Bosch plecase la Washington sâmbătă şi venise cu ea duminică dimineaţă. Era programată pentru audiere abia miercuri, dar voiam să fie aproape şi ca Maggie să stea cât mai mult timp cu ea, să o pregătească pentru rolul ei în proces. Maggie fusese deja de două ori la Washington, dar eu credeam că orice clipă cu ea avea să întărească legătura pe care voiam să o aibă şi pe care să o vadă şi juriul.

Maggie a plecat fără tragere de inimă. Era îngrijorată să nu fac un pas greşit în sală fără ca ea să fie acolo şi să mă supravegheze în fiecare clipă. Am asigurat-o că puteam să mă descurc cu examinarea directă a legistului şi că aveam să o sun dacă erau probleme. Habar nu aveam cât de importantă avea să se dovedească mărturia acestui om.

Şedinţa de după-amiază a început cu întârziere, pentru că am aşteptat zece minute un jurat care nu venise încă de la masa de prânz. Odată juriul întrunit, judecătoarea Breitman le-a făcut morală juraţilor despre punctualitate şi le-a ordonat să mănânce în grup din acel moment. I-a ordonat şi ofiţerului Curţii să îi însoţească la prânz. În acest fel, niciunul nu avea să se îndepărteze de grup şi să întârzie.

După povestea cu prânzul, judecătoarea mi-a ordonat morocănoasă să chem următorul martor. I-am făcut semn lui Bosch, iar el s-a dus în camera alăturată să îl aducă pe David Eisenbach.

Judecătoarea a devenit nerăbdătoare pentru că se părea că lui Eisenbach îi trebuia mai mult timp decât celorlalţi

martori să apară în sală şi să urce în boxă. Eisenbach avea şaptezeci şi nouă de ani şi mergea sprijinit în baston. Avea şi o pernă cu mâner, ca şi cum se ducea la un meci de fotbal USC la Colosseum. După ce a depus jurământul, a pus perna pe lemnul tare al scaunului pentru martori şi s-a aşezat.

— Domnule doctor Eisenbach, am început eu, puteţi spune juriului cu ce vă ocupaţi?

— În prezent sunt parţial pensionat şi obţin un venit din consultanţă la autopsii. Sunt la *plata cu ora*, cum vă place dumneavoastră, avocaţilor, să spuneţi. Analizez autopsii şi le spun avocaţilor şi juraţilor ce a făcut bine legistul şi ce a greşit.

— Şi înainte de a deveni parţial pensionat, cu ce v-aţi ocupat?

— Eram medic legist asistent în districtul Los Angeles. Am avut slujba asta timp de treizeci de ani.

— În această calitate, aţi realizat autopsii?

— Bineînţeles, domnule. În treizeci de ani, am făcut peste douăzeci de mii de autopsii. Foarte mulţi oameni morţi.

— Foarte mulţi, într-adevăr, domnule doctor. Vi-i amintiţi pe toţi?

— Sigur că nu. Îmi amintesc doar câţiva dintre ei. Pentru ceilalţi ar trebui să mă ajut de notiţe.

După ce am primit permisiunea judecătoarei de a mă apropia de boxa martorilor, am pus înaintea lui un document de patruzeci de pagini.

— Vă atrag atenţia asupra documentului din faţa dumneavoastră, îl puteţi identifica?

— Da, e un protocol de autopsie din 18 februarie 1986. Persoana decedată era Melissa Theresa Landy. E şi numele meu trecut acolo. A fost a mea.

— Adică dumneavoastră aţi făcut autopsia?

— Da, asta am spus.

Am continuat cu o serie de întrebări care stabileau procedurile de autopsie şi starea generală de sănătate a victimei înainte de a muri. Royce a obiectat de câteva ori în privinţa întrebărilor pe care el le numea sugestive. Judecătoarea a aprobat câteva obiecţii, dar nu asta era ideea. Royce adoptase tactica de a încerca să mă facă să-mi ies din ritm, întrerupându-mă permanent, fie că aceste întreruperi aveau temei, fie că nu.

Trecând peste aceste întreruperi, Eisenbach a reuşit să spună că Melissa Landy era într-o stare perfectă de sănătate până în clipa morţii ei violente. A declarat că nu fusese molestată sexual în vreun fel. A mai spus că nu exista niciun semn de activitate sexuală anterioară – era virgină. A zis că murise prin asfixiere. Că oasele rupte de la gât indicau că fusese strangulată de o forţă puternică – de mâna unui bărbat.

Folosind un laser ca să marcheze diverse puncte pe fotografiile cu trupul adus la autopsie, Eisenbach a identificat vânătăile de pe gâtul victimei, arătând că fusese sugrumată cu o singură mână. A evidenţiat cu laserul urma degetului mare pe partea dreaptă a gâtului fetei şi patru urme mai şi mari de degete pe partea stângă.

— Domnule doctor, aţi reuşit să stabiliţi ce mână a folosit criminalul ca să o stranguleze?

— Da, a fost destul de simplu de aflat că a folosit mâna dreaptă ca să o omoare.

— Doar o mână?

— Întocmai.

— V-aţi dat seama cum s-a întâmplat? Fata a fost suspendată în timpul strangulării?

— Nu, rănile, mai ales oasele sfărmate, indicau că ucigaşul a cuprins-o cu mâna şi a lipit-o de o suprafaţă care opunea rezistenţă.

— Putea fi bancheta unei maşini?

— Da.

— Dar piciorul unui bărbat?

Royce a obiectat, întrebarea invita la speculaţii. Judecătoarea a fost de acord şi mi-a spus să trec mai departe.

— Domnule doctor, aţi menţionat douăzeci de mii de autopsii. Presupun că multe au fost omucideri prin asfixiere. E ceva neobişnuit să se folosească o singură mână pentru strangularea unei persoane?

Royce a obiectat iar, de data asta spunând că ceream un răspuns dintr-un domeniu care nu era specialitatea martorului. Dar judecătoarea a fost de partea mea.

— Omul acesta a făcut douăzeci de mii de autopsii, a spus ea. Înclin să cred că are experienţă din belşug. Voi permite întrebarea.

— Puteţi răspunde, domnule doctor, am spus eu. E ceva neobişnuit?

— Nu neapărat. Multe omucideri se petrec în timpul unei lupte sau în alte circumstanţe. Am mai văzut aşa ceva. Dacă o mână e ocupată cu altceva, cealaltă e de ajuns. Vorbim despre o fată de doisprezece ani, care cântărea patruzeci de kilograme. Putea fi forţată cu o singură mână dacă ucigaşul avea nevoie de cealaltă pentru altceva.

— În această categorie s-ar putea încadra şi conducerea unei maşini?

— Obiectez, a spus Royce. Acelaşi argument.

— Şi aceeaşi hotărâre, a zis Breitman. Puteţi răspunde, domnule doctor.

— Da, a spus Eisenbach. Dacă o mână a fost folosită pentru a controla un vehicul, cealaltă putea fi folosită pentru a strangula victima. E o posibilitate.

În clipa aceea am crezut că scosesem de la Eisenbach tot ce se putea scoate. Am terminat examinarea directă şi am predat martorul lui Royce. Din păcate pentru mine,

Eisenbach era un martor care avea câte ceva pentru fiecare. Iar Royce nu a stat pe gânduri.

— O posibilitate, aşa aţi spus, domnule doctor Eisenbach?

— Mă scuzaţi?

— Aţi spus că scenariul descris de domnul Haller – o mână pe volan, una pe gât – era o posibilitate. E corect?

— Da, e o posibilitate.

— Dar nu aţi fost acolo, aşa că nu puteţi fi sigur. Aşa este, domnule doctor?

— Da, aşa este.

— Aţi spus o posibilitate. Care sunt celelalte posibilităţi?

— Hm... Nu aş avea de unde să ştiu. Eu doar am răspuns la întrebarea domnului procuror.

— Ce ziceţi de o ţigară?

— Poftim?

— Criminalul ar fi putut avea în mâna stângă o ţigară în timp ce o strangula pe fată cu dreapta?

— Da, cred că da. Da.

— Dar penisul lui?

— Pe...

— Penisul lui, domnule doctor. Ar fi putut criminalul să o stranguleze pe fată cu mâna dreaptă şi să îşi ţină penisul cu stânga?

— Aş zice că... da, este şi asta o posibilitate.

— S-ar fi putut masturba cu o mână în timp ce o strangula cu cealaltă, aşa este, domnule doctor?

— Orice este posibil, dar în raportul autopsiei nu apare nicio indicaţie care să sprijine această afirmaţie.

— Dar ceea ce nu apare în dosar, domnule doctor?

— Nu am cunoştinţă de aşa ceva.

— La asta vă refereaţi când aţi pomenit de plata cu ora, domnule doctor? Sunteţi de partea acuzării indiferent care sunt faptele?

— Nu lucrez întotdeauna pentru procurori.

— Mă bucur pentru dumneavoastră.

M-am ridicat.

— Onorată instanţă, hărţuieşte martorul cu...

— Domnule Royce, a zis judecătoarea. Vă rog să păstraţi un ton civilizat. Şi la obiect.

— Da, onorată instanţă. Domnule doctor, din cele douăzeci de mii de autopsii pe care le-aţi făcut, câte au fost victime ale violenţei cu motivaţie sexuală?

Eisenbach s-a uitat spre mine, dar nu puteam să fac nimic pentru el. Bosch luase locul lui Maggie la masă. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Ce face? Încearcă să ne sprijine cazul?

Am ridicat mâna ca să nu-mi distragă atenţia de la discuţia dintre Royce şi Eisenbach.

— Nu, îl sprijină pe al lor, i-am răspuns tot în şoaptă.

Eisenbach încă nu dăduse niciun răspuns.

— Domnul doctor, a spus judecătoarea, vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Nu pot să dau un număr, dar multe crime au avut motivaţie sexuală.

— Aceasta a fost o asemenea crimă?

— Pe baza descoperirilor de la autopsie, nu aş putea să trag o asemenea concluzie. Dar de câte ori e vorba de un copil, mai ales de o fetiţă, şi e şi răpită de un străin, atunci aproape întotdeauna...

— Cer ca răspunsul să nu fie consemnat pentru că nu comunică nimic, a spus Royce, tăindu-i vorba doctorului. Martorul face presupuneri care nu au legătură cu probele.

Judecătoarea s-a gândit la obiecţie. M-am ridicat, gata să răspund, dar nu am spus nimic.

— Domnule doctor, răspundeţi la întrebarea care v-a fost adresată, a zis judecătoarea.

— Credeam că asta fac, a spus Eisenbach.

— Atunci daţi-mi voie să fiu mai clar, a zis Royce. Nu aţi găsit niciun indiciu al unui abuz sexual pe cadavrul Melissei Landy, aşa e, domnule doctor?

— Aşa e.

— Dar pe hainele victimei?

— Eu răspund de cadavru. Hainele sunt analizate de criminalişti.

— Desigur.

Royce a ezitat şi s-a uitat la notiţe. Se vedea că încerca să decidă cât de departe să meargă. Era o situaţie de genul „Până aici, totul e bine ... „să risc şi să merg mai departe?”

În cele din urmă, s-a hotărât.

— Domnule doctor, mai devreme, când am obiectat la răspunsul dumneavoastră, aţi pomenit că a fost răpită de un străin. Ce dovadă din autopsie susţine această afirmaţie?

Eisenbach s-a gândit o vreme, apoi s-a uitat la raportul de autopsie din faţa lui.

— Domnule doctor?

— Hm nu e nimic din ce îmi amintesc de la autopsie care să susţină acest lucru.

— De fapt, raportul autopsiei a ajuns la o altă concluzie, nu-i aşa?

Eisenbach părea de-a dreptul derutat.

— Nu sunt sigur la ce vă referiţi.

— Pot să vă atrag atenţia asupra paginii opt din protocolul de autopsie? La examinarea preliminară a cadavrului.

Royce a aşteptat un moment ca Eisenbach să găsească pagina. La fel am făcut şi eu, deşi nu era nevoie. Ştiam încotro bătea Royce şi nu puteam să-l opresc. Trebuia doar să fiu gata să obiectez la momentul potrivit.

— Domnule doctor, în raport scrie că mostrele luate de sub unghiile victimei nu conţineau sânge sau alte fibre.

Vedeţi acest lucru pe pagina opt?

— Da, i-am verificat unghiile, dar nu am găsit nimic.

— Asta înseamnă că nu l-a zgâriat pe atacator, pe criminal. Corect?

— Da, asta ar însemna.

— Şi ar mai indica şi faptul că îl cunoştea pe ataca...

— Obiectez!

Eram în picioare, dar nu îndeajuns de repede. Royce reuşise să transmită sugestia juriului.

— Presupune lucruri care nu pot fi dovedite, am spus. Onorată instanţă, avocatul apărării încearcă să insinueze juriului lucruri care nu există.

— Se admite. Domnule Royce, vă avertizez.

— Da, onorată instanţă. Apărarea nu mai are întrebări pentru martorul acuzării.

DOUĂZECI ŞI OPT

Luni, 5 aprilie, 16.45

Bosch ciocăni la uşa camerei 804 şi se uită direct spre vizor. McPherson deschise repede uşa, uitându-se la ceas şi lăsându-l să treacă.

— De ce nu eşti la tribunal cu Mickey? întrebă ea.

Bosch intră în cameră. Camera era mare, cu o privelişte frumoasă spre Grand Avenue şi spre spatele hotelului Baltimore. Avea o canapea şi două scaune, iar pe unul stătea Sarah Ann Gleason. Bosch o salută dând din cap.

— Pentru că nu are nevoie de mine acolo. Aici e nevoie de mine.

— Ce se întâmplă?

— Royce a dezvăluit ce-o să facă apărarea. Trebuie să

vorbesc cu Sarah despre asta.

Dădu să se apropie de canapea, dar McPherson îi puse mâna pe braţ şi îl opri.

— Stai puţin. Înainte să vorbeşti cu Sarah, vorbeşte cu mine. Ce se întâmplă?

Bosch dădu din cap. Avea dreptate. Se uită în jur, dar nu aveau unde să discute între patru ochi.

— Hai să mergem la o plimbare.

McPherson se duse la măsuţa de cafea şi luă cârdul camerei.

— Ne întoarcem imediat, Sarah. Ai nevoie de ceva?

— Nu, sunt în regulă. Mă găsiţi aici.

Ridică un bloc de desen. Avea să-i ţină de urât.

Bosch şi McPherson ieşiră din cameră şi coborâră cu liftul în hol. Acolo era un bar plin de clienţi veniţi înainte de *Happy hour,* dar găsiră un loc retras în spaţiul de lângă uşa de la intrare.

— Bun, cum şi-a dezvăluit Royce planul? întrebă McPherson.

— În timp ce îl examina pe Eisenbach, s-a legat de întrebarea lui Mickey despre faptul că ucigaşul a folosit mâna dreaptă ca să o sugrume.

— Exact, în timp ce conducea. S-a panicat când a auzit anunţul poliţiei prin radio şi a omorât-o.

— Da, asta e teoria acuzării. Ei bine, Royce construieşte deja o teorie a apărării. La examinarea încrucişată a întrebat dacă e posibil ca ucigaşul să o fi strâns de gât cu o mână în timp ce cu cealaltă mână se masturba.

McPherson tăcea, gândindu-se la vorbele lui.

— Asta e vechea teorie a acuzării, zise ea. De la primul proces. Că a fost o crimă care a avut loc în timpul unui act sexual. Eu şi Mickey ne-am gândit că după ce Royce primeşte tot materialul şi află că mostra de ADN era a tatălui fetei, apărarea o să o ia în direcţia asta. Vor să îl

scoată pe tatăl vitreg ţap ispăşitor. O să spună că el a omorât-o şi că ADN-ul dovedeşte asta.

McPherson încrucişă braţele pe piept, vorbind în continuare.

— E bine, dar sunt două lucruri în neregulă aici. Sarah şi firele de păr. Aşa că ne scapă ceva. Royce are cu siguranţă ceva care discreditează identificarea făcută de Sarah.

— De asta sunt aici. Am adus lista cu martorii lui Royce. Oamenii aceştia s-au jucat de-a v-aţi ascunselea cu mine şi nu i-am găsit pe toţi. Sarah trebuie să vadă lista şi să-mi spună pe care să mă concentrez.

— De unde naiba să ştie ea?

— Trebuie să ştie. Aceştia sunt oamenii ei. Iubiţi, soţi, dependenţi ca şi ea. Toţi au cazier. Sunt oameni în compania cărora stătea înainte să renunţe la droguri. Fiecare adresă de aici e ultima cunoscută şi nu are nicio valoare. Cu siguranţă sunt ascunşi de Royce.

McPherson dădu din cap.

— De asta i se spune Isteţul Clive. Bine, hai să vorbim cu ea. Lasă-mă să încerc eu prima, da?

Se ridică în picioare.

— Stai puţin, zise Bosch.

McPherson se uită la el.

— Ce e?

— Dacă teoria apărării e cea corectă?

— Glumeşti?

Bosch nu răspunse, iar ea nu mai aşteptă mult. Se întoarse spre lift. Bosch se ridică şi se luă după ea.

Se întoarseră în cameră. Bosch observă că Gleason schiţase o lalea pe blocul de desen cât lipsiseră ei. Se aşeză pe canapea în faţa ei, iar McPherson ocupă scaunul din dreapta.

— Sarah, zise McPherson. Trebuie să vorbim. Credem că apărarea o să se folosească de o persoană pe care tu o

cunoşteai mai demult, din anii aceia pierduţi despre care am vorbit. Trebuie să ne dăm seama despre cine e vorba şi ce are de gând să spună.

— Nu înţeleg, zise Sarah. Aveam treisprezece ani când s-a întâmplat totul. Ce contează care au fost prietenii mei mai târziu?

— Contează pentru că ar putea să depună mărturie despre lucruri pe care le-ai făcut. Sau le-ai spus.

— Ce lucruri?

McPherson clătină capul.

— Asta e cel mai frustrant. Nu ştim exact. Ştim doar că azi, la tribunal, apărarea a indicat că o să încerce să dea vina pe tatăl tău vitreg pentru moartea surorii tale.

Sarah ridică mâinile ca şi cum se ferea de o lovitură.

— Asta e o porcărie. Eram acolo. L-am văzut pe omul acela când a luat-o!

— Noi ştim asta, Sarah. Dar e vorba de ceea ce se transmite juriului şi pe cine şi ce cred juraţii. Detectivul Bosch are o listă cu martorii apărării. Vreau să arunci o privire şi să ne spui ce reprezintă pentru tine numele acelea.

Bosch scoase lista din servietă. I-o întinse lui McPherson, care i-o dădu apoi lui Sarah.

— Îmi pare rău, toate notiţele acelea sunt lucruri adăugate de mine, zise Bosch, când încercam să-i găsesc. Uită-te doar la nume.

Bosch o văzu mişcând buzele când începu să citească. Apoi ochii ei se opriră şi rămaseră nemişcaţi pe foaie. Văzu că avea lacrimi în ochi.

— Sarah? întrebă McPherson.

— Oamenii ăştia, spuse Gleason în şoaptă. Am crezut că nu o să-i mai văd niciodată.

— S-ar putea să nici nu-i vezi, spuse McPherson. Doar pentru că sunt pe listă nu înseamnă că o să-i cheme. Ei scot

nume din dosare şi le trec pe listă ca să ne deruteze, Sarah. Se numeşte *adunătură.* Ascund martorii adevăraţi, iar detectivul nostru – detectivul Bosch – îşi pierde vremea căutând oamenii nepotriviţi. Dar trebuie să fie acolo cel puţin un nume care contează. Cine e, Sarah? Ajută-ne!

Sarah se uită la listă fără să răspundă.

— Cineva care o să spună că aţi fost apropiaţi. Cu care ţi-ai petrecut timpul şi căruia i-ai spus secrete.

— Credeam că un soţ nu poate să depună mărturie împotriva soţiei.

— Niciunul dintre soţi nu poate fi forţat să depună mărturie împotriva celuilalt. Dar despre ce vorbeşti, Sarah?

— Despre acesta.

Arătă către un nume de pe listă. Bosch se aplecă să-l citească. Edward Roman. Bosch descoperise că era închis într-un centru de dezintoxicare din North Hollywood, unde Sarah petrecuse nouă luni după ultima încarcerare. Singurul lucru la care se gândise Bosch era că luaseră parte împreună la şedinţele de terapie în grup.

Ultima adresă cunoscută oferită de Royce era un motel din Van Nuys, dar Roman plecase de mult de acolo. Bosch nu mai ajunsese nicăieri şi crezuse că numele făcea parte din adunătura lui Royce.

— Roman, zise el. Ai fost cu el la dezintoxicare, nu?

— Da, spuse Gleason. Apoi ne-am căsătorit.

— Când? întrebă McPherson. Nu avem niciun certificat de căsătorie.

— După ce am ieşit. Ştiam un preot. Ne-am căsătorit pe plajă. Dar nu a durat prea mult.

— Aţi divorţat? întrebă McPherson.

— Nu... nu prea mi-a păsat. Pe urmă, când am renunţat la droguri, pur şi simplu n-am mai vrut să privesc înapoi. Era unul dintre lucrurile acelea pe care refuzi să ţi le aminteşti. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

McPherson se uită la Bosch.

— E posibil să nu fi fost o căsătorie legală, zise el. Nu am găsit nimic în registrele de la primărie.

— Nu contează dacă a fost legală sau nu, spuse ea. E clar că a venit voluntar ca martor, ca să depună mărturie împotriva ei. Ceea ce contează e ce o să spună. Ce o să spună, Sarah?

Sarah clătină încet din cap.

— Nu ştiu.

— Ce i-ai spus despre sora ta şi tatăl tău vitreg?

— Nu ştiu. Anii aceia... Abia dacă îmi mai amintesc ceva de pe vremea aceea.

Se făcu linişte, după care McPherson o rugă pe Sarah să se uite la celelalte nume de pe listă. Aceasta citi şi scuturâ capul.

— Nu ştiu cine sunt o parte din oamenii ăştia. Pe unii de atunci îi ştiam doar după numele de stradă.

— Dar pe Edward Roman îl ştii?

— Da. Am fost împreună.

— Cât timp?

Gleason dădu jenată din cap.

— Nu mult. Când eram la dezintoxicare credeam că suntem făcuţi unul pentru altul. După ce am ieşit, n-a mai mers. Cred că a durat vreo trei luni. Pe mine m-au arestat din nou şi când am ieşit de la închisoare, el era deja plecat.

— E posibil să nu fi fost o căsătorie legitimă?

Gleason se gândi o clipă şi ridică şovăielnic din umeri.

— Presupun că orice e posibil.

— Bine, Sarah, o să ies iar cu detectivul Bosch pentru câteva minute. Vreau să te gândeşti la Edward Roman. Orice îţi aminteşti poate să ne ajute. Mă întorc imediat.

McPherson îi luă lista cu martori şi i-o dădu înapoi lui Bosch. Ieşiră din cameră, dar nu făcură decât câţiva paşi pe hol, după care se opriră şi începură să şoptească.

— Cred că ar fi bine să-l găseşti, zise ea.

— Nu o să conteze, spuse Bosch. Dacă e martorul principal al lui Royce, nu o să vrea să discute cu mine.

— Atunci află tot ce se poate despre el. Ca să-l putem distruge când vine momentul.

— Am înţeles.

Bosch se întoarse şi o luă spre lifturi. McPherson strigă în urma lui. Bosch se opri şi întoarse capul.

— Ai vorbit serios? întrebă McPherson.

— Poftim?

— Ce ai spus în hol. Ce m-ai întrebat. Crezi că ea a inventat toată povestea asta acum douăzeci şi patru de ani?

Bosch se uită o clipă la ea, după care ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Atunci cum rămâne cu părul din camion? Nu face legătura cu povestea ei?

Bosch ridică palma goală.

— E neconcludent. Iar eu n-am fost acolo când l-au găsit.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că uneori aşa se întâmplă lucrurile când e vorba de un copil. Şi că eu nu am fost acolo când l-au găsit.

— Măi să fie, poate ar trebui să lucrezi pentru apărare.

Bosch lăsă mâna în jos.

— Sunt sigur că s-au gândit deja la asta.

Se întoarse iar spre lifturi şi coborî în hol.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Marţi, 6 aprilie, 09.00

Uneori rotiţele justiţiei merg unse. A doua zi a procesului

a început conform programului. Toţi juraţii erau la locurile lor, judecătoarea era pe scaun iar Jason Jessup şi avocatul lui stăteau la masa apărării. M-am ridicat şi am chemat primul martor al unei zilei care speram să fie productivă. Harry Bosch o adusese deja pe Izzy Gordon în sală, ca să fie gata. După cinci minute, aceasta depusese jurământul şi luase loc. Era o femeie măruntă, cu ochelari cu rame negre, care îi făceau ochii să pară foarte mari. În documentele mele scria că avea cincizeci de ani, dar părea mult mai în vârstă.

— Domnişoară Gordon, puteţi să spuneţi juriului ce ocupaţie aveţi?

— Da. Sunt tehnician criminalist şi supervizor la locul crimei pentru Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Lucrez pentru secţia de criminalistică din 1986.

— Lucraţi deja acolo pe data de 16 februarie a acelui an?

— Da, lucram. Era prima mea zi de muncă.

— Şi care a fost misiunea dumneavoastră în ziua aceea?

— Trebuia să învăţ. Am fost repartizată la un supervizor şi trebuia să mă formez pe teren.

Izzy Gordon era foarte importantă pentru acuzare. Doi tehnicieni şi un supervizor lucraseră în trei locuri diferite care aveau legătură cu Melissa Landy – casa de pe Windsor Street, tomberonul din spatele teatrului şi camionul de tractare condus de Jessup. Gordon fusese repartizată supervizorului şi trebuia să fie de faţă peste tot. Acesta murise de mult, iar ceilalţi tehnicieni erau pensionaţi şi nu puteau să depună mărturie despre toate locurile. Găsirea lui Gordon îmi permitea să introduc probele de la locul crimei.

— Cine era supervizorul?

— Art Donovan.

— Şi aţi fost chemaţi amândoi în ziua aceea?

— Da. O răpire care a devenit omucidere. Până la urmă

am mers toată ziua dintr-un loc în altul. Trei locuri asociate.

— În regulă, să vorbim despre fiecare în parte.

În următoarele nouăzeci de minute, am purtat-o pe Gordon prin toate cele trei locuri văzute de ea în duminica aceea, pe 16 februarie 1986. Folosindu-mă de ea ca de un mijloc de comunicare, am reuşit să arăt fotografiile de la locul crimei, filmările şi rapoartele cu privire la probe. Royce a continuat să obiecteze întruna, sperând să împiedice valul de informaţii care venea către juriu. Dar nu a reuşit altceva decât să o enerveze pe judecătoare. Era vizibil, aşa că nu m-am plâns. Voiam să mustească în starea aceea de iritare. Îmi putea fi de folos mai târziu.

Depoziţia lui Gordon a fost destul de plictisitoare, discutând mai întâi despre eforturile fără succes de a găsi urme de încălţări sau alte indicii pe peluza casei familiei Landy. Scena a devenit mai dramatică atunci când şi-a amintit cum a fost chemată într-un nou loc – să vadă tomberonul din spatele teatrului.

— Ne-au chemat când au găsit cadavrul. Se vorbea în şoaptă, pentru că familia era în casă şi nu voiam să-i supărăm până nu ştiam că exista un cadavru şi că era al fetiţei.

— Dumneavoastră şi Donovan aţi mers la teatrul El Rey?

— Da, şi cu detectivul Kloster. Acolo ne-am întâlnit şi cu asistentul legistului. Acum aveam un caz de omucidere, aşa că au mai fost chemaţi şi alţi tehnicieni.

Partea despre El Rey din mărturia lui Gordon era o ocazie bună pentru mine să arăt alte filmări şi fotografii cu victima pe ecranele suspendate. Voiam măcar ca fiecare jurat din boxă să fie intrigat de ceea ce vedea. Voiam să aprind focul unui instinct primar. Acela de răzbunare.

Mă bazam pe Royce să obiecteze şi asta a şi făcut, dar deja epuizase răbdarea judecătoarei, iar plângerea lui că imaginile erau prea plastice şi în exces a fost respinsă.

Toate imaginile au fost permise.

În cele din urmă, Izzy Gordon ne-a adus în ultimul loc – camionul – şi a descris cum a găsit cele trei fire lungi de păr într-o crăpătură din banchetă şi cum i le-a arătat lui Donovan ca să le poată colecta.

— Ce s-a întâmplat cu firele acelea de păr? am întrebat-o.

— Fiecare a fost pus într-o pungă cu etichetă şi dus la Departamentul de Investigare Ştiinţifică pentru Comparaţie şi Analiză.

Depoziţia lui Gordon era eficientă şi clară. Când am predat-o apărării, Royce a făcut ce-a putut el mai bine. Nu s-a deranjat să atace colectarea probelor, a încercat doar să insiste din nou pe teoria apărării. Astfel, a sărit peste primele două locuri şi s-a concentrat pe camion.

— Domnişoară Gordon, când aţi ajuns la depoul Aardvark, poliţiştii erau deja acolo?

— Da, desigur.

— Câţi erau?

— Nu i-am numărat, dar erau mai mulţi.

— Dar detectivi?

— Da, erau şi detectivi care cercetau zona şi toată firma, pentru că aveau cu ei un mandat de percheziţie.

— Aceştia erau detectivii pe care i-aţi văzut mai devreme în celelalte locuri unde aţi fost?

— Da, aşa cred. Aş spune că da, dar nu îmi amintesc exact.

— Dar se pare că de alte lucruri vă amintiţi exact. De ce nu vă amintiţi cu ce detectivi aţi lucrat?

— Erau mai mulţi care lucrau la acest caz. Detectivul Kloster era şeful, dar avea de-a face cu trei locuri diferite, precum şi cu fata care era martor. Nu-mi amintesc dacă era la depou când am ajuns eu, dar ştiu că la un moment dat a fost acolo. Cred că, dacă veţi verifica registrele noastre,

veţi descoperi cine a fost unde şi când.

— Atunci asta vom face.

Royce s-a apropiat de Gordon şi i-a dat trei documente şi un creion. Apoi s-a întors la pupitru.

— Ce sunt aceste trei documente, domnişoară Gordon?

— Sunt registrele de prezenţă la locul crimei.

— Şi despre care locuri e vorba?

— Despre cele trei legate de cazul Landy.

— Puteţi studia o clipă registrele şi să folosiţi creionul ca să încercuiţi numele care apar pe toate cele trei liste?

Lui Gordon i-a luat doar un minut ca să termine.

— Gata? a întrebat Royce.

— Da, sunt patru nume.

— Ne puteţi spune care sunt?

— Da, numele meu, al supervizorului, Art Donovan, al detectivului Kloster şi al partenerului său, Chad Steiner.

— Voi patru aţi fost peste tot în ziua aceea, corect?

— Corect.

Maggie s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Contaminarea locurilor.

Am clătinat uşor capul şi i-am răspuns tot în şoaptă:

— Asta sugerează contaminare accidentală. Cred că vrea să demonstreze plantarea intenţionată de dovezi.

Maggie a dat din cap şi s-a îndreptat în scaun. Royce a pus următoarea întrebare:

— Dat fiind că aţi fost doar una dintre cele patru persoane prezente în cele patru locuri, aveaţi o perspectivă clară asupra crimei şi ştiaţi ce însemna, aşa este?

— Nu sunt sigură la ce vă referiţi.

— Poliţiştii deveneau emoţionaţi în astfel de locuri?

— Toţi se purtau ca nişte profesionişti.

— Vreţi să spuneţi că nimănui nu-i păsa că era vorba de o fetiţă de doisprezece ani?

— Ba nu, ne păsa şi pot spune că atmosfera era destul de

tensionată în primele două locuri. Familia fetei era într-un loc, în celălalt era fetiţa. Nu îmi amintesc să fi fost la fel la depoul firmei.

„Răspuns greşit”, mi-am spus. Se descoperise în faţa apărării.

— În regulă, a spus Royce, dar spuneţi că toată lumea era emoţionată în primele două locuri, da?

— Obiectez. S-a pus deja întrebarea şi s-a dat şi răspunsul, onorată instanţă.

— Se admite.

Royce nu părea afectat.

— Atunci cum se manifestau aceste emoţii? a întrebat el.

— Stăteam de vorbă. Art Donovan mi-a cerut să păstrez o atitudine profesională, detaşată. A spus că trebuia să ne facem treaba foarte bine pentru că era vorba de o fetiţă.

— Dar detectivii Kloster şi Steiner?

— Au spus acelaşi lucru. Că trebuia să căutăm peste tot, că trebuia să o facem pentru Melissa.

— I-a spus victimei pe nume?

— Da, aşa îmi amintesc.

— Cât de supărat şi furios aţi spune că era detectivul Kloster?

M-am ridicat şi am obiectat.

— Face presupuneri despre lucruri care nu se regăsesc în probe şi în depoziţii.

Judecătoarea a admis obiecţia şi i-a spus lui Royce să treacă mai departe.

— Domnişoară Gordon, puteţi să vă uitaţi din nou pe registrele de prezenţă pe care le aveţi în faţă şi să ne spuneţi dacă este consemnată şi ora la care soseau şi plecau poliţiştii de la locul crimei?

— Da, este trecută. Sub fiecare nume este trecută ora la care a venit sau a plecat.

— Aţi spus mai devreme că detectivii Kloster şi Steiner

erau singurii doi anchetatori, în afară de dumneavoastră şi de supervizor, în toate cele trei locuri.

— Dă, ei erau detectivii-şefi în acest caz.

— Au ajuns de fiecare dată înainte dumneavoastră şi a domnului Donovan?

Gordon a confirmat după o clipă informaţia pe baza listelor.

— Da, au ajuns.

— Înseamnă că au avut acces la cadavrul victimei înainte ca dumneavoastră să ajungeţi la Teatrul El Rey, nu-i aşa?

— Nu ştiu la ce vă referiţi prin „acces”, dar da, au ajuns primii.

— Înseamnă că au avut acces şi la camion înainte să ajungeţi acolo şi să găsiţi în mod convenabil cele trei fire de păr în crăpătura din banchetă, aşa e?

Am obiectat, spunând că întrebarea îi cerea martorului să speculeze cu privire la lucruri pe care nu le văzuse şi era şi îndoielnică din cauza folosirii cuvântului „convenabil”. Era evident că Royce avea de gând să se joace cu juraţii. Judecătoarea i-a spus să reformuleze întrebarea fără să îi schimbe sensul.

— Au avut detectivii acces la camion înainte să ajungeţi acolo şi înainte să vedeţi cele trei fire de păr de pe bancheta din spate, nu-i aşa?

Gordon s-a prins de aluzia pe care o făcusem obiectând şi a răspuns aşa cum voiam eu.

— Nu ştiu, pentru că nu am fost acolo.

Cu toate astea, Royce marcase un punct cu juriul. La fel făcuse şi cu mine. Acum puteam să presupunem că apărarea avea să lanseze teoria conform căreia poliţia – în persoana detectivului Kloster şi/sau a partenerului său, Steiner – plantase firele de păr pentru a se asigura că Jessup era condamnat după identificarea făcută de Sarah, care avea atunci doar treisprezece ani. În continuare,

apărarea avea să susţină că identificarea greşită făcută de Sarah fusese intenţionată, ca parte a efortului depus de familia Landy de a ascunde faptul că Melissa fie murise accidental, fie fusese ucisă cu premeditare de tatăl ei vitreg.

Avea să fie un drum greu. Ca să avem succes, era nevoie ca o persoană din juriu cel puţin să creadă că existaseră două conspiraţii care lucrau independent una de cealaltă, dar în tandem. Dar nu erau în oraş decât doi avocaţi care ar fi fost în stare să reuşească una ca asta, iar unul dintre ei era Royce. Trebuia să fiu pregătit.

— Vă amintiţi ce s-a întâmplat după ce aţi văzut firele de păr de pe banchetă? a întrebat Royce.

— I le-am arătat lui Art, pentru că el colecta probele. Eu eram acolo doar ca să observ şi să câştig experienţă.

— Au fost chemaţi şi detectivii Kloster şi Steiner ca să vadă?

— Da, cred că da.

— Vă amintiţi ce au făcut ei atunci?

— Nu îmi amintesc să fi făcut ceva legat de firele de păr. Era cazul lor şi au fost atenţionaţi cu privire la descoperire, atâta tot.

— Aţi fost mulţumită de dumneavoastră?

— Nu cred că vă înţeleg.

— Era prima dumneavoastră zi de muncă – primul caz. V-aţi bucurat când aţi găsit firele de păr? V-aţi simţit mândră?

Gordon a ezitat înainte să răspundă, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă nu era cumva o capcană.

— Am fost bucuroasă că am contribuit cu ceva, da.

— Şi v-aţi întrebat vreodată de ce dumneavoastră, o începătoare, aţi văzut firele de păr din crăpătura aceea înaintea supervizorului sau a detectivilor-şefi?

Gordon a ezitat din nou, apoi a spus „nu”. Royce a spus că nu mai avea întrebări. Fusese o examinare încrucişată

excelentă, plantase multe idei pe care putea mai târziu să le dezvolte în ceva mai mare pentru cazul apărării.

La examinarea secundară am făcut tot ce am putut, rugând-o pe Gordon să spună numele celor şase poliţişti în civil şi al celorlalţi doi detectivi care erau trecuţi pe listă şi care ajunseseră înaintea lui Kloster şi a lui Steiner în locul unde fusese găsit cadavrul Melissei Landy.

— Aşadar, ipotetic vorbind, dacă detectivii Kloster şi Steiner ar fi vrut să ia o mostră din părul victimei şi să o planteze în altă parte, ar fi trebuit să o facă sub nasul celorlalţi poliţişti sau să îi convingă să le permită acest lucru. E corect?

— Da, aşa s-ar părea.

I-am mulţumit şi m-am aşezat. Royce s-a întors iar la pupitru pentru examinarea secundară.

— Vorbind tot ipotetic, dacă Steiner şi Kloster ar fi vrut să planteze părul victimei la al treilea loc pe care îl cercetaţi, nu era necesar să ia mostra direct de pe capul acesteia dacă mai aveau şi altă sursă, corect?

— Cred că nu, dacă existau alte surse.

— De exemplu, o perie de păr din casa victimei le-ar fi oferit această posibilitate, nu?

— Presupun că da.

— Au fost în casa victimei, nu?

— Da, au fost prezenţi acolo.

— Nu mai am nicio întrebare.

Royce mă prinsese aici şi am decis să nu mai continui. Avea să aibă un răspuns indiferent ce aş fi scos de la martor.

Lui Gordon i s-a spus că e liberă şi judecătoarea a luat pauza de prânz. I-am spus lui Bosch că urma să depună mărturie după pauză, să citească depoziţia lui Kloster. L-am întrebat dacă voia să mâncăm împreună şi să discutăm despre teoria apărării, dar a zis că nu poate, că avea

altceva de făcut.

Maggie se ducea la hotel să ia prânzul cu Sarah Ann Gleason, aşa că eram singur.

Cel puţin, aşa credeam.

Când am luat-o pe coridor spre spatele sălii, o femeie atrăgătoare de pe rândul din spate mi-a apărut în faţă. A zâmbit şi s-a apropiat de mine.

— Domnule Haller, sunt Rachel Walling, de la FBI.

La început nu am făcut legătura, apoi numele mi-a sunat cunoscut.

— Da, psihologul criminalist. Dumneavoastră i-aţi distras atenţia detectivului meu cu teoria aceea că Jason Jessup ar fi criminal în serie.

— Ei bine, sper că a fost mai mult de atât.

— Asta rămâne de văzut. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, agent Walling?

— Voiam să vă întreb dacă aveţi timp să luăm prânzul. Dar dacă vi se pare că v-aş distrage atenţia, poate ar trebui...

— Ştiţi ceva, agent Walling? Aveţi noroc. Sunt liber. Haideţi să luăm prânzul.

Am făcut semn spre uşă şi am ieşit împreună.

TREIZECI

Marţi, *6 aprilie*, 13.15

De asta aceasta, judecătoarea era cea care întârzia. Echipele apărării şi acuzării erau deja la masă la ora specificată şi gata de treabă, dar Breitman nu dădea niciun semn. Grefiera nu oferise nicio explicaţie dacă întârzierea era din motive personale sau din cauza unor chestiuni

legate de proces. Bosch se ridică de pe locul lui de lângă balustradă şi se apropie de Haller, bătându-l pe umăr.

— Harry, trebuie să începem. Eşti gata?

— Sunt gata, dar trebuie să stăm de vorbă.

— Ce s-a întâmplat?

Bosch se răsuci ca să stea cu spatele la masa apărării şi vorbi încet, aproape în şoaptă.

— M-am dus să vorbesc cu băieţii de la DSI la prânz. Mi-au arătat nişte lucruri pe care trebuie să le ştii şi tu.

Era exagerat de misterios. Dar fotografiile pe care locotenentul Wright i le arătase, făcute cu o noapte înainte, erau tulburătoare. Jessup punea ceva la cale şi, orice ar fi fost, urma să se întâmple în curând.

Înainte ca Haller să apuce să răspundă, murmuratul din sală se opri, pentru că judecătoarea îşi ocupase locul.

— Vorbim după şedinţă, şopti Haller.

Apoi se întoarse în faţă, iar Bosch se aşeză pe scaun. Judecătoarea îi spuse ofiţerului Curţii să aducă juraţii şi în curând toţi erau pregătiţi.

— Vreau să îmi cer scuze, zise Breitman. Această întârziere s-a produs din vina mea. A apărut o problemă de natură personală şi a durat mai mult decât m-aş fi aşteptat. Domnule Haller, vă rog să chemaţi următorul martor.

Haller se ridică şi îl chemă pe Doral Kloster. Bosch se îndreptă spre boxa martorilor, în timp ce judecătoarea le explica iar juraţilor că martorul chemat de acuzare nu era disponibil şi că depoziţia avea să fie citită de Bosch şi de Haller. Deşi toate aceste lucruri fuseseră stabilite într-o audiere preliminară, trecându-se peste obiecţia apărării, Royce se ridică din nou şi obiectă.

— Domnule Royce, am discutat deja despre acest lucru, răspunse judecătoarea.

— Doresc ca instanţa să reexamineze hotărârea luată, deoarece acest tip de depoziţie subminează dreptul

constituţional al domnului Jessup de a se confrunta cu acuzatorii lui. Domnului Kloster nu i s-au pus întrebările pe care aş dori eu să le pun, bazate pe perspectiva actuală a apărării în privinţa acestui caz.

— Încă o dată, domnule Royce, această chestiune a fost stabilită şi nu doresc să reluăm discuţia în faţa juriului.

— Dar, *onorată instanţă,* mă împiedicaţi să prezint aşa cum trebuie cazul apărării.

— Domnule Royce, am fost foarte generoasă şi v-am permis să pozaţi în faţa juriului. Răbdarea mea e pe terminate. Puteţi lua loc.

Royce se uită lung la judecătoare. Bosch ştia ce făcea el. Se juca iar cu juriul. Voia ca el şi Jessup să pară defavorizaţi. Voia ca ei să înţeleagă faptul că nu numai acuzarea era împotriva lui Jessup, ci şi judecătoarea. După ce se uită la ea atât cât avu curaj, vorbi din nou.

— Doamnă judecător, nu pot să iau loc când e în joc libertatea clientului meu. Este ceva ieşit din...

Breitman lovi furioasă cu palma în masă, făcând un zgomot care semăna cu un foc de armă.

— Nu facem aşa ceva în faţa juriului, domnule Royce. Îi rog pe juraţi să părăsească sala.

Cu ochii mari şi atenţi la atmosfera tensionată care cuprinsese sala, juraţii ieşiră în şir indian, iar ultimul dintre ei se uită peste umăr să vadă ce se întâmpla în spate. În tot acest timp, Royce se uita în continuare urât la judecătoare. Bosch ştia că juca teatru. Exact asta îşi dorea Royce, ca juriul să-l vadă persecutat şi în imposibilitatea de a-şi prezenta cazul. Nu conta că urmau să fie închişi în camera juriului. Toţi ştiau că Royce avea să fie aspru admonestat de către judecătoare.

După ce se închise uşa de la camera juraţilor, judecătoarea se îndreptă spre Royce. Se calmase considerabil în cele treizeci de secunde cât durase ieşirea

juriului din sală.

— Domnule Royce, la sfârşitul acestui proces se va ţine o audiere pentru sfidarea Curţii, în care faptele dumneavoastră de azi vor fi examinate şi penalizate. Până atunci, dacă vă mai spun vreodată să luaţi loc şi refuzaţi să mă ascultaţi, voi pune ofiţerul Curţii să vă aşeze cu forţa pe scaun. Şi nu mă va mai interesa dacă juriul este prezent sau nu. Aţi înţeles?

— Da, onorată instanţă. Aş dori să vă cer scuze pentru că m-am lăsat dus de emoţiile de moment.

— Foarte bine, domnule Royce. Acum veţi lua loc şi vom aduce juriul înapoi.

Se uitară o vreme unul la celălalt, după care Royce se aşeză încet pe scaun. Judecătoarea spuse atunci ofiţerului Curţii să cheme juriul.

Bosch se uită la juraţi când intrară în sală. Toţi erau cu ochii pe Royce, iar Harry văzu că şmecheria apărătorului funcţionase. Observă simpatie în ochii lor, ca şi cum ştiau cu toţii că în orice moment ar putea să o supere pe judecătoare şi să fie admonestaţi în acelaşi fel. Nu ştiau ce se întâmplase cât timp stătuseră dincolo de uşă, dar Royce arăta ca elevul trimis în biroul directorului, care venise după aceea la pauză să povestească tuturor.

Judecătoarea se adresă juriului înainte de a continua procesul:

— Aş vrea ca juriul să înţeleagă faptul că în asemenea procese există multe tensiuni uneori. Eu şi domnul Royce am discutat problema şi am rezolvat-o. Nu trebuie să luaţi aşa ceva în seamă. Aşadar, să continuăm cu audierea depoziţiei. Domnule Haller?

— Da, onorată instanţă.

Haller se ridică şi merse la pupitru cu depoziţia lui Doral Kloster în mână.

— Domnule detectiv Bosch, sunteţi încă sub jurământ.

Aveţi stenograma depoziţiei date de detectivul Doral Kloster de pe data de 8 octombrie 1986?

— Da, o am.

Bosch puse depoziţia pe bară şi scoase o pereche de ochelari de vedere din buzunarul interior al hainei.

— Atunci eu voi citi din nou întrebările adresate domnului detectiv Kloster sub jurământ de către adjunctul procurorului districtual Gary Lintz, iar dumneavoastră veţi citi răspunsurile martorului.

După o serie de întrebări care solicitau informaţii de bază despre Kloster, depoziţia trecu repede la ancheta în cazul Melissei Landy.

— „Domnule detectiv, sunteţi repartizat la echipa de detectivi a Diviziei Wilshire, corect?”

— „Da, sunt la Departamentul de Omucideri şi Infracţiuni Deosebit de Grave.”

— „Acest caz nu a debutat ca o omucidere.”

— „Nu. Eu şi partenerul meu am fost chemaţi de acasă după ce patrulele au fost trimise la locuinţa familiei Landy şi după ce ancheta preliminară a stabilit că fata a fost răpită de un necunoscut. Asta însemna că era o infracţiune gravă şi de aceea ne-au chemat pe noi.”

— „Ce s-a întâmplat când aţi ajuns la familia Landy?”

— „Iniţial i-am luat separat pe cei de acolo – pe mamă, pe tată şi pe Sarah, sora fetei – şi i-am interogat. Apoi i-am adus împreună şi i-am interogat în grup. De cele mai multe ori funcţionează şi aşa s-a întâmplat şi atunci. În interviul comun am găsit direcţia de investigare.”

— „Elaboraţi puţin. Cum aţi găsit această direcţie?”

— „În interogatoriul individual, Sarah a spus că ea şi sora ei se jucau de-a v-aţi ascunselea şi că ea se ascundea în nişte tufişuri aflate în colţul din faţă al casei. Tufişurile o împiedicau să vadă strada. A spus că a auzit maşina de gunoi, după care a văzut un gunoier traversând curtea şi

luând-o pe sora ei. Aceste lucruri s-au petrecut duminică, aşa că ştiam că angajaţii de la salubrizare nu lucrau. Dar când i-am spus lui Sarah să reia povestea de faţă cu familia ei, tatăl a spus repede că duminica dimineaţa patrulau prin cartier maşini de tractare şi că şoferii purtau salopete ca şi cei de la salubrizare. Acesta a fost primul indiciu.”

— „Şi ce aţi făcut în acest sens?”

— „Am reuşit să obţinem o listă cu firmele de tractare angajate de primărie care lucrau în districtul Wilshire. Chemasem deja mai mulţi detectivi şi am împărţit lista. În ziua aceea lucrau doar trei dintre firme. Fiecare pereche de detectivi a preluat una. Eu şi partenerul meu ne-am dus la un depou de pe La Brea Boulevard, care aparţinea firmei Aardvark Towing.”

— „Ce s-a întâmplat când aţi ajuns acolo?”

— „Am aflat că urmau să închidă, pentru că lucrau în principal în zonele unde era interzisă parcarea din jurul bisericilor. La prânz deja terminau. Erau trei şoferi care încuiau pe acolo şi care se pregăteau să plece când am ajuns noi. Toţi au fost de acord să spună cine sunt şi să ne răspundă la întrebări. În timp ce partenerul meu a pus întrebările preliminare, eu m-am întors la maşină şi am raportat numele lor la dispecerat ca să poată verifica dacă aveau cazier.”

— „Cine erau aceşti oameni, domnule detectiv Kloster?”

— „Se numeau William Clinton, Jason Jessup şi Derek Wilbern.”

— „Şi ce aţi descoperit la verificare?”

— „Doar Wilbern fusese arestat o dată. Era vorba de o tentativă de viol fără condamnare. Din câte îmi amintesc, cazul avea patru ani vechime.”

— „Asta înseamnă că era suspect în cazul răpirii Melissei Landy?”

— „Da. Se potrivea în mare cu descrierea făcută de

Sarah. Conducea un camion mare şi purta salopetă. Şi avea şi cazier pentru o infracţiune de natură sexuală. Asta însemna pentru mine că era suspect.”

— „Ce aţi făcut mai departe?”

— „M-am întors la partenerul meu, el încă îi interoga în grup pe cei trei. Ştiam că timpul era esenţial. Fetiţa asta încă lipsea. Era în continuare dispărută şi de obicei, în astfel de cazuri, cu cât lipseşte mai mult, cu atât scad şansele să se termine cu bine.”

— „Aşa că aţi luat nişte decizii, nu-i aşa?”

— „Da, am decis că Sarah Landy trebuia să-l vadă pe Derek Wilbern ca să ne dăm seama dacă îl putea identifica pe el ca fiind răpitorul.”

— „Aţi aranjat o recunoaştere pentru ea?”

— „Nu, nu am aranjat.”

— „Nu?”

— „Nu. Am crezut că nu era destul timp. Trebuia să pun lucrurile în mişcare. Trebuia să încercăm să o găsim pe fată. Aşa că i-am întrebat pe cei trei bărbaţi dacă erau de acord să meargă în altă parte unde să continuăm interogatoriul. Toţi au fost de acord.”

— „Fără nicio ezitare?”

— „Fără. Au fost de acord.”

— „Apropo, ce s-a întâmplat când ceilalţi detectivi au vizitat celelalte firme de tractare din districtul Wilshire?”

— „Nu au găsit şi nu au interogat pe nimeni care să se ridice la rangul de suspect.”

— „Adică nu au găsit pe nimeni care să aibă cazier?”

— „Nu au apărut nici caziere, nici semne de întrebare în timpul interogatoriilor.”

— „Deci v-aţi concentrat pe Derek Wilbern?”

— „Exact.”

— „Şi când Wilbern şi ceilalţi doi au fost de acord să fie transportaţi în altă parte, ce aţi făcut?”

— „Am chemat două maşini de poliţie şi i-am urcat pe Jessup şi pe Clinton într-o maşină, iar pe Wilbern în cealaltă. Apoi am închis şi încuiat depoul Aardvark şi am luat-o înainte în maşina noastră.”

— „Şi prima dată v-aţi dus acasă la familia Landy?”

— „A fost premeditat. Le spusesem poliţiştilor din patrulă să o ia pe o rută ocolitoare, pe Windsor, ca să ajungă acasă la familia Landy şi să ajungem noi primii. Când am ajuns acolo, am luat-o pe Sarah la etaj, în dormitorul ei, care dădea spre partea din faţă a casei şi de unde se vedeau curtea şi strada. Am tras jaluzelele şi am rugat-o să se uite printr-o crăpătură, ca să nu o vadă şoferii.”

— „Ce s-a întâmplat după aceea?”

— „Partenerul meu a rămas în faţă. Când maşinile de poliţie au ajuns, i-am spus să-i scoată pe cei trei din maşini şi să îi pună unul lângă altul pe trotuar. Am întrebat-o pe Sarah dacă recunoştea pe vreunul dintre ei.”

— „Şi a recunoscut pe cineva?”

— „La început, nu. Dar unul dintre bărbaţi – Jessup – purta o şapcă de baseball şi se uita în jos, acoperindu-şi faţa cu cozorocul.”

Bosch dădu două pagini în acel moment. Paginile fuseseră haşurate. Conţineau mai multe întrebări despre atitudinea lui Jessup şi încercarea lui de a-şi ascunde faţa. La acele întrebări obiectase apărarea, judecătoarea aprobase obiecţia, întrebările fuseseră reformulate, dar se obiectase din nou. La audierea preliminară, Breitman fusese de acord cu Royce că juriul actual nu ar trebui să le audă. Era unul dintre puţinele puncte câştigate de Royce.

Haller reluă lectura din punctul în care se potolise cearta.

— „În regulă, domnule detectiv, spuneţi juriului ce s-a întâmplat după asta.”

— „Sarah m-a întrebat dacă puteam să-i spun bărbatului cu şapcă să o scoată. I-am transmis prin staţie partenerului

meu să-i spună lui Jessup să scoată şapca. Sarah a spus aproape în aceeaşi clipă că el era.”

— „Bărbatul care îi răpise sora?”

— „Da.”

— „Staţi puţin. Aţi spus că Derek Wilbern era suspectul dumneavoastră.”

— „Da, mă bazam pe faptul că mai fusese arestat pentru o infracţiune de natură sexuală şi credeam că probabil el era vinovatul.”

— „Sarah era sigură de persoana identificată?”

— „I-am spus de mai multe ori să confirme identificarea. Aşa a făcut.”

— „Ce aţi făcut apoi?”

— „Am lăsat-o pe Sarah în dormitor şi am coborât scările. Când am ajuns afară, l-am arestat pe Jason Jessup, i-am pus cătuşele şi l-am urcat în spatele maşinii de poliţie. Le-am spus poliţiştilor să-l urce pe Wilbern în altă maşină şi să-l ducă la secţia Wilshire pentru interogatoriu.”

— „L-aţi interogat în acel moment şi pe Jason Jessup?”

— „Da. Repet, timpul era esenţial. Credeam că nu am suficient timp să-l duc la secţia Wilshire şi să organizez un interogatoriu oficial. În schimb, am urcat cu el în maşină, i-am spus care îi erau drepturile şi l-am întrebat dacă voia să discute cu mine. A zis că da.”

— „Aţi înregistrat discuţia?”

— „Nu, nu am înregistrat. Sincer, am uitat. Lucrurile se precipitau şi nu mă gândeam decât că trebuia să găsim fetiţa. Aveam un reportofon în buzunar, dar am uitat să înregistrez discuţia.”

— „Bine, aşadar, l-aţi interogat pe Jessup?”

— „I-am pus întrebări, dar mi-a dat foarte puţine răspunsuri. A negat că ar avea vreo legătură cu răpirea. A recunoscut că patrulase în cartier ca să tracteze maşini în dimineaţa aceea şi că era posibil să fi trecut prin faţa casei

Landy, dar nu era sigur dacă trecuse pe Windsor Street. L-am întrebat dacă îşi amintea să fi văzut semnul Hollywood, pentru că dacă eşti pe Windsor îl vezi direct în capătul străzii, sus pe deal. A zis că nu-şi amintea să fi văzut semnul."

— „Cât timp a durat interogatoriul?"

— „Nu mult. Cam cinci minute. Am fost întrerupţi."

— „Ce anume v-a întrerupt, domnule detectiv?"

— „Partenerul meu a bătut în geam şi mi-am dat seama după expresia lui că aflase ceva important. Am ieşit din maşină şi atunci mi-a spus că au găsit-o. Cadavrul unei fetiţe fusese găsit într-un tomberon din Wilshire."

— „Asta a schimbat tot?"

— „Da, tot. L-am trimis pe Jessup în centru şi am pus să fie reţinut în timp ce eu am plecat spre locul unde se afla cadavrul."

— „Ce aţi descoperit când aţi ajuns acolo?"

— „Am găsit trupul unei fete de aproximativ doisprezece sau treisprezece ani, aruncat într-un tomberon. Era neidentificată încă, dar părea să fie Melissa Landy. Aveam fotografia ei. Eram destul de sigur că era ea."

— „Şi ancheta dumneavoastră s-a concentrat apoi în acest punct?"

— „Absolut. Eu şi partenerul meu am început interogatoriile, în timp ce personalul de la locul crimei şi angajaţii cabinetului de medicină legală se ocupau de cadavru. În scurt timp am aflat că parcarea de lângă curtea din spate a teatrului mai fusese folosită ca spaţiu de depozitare temporară de către o firmă de tractare. Am aflat că acea firmă era Aardvark Towing."

— „Ce însemna asta pentru dumneavoastră?"

— „Pentru mine însemna că acum exista o a doua legătură între uciderea acestei fete şi Aardvark. Aveam un singur martor, pe Sarah Landy, care îl identificase pe unul

dintre şoferii de la Aardvark ca fiind răpitorul şi acum aveam victima într-un tomberon de lângă parcarea folosită de aceştia. Mie mi se părea că lucrurile începeau să se lege.”

— „Care a fost pasul următor?”

— „În momentul acela, eu şi partenerul meu ne-am separat. El a rămas la locul crimei, iar eu m-am întors la secţia Wilshire ca să lucrez la mandate de percheziţie.”

— „Mandate de percheziţie pentru ce?”

— „Unul pentru tot spaţiul firmei Aardvark Towing. Unul pentru camionul pe care îl conducea Jessup în ziua aceea. Altele două pentru casa şi maşina personală ale lui Jessup.”

— „Şi aţi primit aceste mandate de percheziţie?”

— „Da, le-am primit. Judecătorul Richard Pittman era de serviciu şi, întâmplător, tocmai juca golf la clubul Wilshire. I-am adus mandatele şi le-a semnat pe toate chiar la gaura numărul nouă. Apoi am început căutările, începând cu Aardvark.”

— „Aţi fost de faţă la această percheziţie?”

— „Da, am fost. Eu şi partenerul meu ne ocupam de asta.”

— „Şi la un moment dat aţi găsit o probă care era relevantă pentru caz?”

— „Da. Şeful echipei de criminalişti, pe nume Art Donovan, m-a informat că găsiseră trei fire de păr de culoare castanie, aveau peste treizeci de centimetri lungime şi erau în camionul pe care îl conducea Jason Jessup în ziua aceea.”

— „V-a spus Donovan unde anume în camion s-au găsit cele trei fire?”

— „Da, a spus că erau prinse în spaţiul dintre partea de jos şi cea de sus a banchetei din spate.”

Bosch închise atunci paginile cu stenograma. Depoziţia lui Kloster continua, dar ajunseseră într-un punct în care

Haller anunţase că se va opri pentru că avea deja tot ce era necesar.

Judecătoarea îl întrebă atunci pe Royce dacă dorea să se citească oficial examinarea încrucişată. Royce se ridică să răspundă, ţinând în mână două foi de hârtie prinse cu o clemă.

— Oficial, nu doresc să particip la o procedură la care mă opun, dar, având în vedere că instanţa hotărăşte regulile jocului, mă voi conforma. Am de citit două pasaje scurte din examinarea încrucişată la care a fost supus detectivul Kloster. Pot să îi dau pasajul subliniat detectivului Bosch? Cred că va fi mai uşor aşa.

— Foarte bine, zise judecătoarea.

Ofiţerul Curţii luă unul din documentele lui Royce şi i-l dădu lui Bosch, care îl scană repede. Erau doar două pagini din depoziţia transcrisă. Două pasaje erau subliniate cu galben. În timp ce Bosch le citea, judecătoarea explică juriului că Royce avea să citească întrebările puse de primul apărător al lui Jessup, Charles Barnard, în timp ce Bosch continua să citească răspunsurile date de detectivul Doral Kloster.

— Puteţi începe, domnule Royce.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă. Acum voi citi transcrierea. „Domnule detectiv, cât timp a trecut de când aţi încuiat sediul firmei Aardvark Towing şi i-aţi dus pe cei trei şoferi pe Windsor Street şi până v-aţi întors cu mandatul de percheziţie?”

— „Pot să fac referire la cronologia cazului?”

— „Puteţi.”

— „Au fost cam două ore şi treizeci şi cinci de minute.”

— „Şi când aţi plecat de la Aardvark Towing, cum aţi asigurat sediul?”

— „Am închis garajele, iar unul dintre şoferi – cred că era domnul Clinton – avea o cheie de la uşă. Am împrumutat-o

ca să încui uşa.”

— „I-aţi returnat cheia după aceea?”

— „Nu, l-am întrebat dacă pot să o păstrez o vreme şi a zis că e în regulă.”

— „Deci, când v-aţi întors cu mandatul de percheziţie, aveaţi cheie şi pur şi simplu aţi descuiat şi aţi intrat.”

— „Aşa este.”

Royce dădu pagina şi îl instrui şi pe Bosch să facă la fel.

— Acum citesc din alt fragment al examinării încrucişate. „Domnule detectiv Kloster, ce concluzie aţi tras când vi s-a spus despre firele de păr găsite în camionul condus de domnul Jessup în ziua aceea?”

— „Niciuna. Specimenele nu erau încă identificate.”

— „Când au fost identificate?”

— „Două zile mai târziu am primit un telefon de la Divizia de Investigaţiei Ştiinţifice. Un tehnician specializat pe fibre şi păr mi-a spurcă firele au fost examinate şi că se potriveau destul de bine cu mostrele luate de la victimă. Mi-a spus că nu putea exclude victima ca sursă.”

— „Ce aţi înţeles din acest lucru?”

— „Că probabil Melissa Landy a fost în camionul acela.”

— „Ce alte probe aţi găsit care să plaseze victima în acel camion sau care să facă legătura între ea şi domnul Jessup?”

— „Nu au mai fost alte probe.”

— „Nu aţi găsit sânge sau alte substanţe biologice?”

— „Nu.”

— „Nicio fibră din rochia fetei?”

— „Nu.”

— „Nimic altceva?”

— „Nimic.”

— „Având în vedere lipsa altor probe în camion care să confirme teoria, v-aţi gândit vreodată că era posibil ca firele de păr să fi fost plantate acolo?”

— „M-am gândit la asta aşa cum m-am gândit la toate aspectele acestui caz. Dar am respins ipoteza pentru că martorul răpirii l-a identificat pe Jessup, iar acela era camionul condus de el. Nu am crezut că proba a fost plantată. Păi, cine să o fi plantat? Nimeni nu încerca să-i însceneze ceva. A fost identificat de sora victimei.”

Acolo se termină lectura depoziţiei. Bosch se uită spre boxa martorilor şi văzu că toţi păreau să fi fost atenţi la etapa care era, probabil, cea mai plictisitoare din tot procesul.

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnule Royce? întrebă judecătoarea.

— Nu mai am nimic, doamnă judecător, răspunse Royce.

— Foarte bine, zise Breitman. Cred că am ajuns la pauza de după-amiază. Ne întâlnim din nou în sală – şi mă voi strădui să fiu aici la timp – peste cincisprezece minute.

Lumea începu să iasă din sală, iar Bosch coborî din boxa martorilor. Se duse direct spre Haller, care discuta cu McPherson. Bosch le întrerupse conversaţia în şoaptă.

— Atwater, da?

Haller se uită la el.

— Da, exact. Să fie gata în cincisprezece minute.

— Şi ai timp să vorbim după şedinţă?

— O să-mi fac timp. Am avut şi la prânz o discuţie interesantă. Trebuie să-ţi povestesc.

Bosch îi lăsă şi ieşi pe hol. Ştia că rândul de la standul de cafea de lângă lifturi avea să fie lung şi plin de juraţi de la cazul lor. Se hotărî să o ia pe scări şi să cumpere cafea de la alt etaj. Dar mai întâi se duse la toaletă.

Când intră, îl văzu pe Jessup în dreptul unei chiuvete. Stătea aplecat şi se spăla pe mâini. Avea ochii coborâţi sub oglindă şi nu-l vedea pe Bosch în spatele lui.

Bosch rămase nemişcat şi aşteptă o clipă, gândindu-se la ce să spună când Jessup îl va vedea acolo. Dar în clipa în

care Jessup ridică ochii şi îl văzu pe Bosch în oglindă, uşa uneia dintre cabine se deschise şi apăru juratul numărul zece. Era un moment stânjenitor şi niciunul dintre cei trei bărbaţi nu vorbi.

În cele din urmă, Jessup luă un prosop de hârtie din suport, îşi şterse mâinile şi îl aruncă în coş. Se îndreptă spre uşă în timp ce juratul trecu la chiuvetă. Bosch se duse tăcut spre un pisoar, dar se uită în spate exact când Jessup împingea uşa să iasă.

Bosch făcu un semn cu mâna ca şi cum le-ar fi împuşcat în spate. Jessup nici nu ştia ce-l aştepta.

TREIZECI ŞI UNU

Marţi, 6 aprilie, 15.05

În timpul pauzei, am verificat dacă următorul martor era pregătit. Aveam câteva minute libere, aşa că l-am găsit pe Bosch la rând la cafea cu un etaj mai jos. Ceva mai în faţă era juratul numărul şase. L-am luat pe Bosch de cot şi l-am tras deoparte.

— Poţi să-ţi iei cafea mai târziu. Oricum nu ai timp s-o bei. Voiam să-ţi spun că am luat prânzul cu iubita ta de la FBI.

— Poftim? Cu cine?

— Cu agentul Walling.

— Nu e iubita mea. De ce a luat prânzul cu tine?

L-am condus spre scară şi am început să urcăm în timp ce vorbeam.

— Cred că voia să meargă la prânz cu tine, dar ai şters-o prea repede şi s-a mulţumit cu mine. Voia să ne avertizeze. A spus că ne-a urmărit şi a citit rapoartele de la proces şi

crede că Jessup o să izbucnească şi asta cât de curând. A spus că face urât la stres şi că probabil nu a fost niciodată mai stresat ca acum.

Bosch a dat din cap.

— Păi despre asta voiam şi eu să vorbim mai devreme.

S-a uitat în jur, să se asigure că nu ne auzea nimeni.

— Cei de la DSI spun că activităţile nocturne ale lui Jessup s-au înteţit de la începutul procesului. Acum iese în fiecare seară.

— A mai venit pe strada ta?

— Nu, nu s-a mai întors acolo sau în celelalte locuri de pe Mulholland de o săptămână. Dar în ultimele două nopţi a făcut lucruri noi.

— Ce fel de lucruri, Harry?

— De exemplu, duminică l-au urmărit din Venice către plajă şi s-a dus în vechiul depozit de sub digul Santa Monica.

— Care depozit? Ce înseamnă asta?

— E un vechi depozit din oraş, dar a fost inundat de maree de atâtea ori, încât e încuiat şi abandonat. Jessup a săpat sub unul dintre pereţii vechi de lemn şi s-a strecurat înăuntru.

— De ce?

— Cine ştie? N-au putut să intre după el, ar fi riscat să se expună. Dar nu asta e ştirea adevărată. Aseară s-a întâlnit cu vreo doi tipi la Townhouse, în Venice, apoi s-au dus la o maşină din parcările de pe plajă. Unul din cei doi tipi a scos din portbagaj un obiect învelit cu un prosop şi i l-a dat.

— O armă?

Bosch a ridicat din umeri.

— Orice o fi fost, ei n-au văzut nimic, dar l-au identificat pe unul din tipi după numărul de înmatriculare al maşinii. Marshall Daniels. A fost închis la San Quentin în anii ’90... în aceeaşi perioadă ca Jessup.

Începeam să resimt o parte din încordarea şi neliniştea care răzbea dinspre Bosch.

— E posibil să se fi cunoscut acolo. Pentru ce a fost Daniels închis?

— Droguri şi arme.

M-am uitat la ceas. Trebuia să mă întorc în sală.

— Atunci trebuie să presupunem că Jessup are o armă. Am putea să-i ridicăm dreptul de eliberare chiar acum pentru asociere cu un fost deţinut. Au imagini cu Jessup şi Daniels împreună?

— Au imagini, dar nu sunt sigur că ar trebui să facem asta.

— Dacă are o armă... Ai încredere că DSI o să-l oprească înainte să încerce sau chiar să facă ceva?

— Am încredere, dar ne-ar prinde bine să ştim ce anume vrea să facă.

Am ieşit pe hol. Nu se vedea niciun jurat sau vreo altă persoană din proces. Toţi erau în sală în afară de mine.

— Vorbim mai târziu despre asta. Trebuie să mă întorc în sală, altfel o să se ia judecătoarea de mine. Eu nu sunt ca Royce. Nu pot să-mi permit o audiere de sfidare a Curţii ca să demonstrez ceva juriului. Du-te după Atwater şi adu-o în sală.

M-am grăbit spre sala 112 şi am dat nepoliticos la o parte nişte pierde-vară care se mişcau prea încet în dreptul uşii. Judecătoarea Breitman nu mă aşteptase. I-am văzut pe toţi la locurile lor, iar juriul tocmai se așeza. Am traversat culoarul, am deschis poarta şi m-am furişat lângă Maggie.

— A fost cât pe ce, mi-a şoptit ea. Cred că judecătoarea spera să egalizeze lucrurile acuzându-te şi pe *tine* de sfidare.

— Mda, păi încă ar putea să o facă.

Judecătoarea s-a întors de la juraţi şi m-a observat la masa acuzării.

— Vă mulţumim că sunteţi alături de noi în această după-amiază, domnule Haller. Aţi avut o plimbare plăcută?

M-am ridicat în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, onorată instanţă. A apărut o problemă de natură personală şi a durat mai mult decât m-aş fi aşteptat.

A deschis gura să mă admonesteze, dar s-a oprit când şi-a dat seama că îi spusesem aceleaşi cuvinte folosite de ea după întârzierea de dimineaţă – întârzierea ei.

— Chemaţi următorul martor, domnule procuror, a spus ea pe un ton tăios.

Am chemat-o pe Lisa Atwater şi m-am uitat în spate, unde l-am văzut pe Bosch conducând-o pe culoar pe tehniciană de la laboratorul de analiză ADN. M-am uitat la ceasul de pe perete. Scopul meu era să umplu restul zilei cu mărturia lui Atwater, să o aduc la chestiunile de bază exact înainte de finalul programului. În acest fel, Royce avea o noapte întreagă să-şi pregătească examinarea încrucişată, dar eram bucuros să fac acest schimb pentru ceea ce puteam să câştig – faptul că fiecare jurat avea să plece acasă cunoscând fiecare probă de netăgăduit care îl lega pe Jason Jessup de Melissa Landy.

După cum îi cerusem, Atwater îşi păstrase halatul în care venise de la laboratorul poliţiei. Bluza de un albastru-deschis îi dădea un aer de competenţă şi profesionalism pe care restul persoanei ei nu îl avea. Atwater era foarte tânără – avea doar treizeci şi unu de ani – şi purta părul blond cu o şuviţă roz pe o parte, imitând o tehniciană de laborator foarte sofisticată dintr-un serial de televiziune. După ce am cunoscut-o, am încercat să o conving să renunţe la şuviţa roz, dar mi-a spus că nu voia să-şi sacrifice individualitatea. A zis că juraţii trebuiau să o accepte pentru cine şi ce era.

Măcar halatul nu era roz.

Atwater s-a prezentat şi a depus jurământul. După ce s-a aşezat pe scaun, am început cu întrebări despre pregătirea ei profesională şi experienţa în muncă. Am rămas pe subiect cel puţin zece minute în plus decât aş fi făcut-o în mod obişnuit, dar vedeam întruna şuviţa aceea de păr roz şi m-am gândit că trebuia să fac tot posibilul să-i dau o alură de profesionalism şi desăvârşire.

În cele din urmă, am ajuns la punctele esenţiale ale depoziţiei. În urma întrebărilor formulate cu grijă, a declarat că făcuse două analize şi comparaţii ADN din două mostre complet diferite în cazul Landy. Pentru început, am vorbit despre analiza mai problematică.

— Domnişoară Atwater, puteţi descrie prima însărcinare pe care aţi primit-o în cazul Landy?

— Da, pe 4 februarie am primit o bucată de material care fusese tăiată din rochia pe care o purta victima în ziua în care a fost ucisă.

— De unde aţi primit materialul?

— A venit de la Divizia de Proprietate a Poliţiei din Los Angeles, unde a fost păstrată în arhivă cu alte probe.

Răspunsurile ei erau exersate cu grijă. Nu avea voie să facă vreo aluzie la primul proces sau la faptul că Jessup fusese închis în ultimii douăzeci şi patru de ani. Acest lucru ar fi creat o prejudecată împotriva lui Jessup şi s-ar fi declarat eroare judiciară.

— De ce vi s-a trimis acest material?

— Era o pată pe material care a fost identificată acum douăzeci şi patru de ani de către criminaliştii de la poliţie ca fiind spermă. Eu trebuia să extrag secvenţa ADN şi să o identific, dacă era posibil.

— Când l-aţi examinat, aţi descoperit că materialul genetic era degradat în vreun fel?

— Nu, domnule. S-a păstrat în condiţii bune.

— Bine, deci aţi primit această bucată de material din

rochia Melissei Landy şi aţi extras ADN-ul. E corect până aici?

— E corect.

— Ce aţi făcut pe urmă?

— Am transformat profilul ADN într-un cod şi l-am verificat în baza de date SCLADN.

— Ce este SCIADN?

— Este Sistemul Combinat de Indexare ADN al FBI. E ca un birou naţional de arhivare al probelor ADN. Toate amprentele ADN adunate de poliţie ajung acolo şi sunt disponibile pentru comparaţie.

— Aşadar, aţi verificat amprenta ADN din sperma găsită pe rochia pe care Melissa Landy o purta în ziua crimei, aşa e?

— Da.

— Aţi găsit ceva?

— Da. Profilul aparţinea tatălui ei vitreg, Kensington Landy.

O sală de judecată este spaţioasă. Există mereu un curent de sunet şi energie. Poţi să-l simţi chiar şi atunci când nu îl auzi. Oamenii şoptesc la galerie, grefierul şi ofiţerul Curţii se ocupă de telefoane, stenograful apasă pe tastele aparatului. Dar sunetul şi aerul au dispărut complet în sala 112 după vorbele Lisei Atwater. Am tăcut o clipă. Ştiam că acesta era nivelul cel mai scăzut al cazului. Cu acel răspuns dezvăluisem, de fapt, strategia lui Jessup. Dar din acel moment, totul avea să aibă legătură cu strategia mea. Şi cu cea a Melissei Landy. Nu aveam să uit de ea.

— De ce se afla ADN-ul lui Kensington Landy în baza de date SCIADN? am întrebat-o.

— Pentru că în statul California există o lege care cere tuturor arestaţilor suspecţi de o infracţiune să dea o probă ADN. În 2004, domnul Landy a fost arestat pentru fugă de la locul unui accident soldat cu vătămare corporală. Deşi la

sfârşit a pledat vinovat pentru acuzaţii reduse, iniţial a fost acuzat pentru infracţiune, drept pentru care s-a aplicat legea probei ADN. ADN-ul lui a intrat în sistem.

— Bine. Să ne întoarcem la rochia victimei şi la sperma găsită pe aceasta. Cum aţi stabilit că sperma a apărut pe rochie în ziua în care a fost ucisă Melissa Landy?

La început, Atwater a părut derutată de întrebare. Era teatru bine jucat.

— Nu am descoperit, a zis ea. E imposibil de ştiut cu exactitate când a apărut acolo.

— Vreţi să spuneţi că ar fi putut fi pe rochie cu o săptămână înainte de moartea ei?

— Da. Nu avem de unde să ştim.

— Dar cu o lună înainte?

— Este posibil, pentru că este...

— Dar un an?

— Repet, este...

— Obiectez!

Royce s-a ridicat de pe scaun. „Era şi timpul”, mi-am spus.

— Onorată instanţă, cât trebuie să mai dureze aceste întrebări dacă ne-am prins deja care e ideea?

— Retrag, doamnă judecător. Domnul Royce are dreptate. Ne-am prins cu toţii care e ideea mai demult.

Am făcut o pauză scurtă, ca să arăt că eu şi Atwater schimbam subiectul.

— Domnişoară Atwater, v-aţi ocupat recent de a doua analiză ADN în cazul Melissei Landy, corect?

— Corect.

— Ne puteţi spune despre ce a fost vorba?

Înainte să răspundă, şi-a trecut şuviţa de păr roz pe după ureche.

— Da, a fost vorba de extragerea ADN-ului şi comparaţia dintre două mostre de păr. Părul victimei, Melissa Landy,

care se afla într-o trusă de la momentul autopsiei, şi păr preluat dintr-un camion condus de acuzat, Jason Jessup.

— Despre câte mostre discutăm?

— Câte un fir din fiecare. Scopul nostru a fost să extragem ADN-ul nuclear, care se găseşte doar la baza firului de păr. Din specimenele pe care le aveam, nu am reuşit să facem extracţia decât de la firele din camion. Aşa că am comparat ADN-ul de la rădăcina acelor fire cu mostrele luate din trusa de la autopsie.

Am pus-o să explice în detaliu procedura, încercând să menţinem indicaţiile cât mai simple cu putinţă. Destul cât să se înţeleagă, ca la televizor. Stăteam cu un ochi pe martor şi cu un ochi pe juriu, asigurându-mă că toată lumea era atentă şi mulţumită.

Într-un târziu, am ieşit din tunelul tehnico-genetic şi am ajuns la concluziile Lisei Atwater. A pus pe ecrane câteva planşe şi diagrame colorate şi le-a explicat pe fiecare. Dar ideea de bază era mereu aceeaşi; juraţii trebuiau să audă ca să simtă. Cel mai important lucru pe care îl aduce un martor în sala de judecată e cuvântul lui. După ce au fost arătate toate diagramele, cuvintele lui Atwater au fost de bază.

M-am întors şi m-am uitat la ceas. Eram în grafic. În mai puţin de douăzeci de minute, judecătoarea avea să termine şedinţa de după-amiază. M-am întors spre Atwater pentru lovitura de graţie.

— Domnişoară Atwater, aveţi vreun dubiu cu privire la potrivirea genetică despre care tocmai aţi depus mărturie?

— Nu, nu am niciun dubiu.

— Credeţi, fără urmă de îndoială, că părul Melissei Landy se potriveşte perfect cu mostra de păr obţinută din camionul condus de acuzat pe 16 februarie 1986?

— Da.

— Există o modalitate cuantificabilă prin care să arătăm

acest lucru?

— Da, după cum am ilustrat mai devreme, s-au potrivit nouă dintre cei treisprezece indicatori genetici din protocolul SCIADN. Combinaţia acestor indicatori genetici speciali apare la unul din 1,6 trilioane de indivizi.

— Adică există o şansă de unu la 1,6 trilioane ca părul găsit în camionul condus de acuzat să aparţină altei persoane decât Melissei Landy?

— S-ar putea spune şi aşa, da.

— Domnişoară Atwater, ştiţi din întâmplare care este populaţia planetei în prezent?

— Se apropie de şapte miliarde.

— Vă mulţumesc, domnişoară Atwater. Nu mai am întrebări deocamdată.

M-am dus la loc şi m-am aşezat. Am început imediat să-mi adun documentele şi dosarele, pregătindu-mă să le pun în servietă şi să plec acasă. Ziua se terminase şi mă aştepta o noapte lungă în care să mă pregătesc pentru următoarea. Judecătoarea nu părea să se supere că terminasem cu zece minute mai devreme. Se pregătea şi ea să iasă şi să trimită juriul acasă.

— Vom continua mâine cu examinarea încrucişată a acestui martor. Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru atenţia acordată depoziţiilor de azi. Şedinţa se suspendă până mâine-dimineaţă la nouă fix şi vă atenţionez încă o dată să nu urmăriţi niciun program de ştiri...

— Onorată instanţă?

Am ridicat ochii din hârtii. Royce era în picioare.

— Da, domnule Royce?

— Iertaţi-mă, doamnă judecător Breitman, pentru întrerupere. Dar ceasul meu arată ora cinci fără zece şi ştiu că aţi prefera să profitaţi la maximum de timp pentru depoziţii. Aş dori să fac examinarea încrucişată acum.

Judecătoarea s-a uitat la Atwater, care era încă în boxa

martorilor, apoi din nou la Royce.

— Domnule Royce, aş prefera să începeţi mâine-dimineaţă decât să o începeţi şi să o întrerupeţi după doar zece minute. Nu putem depăşi ora cinci cu juriul. Este o regulă de la care nu mă abat.

— Înţeleg, doamnă judecător. Dar nu intenţionez să vă întrerup. Voi termina cu martorul până la ora cinci şi nu mai trebuie să vină şi mâine.

Judecătoarea s-a uitat lung la Royce, cu o figură neîncrezătoare.

— Domnule Royce, domnişoara Atwater este unul dintre martorii principali ai acuzării. Vreţi să spuneţi că aveţi nevoie doar de cinci minute pentru examinarea încrucişată?

— Desigur, depinde de lungimea răspunsurilor ei, dar nu am decât câteva întrebări, onorată instanţă.

— Foarte bine. Puteţi începe. Domnişoară Atwater, sunteţi încă sub jurământ.

Royce a trecut la pupitru, iar eu eram la fel de nedumerit de manevra apărării ca şi judecătoarea. Mă aşteptasem ca Royce să petreacă aproape toată dimineaţa următoare cu examinarea încrucişată. Trebuia să fie o şmecherie. Avea şi el un expert în ADN pe lista cu martori, dar nici eu nu aş fi ratat ocazia să mă iau de martorul acuzării.

— Domnişoară Atwater, a spus Royce, toate aceste teste, analize şi extracţii pe care le-aţi făcut pe mostra de păr din camion v-au spus şi cum au ajuns aceste fire de păr acolo?

Ca să câştige timp, Atwater l-a întrebat pe Royce dacă putea să repete întrebarea. Dar şi după ce a auzit-o a doua oară, a răspuns abia când a intervenit judecătoarea.

— Domnişoară Atwater, puteţi răspunde la întrebare? a întrebat Breitman.

— Hm, da, mă scuzaţi. Răspunsul este nu, munca pe care am făcut-o în laborator nu a avut nicio legătură cu stabilirea modalităţii prin care mostra a ajuns în camion. Nu

era responsabilitatea mea.

— Vă mulţumesc, a spus Royce. Aşadar, ca să fie limpede, nu puteţi spune juriului cum a ajuns părul – pe care l-aţi identificat foarte bine ea fiind al victimei – în camion şi cine l-a pus acolo, aşa este?

M-am ridicat în picioare.

— Obiectez. Face presupuneri despre fapte care nu sunt dovedite.

— Se admite. Vreţi să reformulaţi, domnule Royce?

— Vă mulţumesc, onorată instanţă. Domnişoară Atwater, nu ştiţi – în afară de ce vi s-a spus, probabil – cum a ajuns părul testat de dumneavoastră în camion, aşa e?

— Aşa este.

— Deci puteţi identifica părul ca fiind al Melissei Landy, dar nu puteţi declara cu certitudine cum a ajuns în camion, corect?

M-am ridicat din nou.

— Obiectez, am spus. S-a întrebat şi s-a răspuns deja.

— Cred că voi lăsa martorul să răspundă, a zis Breitman. Domnişoară Atwater?

— Da, e corect, a zis Atwater. Nu pot spune nimic despre felul în care a ajuns în camion.

— Atunci nu mai am alte întrebări. Vă mulţumesc.

M-am întors şi m-am uitat la ea. Mai aveam două minute. Dacă voiam să recâştig juriul, trebuia să mă gândesc repede la ceva.

— Mai aveţi vreo întrebare, domnule Haller? a întrebat judecătoarea.

— O clipă, onorată instanţă.

M-am întors şi i-am şoptit lui Maggie:

— Ce fac?

— Nimic, a răspuns ea. Las-o baltă sau s-ar putea să faci mai rău. Ţi-ai exprimat ideile. El şi le-a exprimat pe ale lui. Ale tale sunt mai importante – tu ai plasat-o pe Melissa în

camion. Las-o aşa.

Ceva îmi spunea să nu o las aşa, dar mintea nu mă mai ajuta. Nu mă puteam gândi la o întrebare care să derive din examinarea lui Royce şi care să readucă juriul cu gândul la ceea ce demonstrasem eu.

— Domnule Haller? a spus judecătoarea nerăbdătoare.

M-am lăsat păgubaş.

— Nu mai am întrebări deocamdată, onorată instanţă.

— Foarte bine, atunci vom suspenda şedinţa pentru astăzi. Curtea se întruneşte la ora nouă mâine-dimineaţă şi avertizez juraţii să nu citească articole de ziar despre acest proces, să vadă emisiuni TV ori să discute cu familia şi prietenii despre caz. Sper să aveţi o seară bună.

Juraţii s-au ridicat şi au început să iasă în ordine din sală. M-am uitat nonşalant spre masa apărării şi l-am văzut pe Jessup felicitându-l pe Royce. Erau amândoi numai zâmbete. Am simţit un gol în stomac de mărimea unei. Mingi de baseball. Era ca şi cum jucasem aproape perfect toată ziua – aproape şase ore de depoziţii – şi pe urmă, în ultimele cinci minute, am reuşit să las ultima minge a jocului să-mi treacă printre picioare.

Stăteam nemişcat, aşteptând ca Royce, Jessup şi toţi ceilalţi să iasă din sală.

— Vii? m-a întrebat Maggie.

— Imediat. Ce zici dacă ne întâlnim la birou?

— Hai să mergem împreună.

— Nu sunt o companie plăcută, Mags.

— Haller, revino-ţi. Ai avut o zi foarte bună. Amândoi am avut. El a fost bun doar cinci minute şi juriul ştie asta.

— Bine. Ne întâlnim la birou imediat.

S-a lăsat bătută şi am auzit-o plecând. După câteva minute, am luat dosarul din vârful teancului de pe masă şi l-am întredeschis. O fotografie de la şcoală cu Melissa Landy era prinsă în dosar. Zâmbea la cameră. Nu semăna

deloc cu fiica mea, dar mă făcea să mă gândesc la Hayley.

Am jurat în tăcere să nu-l mai las pe Royce să mă întreacă.

Câteva clipe mai târziu, cineva a stins luminile.

TREIZECI ŞI DOI

Marţi, 6 aprilie, 22.15

Bosch stătea lângă leagănul fixat în nisip la câteva sute de metri mai jos de digul Santa Monica. În stânga lui, apa neagră a Pacificului prindea viaţă, cu reflexii unduitoare de lumină şi culoare de la caruselul din capătul falezei. Parcul de distracţie se închisese de cincisprezece minute, dar luminile rămâneau aprinse toată noaptea, un spectacol electronic uimitor în întunericul friguros, cu modele care se schimbau mereu pe roata mare.

Harry luă telefonul şi sună la dispeceratul DSI. Verificase şi mai devreme şi aranjase lucrurile.

— Sunt tot Bosch. Ce face omul nostru?

— Pare să stea în casă în seara asta. Probabil l-aţi epuizat azi la tribunal, domnule Bosch. Pe drum de la CCB s-a oprit la Ralphs să cumpere câte ceva de mâncare şi s-a dus direct acasă, unde a şi rămas. E prima seară în ultimele cinci în care nu iese la ora asta.

— Mda, ei bine, nu vă bazaţi că o să rămână aşa. Au asigurat şi uşa din spate, da?

— Şi ferestrele, şi maşina, şi bicicleta. Suntem cu ochii pe el, domnule detectiv. Nu vă faceţi griji.

— Aşa o să fac. Aveţi numărul meu. Sunaţi-mă dacă se mişcă.

— În regulă.

Bosch închise telefonul şi se îndreptă spre dig. Briza era puternică şi nisipul din aer îi înţepa faţa şi ochii în timp ce se apropia de structura uriaşă. Digul arăta ca un portavion ancorat la mal. Era lung şi lat. Avea o parcare mare şi o mulţime de restaurante şi magazine de suvenire. În mijloc se afla un parc de distracţii, cu montagne russe şi caruselul celebru. În punctul cel mai îndepărtat, spre ocean, era un magazin tradiţional de momeli, biroul administraţiei şi încă un restaurant. Totul era aşezat pe o pădure deasă de piloni de lemn care începeau de pe mal şi înaintau două sute treisprezece metri în larg, dincolo de locul unde se spărgeau valurile, către adâncimile reci.

Pe mal, pilonii erau încercuiţi de pereţi de lemn care creau un fel de depozit nu foarte adăpostit al administraţiei din Santa Monica. Nu era prea sigur din două motive: depozitul era vulnerabil la mareele foarte mari, care apăreau când se produceau cutremure în larg. De asemenea, digul ocupa sute de metri pe plajă, ceea ce ancora pilonii de lemn în nisipul umed. Lemnul era mai mereu putrezit şi se strica uşor. Prin urmare, depozitul devenise un fel de adăpost neoficial pentru vagabonzi, pe care primăria trebuia să-i evacueze periodic.

Agenţii DSI raportaseră că Jason Jessup se strecurase pe sub peretele dinspre sud cu o noapte înainte şi rămăsese înăuntru timp de treizeci şi unu de minute.

Bosch ajunse la dig şi începu să meargă de-a lungul lui, căutând locul prin care se strecurase Jessup. Avea o lanternă micuţă şi găsi repede adâncitura unde nisipul fusese săpat la baza peretelui şi apoi pus la loc. Se ghemui şi lumină spaţiul, dându-şi seama că nu încăpea pe acolo. Puse lanterna deoparte, se aplecă şi începu să sape ca un câine care încerca să iasă din curte.

În curând, groapa păru destul de mare şi Bosch se strecură înăuntru. Se îmbrăcase potrivit ocaziei. Blugi negri,

vechi, cizme şi o bluză cu mâneci lungi pe sub o jachetă impermeabilă pe care o purta pe dos, ca să nu se vadă scrisul galben fluorescent – Poliţia LA – pe spate şi în faţă.

Ajunse într-un spaţiu întunecat, cavernos, în care pătrundeau raze de lumină printre scândurile de la parcarea de sus. Se ridică şi îşi şterse nisipul de pe haine, apoi lumină toată zona cu lanterna. Era o lanternă pentru interior, aşa că nu reuşea să lumineze prea departe.

Se simţea miros de umezeală, iar sunetul valurilor care se izbeau de piloni la doar douăzeci de metri distanţă răsuna zgomotos în spaţiul închis. Bosch îndreptă lanterna în sus şi văzu ciupercile crescute pe bârne. Înaintă în întuneric şi descoperi o barcă acoperită cu o prelată. Ridică un capăt desprins şi văzu că era o barcă veche pentru salvamari. Trecu mai departe şi descoperi grămezi de geamanduri, de conuri de trafic şi bariere mobile, toate înscrise cu PRIMĂRIA SANTA MONICA.

Ajunse apoi lângă o schelă cu trei niveluri folosită pentru zugrăvit şi alte renovări ale digului. Părea neatinsă de multă vreme şi începea să se scufunde încet în nisip.

În capăt se vedea un şir de magazii închise, dar pereţii de lemn crăpaseră în timp, făcând ca materialele stocate acolo să devină cel puţin spongioase.

Uşile erau descuiate, iar Bosch le verifică pe toate, văzând că erau goale, cu excepţia penultimei magazii. Aici uşa era încuiată cu un lacăt nou. Lipi lanterna de scândurile peretelui şi încercă să privească înăuntru. Văzu ceva ce părea să fie marginea unei pături şi nimic mai mult.

Bosch se apropie de uşă şi îngenunche lângă lacăt. Puse lanterna între dinţi şi scoase două şperacle din portofel. Începu să lucreze, observând repede că lacătul avea doar patru pini. Reuşi să-l deschidă în mai puţin de cinci minute.

Intră în magazie şi văzu că era în mare parte goală. Pe jos se afla o pătură împachetată, cu o pernă deasupra. Nu

mai era nimic altceva. Raportul de supraveghere de la DSI spunea că în noaptea precedentă Jessup se plimbase pe plajă cu o pătură în mână. Nu spunea şi că o lăsase sub dig şi nici nu scria ceva de vreo pernă.

Harry nici măcar nu era sigur că venise în acelaşi loc unde venise şi Jessup. Lumină peretele, apoi tavanul digului, fixând acolo fasciculul luminos. Se vedea conturul unei uşi. O trapă. Era încuiată pe dinafară cu alt lacăt nou.

Bosch era destul de sigur că se afla sub parcarea de pe dig. Se auzeau din când în când maşini trecând, pe măsură ce mulţimea se ducea spre casă. Bănuia că trapa era folosită ca spaţiu de preluare a materialelor de depozitat. Ştia că putea să ia o schelă, să se urce şi să verifice şi al doilea lacăt, dar se hotărî să nu-şi bată capul. Ieşi din magazie.

În timp ce încuia uşa cu lacătul, simţi telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase repede, aşteptând să apară un apel de la dispeceratul DSI care să-l anunţe că Jessup plecase de acasă. Dar pe telefon apăru numele fiicei lui. Răspunse la apel.

— Bună, Maddie.

— Tata? Mă auzi?

Vorbea încet, far zgomotul valurilor era puternic. Bosch strigă.

— Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Păi, când vii acasă?

— În curând, scumpo. Mai am puţină treabă.

Fata coborî vocea şi mai mult şi Bosch îşi acoperi urechea cu palma ca să o audă. Pe fundal se auzeau zgomotele autostrăzii. Ştia că stătea pe terasa din spate.

— Tată, mă pune să fac temele care trebuie predate abia săptămâna viitoare.

Bosch o lăsase din nou cu Sue Bambrough, directoarea adjunctă.

— Săptămâna viitoare o să-i mulţumeşti, când toţi o să facă teme şi tu o să le ai gata.

— Tată, am făcut teme toată seara!

— Vrei să-i spun să te lase să faci o pauză?

Fiica lui nu răspunse şi Bosch înţelese ce voia. Îl sunase pentru că voia ca el să ştie cât de mult suferea. Dar nu voia ca el să facă ceva.

— Uite ce zic eu, spuse el. Când mă întorc, o să-i amintesc doamnei Bambrough că nu eşti la şcoală când eşti acasă şi că nu trebuie să munceşti tot timpul. Bine?

— Să zicem. De ce nu pot să stau acasă la Rory? Nu-i drept.

— Poate data viitoare. Trebuie să mă întorc la muncă, Mads. Putem să discutăm mâine? Vreau să fii în pat când ajung acasă.

— Mă rog.

— Noapte bună, Madeline. Ai grijă să fie încuiate toate uşile, inclusiv de la terasă, ne vedem mâine.

— Noapte bună.

Nemulţumirea din vocea ei era greu de ratat. Închise telefonul înaintea lui Bosch. Acesta opri şi el telefonul şi, tocmai când îl punea în buzunar, auzi un zgomot, ca nişte bucăţi de metal care se ciocneau din direcţia găurii prin care se strecurase sub dig. Stinse lanterna şi se ascunse în grabă după prelata care acoperea barca.

Ghemuit lângă barcă, văzu o siluetă ridicându-se în picioare şi mergând fără lanternă. Silueta se îndreptă fără să ezite către magazia cu lacătul nou.

În parcarea de deasupra erau felinare stradale. Razele de lumină coborau printre crăpăturile formate între scândurile de pe grătar. Când silueta trecu prin dreptul lor, Bosch văzu că era Jessup.

Harry se lăsă mai jos, ducând din instinct mâna la curea ca să se asigure că avea pistolul la îndemână. Cu cealaltă

mână puse telefonul pe modul silenţios. Nu voia ca dispecerul de la DSI să-şi amintească brusc să-l sune ca să-l avertizeze de plecarea lui Jessup.

Bosch observă că Jessup căra o geantă care părea foarte grea. Acesta se duse direct la magazie şi deschise uşa larg. Era evident că avea cheie de la lacăt.

Jessup făcu un pas în spate, iar Bosch văzu o rază de lumină trecându-i peste figură în timp ce se întoarse şi verifică toată zona, asigurându-se că era singur. Apoi intră în magazie.

Timp de câteva secunde, nu se auzi niciun sunet, nicio mişcare, apoi Jessup reapăru la intrare. Ieşi şi încuie uşa, punând lacătul. Apoi păşi în spate şi verifică iar zona de jur împrejur. Bosch se lăsă şi mai jos. Bănuia că Jessup era suspicios pentru că găsise nisipul proaspăt săpat la intrare.

— Cine-i acolo? strigă el.

Bosch nu se mişcă. Nici măcar nu mai respira.

— Să te văd!

Bosch duse mâna sub geacă, apucând pistolul. Ştia că, din câte se părea, Jessup obţinuse o armă. Dacă făcea un pas în direcţia lui, Bosch avea să scoată pistolul şi să fie gata să tragă primul.

Dar nu se întâmplă aşa. Jessup începu să se mişte repede înapoi către groapa din nisip şi dispăru în curând în întuneric. Bosch ascultă, dar nu se auzeau decât valurile. Mai aşteptă treizeci de secunde şi începu să meargă spre deschizătura de sub perete. Nu aprinse lanterna. Nu era sigur că Jessup chiar plecase.

Când trecu pe lângă schele, se lovi tare la fluierul piciorului de o ţeavă de metal care ieşea de sub grămadă. Simţi o durere cruntă în piciorul stâng, iar cadrele de metal începură să se mişte. Cele două niveluri de sus alunecară, prăbuşindu-se cu zgomot pe nisip. Bosch se aruncă la pământ lângă grămada de metal şi aşteptă.

Dar Jessup nu apăru. Plecase.

Bosch se ridică încet. Îl durea piciorul şi se enervase. Scoase telefonul şi sună la dispecerul DSI.

— Trebuia să mă sunaţi când pleca Jessup! şopti el furios.

— Ştiu, zise dispecerul. Nu a plecat.

— Poftim? Sunteţi... faceţi-mi legătura cu cine e de serviciu acolo.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu aşa se...

— Ascultă-mă, rahatule, Jessup nu s-a *retras* în seara asta. Tocmai l-am văzut. Şi aproape că s-a dus naibii tot. Acum dă-mi pe cineva la telefon, altfel următorul apel o să-l fac acasă la locotenentul Wright.

În timp ce aştepta, Bosch se duse către perete, ca să poată ieşi din spaţiul de depozitare. Îl durea piciorul şi mergea şchiopătând.

Pe întuneric nu găsea locul prin care se putea strecura afară. În cele din urmă, aprinse lumina, ţinând-o aproape de pământ. Găsi locul, dar văzu că Jessup acoperise gaura cu nisip, la fel cum făcuse în noaptea precedentă.

Într-un târziu se auzi o voce la telefon.

— Bosch? Sunt Jacquez. Susţii că l-ai văzut pe subiectul nostru?

— Nu susţin că l-am văzut. Chiar l-am văzut. Unde sunt oamenii tăi?

— Suntem în punctul zero, omule. Nu a plecat.

Punctul zero era casa subiectului urmărit.

— Prostii, tocmai l-am văzut sub digul Santa Monica. Cheamă-ţi oamenii aici chiar acum.

— Avem zona zero asigurată, Bosch. Nu avea cum...

— Ascultă, nemernicule, Jessup e cazul meu. Îl cunosc şi aproape că m-a prins aici. Acum cheamă-ţi oamenii şi află cine a plecat din post pentru că...

— Te sun înapoi, spuse, Jacquez brusc şi închise telefonul.

Bosch porni soneria telefonului şi îl puse în buzunar. Se puse din nou în genunchi şi săpă groapa, folosind mâinile ca pe o lopată. Apoi se strecură afară, aşteptându-se ca Jessup să îl aştepte pe cealaltă parte.

Dar nu se vedea nici urmă de el. Bosch se ridică în picioare, se uită spre sud, înspre Venice, dar nu văzu pe nimeni în lumina caruselului. Apoi se întoarse şi se uită în sus spre hotelurile şi blocurile de apartamente de pe plajă. Erau câteva persoane pe faleza din faţa clădirilor, dar nu îl recunoscu pe Jessup printre ele.

La douăzeci de metri distanţă era o scară care ducea pe dig, direct în parcare. Bosch o luă într-acolo, şchiopătând încă destul de tare. Urcase până la jumătatea scării când sună telefonul. Era Jacquez.

— În regulă, unde e? Suntem pe drum.

— Asta e problema. L-am pierdut. A trebuit să mă ascund şi am crezut că voi îl urmăriţi. Acum urc pe dig. Ce naiba s-a întâmplat, Jacquez?

— Unul din băieţi s-a dus să-şi facă nevoile. A zis că îl supăra stomacul. Nu cred că o să mai facă parte din echipă după seara asta.

— Isuse Hristoase!

Bosch urcă ultimele două trepte şi merse prin parcarea goală. Jessup nu se vedea nicăieri.

— OK, sunt pe dig. Nu-l văd. A dispărut.

— Bine, Bosch, ajungem în două minute. Ne împrăştiem. Îl găsim noi. Nu a luat maşina sau bicicleta, aşa că a plecat pe jos.

— Ar fi putut să ia un taxi de la oricare din hotelurile de aici. Ideea e că lui ştim unde...”

Bosch îşi dădu seama de un lucru.

— Trebuie să închid. Sună-mă de cum îl găseşti, Jacquez. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Bosch închise telefonul şi sună imediat acasă. Se uită la ceas, aşteptându-se să răspundă Sue Bambrough, pentru că trecuse de ora unsprezece. Dar la telefon răspunse fiica lui.

— Tata?

— Hei, iubito, de ce nu dormi?

— Pentru că a trebuit să fac toate temele. Am vrut o pauză înainte să merg la culcare.

— E în regulă. Poţi să mi-o dai pe doamna Bambrough la telefon?

— Tată, sunt în dormitor, în pijamale.

— Bine. Du-te până la uşă şi spune-i să răspundă la telefonul din bucătărie. Trebuie să vorbesc cu ea. Între timp, trebuie să te îmbraci. O să pleci de acasă.

— Poftim? Tată, am...

— Madeline, ascultă-mă. E important. O să-i spun doamnei Bambrough să te ducă la ea acasă până ajung eu. Vreau să ieşi din casă.

— De ce?

— Nu e nevoie să ştii asta. Trebuie doar să faci cum îţi spun. Acum, te rog, dă-mi-o pe doamna Bambrough la telefon.

Maddie nu răspunse, dar se auzi uşa de la dormitor deschizându-se. Apoi fiica lui spuse „E pentru dumneavoastră”.

După câteva secunde se auzi clicul telefonului din bucătărie.

— Alo?

— Sue, sunt Harry. Am nevoie să faci un lucru. Vreau să o iei pe Maddie şi să mergeţi la tine acasă. Chiar acum. O să vin în mai puţin de o oră să o iau.

— Nu înţeleg.

— Sue, ascultă-mă, am urmărit toată noaptea un tip care ştie unde locuiesc. Şi l-am pierdut. Acum nu e niciun motiv

de panică şi nu ştiu sigur că vine într-acolo, dar trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie. Aşa că vreau să o iei pe Maggie şi să ieşiţi din casă. Chiar acum. Mergeţi la tine acasă şi ne întâlnim acolo. Poţi să faci asta, Sue?

— Plecăm chiar acum.

Lui Bosch îi plăcea duritatea din vocea ei, dându-şi seama că probabil venea de la meseria de profesor şi de la funcţia de director adjunct în sistemul de învăţământ de stat.

— În regulă, sunt pe drum. Sună-mă după ce ajungeţi la tine.

Dar Bosch nu era pe drum. După ce închise, puse telefonul în buzunar şi coborî treptele spre plajă. Se întoarse la gaura săpată în nisip. Se strecură înapoi şi de data asta se folosi de lanternă ca să găsească drumul spre uşa magaziei. Scoase şperaclele şi descuie, gândindu-se permanent la felul în care Jessup scăpase de supraveghere. Oare era doar o coincidenţă că plecase din apartament exact când agentul DSI părăsise postul sau era conştient că era urmărit şi scăpase când avusese ocazia?

În clipa aceea îi era imposibil să afle.

În cele din urmă, deschise lacătul, chinuindu-se mai mult decât prima dată. Intră în magazie şi îndreptă lumina spre pătura şi perna de pe jos. Era acolo şi geanta adusă de Jessup. Scria *Ralphs* pe o parte. Bosch se aşeză în genunchi şi vru să o deschidă, dar telefonul începu să vibreze. Era Jacquez.

— L-am găsit. E pe Nielson, la Ocean Park. Pare că se duce acasă.

— Atunci încearcă să nu-l mai pierzi de data asta, Jacquez. Trebuie să închid.

Închise telefonul înainte ca Jacquez să apuce să răspundă. O sună imediat pe fiica lui pe mobil. Era în maşină cu Sue Bambrough. Bosch îi spuse că puteau să se

întoarcă şi să meargă acasă. Vestea nu fu primită cu o eliberare recunoscătoare a tensiunii. Fiica lui era supărată şi furioasă din cauza sperieturii. Bosch nu putea să o condamne, dar nici să mai stea pe fir.

— Vin acasă în mai puţin de o oră. Dacă mai eşti trează atunci, putem discuta. Ne vedem în curând.

Închise telefonul şi se concentră pe geantă. O deschise fără să o mişte din loc, lângă pătură.

În geantă era o duzină de conserve cu fructe de o porţie. Erau piersici feliate în sirop, bucăţi de ananas şi ceva care se numea amestec de fructe. În geantă era şi o pungă cu linguri de plastic. Bosch se uită o vreme la conţinutul genţii, apoi la pereţii cu bârne şi, în sfârşit, la trapa încuiată de deasupra.

— Pe cine vrei să aduci aici, Jessup? şopti el.

TREIZECIŞI TREI

Miercuri, 7 aprilie, 13.05

Toţi ochii erau îndreptaţi spre spatele sălii. Venise momentul principal şi, cu toate că aveam locul cel mai bun, urma să fiu doar un spectator, la fel ca toţi ceilalţi. Asta nu îmi convenea prea mult, dar era o alegere în care aveam încredere şi pe care o puteam suporta. Uşa s-a deschis şi Harry Bosch a condus martorul nostru principal în sală. Sarah Ann Gleason ne-a spus că nu avea nicio rochie şi că nu voia să cumpere una ca să depună mărturie. Purta blugi negri şi o bluză mov de mătase. Arăta bine şi părea încrezătoare. Nu avea nevoie de rochie.

Bosch era în dreapta ei şi, când i-a deschis poarta, s-a poziţionat între ea şi Jessup, care stătea la masa apărării şi

s-a întors la fel ca toţi ceilalţi să vadă intrarea acuzatorului principal.

Bosch a lăsat-o să parcurgă singură restul drumului. Maggie McFierce era deja la pupitru şi i-a zâmbit călduros martorului când a trecut pe lângă ea. Acesta era şi momentul lui Maggie şi am înţeles din zâmbetul ei că era o clipă de speranţă pentru ambele femei.

Avusese o dimineaţă bună, cu depoziţia lui Bill Clinton, fostul şofer de camion, după care Bosch ne-a adus până la pauza de prânz. Clinton a povestit despre ziua crimei şi despre faptul că Jessup împrumutase şapca Dodgers înainte să ajungă la recunoaşterea improvizată din faţa casei de pe Windsor Boulevard. A mai spus şi că şoferii de la Aardvark cunoşteau şi foloseau frecvent parcarea din spatele Teatrului El Rey, precum şi că Jessup îşi atribuise Windsor Boulevard în dimineaţa crimei. Toate erau puncte bune, solide pentru acuzare, iar Clinton nu s-a lăsat intimidat de Royce la examinarea încrucişată.

Apoi Bosch a urcat în boxa martorilor pentru a treia oară în timpul procesului. În loc să citească depoziţii făcute anterior, de data asta a vorbit despre propria lui anchetă recentă şi a venit şi cu şapca Dodgers – cu iniţialele *BC* sub cozoroc – din arhivă, care fusese reţinută la arestarea lui Jessup în urmă cu douăzeci şi patru de ani. Am fost obligaţi să ne ferim ca să nu cumva să menţionăm că atât şapca, cât şi celelalte obiecte din proprietatea lui Jessup fuseseră în depozitul închisorii San Quentin în ultimii douăzeci şi patru de ani. Dacă dezvăluiam această informaţie, reieşea că Jessup fusese deja condamnat pentru uciderea Melissei Landy.

Sarah Ann Gleason urma să fie ultimul martor al acuzării. Prin intermediul ei, cazul avea să atingă acel apogeu emoţional pe care mă bazam. O soră care vorbeşte în numele surorii pierdute demult. M-am lăsat pe spătarul

scaunului ca să o urmăresc pe fosta mea soţie – cel mai bun procuror pe care îl văzusem vreodată – cum pune punct cazului.

Gleason a depus jurământul şi s-a aşezat pe scaun. Era micuţă şi i-a cerut ofiţerului Curţii să coboare puţin microfonul. Maggie şi-a dres glasul şi a început.

— Bună dimineaţa, domnişoară Gleason. Cum vă simţiţi azi?

— Destul de bine.

— Puteţi spune juriului câte ceva despre dumneavoastră?

— Hm, am treizeci şi şapte de ani. Sunt necăsătorită. Locuiesc în Port Townsend, Washington, de vreo şapte ani.

— Din ce vă câştigaţi existenţa?

— Sunt sticlar.

— Şi ce fel de relaţie aveaţi cu Melissa Landy?

— Era sora mea mai mică.

— Cu cât era mai mică decât dumneavoastră?

— Cu treisprezece luni.

Maggie a arătat pe ecran o fotografie cu cele două surori, ca probă a acuzării. În fotografie se vedeau două fete zâmbind, stând în picioare în faţa unui brad de Crăciun.

— Puteţi identifica această fotografie?

— Aici sunt eu cu Melissa, la ultimul Crăciun petrecut împreună. Chiar înainte să fie răpită.

— Era Crăciunul din 1985?

— Da.

— Observ că aveaţi cam aceeaşi statură.

— Da, nu prea mai era sora mea mai mică. Mă ajunsese din urmă.

— Purtaţi aceleaşi haine?

— Împărţeam unele lucruri, dar aveam şi lucruri preferate pe care nu le împărţeam. Altfel ajungeam să ne certăm.

A zâmbit şi Maggie a dat din cap în semn de înţelegere.

— Aţi spus că a fost răpită. Vă refereaţi la data de 16 februarie a anului următor, dată la care sora dumitale a fost răpită şi ucisă?

— Da.

— Bine, ştiu că va fi greu, dar aş dori să le povestiţi celor din juriu ce aţi văzut şi ce aţi făcut în ziua aceea.

Gleason a încuviinţat şi s-a pregătit pentru ce urma. M-am uitat la juriu şi am văzut că toţi ochii erau fixaţi asupra ei. Apoi m-am întors şi m-am uitat la masa apărării, unde am dat peste privirea lui Jessup. Nu m-am uitat în altă parte. I-am văzut privirea sfidătoare şi am încercat să-i transmit şi eu un mesaj. Că două femei – una care punea întrebări, cealaltă care răspundea – aveau să-l doboare.

Într-un târziu, Jessup s-a uitat în altă parte.

— Ei bine, era într-o duminică, a spus Gleason. Urma să mergem la biserică. Toată familia. Eu şi Melissa eram deja îmbrăcate în rochiţe, aşa că mama ne-a spus să mergem afară.

— De ce nu v-aţi dus în curtea din spate?

— Tatăl meu vitreg construia o piscină şi în spate era o groapă mare şi mult noroi. Mama se temea să nu cădem şi să ne murdărim rochiile.

— Aşa că v-aţi dus în curtea din faţă.

— Da.

— Şi unde erau părinţii voştri atunci, Sarah?

— Mama era încă sus, se pregătea, iar tatăl meu vitreg era în camera cu televizorul. Se uita la ştirile din sport.

— Unde anume în casă era camera cu televizorul?

— În spate, lângă bucătărie.

— Bine, vă voi arăta o fotografie care se numeşte „proba acuzării numărul şapte”. Aceasta este partea din faţă a casei unde locuiaţi pe Windsor Boulevard?

Toţi ochii s-au îndreptat spre ecranul suspendat. Casa de cărămidă galbenă a apărut imediat. Era o imagine de la

distanţă, luată de pe stradă, în care se vedea curtea din faţă cu garduri verzi de trei metri în ambele părţi. Casa avea o verandă care se întindea pe toată lungimea locuinţei, ascunsă în mare parte de vegetaţia ornamentală. Era o alee pavată care înainta de pe trotuar pe peluză, până la treptele de la verandă. Văzusem fotografiile depuse ca probă de mai multe ori în pregătirea pentru proces. Dar pentru prima dată am observat că aleea avea o crăpătură în mijloc pe toată lungimea, de la trotuar până la trepte. Părea oarecum că se potriveşte, dat fiind ce se întâmplase acolo.

— Da, asta era casa noastră.

— Spuneţi-ne ce s-a întâmplat în ziua ceea în curtea din faţă.

— Ne-am hotărât să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cât îi aşteptam pe părinţii noştri. La început, am căutat eu şi am găsit-o pe Melissa ascunzându-se în spatele unui tufiş din dreapta verandei.

A arătat spre fotografia care era încă pe ecran. Mi-am dat seama că uitasem să-i dăm lui Gleason indicatorul cu laser pe care trebuia să-l aibă în mână la depoziţie. Am deschis repede servieta lui Maggie şi l-am găsit. M-am ridicat şi i l-am dat. Cu permisiunea judecătoarei, Maggie i l-a întins apoi martorului.

— Sarah, puteţi să ne arăţi cu laserul? a întrebat Maggie.

Gleason a încercuit cu punctul roşu al laserului un tufiş mare din partea de nord a verandei.

— Aşadar, ea s-a ascuns acolo şi dumneavoastră aţi găsit-o?

— Da, pe urmă, când a fost rândul ei, m-am gândit să mă ascund în acelaşi loc, pentru că nu credeam că o să mă caute acolo mai întâi. După ce a terminat de numărat, a coborât treptele şi a stat în mijlocul curţii.

— O vedeaţi din ascunzătoare?

— Da, o vedeam prin tufiş. Se tot învârtea în cerc, mă căuta.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Păi, la început am auzit un camion trecând şi...

— Să ne oprim puţin aici. Aţi spus că aţi auzit un camion. Nu l-aţi văzut?

— Nu, nu din locul în care mă ascundeam.

— De unde ştiţi că era un camion?

— Suna ca o maşină mare şi grea. Simţeam şi în pământ, era ca un cutremur mic.

— Bine, ce s-a întâmplat după ce aţi auzit camionul?

— Deodată, am văzut un bărbat în curte... s-a dus direct la sora mea şi a prins-o de încheietura mâinii.

Gleason a lăsat ochii în jos şi şi-a împreunat mâinile pe rezemătoarea din faţa scaunului.

— Sarah, îl cunoşteaţi pe acest om?

— Nu, nu îl cunoşteam.

— Îl mai văzuserăţi înainte?

— Nu, nu îl mai văzusem.

— A spus ceva?

— Da, l-am auzit spunând: „Trebuie să vii cu mine”. Şi sora mea a zis... a zis: „Sunteţi sigur?” Şi asta a fost tot. Cred că el a mai spus ceva, dar n-am auzit. A dus-o de acolo. Spre stradă.

— Şi dumneavoastră aţi rămas ascunsă?

— Da, nu puteam... nu ştiu de ce nu mă puteam mişca. Nu puteam să strig după ajutor, nu puteam să fac nimic. Îmi era foarte frică.

Era unul dintre momentele acelea solemne într-o sală de judecată când e tăcere absolută, cu excepţia vocilor procurorului şi a martorului.

— Aţi mai auzit sau aţi mai văzut şi altceva?

— Am auzit că s-a închis o uşă şi că a plecat camionul.

Am văzut lacrimile de pe obrajii lui Gleason. Probabil

observase şi ofiţerul Curţii, pentru că a luat o cutie de şerveţele din sertarul de la birou şi a traversat sala. Dar în loc să i le dea lui Sarah, a întins cutia spre jurata numărul doi, care avea şi ea lacrimi pe obraz. Mie mi se părea în regulă. Voiam ca Sarah să rămână cu lacrimile pe faţă.

— Cât timp a trecut până să ieşiţi de după tufişul unde vă ascundeaţi şi să le spuneţi părinţilor că sora dumneavoastră a fost răpită?

— Cred că a fost mai puţin de un minut, dar era prea târziu. Ea nu mai era.

Tăcerea care a urmat după declaraţia ei era ca un vid în care dispar vieţile oamenilor. Pentru totdeauna.

Maggie a petrecut următoarea jumătate de oră punându-i întrebări despre ce s-a întâmplat după aceea. Sarah a povestit despre apelul disperat al tatălui ei vitreg la 911, despre interogatoriul cu detectivii şi recunoaşterea pe care a făcut-o de la fereastra dormitorului, când l-a identificat pe Jason Jessup ca fiind cel care o luase pe sora ei.

Maggie a trebuit să fie foarte atentă aici. Folosiserăm depoziţiile sub jurământ ale martorilor de la primul proces. Stenograma întregului proces îi era disponibilă şi lui Royce şi nu aveam nicio îndoială că avocatul lui secund, care stătea de cealaltă parte a lui Jessup, avea să compare tot ce spunea Sarah Gleason acum cu declaraţia făcută la primul proces. Dacă schimba ceva din declaraţie, Royce avea să o atace la examinarea încrucişată, folosindu-se de discrepanţe ca să o facă să pară mincinoasă.

Mie mi se părea că declaraţia ei era proaspătă şi neexersată. Era o mărturie a muncii de pregătire făcute de cele două femei. Maggie a adus-o încet şi eficient pe Sarah la momentul vital în care trebuia să reconfirme identificarea lui Jessup.

— Aţi avut vreo îndoială când l-aţi identificat pe Jason

Jessup în 1986 ca fiind bărbatul care v-a răpit sora?

— Nu, nicio îndoială.

— A trecut mult de atunci, Sarah, dar vă rog să vă uitaţi în sală şi să spuneţi juriului dacă îl vedeţi pe cel care a răpit-o pe sora dumneavoastră pe 16 februarie 1986.

— Da, el e.

A vorbit fără să ezite şi l-a arătat cu degetul pe Jessup.

— Vreţi să ne spuneţi unde se află şi să descrieţi un articol de îmbrăcăminte pe care îl poartă?

— Stă lângă domnul Royce şi are o cămaşă albastru-deschis şi o cravată albastru-închis.

M-am oprit şi m-am uitat la judecătoarea Breitman.

— Să se consemneze că martorul l-a identificat pe inculpat, a spus ea.

M-am uitat iar la Sarah.

— După toţi aceşti ani, aveţi vreo îndoială că el e bărbatul care a răpit-o pe sora dumneavoastră?

— Niciuna.

Maggie s-a întors şi s-a uitat la judecătoare.

— Onorată instanţă, poate că e puţin cam devreme, dar cred că ar fi bine să luăm pauza de după-amiază acum. Urmează să merg în altă direcţie cu examinarea acestui martor.

— Foarte bine, a zis Breitman. Şedinţa se suspendă pentru cincisprezece minute şi doresc să fim cu toţii în sală la 14.35. Vă mulţumesc.

Sarah a spus că vrea să meargă la toaletă şi a ieşit din sală, în timp ce Bosch se purta ca un bodyguard, asigurându-se că nu se intersecta cu Jessup pe hol. Maggie s-a aşezat la masa acuzării şi am început să discutăm.

— I-ai prins, Maggie. Asta au aşteptat toată săptămâna să audă şi e mai bine decât şi-au închipuit că o să fie.

Ştia că mă refeream la juriu. Nu avea nevoie de aprobarea sau de încurajările mele, dar trebuia să i-o spun.

— Acum vine partea mai grea, a zis ea. Sper să reziste.

— Se descurcă de minune. Şi sunt sigur că asta îi spune şi Harry acum.

Maggie nu a răspuns. A început să răsfoiască blocnotesul pe care îşi făcuse notiţe şi în care îşi însemnase schiţa examinării. În curând era cufundată în munca pe care trebuia să o facă în ora următoare.

TREIZECI ŞI PATRU

Miercuri, 7 aprilie, 14.30

Bosch trebui să alunge reporterii când Sarah Gleason ieşi din toaletă. Folosindu-şi trupul ca un scut împotriva camerelor, o conduse înapoi în sală.

— Sarah, te descurci foarte bine, zise el. Ţine-o tot aşa şi tipul ăsta o să se întoarcă acolo unde îi e locul.

— Mulţumesc, dar asta a fost partea uşoară. Acum începe greul.

— Nu te amăgi singură, Sarah. Nu există o parte uşoară. Gândeşte-te la sora ta, Melissa. Cineva trebuie să-i ia apărarea. Şi acum tu eşti aceea.

Când ajunseră la uşa sălii, Bosch îşi dădu seama că Sarah fumase o ţigară la toaletă. Îi simţea mirosul.

După ce intrară în sală, o conduse pe culoarul din mijloc până lângă Maggie McFierce, care o aştepta la uşă. Bosch făcu un semn aprobator din cap către procuror. Şi ea se descurca foarte bine.

— Terminați treaba, zise el.

— Aşa o să facem, spuse Maggie.

După ce lăsă martorul, Bosch se întoarse pe culoar spre al şaselea rând. O văzuse pe Rachel Walling stând pe

mijlocul rândului. Trebui să se strecoare pe lângă nişte reporteri şi observatori ca să ajungă la ea. Se aşeză pe locul liber de alături.

— Harry.

— Rachel.

— Cred că domnul care stătea aici o să-şi vrea locul înapoi.

— E în regulă. După ce începe şedinţa, trebuie să mă duc în faţă. Ar fi trebuit ă-mi spui că vii. Mickey mi-a zis că ai fost aici ieri.

— Îmi place să trec pe aici când am puţin timp. E un caz fascinant până acum.

— Să sperăm că juriului i se pare mai mult decât fascinant. Îmi doresc atât de mult ca tipul ăsta se întoarcă la San Quentin, încât nu mai am stare.

— Mickey mi-a spus că Jessup face plimbări nocturne. E încă...

Coborî vocea până spre şoaptă când îl văzu pe Jessup trecând pe culoar şi întorcându-se la masa apărării.

— ... valabil?

Bosch vorbi şi el în şoaptă.

— Da, iar aseară aproape că l-am scăpat. Cei de la DSI l-au pierdut.

— Oh, nu.

Uşa dinspre biroul judecătoarei se deschise şi Breitman intră în sală, mergând la locul ei. Toţi se ridicară în picioare. Bosch ştia că trebuia să se întoarcă la masa acuzării în cazul în care aveau nevoie de el.

— Dar l-am găsit, şopti el. Trebuie să plec. Mai rămâi pe aici după-amiază?

— Nu, trebuie să mă întorc la birou. Acum sunt în pauză.

— Bine, Rachel, mulţumesc că ai venit. Mai vorbim.

În timp ce lumea începea să-şi ocupe locurile, Bosch ieşi de pe rând şi se întoarse pe culoar, trecând de portiţă şi

aşezându-se pe unul dintre scaunele aflate direct în spatele mesei acuzării.

McPherson continuă examinarea directă a lui Sarah Ann Gleason. Bosch credea că şi procurorul, şi martorul făcuseră o treabă extraordinară până atunci, dar ştia şi că mergeau într-o direcţie nouă şi că în curând tot ceea ce se spusese înainte avea să nu mai conteze dacă ceea ce spunea martorul acum nu era redat într-o manieră credibilă şi inatacabilă.

— Sarah, începu McPherson, când s-a căsătorit mama dumneavoastră ta cu Kensington Landy?

— Când aveam şase ani.

— Vă plăcea de Ken Landy?

— Nu, nu prea. La început lucrurile au fost în regulă, pe urmă totul s-a schimbat.

— De fapt, aţi încercat să fugiţi de acasă cu câteva luni înainte de moartea surorii dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da.

— Vă arăt proba acuzării cu numărul doisprezece, un proces-verbal de la poliţie cu data de 30 noiembrie 1985. Puteţi să le spuneţi celor din juriu ce este acesta?

McPherson dădu copii după procesul-verbal martorului, judecătoarei şi celor de la masa apărării. Bosch îl găsise în timpul celei de-a doua investigaţii. Fusese o descoperire norocoasă.

— E un raport de dispariţie, zise Gleason. Mama a anunţat că am dispărut.

— Şi v-a găsit poliţia?

— Nu, pur şi simplu am venit acasă. Nu aveam unde să mă duc.

— De ce aţi fugit?

— Pentru că tatăl meu vitreg... făcea sex cu mine.

McPherson dădu din cap, lăsând răspunsul ei să plutească în sală pentru o clipă. În urmă cu trei zile, Bosch

s-ar fi aşteptat ca Royce să sară în sus la această parte a depoziţiei, dar acum ştia că apărării îi convenea acest aspect. Kensington Landy era ţapul ispăşitor şi orice declaraţie care sprijinea această ipoteză era bine-venită.

— Când a început acest lucru? întrebă McPherson în sfârşit.

— În vara dinaintea fugii mele, răspunse Gleason. Cu o vară înainte ca Melissa să fie răpită.

— Îmi pare rău că vă obligăm să retrăiţi aceste amintiri neplăcute. Aţi declarat mai devreme că dumneavoastră şi Melissa purtaţi uneori aceleaşi haine, aşa e?

— Da.

— Rochia pe care o purta în ziua în care a fost luată vă aparţinea, nu-i aşa?

— Aşa e.

McPherson introduse atunci rochia ca probă, iar Bosch o aşeză pe un manechin fără cap în faţa juriului.

— Aceasta e rochia, Sarah?

— Da, asta este.

— Se observă că din partea de jos, în faţă, a fost tăiată o bucată pătrată de material. Vedeţi?

— Da.

— Ştiţi de ce a fost tăiată?

— Da, pentru că au găsit spermă acolo.

— Vă referiţi la criminalişti?

— Da.

— Ştiaţi acest lucru atunci când a murit sora dumneavoastră?

— Acum ştiu. Atunci nu mi s-a spus nimic.

— Ştiţi a cui s-a dovedit a fi sperma, în urma analizei genetice?

— Da, mi-au spus că era de la tatăl meu vitreg.

— Vi s-a părut surprinzător?

— Din păcate, nu.

— Puteţi să explicaţi cum a ajuns sperma pe rochie?

Royce obiectă, spunând că întrebarea făcea loc speculaţiilor. De asemenea, permitea martorului să se îndepărteze de teoria apărării, dar Royce nu spuse şi acest lucru. Breitman admise obiecţia şi McPherson fu nevoită să ajungă altfel la răspunsul aşteptat.

— Înainte ca sora dumneavoastră să împrumute rochia în dimineaţa în care a fost răpită, când aţi purtat-o ultima oară?

Royce se ridică şi obiectă din nou.

— Aceeaşi obiecţie. Speculăm cu privire la evenimente care s-au petrecut acum douăzeci şi patru de ani, când martorul avea doar treisprezece ani.

— Onorată instanţă, spuse McPherson, domnului Royce i s-a părut în regulă această aşa-zisă speculaţie atunci când se potrivea cu schema apărării. Dar acum obiectează tocmai când ajungem la esenţa problemei. Aceasta nu este o speculaţie. Domnişoara Gleason ne povesteşte despre cele mai întunecate şi mai triste zile din viaţa ei şi nu cred...

— Obiecţia se respinge, spuse Breitman. Martorul poate să răspundă.

— Mulţumesc, onorată instanţă.

În timp ce McPherson relua întrebarea, Bosch se uită cu atenţie la juriu. Voia să vadă dacă juraţii observau ceea ce observa şi el – un avocat al apărării care încerca să împiedice aflarea adevărului. Lui Bosch i se părea că declaraţiile lui Sarah Gleason erau foarte convingătoare până în acel punct. Voia să audă ce avea de spus şi spera că juriul era pe aceeaşi lungime de undă cu el şi dezaproba eforturile apărării de a o opri.

— Am purtat-o cu două nopţi înainte, spuse Gleason.

— Adică vineri seara, pe data de 14. De Ziua îndrăgostiţilor.

— Da.

— De ce aţi purtat rochia aceea?

— Mama gătea ceva special pentru cină de Ziua îndrăgostiţilor şi tatăl meu vitreg a spus că ar trebui să ne îmbrăcăm frumos.

Gleason se uita din nou în jos, pierzând complet contactul vizual cu juraţii.

— Tatăl tău vitreg a întreţinut raporturi sexuale cu dumneavoastră în seara aceea?

— Da.

— Şi eraţi îmbrăcată cu rochia?

— Da.

— Sarah, ştiţi dacă tatăl dumneavoastră a ejacu...

— Nu era tatăl meu!

Sarah ţipă, iar vocea ei răsună în sala de judecată, răsfrângându-se peste cei o sută de oameni care cunoşteau acum cel mai întunecat secret al ei. Bosch se uită la McPherson şi văzu că verifica reacţia juraţilor. Îşi dădu seama că greşeala fusese intenţionată.

— Îmi pare rău, Sarah. Voiam să spun tatăl dumneavoastră vitreg. Ştiţi cumva dacă a ejaculat în timpul raportului cu tine?

— Da, o parte a sărit pe rochie.

McPherson se uită pe notiţe, dând câteva pagini din blocnotesul galben. Voia ca ultimul răspuns să răsune cât mai mult posibil.

— Sarah, cine spăla rufele la voi acasă?

— Venea o femeie. O chema Abby.

— După Ziua îndrăgostiţilor aţi pus rochia la spălat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că îmi era teamă să nu o găsească Abby şi să vadă ce s-a întâmplat. Am crezut că o să-i spună mamei sau poliţiei.

— De ce ar fi fost acesta un lucru rău, Sarah?

— Eu... mama era fericită şi nu voiam să stric totul pentru ea.

— Şi ce aţi făcut cu rochia în seara aceea?

— Am curăţat locul şi am pus-o în şifonier. Nu ştiam că o s-o poarte şi sora mea.

— Aşadar, două zile mai târziu, când a vrut să o îmbrace, ce i-aţi spus?

— O purta deja când am văzut-o. I-am spus că voiam să o port eu, dar a zis că e prea târziu, pentru că nu era pe lista de haine pe care nu voiam să le împart cu ea.

— Se vedea pata de pe rochie?

— Nu, m-am uitat, dar nu se vedea, pentru că era în partea de jos, pe tiv.

McPherson se opri din nou. Bosch ştia de la munca de pregătire că acoperise toate aspectele pe care le dorise în direcţia aceea a discuţiei. Oferise destule explicaţii pentru ADN-ul care îi adusese pe toţi acolo în ziua aceea. Acum trebuia să o ducă pe Gleason mai departe pe drumul acela întunecat. Dacă nu o făcea ea, ar fi făcut-o Royce cu siguranţă.

— Sarah, relaţia cu tatăl vitreg s-a schimbat după moartea surorii dumneavoastră?

— Da.

— În ce fel?

— Nu s-a mai atins de mine niciodată.

— Ştiţi de ce? Aţi vorbit cu el despre asta?

— Nu ştiu de ce. Nu l-am întrebat. Pur şi simplu nu s-a mai întâmplat şi el a încercat să se comporte ca şi cum nu ar fi făcut nimic.

— Dar toate acestea – tatăl vitreg, moartea surorii – şi-au pus amprenta asupra dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da.

— În ce fel, Sarah?

— Păi, am început să iau droguri şi am fugit iar de acasă. De fapt, fugeam destul de des. Nu-mi păsa de sex. Era un lucru de care mă foloseam ca să obţin ceea ce-mi trebuia.

— Aţi fost vreodată arestată?

— Da, de mai multe ori.

— Pentru ce?

— În general, pentru droguri. M-au arestat şi pentru că mă acostase un poliţist sub acoperire ca prostituată. Şi pentru furt.

— Aţi fost arestată de şase ori cât eraţi minoră şi de alte cinci ori ca adult, e adevărat?

— N-am ţinut socoteala.

— Ce droguri aţi luat?

— De obicei luam metamfetamină. Dar dacă era şi altceva la îndemână, luam cam orice. Aşa eram atunci.

— Aţi beneficiat vreodată de consiliere şi dezintoxicare?

— De multe ori. La început nu a mers, abia mai târziu. M-am lăsat de droguri.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum aproximativ şapte ani. Când aveam treizeci de ani.

— Nu aţi mai consumat droguri de şapte ani?

— Da, absolut. Viaţa mea e complet diferită acum.

— Vreau să arăt proba numărul treisprezece, un formular de internare şi evaluare al unui centru privat de dezintoxicare din Los Angeles care se numeşte Piries. Vă amintiţi când aţi fost acolo?

— Da, m-a trimis mama când aveam şaisprezece ani.

— Atunci aţi început să aveţi necazuri?

— Da.

McPherson împărţi copii ale evaluării pentru judecătoare, grefieră şi echipa apărării.

— În regulă, Sarah, vreau să vă atrag atenţia asupra paragrafului pe care l-am evidenţiat cu galben în secţiunea

de evaluare a formularului de internare. Puteţi să citiţi cu glas tare pentru juriu?

— „Pacienta prezintă simptome de SSPT în legătură cu uciderea surorii ei în urmă cu trei ani. Suferă de sentimente de vinovăţie asociate cu crima şi prezintă comportamente tipice pentru persoanele abuzate sexual. Se recomandă o evaluare completă, fizică şi psihică.”

— Mulţumesc, Sarah. Ştiţi ce înseamnă SSPT?

— Sindrom de stres posttraumatic.

— Vi s-a făcut evaluarea recomandată de Pines?

— Da.

— Aţi vorbit şi despre abuzul sexual la care v-a supus tatăl dumneavoastră vitreg?

— Nu, pentru că am minţit.

— Cum aşa?

— Pentru că pe vremea aceea făceam deja sex cu alţi bărbaţi, aşa că nu am spus nimic despre el.

— Înainte de a spune acest lucru azi în instanţă, aţi mai discutat cu cineva despre tatăl vitreg şi despre faptul că întreţinea raporturi sexuale cu dumneavoastră?

— Doar cu dumneata şi cu detectivul Bosch. Cu nimeni altcineva.

— Aţi fost căsătorită?

— Da.

— De mai multe ori?

— Da.

— Şi nu le-aţi spus soţilor tăi despre asta?

— Nu. Nu e genul de lucru pe care vrei să-l spui cuiva. Îl păstrezi pentru tine.

— Mulţumesc, Sarah. Nu mai am întrebări.

McPherson îşi luă blocnotesul şi se întoarse la locul ei, unde Haller o întâmpină cu o atingere prietenoasă pe braţ. Era un gest pe care ar fi trebuit să-l vadă juraţii, dar aceştia erau cu ochii pe Royce. Era rândul lui, iar Bosch simţea că

toţi cei din sală erau de partea lui Sarah. Orice efort al lui Royce de a o distruge ascundea riscul de a-i face mai mult rău clientului său.

Royce aplică o metodă isteaţă. Se hotărî să lase emoţiile să se calmeze peste noapte. Se ridică şi îi spuse judecătoarei că îşi păstra dreptul de a o rechema pe Gleason ca parte a cazului susţinut de apărare. Cu alte cuvinte, amână examinarea încrucişată. După care se aşeză la loc.

Bosch se uită la ceas. Era patru şi un sfert. Judecătoarea îi spuse lui Haller să cheme următorul martor, dar Bosch ştia că nu mai aveau alţi martori. Haller se uită la McPherson şi amândoi dădură aprobator din cap. Haller se ridică în picioare.

— Onorată instanţă, spuse el. Acuzarea a încheiat.

TREIZECI ŞI CINCI

Miercuri, 7 aprilie, 19.20

Echipa acuzării s-a întrunit pentru cină la casa Haller. Am făcut paste Bolognese cu un sos cumpărat de la magazin şi o cutie de paste fundiţe. Maggie a contribuit cu reţeta ei de salată Cezar care îmi plăcuse întotdeauna când eram căsătoriţi, dar de care nu mai mâncasem de ani de zile. Bosch şi fiica lui au ajuns ultimii, pentru că Harry o dusese întâi pe Sarah Ann Gleason înapoi la hotel de la tribunal şi se asigurase că totul era în regulă.

Fiicele noastre au fost timide la început, dar şi jenate de felul evident în care părinţii lor observau momentul mult aşteptat. Au ştiut din instinct că trebuiau să se îndepărteze de noi şi să stea în biroul din spate, aparent făcându-şi

temele. În scurt timp s-au auzit râsete de pe hol.

Am pus pastele şi sosul într-un castron mare şi le-am amestecat. Pe urmă le-am chemat pe fete ca să se servească şi să-şi ia farfuriile dincolo.

— Cum merge acolo? le-am întrebat în timp ce îşi umpleau farfuriile. Aţi reuşit să vă faceţi temele?

— Tată, a spus Hayley dispreţuitoare, ca şi cum întrebarea mea le viola intimitatea.

Aşa că am încercat cu verişoara ei.

— Maddie?

— Hm, aproape le-am terminat pe ale mele.

Fetele s-au uitat una la cealaltă şi au început să râdă, ca şi cum întrebarea sau răspunsul dat erau motive grozave de veselie. Au fugit din bucătărie, întorcându-se în birou.

Am pus totul pe masă, unde stăteau adulţii. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să mă asigur că uşa de la birou era închisă, pentru ca fetele să nu audă discuţia noastră şi noi să nu o auzim pe a lor.

— Ei bine, am zis eu, întinzându-i vasul cu paste lui Bosch. Noi ne-am terminat prezentarea. Acum urmează partea grea.

— Apărarea, a zis Maggie. Ce credem că o aşteaptă pe Sarah?

M-am gândit o clipă înainte să răspund şi am gustat prima fundiţă. Erau bune. Mă mândream cu ce gătisem.

— Ştim că o să arunce în ea cu orice le cade în mână, am spus după o vreme. Ea susţine tot cazul.

Bosch a vârât mâna în haină şi a scos o foaie de hârtie împăturită. A desfăcut-o pe masă. Am văzut că era lista martorilor apărării.

— La sfârşitul şedinţei de azi, Royce a spus că apărarea o să-şi prezinte cazul într-o singură zi, a zis el. A spus că nu cheamă decât patru martori, dar aici sunt trecuţi douăzeci şi trei.

— Ei bine, am ştiut de la început că lista asta e un subterfugiu, a spus Maggie. Încerca să-şi ascundă strategia.

— O cheamă pe Sarah înapoi, am spus eu, ridicând un deget. Apoi pe Jessup. Eu cred că Royce ştie că trebuie să-l audieze. Sunt doi. Cine mai e?

Maggie a aşteptat să termine de mestecat înainte să vorbească.

— E bună mâncarea, Haller. Unde ai învăţat să găteşti aşa?

— E o reţetă pe care îmi place să o numesc „Nevoia te-nvaţă”.

— Nu, ai adăugat ceva. Ai făcut mâncarea mai bună. Cum de nu găteai aşa şi când eram căsătoriţi?

— Cred că necesitatea m-a obligat. Faptul că acum simt un tată singur. Dar tu, Harry? Tu ce găteşti?

Bosch s-a uitat la noi ca şi cum eram nebuni.

— Eu pot să prăjesc un ou, a zis el. Cam atât.

— Hai să ne întoarcem la proces, a spus Maggie. Cred că Royce îi are pe Jessup şi pe Sarah. Apoi cred că are un martor secret pe care nu l-am găsit. Tipul din ultimul centru de dezintoxicare.

— Edward Roman, a spus Bosch.

— Exact. Roman. Înseamnă că sunt trei, iar al patrulea poate să fie detectivul lui sau vreun expert în metamfetamină care o să spună numai porcării. Nu există al patrulea. O mare parte din ce face Royce este la derută. Nu vrea să vadă cineva ce face. Vrea ca toată lumea să vadă orice altceva în afară de adevăr.

— Dar Roman? am spus eu. Nu l-am găsit, dar ştim ce o să declare?

— Nicidecum, a zis Maggie. Am discutat îndelung cu Sarah despre asta şi nu are idee ce ar putea să spună. Nu-şi aminteşte să fi discutat cu el despre sora ei.

— În rezumatul prezentat de Royce în aducerea la

cunoştinţă scrie că o să vorbească despre „dezvăluirile” făcute de Sarah despre copilăria ei, a zis Bosch. Nimic mai precis de atât, desigur, Royce susţine că nu a luat notiţe în timpul interviului.

— Noi avem cazierul lui, am spus eu, ştim exact cu ce fel de om avem de-a face. O să spună orice vrea Royce. E simplu. Orice funcţionează pentru apărare. Ar trebui să ne îngrijorăm mai puţin pentru ce spune – pentru că ştim că o să mintă – şi mai mult pentru felul în care o să-l discreditäm. Ce avem care să ne ajute în sensul ăsta?

Eu şi Maggie ne-am uitat amândoi la Bosch, care era gata pregătit.

— Cred că am eu nişte informaţii despre el. Mă duc să vorbesc cu cineva în seara asta. Dacă iese treaba, o să avem totul mâine-dimineaţă. O să vă spun atunci.

Frustrările mele legate de metodele lui Bosch de investigare şi comunicare au răbufnit în clipa aceea.

— Haide, Harry! Suntem o echipă aici. Comportamentul ăsta de agent secret nu merge când suntem zi de zi în sală cu fundul la bătaie.

Bosch s-a uitat în jos la farfurie şi am văzut arderea lentă. Avea o faţă la fel de întunecată ca sosul.

— Fundul *vostru* e la bătaie? a zis el. N-am văzut nicăieri în rapoartele de supraveghere că Jessup stătea în faţa casei tale, Haller, aşa că nu-mi vorbi mie despre fundul pus la bătaie. Tu îţi faci meseria în sala aceea de judecată. E frumos şi eşti în siguranţă, uneori câştigi, alteori pierzi. Dar orice s-ar întâmpla, a doua zi te întorci la tribunal. Dacă vrei sa vezi cum e să-ţi pui fundul la bătaie, încearcă să ieşi afară.

A arătat cu degetul spre fereastră, către oraş.

— Hei, băieţi, să ne calmăm puţin, a zis Maggie repede. Harry, ce s-a întâmplat? S-a întors Jessup pe Woodrow Wilson? Poate ar trebui să-i revocăm dreptul şi să-l

închidem din nou.

Bosch a clătinat din cap.

— Nu pe strada mea. Nu s-a mai întors acolo din prima seară, nici pe Mulholland nu a mai trecut de o săptămână.

— Atunci ce e?

Bosch a pus furculiţa jos şi a împins farfuria.

— Ştim deja că e posibil ca Jessup să-şi fi procurat o armă în timpul unei întâlniri surprinse de DSI, cu un traficant de arme condamnat. Nu au văzut ce a luat de la tipul acela, dar din moment ce obiectul era înfăşurat într-un prosop, nu e greu să-ţi imaginezi că era vorba de o armă. Pe urmă, vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat aseară? Un isteţ din echipa de supraveghere s-a decis să plece din post fără să spună nimănui, iar Jessup aproape că a scăpat din plasă.

— L-au pierdut? a întrebat Maggie.

— Da, până când l-am găsit eu înainte să mă găsească el pe mine, ceea ce nu s-ar fi sfârşit prea bine. Şi ştiţi ce are de gând? Construieşte o carceră pentru cineva şi din câte ştiu...

S-a aplecat deasupra mesei şi a sfârşit vorba în şoaptă.

— ... s-ar putea să fie pentru fiică-mea!

— Hei, stai puţin, Harry, a zis Maggie. Să reluăm. Construieşte o carceră? Unde?

— Sub dig. E un fel de magazie acolo. A pus un lacăt la uşă şi aseară a adus conserve cu mâncare. Ca şi cum o pregăteşte pentru cineva.

— Asta e înspăimântător, a spus Maggie. Dar fiica ta? Nu ştim aşa ceva. Ai spus că s-a dus la tine acasă doar o dată. Ce te face să crezi...?

— Pentru că nu-mi permit să nu mă gândesc la asta. Înţelegi?

Maggie a dat aprobator din cap.

— Da, înţeleg. Atunci mă întorc la ce spuneam mai devreme. Îi revocăm dreptul pentru asociere cu un fost

deţinut – traficantul de arme – şi îi anulăm eliberarea. Mai sunt doar câteva zile din proces şi e clar că nu şi-a dat în petic şi nu a făcut greşeala pe care ne aşteptam să o facă. Hai să fim precauţi şi să-l închidem până se termină tot.

— Şi dacă nu obţinem o condamnare? a zis Bosch. Ce se întâmplă atunci? Tipul ăsta o să fie liber şi atunci se termină şi cu supravegherea. O să poată ieşi fără să-l urmărească nimeni.

La masă s-a lăsat tăcerea. Mă uitam la Bosch, înţelegând stresul care îl apăsa. Cazul, ameninţarea la adresa fiicei lui, faptul că nu avea o fostă soţie, nu mai avea soţie defel, care să-l ajute acasă.

Într-un târziu, Bosch a rupt tăcerea stânjenitoare.

— Maggie, în seara asta o iei cu tine pe Hayley acasă?

Maggie a încuviinţat.

— Da, după ce terminăm aici.

— Poate să rămână Maddie la tine în noaptea asta? Şi-a adus un rând de haine în rucsac. Aş veni eu dimineaţă să o duc la şcoală.

Rugămintea părea să o ia pe Maggie prin surprindere, mai ales că fetele abia se cunoscuseră. Bosch a insistat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în seara asta şi nu ştiu unde o să ajung, a zis Bosch. Poate mă conduce chiar la Roman. Trebuie să pot să mă mişc fără să-mi fac griji pentru Maddie.

Maggie a dat din cap.

— Bine, e în regulă. Se pare că se împrietenesc. Sper numai să nu stea treze toată noaptea.

— Mulţumesc, Maggie.

După vreo treizeci de secunde de linişte, am vorbit şi eu.

— Povesteşte-ne despre carceră, Harry.

— Am fost înăuntru aseară.

— Dar de ce la digul Santa Monica?

— Eu bănuiesc că are legătură cu ce se află pe partea de

sus.

— Prada.

Bosch a dat din cap.

— Dar zgomotul? Spui că locul acesta e chiar sub dig?

— Există moduri în care poţi să controlezi zgomotele făcute de oameni. Iar aseară zgomotele valurilor care se izbeau de pilonii de dedesubt erau atât de puternice, încât ai fi putut să strigi toată noaptea şi nu te-ar fi auzit nimeni. Probabil că nu s-ar fi auzit nici măcar o împuşcătură acolo.

Bosch vorbea cu o oarecare autoritate dată de locurile sumbre din lume şi de răul care sălăşluia acolo. Mi-am pierdut pofta de mâncare în aceeaşi clipă şi am împins farfuria la o parte. Simţeam că mă cuprinde groaza.

Groază pentru Melissa Landy şi pentru toate victimele din lume.

TREIZECI ŞI ŞASE

Miercuri, 7 aprilie, 23.00

Gilbert şi Sullivan îl aşteptau într-o maşină parcată pe Lankershim Boulevard, aproape de capătul de nord al străzii, către San Fernando Road. Era o zonă dezolantă, ocupată în mare parte de parcări cu maşini la mâna a doua şi ateliere de reparaţii. În mijlocul acestei industrii de închiriere pe bani puţini era un motel dărăpănat care oferea camere pentru cincizeci de dolari pe săptămână. Motelul nu avea niciun nume. Pe reclama luminoasă scria doar MOTEL.

Gilbert şi Sullivan erau Gilberto Reyes şi John Sullivan, doi agenţi de la Narcotice din Echipa Valley, o unitate antidrog care lucra sub acoperire pe străzi. Când Bosch începuse să-l caute pe Edward Roman, trimisese vorbă

tuturor unităţilor de acest fel din departament. Având în vedere cazierul lui Roman, bănuia că nu se îndepărtase niciodată prea mult de viaţa pe care o dusese Sarah Gleason. Trebuia să existe cineva în unităţile de narcotice care să ştie ceva despre el.

Până la urmă, primise un telefon de la Reyes. El şi partenerul lui nu ştiau nimic de Roman, dar îl cunoşteau din întâlnirile din trecut de pe stradă şi ştiau unde stătea fosta lui parteneră, care părea să-l aştepte. Cei care erau dependenţi de droguri de mulţi ani stăteau deseori în compania unei prostituate, oferindu-i protecţie în schimbul unei părţi din drogurile cumpărate cu banii câştigaţi de ea.

Bosch opri în spatele maşinii în care se aflau cei de la Narcotice. Coborî şi urcă în maşina lor, aşezându-se pe bancheta din spate, după ce verificase ca să se asigure că nu era murdară de vomă sau alte mizerii lăsate de cei transportaţi în ultima vreme.

— Detectivul Bosch, presupun? spuse şoferul.

Bosch bănuia că numele lui era Reyes.

— Da, ce faceţi, băieţi?

Întinse pumnul spre scaunele din faţă şi amândoi ciocniră pumnii cu el, recomandându-se. Bosch se înşelase. Sullivan era cel care părea să fie de origine latină, iar Reyes era cel care semăna cu o pâine albă.

— Gilbert şi Sullivan, ei?

— Aşa ni s-a spus când ne-au pus în aceeaşi echipă, zise Sullivan. Şi aşa a rămas.

Bosch dădu din cap. Destul cu prezentările. Toţi aveau câte o poreclă şi o poveste despre cum o căpătaseră. Tipii aceştia doi nu aveau nici împreună vârsta lui Bosch şi probabil că nu ştiau cine erau Gilbert şi Sullivan[11].

[11] Cuplul Gilbert şi Sullivan era format din libretistul W.S. Gilbert şi compozitorul Arthur Sullivan, care au produs piese de teatru de succes în epoca victoriană (n.tr.)

— Îl ştiţi pe Eddie Roman?

— Am avut plăcerea, zise Reyes. Doar un alt rahat uman care pluteşte pe aici.

— Dar, aşa cum v-am zis şi la telefon, nu l-am văzut de vreo lună, adăugă Sullivan. Aşa că v-am găsit a doua opţiune. Tovarăşa lui. E acolo, în camera numărul 3.

— Cum o cheamă?

Sullivan pufni în râs, dar Bosch nu înţelegea de ce.

— O cheamă Sonia Reyes, zise Reyes. Nu suntem rude.

— Din câte ştie el, adăugă Sullivan.

Începu iar să râdă, dar Bosch îl ignoră.

Scoase carnetul şi îşi notă.

— Şi sunteţi siguri că e acolo?

— Siguri, spuse Reyes.

— OK, mai trebuie să ştiu ceva înainte să intru acolo?

— Nu, zise Reyes, dar avem de gând să intrăm odată cu dumneata. S-ar putea să devină cam agitată.

Bosch se aplecă în faţă şi îl bătu pe umăr.

— Nu, mă descurc singur. Nu vreau să fie prea mulţi în cameră.

Reyes dădu din cap. Înţelegea mesajul. Bosch nu voia să aibă martori la ceea ce putea fi obligat să facă acolo.

— Dar mersi de ajutor. O să ţin minte.

— E un caz important, nu? spuse Sullivan.

Bosch deschise portiera şi coborî.

— Toate sunt importante, zise el.

Închise portiera, bătu de două ori cu palma în capotă şi se îndepărtă.

Hotelul era împrejmuit de un gard de doi metri şi jumătate. Bosch apăsă pe un buton la interfon şi arătă legitimaţia la cameră. Uşa se deschise, dar Harry trecu direct pe lângă recepţie şi o luă spre camere.

— Hei! strigă o voce în spatele lui.

Bosch se întoarse şi văzu un bărbat cu o cămaşă descheiată care se sprijinea de uşa recepţiei.

— Unde dracu’ te duci, omule?

— Du-te înăuntru şi închide uşa. Aici e treaba poliţiei.

— Nu contează, omule. Ţi-am dat voie să intri, dar eşti pe proprietate privată. Nu poţi să intri pur şi simplu...

Bosch o luă în pas grăbit spre recepţioner. Acesta se răzgândi şi se dădu înapoi fără ca Bosch să mai zică ceva.

— Nu contează, omule. Eşti în regulă.

Intră repede în birou şi închise uşa. Bosch se întoarse şi găsi camera 3 fără probleme. Se lipi cu urechea de uşă ca să asculte dacă se auzea vreun sunet. Nimic.

Uşa avea un vizor pe care îl acoperi cu degetul, apoi ciocăni. Aşteptă puţin, apoi ciocăni din nou.

— Sonia, deschide. M-a trimis Eddie.

— Cine eşti?

Era vocea unei femei, dogită şi bănuitoare. Bosch folosi parola universală.

— Nu contează. Eddie m-a trimis să-ţi aduc ceva, să rezişti până termină el.

Niciun răspuns.

— Bine, Sonia, îi spun că nu te interesează. O dau altcuiva.

Luă degetul de pe vizor şi dădu să plece. Uşa se deschise în aproape aceeaşi secundă.

— Stai!

Bosch se întoarse. Uşa se deschisese doar vreo doi centimetri. Văzu doi ochi adânciţi care îl priveau cu o lumină abia vizibilă în ei.

— Dă-mi să văd.

Bosch se uită în jur.

— Ce, aici, afară? zise el. Au camere de luat vederi peste tot.

— Eddie mi-a zis să nu deschid pentru străini. Mie mi se

pare că eşti poliţai.

— Poate chiar sunt, dar asta nu înseamnă că nu m-a trimis Eddie.

Bosch dădu iar să se întoarcă.

— Cum ziceam, o să-i spun că am încercat. O seară bună.

— Bine, bine. Poţi să intri, dar numai cât laşi ce-ai adus. Nimic mai mult.

Bosch merse spre uşă. Femeia făcu un pas în spate şi o deschise. Harry intră, se întoarse spre ea şi văzu arma. Era un revolver vechi şi nu văzu gloanţe în spaţiile expuse. Bosch ridică mâinile la piept, îşi dădea seama că femeia suferea. Aşteptase prea mult timp pe cineva, având o încredere oarbă de dependent într-o persoană care nu îi întorcea afecţiunea.

— Nu e nevoie, Sonia. Şi-apoi, nu cred că Eddie ţi-a lăsat vreun glonţ.

— Mai am unul. Vrei să verificăm?

Probabil pe cel pe care îl păstra pentru ea însăşi. Era slabă moartă şi aproape să se prăbuşească. Niciun dependent nu rezista mult timp.

— Dă-mi pachetul, ordonă ea. Acum.

— OK, stai liniştită. Îl am chiar aici.

Duse mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase o bucată de folie de aluminiu strânsă în formă de bilă, pe care o făcuse dintr-o rolă din bucătăria lui Mickey Haller. O ridică în partea dreaptă, ştiind că ochii ei disperaţi aveau să o urmărească. Întinse mâna stângă şi îi smulse arma din palmă. După care păşi în faţă şi o împinse brutal pe pat.

— Taci şi nu te mişca, spuse el.

— Ce se...?

— Am spus să taci!

Desfăcu revolverul şi îl verifică. Avea dreptate. Mai era un glonţ, îi dădu drumul în palmă şi îl puse în buzunar. Apoi prinse arma la curea. Scoase legitimaţia din portofel şi o

deschise sub ochii ei.

— Ai avut dreptate, zise el.

— Ce vrei?

— Ajungem şi acolo.

Bosch dădu ocol patului, uitându-se prin camera sărăcăcioasă. Mirosea a ţigări şi a transpiraţie. Pe podea erau câteva pungi de plastic în care îşi ţinea lucrurile. Într-una erau pantofi, în celelalte erau haine. Pe noptieră era o scrumieră plină şi o pipă de sticlă.

— Ce-ţi trebuie, Sonia? Cocaină? Heroină? Sau metamfetamină?

Femeia nu răspunse.

— Pot să te ajut dacă îmi spui ce-ţi trebuie.

— Nu vreau să mă ajuţi.

Bosch se întoarse şi se uită la ea. Până acum, lucrurile mergeau exact aşa cum se aşteptase.

— Serios? zise el. Nu ai nevoie de ajutorul meu? Crezi că Eddie Roman se mai întoarce după tine?

— Se întoarce.

— Am o veste pentru tine. A plecat deja. Bănuiesc că l-au curăţat bine de tot şi nu se mai întoarce aici după ce face ce i se cere. O să-şi încaseze cecul şi, după ce termină banii, o să-şi găsească altă parteneră.

Se opri şi se uită la ea.

— Pe cineva care să mai aibă ceva ce lumea vrea să cumpere.

Ochii ei căpătară privirea distantă a unui om care înţelege că i se spune adevărul.

— Lasă-mă în pace, spuse ea, şoptind răguşită.

— Ştiu că nu-ţi spun nimic din ce nu ştiai deja. Îl aştepţi pe Eddie de mai mult timp decât te aşteptai, nu? Câte zile mai ai de stat în cameră?

Răspunsul i se citea în ochi.

— A trecut deja termenul, aşa-i? Probabil că îi faci sex

oral tipului de la recepţie ca să te lase să stai. Cât o să mai dureze treaba asta? În curând o să vrea doar banii.

— Am spus să pleci.

— O să plec. Dar tu vii cu mine, Sonia. Chiar acum.

— Ce vrei?

— Vreau să ştiu tot ce ştii tu despre Eddie Roman.

PARTEA A PATRA

Martorul tăcut

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Joi, *8 aprilie*, 09.01

Înainte ca judecătoarea să cheme juriul, Clive Royce s-a ridicat şi a întrebat instanţa dacă putea să primească un verdict direct de achitare. Motivul lui era că acuzarea nu reuşise să îşi facă datoria şi să prezinte dovezile necesare. A argumentat că probele oferite de procurori nu reuşiseră să treacă de nivelul vinovăţiei dincolo de orice îndoială. Eram pregătit să mă ridic şi să îmi susţin cauza, dar judecătoarea a ridicat mâna, făcându-mi semn să stau pe loc. Apoi a respins repede moţiunea lui Royce.

— Moţiunea se respinge, a zis Breitman. Instanţa consideră că dovezile prezentate de acuzare sunt suficiente pentru ca juriul să le analizeze. Domnule Royce, sunteţi pregătit să vă prezentaţi cauza?

— Da, onorată instanţă.

— În regulă, domnule, atunci putem chema juriul în sală. Veţi avea o pledoarie de început?

— Una scurtă, onorată instanţă.

— Foarte bine, mă voi asigura că aşa este.

Juraţii au intrat în sală şi s-au aşezat pe locurile lor. Mulţi aveau o expresie de nerăbdare pe faţă. Mi s-a părut un semn bun, ca şi cum se întrebau cum naiba avea apărarea să iasă la lumină de sub grămada de dovezi aduse de acuzare. Probabil că aşa îmi doream eu să fie, dar studiasem juraţi aproape toată viaţa mea de adult şi îmi plăcea ceea ce vedeam.

După ce a întâmpinat juriul, judecătoarea i-a dat cuvântul lui Royce şi le-a amintit juraţilor că aveau să vadă o

pledoarie iniţială, nu un rezumat al faptelor, cu excepţia cazului în care acestea aveau să fie susţinute mai târziu de declaraţii şi probe. Royce a păşit plin de încredere către pupitru, fără să aibă în mână vreo foaie sau vreun dosar. Ştiam că avea aceeaşi filosofie ca mine când venea vorba de pledoariile iniţiale. Priveşte-i în ochi şi nu tresări, nu renunţa la teoria ta, indiferent cât de incredibilă sau deplasată ar fi. Vinde-o. Dacă au impresia că tu nu crezi ce spui, nu vor crede nici ei.

Acum avea să-i vină la îndemână strategia de a amâna pledoaria iniţială pentru deschiderea cazului apărării. Avea să înceapă ziua şi cazul făcând o declaraţie în faţa juriului care nu trebuia să fie adevărată, care putea fi tot atât de stranie ca orice altă poveste spusă în sala aceea de judecată. Atâta timp cât putea să convingă juriul, nimic nu mai conta.

— Doamnelor şi domnilor din juriu, bună dimineaţa. Astăzi începe o nouă etapă a procesului. Etapa apărării. Acum începem să spunem versiunea noastră a poveştii şi, credeţi-mă, avem o altă versiune pentru aproape tot ce v-a spus acuzarea în ultimele trei zile. Nu vă reţin prea mult atenţia acum, pentru că sunt nerăbdător, după cum este şi Jason Jessup, să trec la dovezile pe care acuzarea fie nu a reuşit să le descopere, fie a ales să nu vi le prezinte. În acest moment nu mai contează care din cele două posibilităţi este cea adevărată; nu contează decât să auziţi ce avem de spus şi să vedeţi că vă poate oferi o perspectivă completă asupra celor întâmplate pe Windsor Boulevard pe 16 februarie 1986. Vă îndemn să ascultaţi şi să priviţi cu atenţie. Dacă veţi face acest lucru, veţi vedea adevărul ieşind la suprafaţă.

M-am uitat la blocnotesul pe care mâzgălea Maggie în timp ce vorbea Royce. Scrisese cu litere mari *MELIŢĂ!* Şi încă n-a văzut tot, mi-am spus.

— În acest caz, a continuat Royce, este vorba de un singur lucru. Secretele cele mai întunecate ale unei familii. Le-aţi întrezărit doar în timpul expunerii acuzării. De la ei aţi văzut doar vârful aisbergului, dar azi îl veţi vedea în întregime. Azi veţi afla întregul adevăr sinistru. Acela că Jason Jessup este adevărata victimă. Victima dorinţei unei familii de a-şi ascunde cel mai cumplit secret.

Maggie s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Ţine-te bine!

Am dat din cap. Ştiam exact în ce direcţie ne îndreptam.

— Acest proces este despre un monstru care a ucis un copil. Un monstru care a pângărit o fetiţă şi care avea să treacă la următoarea, dar ceva s-a întâmplat şi a ucis fetiţa aceea. Acest proces este despre o familie care se temea atât de mult de acest monstru încât a respectat planul de a muşamaliza crima până când a ajuns să arate cu degetul pe altcineva. Un om nevinovat.

Royce a arătat spre Jessup cu un aer făţarnic. Maggie a clătinat capul dezgustată, o manevră calculată pentru ochii juriului.

— Jason, vrei să te ridici în picioare? a spus Royce.

Clientul lui a făcut întocmai şi s-a întors spre juriu, privind curajos spre toţi juraţii, fără să tresară sau să coboare ochii.

— Jason Jessup este un om nevinovat, a spus Royce cu indignarea necesară în glas. El a fost ţapul ispăşitor. Un om nevinovat care a fost prins într-un plan neaşteptat de a ascunde cea mai înfiorătoare crimă, uciderea unui copil.

Jason s-a aşezat şi Royce a făcut o pauză, lăsând vorbele să pătrundă mai adânc în conştiinţa juraţilor. Era un gest foarte teatral şi plănuit să arate aşa.

— Aici sunt două victime, a spus el în sfârşit. Melissa Landy e o victimă. Şi-a pierdut viaţa. Jason Jessup e şi el o victimă, pentru că oamenii încearcă să-i ia viaţa. Rudele Melissei au complotat împotriva lui şi poliţiştii le-au cântat

în strună. Au ignorat dovezile şi au plantat dovezi proprii. Acum, după douăzeci şi patru de ani, după ce martorii au dispărut şi amintirile au pălit, au venit după el...

Royce a lăsat capul în jos, ca şi cum era împovărat de adevăr. Ştiam că urma să încheie.

— Doamnelor şi domnilor din juriu, suntem aici pentru un singur motiv. Să căutăm adevărul. Până la sfârşitul acestei zile, veţi şti adevărul despre Windsor Boulevard. Veţi şti că Jason Jessup e un om nevinovat.

Royce a făcut încă o pauză, după care a mulţumit juriului şi s-a întors la locul lui. Jessup l-a luat pe după umeri, l-a strâns şi i-a mulţumit, un gest pe care eram sigur că îl exersaseră înainte.

Dar judecătoarea nu i-a lăsat prea mult timp lui Royce să savureze clipa de după pledoaria iniţială atât de vicleană. I-a spus să cheme primul martor. M-am întors pe scaun şi l-am văzut pe Bosch stând în spatele sălii. Mi-a făcut un semn cu capul. Îl trimisesem să o aducă pe Sarah Ann Gleason de la hotel de îndată ce Royce m-a anunţat când a ajuns la tribunal că ea avea să fie primul lor martor.

— *Apărarea* o cheamă pe Sarah Ann Gleason, a zis Royce, accentuând cuvântul *apărare* într-un fel care sugera că era o răsturnare neaşteptată a situaţiei.

Bosch a ieşit din sală şi s-a întors repede cu Gleason. A condus-o pe culoar şi i-a deschis poarta. Restul drumului l-a făcut singură. Avea din nou o ţinută informală pentru tribunal, o pereche de blugi şi o bluză albă, ţărănească.

Judecătoarea i-a amintit că era încă sub jurământ şi i-a dat cuvântul lui Royce. De data asta, când s-a dus la pupitru, avea un dosar gros şi un blocnotes. Probabil toate astea – dosarul, cel puţin – erau doar o încercare de a o intimida pe Gleason, de a o face să creadă că avea un dosar mare, plin cu tot ce făcuse ea vreodată rău în viaţă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Gleason.

— Bună dimineaţa.

— Ieri aţi declarat că aţi fost victima abuzului sexual din partea tatălui dumneavoastră vitreg, Kensington Landy, aşa este?

— Da.

Am detectat îngrijorarea din primul cuvânt al depoziţiei. Nu avusese voie să audă pledoaria iniţială a lui Royce, dar o pregătisem pe Gleason pentru felul în care avea să pună problema. Deja părea că îi e teamă, iar asta nu dădea niciodată bine la juriu. Eu şi Maggie nu prea aveam ce face. Sarah era pe cont propriu.

— Când a început acest abuz?

— Când aveam doisprezece ani.

— Şi când s-a terminat?

— Când aveam treisprezece ani. Imediat după moartea surorii mele.

— Observ că nu aţi spus „după uciderea surorii” dumneavoastră. Aţi spus „moartea” ei. Există vreun motiv anume pentru asta?

— Nu sunt sigură la ce vă referiţi.

— Ei bine, sora dumneavoastră a fost ucisă, nu? Nu a fost un accident, nu-i aşa?

— Nu, a fost crimă.

— Atunci de ce aţi vorbit acum o clipă despre moartea ei?

— Nu ştiu sigur.

— Vă este neclar ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră?

Maggie s-a ridicat în picioare înainte ca Gleason să răspundă.

— Domnul avocat hărţuieşte martorul, a spus ea. Doreşte mai mult să obţină o reacţie emoţională decât un răspuns.

— Onorată instanţă, eu încerc numai să aflu cum şi de ce şi-a format martorul perspectiva proprie asupra crimei. Are

legătură cu starea de spirit a martorului. Nu intenţionez decât să obţin un răspuns la întrebarea pusă.

Judecătoarea a cântărit puţin lucrurile înainte de a se hotărî.

— Voi permite întrebarea. Martorul poate să răspundă.

— Repet, a spus Royce. Domnişoară Gleason, vă este neclar ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră?

În timpul discuţiei dintre avocaţi şi judecătoare, Gleason reuşise să se adune. A răspuns hotărâtă, aruncându-i lui Royce o privire dură şi sfidătoare.

— Nu, îmi este foarte clar ce s-a întâmplat. Eram acolo. Clientul dumneavoastră a răpit-o şi după aceea n-am mai văzut-o niciodată. Nu e nimic neclar în asta.

Voiam să mă ridic şi să aplaud. În schimb, am dat uşor din cap. Era un răspuns foarte, foarte bun. Dar Royce a trecut mai departe, purtându-se ca şi cum nu fusese lovit cu o roşie.

— Aţi mai avut perioade în viaţă când aţi fost derutată, nu-i aşa?

— În legătură cu sora mea şi cu cine a răpit-o? Niciodată.

— Mă refer la ocaziile în care aţi fost închisă în instituţii pentru tratarea bolilor psihice, în închisori şi în spitalele de psihiatrie.

Gleason a plecat capul, dându-şi seama că nu avea să scape din procesul acesta fără ca anii pierduţi ai vieţii ei să fie scoşi la lumină. Trebuia să sper că avea să răspundă aşa cum o învăţase Maggie.

— După uciderea surorii mele, multe lucruri au mers prost în viaţa mea, a spus ea.

După care s-a uitat direct la Royce şi a continuat.

— Da, am petrecut nişte timp în asemenea locuri. După părerea mea, iar terapeuţii au fost de acord cu mine, a fost din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Melissa.

Bun răspuns, mi-am zis. Gleason lupta.

— Ne vom întoarce la asta mai târziu, a spus Royce. Dar revenind la sora dumneavoastră, avea doisprezece ani în momentul crimei, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Aceeaşi vârstă pe care o aveaţi când a început tatăl vitreg să vă abuzeze sexual. Am dreptate?

— Da, aproximativ.

— Aţi avertizat-o pe sora dumneavoastră în privinţa lui?

A urmat o pauză lungă în timp ce Gleason s-a gândit la ce răspuns să dea. Pentru că nu avea un răspuns bun.

— Domnişoară Gleason? a insistat judecătoarea. Vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Nu, nu am avertizat-o. Mi-era frică.

— De ce vă era frică? a întrebat Royce.

— De el. După cum aţi spus deja, am făcut multă terapie în viaţa mea. Ştiu că nu e neobişnuit ca un copil să nu poată povesti cuiva. Rămâi captiv în acest tip de comportament. Eşti prizonierul fricii. Mi s-a spus asta de multe ori.

— Cu alte cuvinte, te învoieşti ca să supravieţuieşti.

— Oarecum. Dar e o simplificare. A fost mai degrabă...

— Dar pe vremea aceea vă era teamă foarte des, nu-i aşa?

— Da, eu...

— V-a spus tatăl dumneavoastră vitreg să nu spuneţi nimănui ce vă făcea?

— Da, a zis...

— V-a ameninţat?

— A zis că, dacă spun cuiva, voi fi luată de lângă mama şi sora mea. A zis că se va asigura ca statul să creadă că mama ştia ce se întâmpla şi să o considere denaturată. Că mă vor lua şi pe mine, şi pe Melissa. Şi că vom fi trimise în case diferite, pentru că de multe ori nu luau câte doi copii.

— L-aţi crezut?

— Da, aveam doisprezece ani. L-am crezut.

— Şi v-a speriat, nu?

— Da, voiam să stau cu fam...

— Nu cumva teama şi controlul exercitat de tatăl vitreg au fost cele care v-au făcut să-i cântaţi în strună după ce a ucis-o pe sora dumneavoastră?

Maggie a sărit din nou în picioare, spunând că întrebarea influenţează martorul şi sugerează lucruri care nu se regăsesc în probe. Judecătoarea a fost de acord şi a admis obiecţia. Inflexibil, Royce o ataca pe Gleason fără oprire.

— Este adevărat că dumneavoastră, împreună cu mama, aţi spus şi aţi făcut exact ce v-a spus tatăl vitreg ca să muşamalizaţi uciderea Melissei?

— Nu, nu e...

— V-a zis să spuneţi că era un şofer de camion şi că trebuia să îl alegeţi pe unul dintre bărbaţii aduşi de poliţie la voi acasă.

— Nu! Nu a spus...

— Obiecţie!

— Nu a fost niciun joc de-a v-aţi ascunselea în curtea casei, nu-i aşa? Sora dumneavoastră a fost ucisă în casă de Kensington Landy. Adevărat?

— Onorată instanţă!

Maggie striga deja.

— Domnul avocat hărţuieşte martorul cu aceste întrebări care sugerează răspunsul. Nu vrea răspunsurile ei. Vrea doar să-şi transmită minciunile către juriu!

Judecătoarea se uita când la Maggie, când la Royce.

— În regulă, haideţi să ne calmăm. Obiecţia se admite. Domnule Royce, puneţi martorului câte o întrebare şi daţi-i timp să răspundă. Şi fără întrebări care să sugereze răspunsuri. Trebuie să vă reamintesc că dumneavoastră aţi chemat-o ca martor? Dacă voiaţi să-i sugeraţi ceva, trebuia să faceţi examinarea încrucişată când aţi avut ocazia.

Royce a afişat cea mai reuşită expresie de părere de rău. Trebuie să-i fi fost foarte greu.

— Regret că m-am lăsat dus de val, onorată instanţă, a spus el. Nu se va mai întâmpla.

Nu conta dacă se întâmpla din nou. Royce îşi făcuse deja mesajul cunoscut. Scopul lui nu era să obţină o confesiune de la Gleason. De fapt, nu se aştepta deloc la aşa ceva. Voia doar să transmită juriului teoria lui alternativă. Şi avea destul de mult succes.

— Bine, să trecem mai departe, a spus Royce. Aţi declarat mai devreme că aţi petrecut o bună parte a vieţii adulte făcând terapie şi la dezintoxicare, fără să mai discutăm de încarcerări. Este adevărat?

— Până la un punct, a zis Gleason. Nu am mai luat droguri şi...

— Răspundeţi doar la întrebare, a intervenit Royce repede.

— Obiecţie, a spus Maggie. Ea încearcă să răspundă la întrebare, dar domnului Royce nu îi place răspunsul întreg şi încearcă să o întrerupă.

— Lăsaţi-o să răspundă la întrebare, domnule Royce, a zis Breitman obosită. Spuneţi, domnişoară Gleason.

— Voiam să spun că nu mai consum droguri de şapte ani şi sunt un membru productiv al societăţii.

— Vă mulţumesc, domnişoară Gleason.

După aceea, Royce a condus-o prin trecutul ei tragic şi sordid, menţionând fiecare arestare şi dezvăluind detalii despre depravarea în care se complăcuse Sarah atâta timp. Maggie obiecta des, susţinând că toate acestea nu aveau nicio legătură cu identificarea lui Jessup de către Sarah, dar Breitman permitea aproape toate întrebările puse de Royce.

În cele din urmă, Royce a încheiat examinarea pregătindu-şi următorul martor.

— Revenind la centrul de dezintoxicare din North Hollywood, aţi stat acolo cinci luni în 1995, aşa e?

— Nu-mi amintesc exact când a fost şi cât am stat. E limpede că aveţi dosarele de acolo.

— Dar vă amintiţi că v-aţi întâlnit cu alt client, pe nume Edward Roman, cunoscut şi cu numele de Eddie?

— Da, îmi amintesc.

— Şi aţi ajuns să-l cunoaşteţi bine?

— Da.

— Cum v-aţi întâlnit?

— Eram în acelaşi grup la terapie.

— Cum aţi descrie relaţia pe care o aveaţi atunci cu Eddie Roman?

— În timpul terapiei ne-am dat seama că aveam aceleaşi cunoştinţe şi ne plăceau aceleaşi lucruri – adică drogurile. Aşa că am început să petrecem timpul împreună şi am continuat şi după ce am ieşit de acolo.

— Era o relaţie amoroasă?

Gleason a râs într-un fel care nu sugera amuzamentul.

— Era o relaţie care putea fi considerată amoroasă între doi dependenţi, a zis ea. Cred că se numeşte *facilitator.* Fiind împreună, ne facilitam unul altuia dependenţa. Dar nu aş folosi cuvântul *amor.* Uneori făceam sex – când era capabil. Dar nu a existat amor, domnule Royce.

— Dar nu e adevărat că la un moment dat aţi crezut că eraţi căsătoriţi?

— Eddie a aranjat ceva pe plajă cu un bărbat despre care a spus că e preot. Dar nu era adevărat. Nu era legal.

— Dar atunci aţi crezut că era, aşa e?

— Da.

— Deci eraţi îndrăgostită de el?

— Nu, nu eram îndrăgostită de el. Am crezut doar că mă poate proteja.

— Deci eraţi căsătoriţi sau, cel puţin, aşa credeaţi.

Locuiaţi împreună?

— Da.

— Unde?

— În diverse moteluri din Valley.

— În tot acest timp în care aţi fost împreună, probabil că i-aţi făcut mărturisiri lui Eddie, aşa e?

— Da, în legătură cu unele lucruri.

— I-aţi spus vreodată despre uciderea surorii dumneavoastră?

— Sunt sigură că i-am spus. Nu era un secret. Am vorbit despre asta la şedinţele de terapie în grup la North Hollywood şi el era de faţă.

— I-aţi spus vreodată că tatăl vitreg a omorât-o pe sora dumneavoastră?

— Nu, pentru că aşa ceva nu s-a întâmplat.

— Aşadar, dacă Eddie Roman ar veni în această sală şi ar declara că i-aţi spus acest lucru înseamnă că ar minţi.

— Da.

— Dar aţi spus şi ieri, şi azi că aţi minţit consilierii şi poliţiştii. Aţi furat şi aţi comis multe infracţiuni. Dar aici nu minţiţi. Asta ar trebui să credem?

— Nu mint. Vorbiţi despre o perioadă din viaţa mea când am făcut astfel de lucruri. Nu neg aşa ceva. Eram o mizerie umană, da? Dar am trecut peste asta şi încă de multă vreme. Acum nu mint.

— În regulă, domnişoară Gleason, nu mai am întrebări.

Când Royce s-a întors la locul lui, eu şi Maggie am început să şuşotim.

— A rezistat destul de bine, a zis Maggie. Cred că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa, iar eu doar să punctez vreo două aspecte.

— Sună bine.

— Domnişoară McPherson? a continuat judecătoarea.

Maggie s-a ridicat de pe scaun.

— Da, onorată instanţă. Doar câteva întrebări.

S-a dus la pupitru cu blocnotesul ei de încredere. A sărit peste început şi a trecut direct la subiectul pe care voia să-l discute.

— Sarah, acest bărbat, Eddie Roman, şi căsnicia asta falsă... a cui a fost ideea să vă căsătoriţi?

— Eddie mi-a cerut să ne căsătorim. A zis că vom lucra împreună, ca o echipă şi o să împărţim tot, că mă va proteja şi că nu vom fi niciodată obligaţi să depunem mărturie într-un proces împotriva celuilalt dacă eram arestaţi.

— Şi ce însemna în acele circumstanţe să lucraţi ca o echipă?

— Ei bine, eu... voia ca eu să mă vând ca să avem bani pentru droguri şi pentru o cameră de motel.

— Aţi făcut asta pentru Eddie?

— Pentru puţin timp. Pe urmă am fost arestată.

— V-a scos Eddie pe cauţiune?

— Nu.

— A venit la tribunal?

— Nu.

— În dosare apare că v-aţi pledat vinovăţia pentru prostituţie şi aţi fost condamnată la pedeapsa deja ispăşită, aşa e?

— Da.

— Despre cât timp e vorba?

— Cred că au fost treisprezece zile.

— Şi Eddie v-a aşteptat când aţi ieşit din închisoare?

— Nu.

— L-aţi mai văzut vreodată?

— Nu, nu l-am mai văzut.

Maggie şi-a verificat notiţele, a dat câteva pagini şi a găsit ceea ce căuta.

— În regulă, aţi spus de mai multe ori pe parcursul

depoziţiei de azi că nu vă amintiţi datele şi întâmplările anume pe care vi le-a solicitat domnul Royce din perioada în care consumaţi droguri. Este o descriere justă?

— Da, aşa este.

— În acei ani în care aţi abuzat de droguri, în care aţi fost la terapie, dar şi la închisoare, aţi putut să uitaţi ce s-a întâmplat cu Melissa?

— Nu, niciodată. M-am gândit la asta în fiecare zi. Încă mă mai gândesc.

— Aţi putut vreodată să-l uitaţi pe cel care a intrat în curtea voastră şi a luat-o pe sora dumneavoastră în timp ce priveaţi din tufiş?

— Nu, niciodată. M-am gândit la el în fiecare zi şi încă o mai fac.

— Aţi avut vreodată un moment de îndoială în legătură cu bărbatul pe care l-aţi identificat ca fiind răpitorul?

— Nu.

Maggie s-a întors şi s-a uitat direct la Jessup, care privea în jos la un blocnotes şi făcea notiţe care probabil nu aveau niciun sens. Maggie s-a uitat lung la el, aşteptând. În clipa în care Jessup a ridicat ochii să vadă de ce se oprise depoziţia, ea a pus ultima întrebare.

— Nicio îndoială, Sarah?

— Niciuna, niciodată.

— Mulţumesc, Sarah. Nu mai am întrebări.

TREIZECI ŞI OPT

Joi, 8 aprilie, 10.35

După depoziţia lui Sarah Gleason, judecătoarea anunţă pauza de dimineaţă. Bosch aşteptă pe scaun lângă

balustradă până când Royce şi Jessup se ridicară şi se îndepărtară. Apoi se ridică şi se deplasă în sens invers ca să ajungă la martor. Când ajunse în dreptul lui Jessup, îl bătu zdravăn peste braţ.

— Cred că începe să ţi se ia machiajul, Jason.

O spuse zâmbind, trecând mai departe.

Jessup se opri, se întoarse şi era pe cale să răspundă la înţepătura lui Bosch când Royce îl prinse de celălalt braţ şi îl conduse afară.

Bosch înaintă ca să o ia pe Gleason din boxa martorilor. După două zile de depoziţii, părea secătuită fizic şi psihic. De parcă avea nevoie de ajutor să se ridice de pe scaun.

— Sarah, te-ai descurcat minunat, spuse el.

— Mulţumesc. Nu mi-am dat seama dacă m-a crezut cineva.

— Toţi te-au crezut, Sarah. Toţi.

O conduse la masa acuzării, unde Haller şi McPherson îi spuseră acelaşi lucru despre depoziţia ei. McPherson se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă.

— I-ai ţinut piept lui Jessup şi ai luat apărarea surorii tale, spuse ea. Poţi să fii mândră de asta toată viaţa.

Gleason izbucni deodată în plâns, acoperindu-şi ochii cu mâna. McPherson o îmbrăţişă din nou.

— Ştiu, ştiu. Te-ai ţinut tare, ai luptat. Nu-i nimic dacă te descarci.

Bosch se duse la boxa juriului şi aduse cutia cu şerveţele. I le dădu lui Gleason şi aceasta îşi şterse lacrimile.

Aproape ai terminat, îi spuse Haller. Ai terminat de făcut declaraţii, aşa că acum vrem doar să stai în sală şi să urmăreşti procesul. Vrem să stai aici, în primul rând, când Eddie Roman depune mărturie. După aceea, putem să te trimitem acasă cu avionul după-amiază.

— Bine, dar de ce?

— Pentru că o să spună minciuni despre tine. Şi dacă

asta o să facă, atunci trebuie să le spună de faţă cu tine.

— Nu cred că o să aibă o problemă cu asta. N-a avut niciodată.

— Atunci, juriul o să vrea să vadă cum reacţionezi. Şi cum reacţionează el. Nu-ţi face griji, mai avem ceva pregătit care să-l agite pe Eddie.

Haller se întoarse spre Bosch.

— Eşti gata?

— Dă-mi doar un semn.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Gleason.

— Sigur, zise Haller.

— Ce-ar fi dacă nu aş vrea să plec azi? Dacă vreau să fiu aici pentru verdict? Pentru sora mea.

— Ne-ar plăcea asta foarte mult, Sarah, spuse Maggie. Eşti bine-venită şi poţi să stai cât doreşti.

Bosch stătea în holul din faţa sălii. Avea telefonul în mână şi se chinuia să îi scrie cu un deget un mesaj fiicei lui. În acest timp primi alt mesaj, iar eforturile lui fură întrerupte. Era de la Haller şi conţinea un singur cuvânt: ACUM.

Bosch puse telefonul în buzunar şi intră în camera martorilor. Sonia Reyes stătea pe un scaun, ţinându-şi capul în mâini, cu două ceşti goale de cafea pe masă, în faţa ei.

— Gata, Sonia, trezeşte-te! Trecem la treabă. Eşti în regulă? Eşti gata?

Ea îl privi cu ochi obosiţi.

— Sunt prea multe întrebări, poliţaiule.

— Bine, mă mulţumesc doar cu una. Cum te simţi?

— La fel cum arăt. Mai ai pastile din alea pe care mi le-au dat la clinică?

— Doar pe acelea le-am avut. Dar o să pun pe cineva să te ducă acolo imediat după ce terminăm aici.

— Cum spui tu, poliţaiule. Nu cred că m-am mai trezit aşa de devreme de când am fost ultima oară la închisoarea municipală.

— Mda, păi, nu e chiar atât de devreme. Hai să mergem.

O ajută să se ridice şi se îndreptară spre sala 112. Reyes era ceea ce se numea *martorul tăcut.* Nu avea să depună mărturie la proces. Nu era capabilă să o facă. Dar conducând-o pe culoar şi aşezând-o în rândul din faţă, Bosch avea să se asigure că era remarcată de Eddie Roman. Sperau că la vederea ei Roman avea să-şi piardă concentrarea, poate chiar să-l determine să schimbe povestea. Se bazau pe faptul că acesta nu cunoştea regulile privind probele şi, prin urmare, nu înţelegea că apariţia ei în galerie excludea posibilitatea să depună mărturie şi să-l demaşte.

Harry lovi uşa cu pumnul ca să o deschidă, pentru că ştia că avea să le atragă atenţia celor din sală. Apoi o conduse pe Reyes înăuntru şi merse alături de ea pe culoar. Eddie Roman era deja în boxa martorilor, depusese jurământul şi începuse declaraţiile. Purta un costum care nu-i venea, împrumutat din dulapul clientului lui Royce, şi era proaspăt bărbierit şi pieptănat. Se bâlbâi când o văzu pe Sonia în sală.

— Am fost la terapie de grup de două ori...

— Doar de două ori? întrebă Royce, fără să-şi dea seama de perturbarea din spatele lui.

— Poftim?

— Aţi spus că aţi fost cu Sarah Gleason la terapia de grup doar de două ori?

— Nu, omule, voiam să spun de două ori pe zi.

Bosch o conduse pe Reyes la locul ei, care avea un semn de rezervat deasupra. Pe urmă se aşeză lângă ea.

— Şi cam cât timp a durat? întrebă Royce.

— Fiecare şedinţă avea cincizeci de minute, cred,

răspunse Roman, uitându-se încă la Reyes.

— Mă refeream la timpul în care aţi fost împreună la terapie? O lună, un an, cât timp?

— Ah, vreo cinci luni.

— Şi aţi devenit amanţi cât aţi stat la centru?

Roman coborî privirea.

— Ăăă... da, exact.

— Cum s-a întâmplat asta? Bănuiesc că erau reguli care interziceau acest lucru.

— Ei bine, dacă vrei, poţi, nu? Găseam timp. Găseam locuri.

— Relaţia aceasta a continuat şi după ce aţi fost eliberaţi din centru?

— Da. Ea a ieşit cu două săptămâni înaintea mea. Pe urmă am ieşit şi eu şi ne-am combinat.

— Locuiaţi împreună?

— Îhî.

— Asta înseamnă da?

— Da. Pot să pun o întrebare?

Royce ezită. Nu se aşteptase la asta.

— Nu, domnule Roman, spuse judecătoarea. Nu puteţi pune o întrebare. Sunteţi aici în calitate de martor.

— Dar cum pot să o aducă aici aşa, pur şi simplu?

— Pe cine, domnule Roman?

Roman arătă spre galerie, către Reyes.

— Pe ea.

Judecătoarea se uită la Reyes, apoi la Bosch, care stătea lângă ea. O expresie bănuitoare îi apăru pe faţă.

— Voi solicita juriului să meargă puţin în cealaltă încăpere. Nu durează mult.

Juraţii ieşiră încolonaţi din sală. În clipa în care ultima persoană închise uşa, judecătoarea se uită la Bosch.

— Domnule detectiv Bosch.

Harry se ridică în picioare.

— Cine este femeia din stânga dumitale?

— Onorată instanţă, spuse Haller. Pot să răspund eu la întrebare?

— Vă rog.

— Detectivul Bosch stă lângă Sonia Reyes, care a fost de acord să ajute acuzarea în calitate de consultant în privinţa martorului.

Judecătoarea se uită de la Haller la Reyes, apoi iar la Haller.

— Vreţi să repetaţi ce aţi spus, domnule Haller?

— Doamnă judecător, domnişoara Reyes îl cunoaşte pe martor. Pentru că apărarea nu a pus acest martor la dispoziţia noastră înainte de depoziţie, am rugat-o pe domnişoara Reyes să ne sfătuiască în privinţa examinării încrucişate.

Explicaţia lui Haller nu îndepărtase câtuşi de puţin expresia suspicioasă de pe faţa lui Breitman.

— O plătiţi pentru aceste sfaturi?

— Am fost de acord să o ajutăm să se interneze la o clinică.

— Aşa speram şi eu.

— Onorată instanţă, spuse Royce. Pot să spun ceva?

— Da, domnule Royce.

— Cred că este destul de evident că acuzarea încearcă să-l intimideze pe domnul Roman. E o manevră de gangster, doamnă judecător. Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea procuraturii.

— Ei bine, eu mă opun cu vehemenţă acestei descrieri, spuse Haller. Este absolut acceptabil, conform canoanelor procedurale şi etice din instanţă, să folosim şi să angajăm consultanţi. Domnul Royce a folosit un consultant pentru juriu săptămâna trecută şi a fost acceptabil. Acum, când acuzarea are la rândul ei un consultant, despre care ştie că va arăta că martorul e un mincinos care se foloseşte de

femei, obiectează. Cu tot respectul cuvenit, abia aceasta este o manevră de gangster.

— Bine, nu dezbatem asta acum, zise Breitman. Consider că acuzarea are dreptul să o folosească pe domnişoara Reyes drept consultant. Haideţi să aducem juriul înapoi.

— Vă mulţumesc, doamnă judecător, zise Haller, aşezându-se.

Când juriul intră din nou în sală, Haller se întoarse şi se uită la Bosch. Îi făcu un semn scurt din cap şi Bosch îşi dădu seama că era bucuros. Schimbul de cuvinte cu judecătoarea n-ar fi putut merge mai bine de atât ca să-i transmită mesajul lui Roman. Mesajul era că ştiau jocul lui şi, odată ce le venea rândul să pună întrebări, la fel avea să facă şi juriul. Roman avea acum de ales. Putea să ţină în continuare partea apărării sau să înceapă să joace pentru acuzare.

Depoziţia continuă după intrarea juriului. Royce dovedi repede, cu ajutorul lui Roman, că el şi Sarah Gleason avuseseră o relaţie care durase aproape un an, în care amândoi împărtăşiseră poveşti personale, nu doar droguri. Dar când veni vremea dezvăluirii acelor poveşti personale, Roman făcu stânga împrejur, lăsându-l pe Royce cu ochii în soare.

— A avut vreodată un moment în care a vorbit despre uciderea surorii ei?

— Un moment? Au fost multe momente. Vorbea des despre asta, omule.

— Şi v-a povestit în detaliu ceea ce numeşte ea „adevărata poveste”?

— Da, mi-a povestit.

— Puteţi să ne spuneţi ce anume v-a zis?

Roman ezită şi se scărpină în bărbie înainte de a răspunde. Bosch ştia că acesta era momentul în care munca lui avea fie să fie răsplătită, fie să se ducă pe apa

sâmbetei.

— Mi-a spus că se jucau de-a v-aţi ascunselea în curte şi că a venit un tip, a luat-o pe sora ei şi ea văzut toată întâmplarea.

Bosch se uită la cei din sală. Mai întâi se uită la juraţi şi păreau că se aşteptau să audă altceva de la Roman. Apoi la masa acuzării. Văzu că McPherson îl apucase pe Haller de braţ şi îl strângea tare. În cele din urmă, la Royce, care începuse să ezite. Stătea la pupitru, uitându-se la notiţe, cu un braţ lipit de şold, cu pumnul îndoit, ca un profesor frustrat că nu putea obţine răspunsul corect de la un elev.

— Aceasta este povestea pe care aţi auzit-o de la Sarah Gleason la centrul de dezintoxicare, aşa este? întrebă el într-un târziu.

— Aşa e.

— Dar nu-i aşa că v-a spus altă versiune despre cele întâmplate – ceea ce ea numea „povestea adevărată” – când eraţi între patru ochi?

— Ăăă, nu. Spunea mereu acelaşi lucru.

Bosch văzu că McPherson îl strângea iar de braţ pe Haller. Aici se destrăma tot cazul.

Royce era ca un om lăsat în urmă de barca de scufundări. Călca apa, dar era în larg şi era doar o chestiune de timp până să se înece, încercă să facă tot posibilul.

— Domnule Roman, pe data de 2 martie a acestui an, nu aţi contactat biroul meu şi aţi spus că vreţi să fiţi martorul apărării?

— Nu mai ştiu data, dar am sunat acolo, da.

— Şi aţi discutat cu detectivul Karen Revelle?

— Am vorbit cu o femeie, dar nu-mi amintesc cum o chema.

— Şi nu i-aţi povestit ceva oarecum diferit faţă de ce ne-aţi spus nouă acum?

— Dar atunci nu eram sub jurământ sau altceva.

— Aşa este, domnule, dar i-aţi spus altă poveste lui Karen, corect?

— Posibil. Nu-mi amintesc.

— Nu i-aţi spus lui Karen că Sarah Gleason v-a povestit atunci că tatăl ei vitreg a ucis-o pe sora ei?

Haller se ridică şi obiectă, argumentând că Royce nu numai că indica răspunsurile martorului, dar şi că nu exista nicio bază pentru întrebarea respectivă, că avocatul încerca să scoată o mărturisire de la martor pentru juriu pe care martorul nu voia să o dea. Judecătoarea admise obiecţia.

— Onorată instanţă, spuse Royce, apărarea solicită o pauză scurtă pentru a discuta cu martorul.

Judecătoarea respinse cererea înainte ca Haller să obiecteze.

— După propria declaraţie a martorului din această dimineaţă, aţi avut timp din martie să vă pregătiţi pentru acest moment. Luăm pauza de prânz peste treizeci de minute. Puteţi discuta cu el atunci, domnule Royce. Puneţi următoarea întrebare.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă.

Royce se uită la blocnotesul lui. Din locul unde stătea, Bosch văzu că se uita la o pagină goală.

— Domnule Royce? insistă judecătoarea.

— Da, onorată instanţă, doar verificam o dată. Domnule Roman, de ce aţi sunat la biroul meu pe 2 martie?

— Păi, am văzut ceva la televizor despre cazul ăsta. De fapt, pe dumneata te-am văzut. Te-am văzut vorbind despre caz. Şi ştiam câteva ceva, pentru că o cunoşteam pe Sarah. Aşa că am sunat să văd dacă era nevoie de mine.

— După care aţi venit la birou, corect?

— Da, exact. Aţi trimis doamna aceea să mă ia.

— Şi când aţi venit la birou, mi-aţi spus o poveste diferită faţă de cea pe care aţi spus-o juriului acum, nu-i aşa?

— Cum am zis, nu-mi amintesc exact ce-am spus atunci. Sunt dependent de droguri, domnule. Spun multe lucruri pe care nu mi le amintesc şi pe care nu le spun serios. Tot ce-mi amintesc e că femeia care a venit a zis că o să mă cazeze la un hotel mai frumos şi atunci nu aveam bani să stau undeva. Aşa că am spus ce mi-a zis ea să spun.

Bosch încleştă pumnul şi îl izbi de picior. Era un dezastru complet pentru apărare. Se uită la Jessup ca să vadă dacă îşi dădea seama cât de rău mergeau lucrurile pentru el. Jessup păru să-l simtă. Se întoarse şi se uită la Bosch, cu ochii întunecaţi de înţelegere şi furie crescândă. Bosch se aplecă în faţă şi ridică încet un deget. După care îl trase de-a curmezişul gâtului.

Jessup se întoarse cu spatele.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Joi, 8 aprilie, 11.30

Am avut multe momente frumoase la tribunal. Am stat lângă mulţi oameni în clipa în care au aflat că erau liberi datorită muncii mele. Am stat ca în apă în faţa juriului şi am simţit emoţia adevărului şi a dreptăţii ca un fior pe şira spinării. Şi am distrus fără milă mincinoşii care urcau în boxa martorilor. Pentru astfel de momente trăiesc atunci când vine vorba de profesia mea. Dar puţine dintre acestea s-au ridicat la nivelul momentului în care am văzut apărarea lui Jason Jessup prăbuşindu-se odată cu mărturia depusă de Edward Roman.

În timp ce Roman se autodistrugea în boxa martorilor, fosta mea soţie, partenera mea în echipa acuzării, mă strângea atât de tare de braţ încât mă durea. Nu se putea

abţine. O ştia şi ea. Royce nu avea cum să revină după treaba asta. Un element-cheie din apărarea şi aşa fragilă se destrăma în faţa ochilor lui. Nu numai că martorul făcuse o întoarcere la o sută optzeci de grade; dar juriul vedea acum că apărarea se bazase pe un mincinos. Nu aveau să-l ierte pentru asta. Se terminase şi cred că toţi cei din sală, de la judecătoare până la acei gură-cască din ultimul rând al galeriei, o ştiau. Jessup se ducea la vale.

M-am întors şi m-am uitat în spate la Bosch. La urma urmei, ideea cu martorul tăcut fusese a lui. Şi l-am prins făcându-i semn lui Jessup cu gâtul tăiat – semnul internaţional care arăta că jocul se terminase.

M-am întors iar spre partea din faţă a sălii.

— Domnule Royce, a spus judecătoarea, continuaţi cu acest martor?

— O clipă, onorată instanţă, a spus Royce.

Era o întrebare bună. Royce nu prea avea ce să mai facă acum cu Roman. Putea să limiteze pagubele şi să termine examinarea. Sau putea să o roage pe judecătoare să-l declare martor ostil – o manevră care era penibilă sub aspect profesional, mai ales când martorul era chemat de tine. Dar acest lucru i-ar fi permis lui Royce să pună întrebări prin care să sugereze răspunsul, explorând ce-i spusese Roman iniţial detectivului apărării şi de ce se răzgândise acum. Era însă destul de periculos, mai ales că interviul iniţial nu fusese înregistrat în vreun fel, pentru că voiau să-l ţină pe Roman ascuns în timpul procedurii de aducere la cunoştinţă a probelor.

— Domnule Royce! a strigat judecătoarea. Consider că timpul instanţei este valoros. Vă rog să puneţi următoarea întrebare, altfel îi dau cuvântul domnului Haller pentru examinarea încrucişată.

Royce a dat din cap, părea că luase o decizie.

— Îmi pare rău, onorată instanţă. Nu mai am întrebări în

acest moment.

Royce s-a întors cătrănit la locul lui şi la un client foarte supărat din pricina celor întâmplate. M-am ridicat şi m-am dus la pupitru înainte ca judecătoarea să-mi dea cuvântul.

— Domnule Roman, i-am spus, depoziţia dumneavoastră mi se pare oarecum neclară. Daţi-mi voie să mă lămuresc. Ce vreţi să spuneţi juriului, că Sarah Ann Gleason v-a zis sau nu că tatăl ei vitreg a ucis-o pe sora ei?

— Nu mi-a spus. Asta e doar ce au vrut ei să spun.

— Cine sunt „ei”, domnule?

— Apărarea. Doamna detectiv şi Royce.

— În afară de camera la hotel, trebuia să primiţi şi altceva dacă spuneaţi azi această poveste?

— Au spus doar că o să aibă grijă de mine. Că era vorba de mulţi bani...

— Obiecţie! a urlat Royce.

Apoi a sărit în picioare.

— Onorată instanţă, este evident că martorul este ostil şi acţionează conform unei fantezii răzbunătoare.

— E martorul dumneavoastră, domnule Royce. Poate să răspundă la întrebare. Poftiţi, domnule.

— Au spus că e vorba de mulţi bani şi că o să aibă grijă de mine, a zis Roman.

Toate mergeau tot mai bine pentru mine şi tot mai prost pentru Jessup. Dar trebuia să mă asigur că nu păream eu însumi juriului prea bucuros sau răzbunător. M-am adunat şi m-am concentrat pe ce era important.

— Ce poveste v-a spus Sarah acum mulţi ani, domnule Roman?

— Cum am zis, că era în curte şi că se ascundea când l-a văzut pe tipul acela care a luat-o pe sora ei.

— V-a spus vreodată că a identificat persoana greşită?

— Nu.

— V-a spus vreodată că poliţia i-a sugerat pe cine să

identifice?

— Nu.

— V-a spus măcar o dată că un om nevinovat era acuzat de uciderea surorii ei?

— Nu.

— Nu mai am întrebări.

M-am uitat la ceas când m-am întors la loc. Mai aveam douăzeci de minute înainte de pauza de prânz. În loc să ne oprim mai devreme, judecătoarea i-a spus lui Royce să cheme martorul următor. A chemat-o pe Karen Revelle, detectivul lui. Ştiam ce voia să facă şi eram pregătit.

Revelle era o femeie care arăta mai degrabă ca un bărbat, purta pantaloni şi o jachetă sport. Se vedea după expresia dură că era fostă poliţistă. După ce a depus jurământul, Royce a trecut direct la subiect, probabil într-o încercare de a opri vărsarea de sânge înainte ca juraţii să ia pauza de prânz.

— Ce ocupaţie aveţi, domnişoară Revelle?

— Sunt detectiv pentru firma de avocatură Royce şi Asociaţii.

— Lucraţi pentru mine, corect?

— Corect.

— Pe data de 2 martie a acestui an, aţi avut un interviu telefonic cu o persoană pe nume Edward Roman?

— Da.

— Ce v-a spus la telefon?

M-am ridicat şi am obiectat. Am rugat-o pe judecătoare să discutăm obiecţia în privat, fără a fi auziţi de juraţi.

— Apropiaţi-vă, a spus ea.

Eu şi Maggie am mers după Royce în faţa judecătoarei. Breitman mi-a spus să explic ce obiecţie aveam.

— Prima obiecţie este că orice spune acest martor despre conversaţia cu Roman este mărturie indirectă şi nu este permis. Dar obiecţia principală este că domnul Royce

încearcă să îşi discrediteze propriul martor. Se va folosi de Revelle ca să pună la îndoială cele spuse de Roman şi nu se poate face aşa ceva, doamnă judecător. E aproape sperjur şi corupere din partea domnului Royce, pentru că unul din cei doi martori minte sub jurământ şi el i-a chemat pe amândoi!

— Obiectez vehement la descrierea făcută de domnul Haller, a spus Royce, aplecându-se peste margine şi apropiindu-se de judecătoare. Sperjur şi corupere? Practic avocatura de peste...

— În primul rând, daţi-vă mai în spate, domnule Royce, îmi invadaţi spaţiul personal, a spus Breitman severă. Şi în al doilea rând, puteţi să vă păstraţi obiecţia asta care vă serveşte interesului propriu pentru altă ocazie. Domnul Haller are dreptate în ambele aspecte. Dacă îi permit acestui martor să depună mărturie, nu numai că veţi avea o mărturie indirectă, dar veţi crea şi o situaţie în care unul din martori a minţit sub jurământ. Nu se poate să le aveţi pe amândouă şi nu puteţi aduce un mincinos în boxa martorilor. Aşa că uitaţi ce vom face. O să elimânaţi mărturia detectivului, domnul Haller va depune o moţiune de excludere a puţinei mărturii depuse până acum şi eu voi aproba moţiunea. După care facem pauză de prânz, între timp, dumneavoastră şi clientul veţi discuta şi veţi decide ce să faceţi mai departe. Dar mie mi se pare că opţiunile dumneavoastră s-au redus considerabil în ultima jumătate de oră. Asta e tot.

Nu a mai aşteptat să dăm vreun răspuns. Pur şi simplu şi-a împins scaunul în spate.

Royce i-a urmat sfatul şi a pus punct examinării lui Revelle. Eu am depus moţiunea de excludere şi acolo s-a terminat totul. O jumătate de oră mai târziu, stăteam cu Maggie şi Sarah Gleason la o masă la Water Grill, locul unde începuse cazul pentru mine. Ne hotărâserăm să

mergem într-un loc elegant, pentru că sărbătoream ceea ce semăna cu începutul sfârşitului pentru cazul lui Jason Jessup şi pentru că Water Grill era vizavi de hotelul lui Sarah. Singurul care lipsea de la masă era Bosch, iar el urma să apară după ce o lăsa pe Sonia Reyes, martorul tăcut, la dezintoxicare la Centrul Medical County-USC.

— Uau, am zis eu după ce ne-am aşezat toţi trei. Nu cred că am mai văzut aşa ceva într-o sală de judecată.

— Nici eu, a spus Maggie.

— Eu am fost în câteva săli de judecată, dar nu ştiu destul ca să înţeleg ce înseamnă, a zis Gleason.

— Înseamnă că se apropie sfârşitul, a spus Maggie.

— Înseamnă că toată apărarea lor s-a prăbuşit, am adăugat eu. Vezi tu, apărarea lor era destul de simplă. Tatăl vitreg a ucis fata şi familia a muşamalizat tot. Familia a inventat povestea cu jocul de-a v-aţi ascunselea şi cu bărbatul de pe peluză ca să înlăture bănuiala cu privire la tatăl vitreg. Apoi sora – adică tu – a făcut o identificare falsă a lui Jessup. Că i-ai înscenat la întâmplare o crimă pe care nu a comis-o.

— Dar cum rămâne cu părul Melissei din camion? a întrebat Gleason.

— Apărarea susţine că a fost plantat, i-am răspuns. Fie în cadrul unei conspiraţii, fie independent de muşamalizarea făcută de familie. Poliţia şi-a dat seama că nu avea un caz solid. Avea identificarea făcută de o fată de treisprezece ani şi cam atât. Aşa că a luat păr de la cadavru sau de pe o perie şi l-a pus în camion. După prânz – dacă Royce e suficient de prost să continue – o să prezinte rapoarte de anchetă şi registre de prezenţă care să arate că detectivul Kloster a avut suficient timp şi cale de acces ca să pună firele de păr în camion înainte ca mandatul de percheziţie să fie eliberat şi să deschidă criminaliştii camionul.

— Dar asta e o nebunie, a exclamat Gleason.

— Poate că aşa e, a zis Maggie, dar acesta era cazul lor şi Eddie Roman trebuia să lege toată povestea, pentru că urma să spună că i-ai fi mărturisit tu că tatăl tău vitreg a făcut-o. Trebuia să arunce un grăunte de îndoială. Asta ar fi fost de ajuns, Sarah. O îndoială cât de mică. Numai că s-a uitat la cine era în public – adică la Sonia Reyes – şi a crezut că a dat de belea. Vezi tu, Eddie a făcut cu ea acelaşi lucru pe care l-a făcut cu tine. A cunoscut-o, s-a apropiat de ea şi a trimis-o la treabă ca să aibă el metamfetamină. Când a văzut-o în sală, şi-a dat seama că o să aibă probleme. Pentru că ştia că, dacă Sonia urca în boxa martorilor şi spunea aceeaşi poveste despre el pe care ai spus-o şi tu, atunci juriul o să ştie cine era el de fapt – un mincinos şi un profitor – şi nu o să mai creadă nimic din ce spune. Pe lângă asta, nu ştia nici ce ne-a spus Sonia despre infracţiunile comise de ei. Aşa că s-a decis pe loc că opţiunea cea mai bună pentru el e să spună adevărul. Să dea naibii apărarea şi să mulţumească acuzarea. Şi-a schimbat mărturia.

Gleason dădea din cap, începând să înţeleagă.

— Credeţi că domnul Royce chiar i-a spus ce să declare şi avea de gând să-l plătească pentru minciunile lui?

— Desigur, a spus Maggie.

— Nu ştiu, am spus eu repede. Îl ştiu pe Clive de multă vreme. Nu cred că aşa acţionează.

— Poftim? a spus Maggie. Crezi că Eddie Roman a inventat totul singur?

— Nu, dar a vorbit cu detectivul înainte de a ajunge la Clive.

— Negare plauzibilă. Eşti milos, Haller. Nu i se spune Isteţul Clive degeaba.

Sarah părea să-şi dea seama că ne trimisese într-o zonă tensionată care existase cu mult înainte de proces. A încercat să ne facă să trecem mai departe.

— Chiar credeţi că s-a terminat? a întreba ea.

M-am gândit o clipă, după care am dat aprobator din cap.

— Cred că dacă aş fi în locul Isteţului Clive, m-aş gândi la ce e mai bine pentru clientul meu şi asta ar însemna să nu permit să se ajungă la verdict. Aş începe să mă gândesc la o înţelegere. Poate o să sune chiar în timpul prânzului.

Am scos telefonul şi l-am pus pe masă, ca şi cum Royce ar fi sunat doar pentru că eu eram pregătit. În acelaşi moment a apărut Bosch şi s-a aşezat lângă Maggie. Am luat paharul de apă şi l-am ridicat spre el.

— Noroc, Harry! Frumoasă manevră azi! Castelul din cărţi de joc al lui Jessup probabil se prăbuşeşte deja.

Bosch a ridicat paharul cu apă şi l-a ciocnit cu al meu.

— Royce avea dreptate, să ştii, a zis el. A fost o manevră de gangster. Am văzut-o într-unul din filmele *Naşul* mai demult.

Apoi a ridicat paharul către cele două femei.

— În orice caz, noroc, a zis el. Voi două sunteţi adevăratele vedete. Minunată treabă şi ieri, şi azi.

Am ciocnit cu toţii paharele, dar Sarah a ezitat.

— Ce s-a întâmplat, Sarah? am întrebat-o. Nu-mi spune că te temi să ciocneşti paharul.

Am zâmbit, mândru că eram atât de spiritual.

— Nu e nimic, a zis ea. Cred că e ghinion să ciocneşti cu apă.

— Ei bine, am spus eu repede, revenindu-mi, o să fie nevoie de mai mult decât ghinion ca să se mai schimbe lucrurile acum.

Bosch a schimbat subiectul.

— Ce se întâmplă pe urmă? a întrebat el.

— Tocmai îi spuneam lui Sarah că nu cred că o să rămână la latitudinea juriului. Clive sigur se gândeşte la o dispoziţie. Chiar nu au alta soluţie.

Bosch a devenit serios.

— Ştiu că sunt nişte bani la mijloc şi că şeful tău probabil crede că asta e prioritatea, a spus el, dar tipul ăsta trebuie să se întoarcă la închisoare.

— Absolut, a spus Maggie.

— Sigur, am adăugat eu. Şi după ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, avem toate avantajele. Jessup trebuie să accepte ce-i oferim altfel...

Telefonul meu a început să vibreze. Pe ecran scria NECUNOSCUT.

— Vorbeai de lup, a zis Maggie.

M-am uitat la Sarah.

— Până la urmă, ai putea să ajungi diseară acasă.

Am răspuns şi mi-am spus numele.

— Mickey, procurorul districtual Williams la telefon. Ce faci?

Am clătinat din cap spre ceilalţi. Nu era Royce.

— Sunt bine, Gabe. Tu ce faci?

Lipsa mea de protocol nu părea să-l deranjeze.

— Aud lucruri bune de la tribunal azi.

Cuvintele lui mi-au confirmat ceea ce credeam de la început. Deşi Williams nu-şi arătase faţa în sală nici măcar o dată, avea pe cineva în galerie care urmărea tot.

— Ei bine, aşa sper. Cred că o să ştim mai multe după prânz.

— Te gândeşti la o dispoziţie?

— Încă nu. N-am primit nicio veste de la avocatul apărării, dar presupun că o să începem curând discuţiile. Probabil acum discută cu clientul. Eu aşa aş face în locul lui.

— Bine, ţine-mă la curent cu treaba asta înainte să te învoieşti la ceva.

Am ezitat, cântărind ceea ce spunea. L-am văzut pe Bosch scoţând telefonul şi răspunzând la un apel.

— Uite ce e, Gabe. Ca avocat independent, aş prefera să rămân independent. O să te informez cu privire la dispoziţie

când şi dacă o să fie o înţelegere.

— Vreau să iau parte la discuţia aceea, a insistat Williams.

Am văzut o umbră întunecată în ochii lui Bosch. Ştiam din instinct că trebuia să termin discuţia.

— O să revin cu subiectul acesta, domnule procuror districtual. Mai am un apel. S-ar putea să fie Clive Royce.

Am închis telefonul odată cu Bosch, iar el a dat să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maggie.

Faţa lui Bosch se făcuse pământie.

— Au fost focuri de armă la biroul lui Royce. Sunt patru morţi acolo.

— E şi Jessup printre ei? am întrebat.

— Nu... Jessup a dispărut.

PATRUZECI

Joi, 8 aprilie, 13.05

Bosch se urcă la volan, iar McPherson insistă să meargă cu el. Haller plecase cu Gleason spre tribunal. Bosch scoase o carte de vizită din portofel, Unde avea numărul locotenentului Stephen Wright. I-o dădu lui McPherson şi îi spuse să formeze numărul.

— Sună, zise ea.

Bosch luă telefonul şi îl puse la ureche în clipa în care Wright răspunse.

— Sunt Bosch. Spune-mi că oamenii tăi îl urmăresc pe Jessup.

— Aş vrea eu!

— La naiba! Ce dracu’ s-a întâmplat? De ce nu era DSI cu

el?

— Stai puţin, Bosch! *Eram* cu el! Unul dintre oamenii mei este mort pe podea în biroul lui Royce.

Vorbele lui căzură ca o lovitură. Bosch nu ştia că printre victime era şi un poliţist.

— Unde eşti? îl întrebă pe Wright.

— Pe drum. Mai am trei minute.

— Ce ştii până în momentul ăsta?

— Nu prea multe. Aveam o echipă redusă pe urmele lui în timpul şedinţei la tribunal. Ştiai asta. O echipă în timpul şedinţelor şi personal complet înainte şi după. Azi la prânz l-au urmărit de la tribunal la biroul lui Royce. Jessup şi echipa lui Royce au mers pe jos. La câteva minute după ce au intrat, s-au auzit împuşcături. Au anunţat mai departe şi au intrat. Unul era la pământ, celălalt era ameninţat cu arma. Jessup a fugit prin spate şi omul meu a rămas să-l resusciteze pe partenerul lui. A trebuit să-l lase pe Jessup să fugă.

Bosch clătină din cap. Gândul la fiica lui era mai pregnant decât toate. Era la şcoală pentru următoarele nouăzeci de minute. Se gândea că ar trebui să fie în siguranţă. Deocamdată.

— Cine a mai fost împuşcat? întrebă el.

— Din câte ştiu eu, a spus Wright, au fost Royce, detectivul lui şi încă un avocat. O femeie. Au avut noroc că era ora prânzului. Toţi ceilalţi erau în pauză.

Bosch nu vedea niciun dram de noroc într-un asasinat cvadruplu şi în faptul că Jessup era undeva în libertate şi înarmat. Wright vorbi mai departe.

— Nu o să vărs nicio lacrimă pentru cei doi avocaţi, dar omul meu avea doi copii mici acasă, Bosch. Nu e deloc în regulă ce s-a întâmplat.

Bosch viră pe First Street, unde, ceva mai în faţă, se vedeau girofarurile. Biroul lui Royce era pe partea de la

stradă, pe un drum închis care se afla în spatele hotelului Kyoto Grand, la marginea Cartierului Japonez. Era uşor de ajuns pe jos de la tribunal.

— Ai dat maşina lui Jessup în urmărire?

— Da, toată lumea a primit mesajul. Cineva o s-o găsească.

— Unde e restul echipei?

— Toată lumea se îndreaptă spre locul crimei.

— Nu, trimite-i să-l caute pe Jessup. În toate locurile unde a fost. În parcuri, peste tot, chiar şi la mine acasă. Nu au ce să facă la locul crimei.

— Ne întâlnim acolo şi o să-i trimit.

— Pierzi timp, domnule locotenent.

— Crezi că pot să-i împiedic să vină mai întâi acolo?

Bosch înţelegea situaţia imposibilă în care se afla Wright.

— Am ajuns chiar acum, spuse el. Ne vedem când ajungi şi tu.

— Peste două minute.

Bosch închise telefonul. McPherson îl întrebă ce spusese Wright, iar ei îi povesti repede în timp ce parcă în spatele unei maşini de poliţie.

Bosch arătă legitimaţia şi intră pe sub banda galbenă. McPherson îl urmă. Pentru că focurile de armă fuseseră trase cu doar douăzeci şi cinci de minute înainte, locul crimei era plin de poliţişti în uniformă – primii care primiseră apelul – şi era haotic. Bosch găsi un sergent care dădea ordine cu privire la îngrădirea locului şi se duse spre el.

— Domnule sergent, Harry Bosch, RHD. Cine se ocupă de anchetă?

— Nu dumneata?

— Nu, eu mă ocup de un caz care are legătură cu asta. Dar acesta nu o să fie al meu.

— Atunci nu ştiu, Bosch. Mi s-a spus că se ocupă cei de la

RHD.

— OK, înseamnă că sunt pe drum. Cine e înăuntru?

— Vreo doi tipi de la Departamentul Central. Roche şi Stout.

„Dădace”, se gândi Bosch. Aveau să fie îndepărtaţi când soseau cei de la RHD. Scoase telefonul şi îl sună pe locotenentul lui.

— Gandle.

— Domnule locotenent, cine se ocupă de cei patru morţi de lângă Kyoto?

— Bosch? Unde eşti?

— La locul crimei. Era tipul meu de la proces. Jessup.

— La naiba, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Pe cine trimiţi şi unde naiba sunt?

— Trimit patru oameni. Penzler, Kirschbaum, Krikorian şi Russell. Dar erau toţi la prânz, la Birds. Vin şi eu, dar nu e nevoie să stai acolo, Harry.

— Ştiu. Nu stau mult.

Bosch închise telefonul şi se uită după McPherson. Se pierduse de ea în învălmăşeala de acolo. O văzu ghemuită lângă un bărbat care stătea pe trotuar, în faţa firmei de angajamente de cauţiune de lângă biroul lui Royce. Bosch îl recunoscu din seara în care el şi McPherson merseseră cu echipa de urmărire după Jessup. Avea sânge pe mâini şi pe cămaşă de la eforturile de a-şi salva partenerul. Bosch se duse la ei.

— ...s-a dus la maşină când s-au întors aici. Doar o clipă. S-a urcat şi a coborât imediat. Apoi a intrat în birou. Imediat după asta am auzit împuşcături. Am intrat şi Manny a fost împuşcat de cum am deschis uşa. Am reuşit să trag de două ori, dar trebuia să încerc să-l ajut pe Manny...

— Înseamnă că Jessup trebuie să fi luat arma din maşină, nu?

— Cu siguranţă. La tribunal au detectoare de metal. Nu a

avut arma cu el azi.

— Dar n-ai mai văzut-o până azi?

— Nu, n-am văzut deloc arma. Dacă o vedeam, am fi făcut ceva.

Bosch îi lăsă acolo şi se duse la intrarea în firma Royce şi Asociaţii.

Ajunse în aceeaşi clipă cu locotenentul Wright. Intrară împreună.

— Oh, Doamne, spuse Wright când îl văzu pe omul lui căzut chiar la intrare.

— Cum îl chema? întrebă Bosch.

— Manuel Branson. Are doi copii şi trebuie să o anunţ pe soţia lui.

Branson stătea pe spate. Avea răni provocate de glonţ pe partea stângă a gâtului şi pe obrazul stâng. Cursese mult sânge. Glonţul de la gât părea să fi străpuns artera carotidă.

Bosch îl lăsă acolo pe Wright şi merse spre recepţie, după care o luă pe culoarul de pe partea dreaptă. Era un perete de sticlă care dădea către o sală de şedinţe, cu uşi la ambele capete. Acolo erau celelalte victime, împreună cu detectivi care purtau mănuşi şi învelitori pentru încălţări şi luau notiţe. Roche şi Stout. Bosch rămase în uşă, nu voia să intre. Cei doi detectivi se uitară la el.

— Cine sunteţi? întrebă unul din ei.

— Bosch, RHD.

— Vă ocupaţi de asta?

— Nu chiar. Am ceva legat de cazul ăsta. Ceilalţi sunt pe drum.

— Dumnezeule, suntem la două străzi de sediul administraţiei publice.

— Nu erau acolo. Erau la masă în Hollywood. Dar nu vă temeţi, o să ajungă. Doar oamenii ăştia nu pleacă nicăieri.

Bosch se uită la cadavre. Clive Royce era mort pe

scaunul din capul mesei lungi. Avea capul dat pe spate, ca şi cum se uita în tavan, în frunte avea o rană de glonţ din care nu curgea sângele. Sângele din rana de la ceafă se scursese pe spatele sacoului şi pe scaun.

Detectivul Karen Revelle era pe jos, în partea cealaltă a camerei, lângă a doua uşă. Se părea că încercase să fugă înainte de a fi împuşcată. Era cu faţa în jos şi Bosch nu vedea de câte ori fusese nimerită de gloanţe.

Avocata cea frumuşică, asociata lui Royce, al cărei nume Bosch nu şi-l aducea aminte, nu mai era la fel de frumuşică. Trupul ei era pe diagonală faţă de Royce, cu partea de sus peste masă şi cu o rană de glonţ în ceafă. Glonţul ieşise pe sub ochiul drept şi îi nimicise faţa. Întotdeauna se produceau răni mai urâte la ieşire decât la intrare.

— Ce părere aveţi? întrebă unul dintre băieţii de la Central.

— Mi se pare că a intrat cu arma în mână. I-a împuşcat întâi pe aceştia doi, apoi pe femeie, care fugea spre uşă. Pe urmă a ieşit cu spatele pe hol şi a tras asupra băieţilor de la DSI când au intrat.

— Da. Aşa se pare.

— O să verific şi restul locului.

Bosch ieşi pe hol, uitându-se prin uşile deschise la birourile goale. Lângă fiecare uşă era o plăcuţă cu nume şi îşi aminti că pe asistenta lui Royce o chema Denise Graydon.

Holul se termina cu o sală de recreere, unde era o chicinetă, un frigider şi un cuptor cu microunde. Era şi o masă comună, precum şi o uşă întredeschisă.

Bosch deschise uşa cu cotul. Ieşi pe o alee plină cu tomberoane. Se uită în ambele direcţii şi văzu că puţin mai sus, în dreapta, era o parcare cu plată. Bănuia că în parcarea aceea îşi lăsase Jessup maşina şi tot acolo fusese ca să-şi ia arma.

Intră înapoi în clădire şi se uită cu mai multă atenţie în fiecare birou. Ştia din experienţă că păşea pe gheaţă subţire. Era într-o firmă de avocatură şi, indiferent dacă avocaţii trăiau sau nu, clienţii lor aveau dreptul la intimitate şi la relaţia de confidenţialitate dintre avocat şi client. Bosch nu se atinse de nimic, nu deschise niciun sertar şi niciun dosar. Se uita la toate lucrurile, văzând şi citind ce era la vedere.

McPherson i se alătură în timp ce era în biroul lui Revelle.

— Ce faci?

— Mă uit doar.

— S-ar putea să avem probleme dacă intrăm în oricare dintre birouri. Ca membru al Curţii, nu pot...

— Atunci aşteaptă afară. Cum am spus, doar mă uit. Mă asigur că locul e în siguranţă.

— Mă rog. O să fiu afară. Deja a venit toată presa. E un circ...

Bosch se apleca peste biroul lui Revelle. Nu ridică privirea.

— Bravo lor!

McPherson ieşi din cameră şi Bosch citi ceva ce se vedea pe un blocnotes aflat deasupra unui teanc de dosare, pe partea de birou unde era telefonul.

— Maggie? Vino înapoi!

McPherson se întoarse.

— Uită-te puţin la asta.

McPherson ocoli biroul şi se aplecă să citească notiţele de pe prima pagină a blocnotesului. Pagina era acoperită cu diverse notiţe, numere de telefon şi nume. Unele erau încercuite, altele tăiate. Se părea că Revelle le notase în timp ce vorbea la telefon.

— Ce e? întrebă McPherson.

Fără să se atingă de blocnotes, Bosch arătă cu degetul la o notiţă făcută în colţul din dreapta jos. Nu scria decât

Checkers – 804. Dar era destul.

La naiba! spuse McPherson. Sarah nici măcar nu e cazată pe numele ei. Cum a găsit Revelle chestia asta?

— Probabil ne-a urmărit după şedinţă, a plătit pe cineva ca să afle numărul camerei. Trebuie să presupunem că Jessup avea informaţia asta.

Bosch scoase telefonul şi îl sună pe Mickey Haller.

— Sunt Bosch. Sarah mai e cu tine?

— Da, e aici, la tribunal. O aşteptăm pe judecătoare.

— Uite, ai grijă să nu o sperii, dar nu se poate întoarce la hotel.

— Bine. De ce?

— Pentru că avem motive să credem că Jessup ştie locul. O să ne pregătim pentru asta.

— Şi atunci ce să fac?

— O să trimit o echipă de pază la tribunal – pentru amândoi. O să ştie ei ce să facă.

— Pot să se ocupe de ea. Eu nu am nevoie.

— Asta e alegerea ta. Eu te sfătuiesc să accepţi.

Închise telefonul şi se uită la McPherson.

— Trebuie să trimit o echipă de pază acolo. Vreau să mergi cu maşina mea să le iei pe fetele noastre şi să te duci într-un loc sigur. Pe urmă mă suni şi trimit o echipă şi acolo.

— Maşina mea e la două străzi de aici. Pot pur şi simplu...

— Pierzi prea mult timp aşa. Ia-o pe a mea şi pleacă acum. O să sun la şcoală ca să-i anunţ că vii după Maddie.

— În regulă.

— Mulţumesc. Sună-mă când...

Auziră strigăte din faţa biroului. Voci supărate de bărbaţi. Bosch ştia că erau ale prietenilor lui Manny Branson. Îl vedeau pe colegul lor pe podea şi erau mânioşi şi aţâţaţi de mirosul sângelui.

— Hai să mergem, spuse el.

Se dădură puţin în spate, după care o luară spre ieşire.

Bosch îl văzu pe Wright stând dincolo de uşă, consolând doi membri DSI cu figurile întristate, ude de lacrimi. Bosch ocoli trupul lui Branson şi ieşi pe uşă. Îl bătu pe umăr pe Wright.

— Am nevoie de o clipă, domnule locotenent.

Wright se dezlipi de cei doi şi îl urmă. Bosch merse câţiva metri, ca să poată vorbi între patru ochi. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze că l-ar fi putut auzi cineva. Sus, pe cer, erau cel puţin patru elicoptere ale presei care dădeau târcoale locului crimei şi care făceau un zgomot care putea să camufleze perfect orice conversaţie de pe stradă.

— Am nevoie de doi dintre cei mai buni oameni, spuse Bosch, aplecându-se spre urechea lui Wright.

— OK. La ce lucrezi?

— Pe biroul uneia dintre victime e scris ceva. E hotelul şi numărul camerei martorului nostru principal. Trebuie să presupunem că atacatorul are informaţia asta. Măcelul din interior ne arată că îi elimină pe cei care au avut legătură cu procesul. Oamenii care, după părerea lui, au greşit faţă de el. E o listă lungă, dar cred că martorul nostru ar putea fi în capul ei.

— Am înţeles. Vrei să trimiţi pe cineva la hotel.

Bosch încuviinţă.

— Da. Un om afară, unul înăuntru şi eu în cameră. Aşteptăm şi vedem dacă apare.

Wright dădu din cap.

— Folosim patru oameni. Doi afară şi doi înăuntru. Dar nu te duci să aştepţi în cameră, pentru că Jessup nu o să treacă de supraveghere. În schimb, noi doi găsim un punct de observare undeva sus şi stabilim postul de comandă. Aşa se face ca la carte.

Bosch dădu din cap.

— Bine, să mergem.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Dacă te bag în treaba asta, atunci stai în spate. Oamenii mei îl atacă.

Bosch se uită la el o clipă, încercând să citească ce era în spatele cuvintelor.

— Există nişte întrebări, spuse Bosch. Despre Franklin Canyon şi celelalte locuri. Trebuie să vorbesc cu Jessup.

Wright se uită peste umărul lui Bosch şi înapoi la intrarea în firmă.

— Domnule detectiv, unul dintre cei mai buni oameni ai mei e întins pe jos acolo. Nu îţi garantez nimic. Înţelegi?

Bosch ezită, apoi dădu din cap.

— Înţeleg.

PATRUZECI ŞI UNU

Joi, 8 aprilie, 13.50

În sală erau mai mulţi ziarişti decât fuseseră de la începutul procesului. Primele două rânduri din galerie erau pline ochi de reporteri şi cameramani. Celelalte erau ocupate de personalul tribunalului şi de avocaţi care auziseră ce se întâmplase cu Clive Royce.

Sarah Gleason stătea pe un rând de lângă biroul ofiţerului Curţii. Scria că era rezervat pentru poliţişti, dar ofiţerul o aşezase acolo ca să nu ajungă reporterii la ea. Între timp, eu stăteam la masa acuzării, aşteptând-o pe judecătoare ca un om pe o insulă pustie. Maggie nu era. Nici Bosch. Nimeni la masa acuzării. Eram singur.

— Mickey, şopti cineva în spatele meu.

M-am întors şi am văzut-o pe Kate Salters de la *Times* sprijinindu-se de balustradă.

— Nu pot să vorbesc acum. Trebuie să mă gândesc la ce

o să spun aici.

— Dar crezi că felul în care ai distrus martorul de azi-dimineaţă ar avea vreo...

M-a salvat judecătoarea. Breitman a intrat în sală şi şi-a ocupat locul. Salters s-a dus la locul ei şi întrebarea pe care voiam să o evit tot restul vieţii a rămas nepusă – cel puţin pentru moment.

— Deschidem iar şedinţa în cazul *California versus Jessup.* Michael Haller reprezintă statul. Dar juriul nu este de faţă, nici avocatul apărării sau acuzatul. Am aflat din ştirile neconfirmate din presă despre ce s-a întâmplat în ultimele nouăzeci de minute la biroul domnului Royce. Aveţi ceva de adăugat la ceea ce am văzut şi am auzit la televizor, domnule Haller?

M-am ridicat ca să mă adresez Curţii.

— Onorată instanţă, nu ştiu ce apare în acest moment în media, dar pot să confirm că domnul Royce şi avocata asociată la acest caz, domnişoara Graydon, au fost împuşcaţi mortal în birourile lor la ora prânzului. A decedat şi Karen Revelle, precum şi poliţistul care a răspuns la apelul de urgenţă. Suspectul în acest incident a fost identificat ca fiind Jason Jessup. Este încă în libertate.

Judecând după murmuratul din galeria din spatele meu, se făcuseră deja speculaţii despre pe aceste fapte, dar nu fuseseră confirmate de presă.

— Este, cu adevărat, o veste foarte tristă, a spus Breitman.

— Da, onorată instanţă, am spus. Foarte tristă.

— Dar cred că în acest moment trebuie să lăsăm sentimentele deoparte şi să acţionăm precaut. Problema este cum să continuăm procesul. Sunt destul de sigură că ştiu răspunsul, dar sunt dispusă să ascult reprezentanţii înainte de a lua o hotărâre. Vreţi să spuneţi ceva, domnule Haller?

— Da, doamnă judecător. Solicit instanţei să suspende procesul pentru restul zilei şi să reţină membrii juriului cât timp aşteptăm noi informaţii. Solicit şi ca eliberarea acordată înainte de proces domnului Jessup să fie revocată şi să eliberaţi un mandat de arestare.

Judecătoarea s-a gândit îndelung la cererile mele înainte să răspundă.

— Voi revoca eliberarea acuzatului şi voi elibera mandatul. Dar nu văd de ce să reţinem juriul. Din nefericire, nu văd altă soluţie în acest caz decât de a declara eroare judiciară, domnule Haller.

Ştiam că acesta avea să fie primul ei gând. Mă gândisem la răspuns din secunda în care revenisem la tribunal.

— Statul obiectează în privinţa erorii judiciare, doamnă judecător. Legea este clară, domnul Jessup renunţă la dreptul lui de a fi prezent la aceste şedinţe absentând în mod voluntar. Potrivit celor expuse mai devreme de apărare, trebuia să fie ultimul martor de azi. Dar, evident, a decis să nu mai depună mărturie. Aşadar, ţinând cont de toate acestea...

— Domnule Haller, trebuie să vă opresc acum. Cred că vă lipseşte un element din ecuaţie şi mă tem că e deja cam târziu. Poate vă amintiţi că ofiţerul Curţii Solantz a fost desemnat să însoţească juraţii după ce am avut luni probleme cu întârzierea.

— Da.

— Ei bine, prânzul pentru optsprezece persoane în centrul oraşului Los Angeles e o comandă serioasă. Ofiţerul Solantz a aranjat ca grupul să meargă împreună cu autobuzul şi să mănânce în fiecare zi la cantina Clifton. În restaurant există televizoare, dar Solantz le setează mereu pe alte canale decât pe cele de ştiri. Din păcate, unul dintre televizoare era azi setat pe CNN şi postul a transmis în direct ce se întâmpla la biroul domnului Royce. Mai mulţi

juraţi au văzut transmisiunea şi au înţeles ce s-a întâmplat înainte ca Solantz să oprească televizorul. După cum vă puteţi imagina, Solantz nu e prea mulţumit de el însuşi în clipa asta, aşa cum nu sunt nici eu.

M-am întors şi m-am uitat spre biroul ofiţerului Curţii. Solantz era cu ochii plecaţi, umilit. M-am uitat iar la judecătoare şi am ştiut că aici mi se înfundase.

— Inutil de spus, sugestia dumneavoastră de a reţine juriul e bună, dar a venit prea târziu. De aceea, după ce am cumpănit asupra tuturor acestor lucruri, consider că juriul din acest proces a fost influenţat de evenimentele care s-au petrecut în afara sălii de judecată. Intenţionez să declar eroare judiciară şi să continui cazul până când domnul Jessup va fi adus din nou în această instanţă.

S-a oprit o clipă ca să vadă dacă am vreo obiecţie, dar nu ştiam ce să spun. Ceea ce făcea era corect şi inevitabil.

— Să aducem juriul în sală, a spus.

În curând, juraţii îşi ocupau locurile, mulţi uitându-se spre masa goală a acuzării.

Când toată lumea era aşezată, judecătoarea a declarat şedinţa deschisă şi s-a întors în scaun către juraţi. Le-a vorbit pe un ton calm.

— Doamnelor şi domnilor juraţi, trebuie să vă informez că din cauza anumitor factori care nu vă sunt clari acum, dar pe care îi veţi înţelege în curând, am declarat eroare judiciară în cazul *California versus Jason Jessup.* O fac cu mare regret, pentru că toţi cei de aici am investit mult timp şi efort în acţiunile din această instanţă.

S-a oprit şi s-a uitat la figurile nedumerite din faţa ei.

— Nimănui nu-i place să investească atâta timp fără să vadă rezultatul unui caz. Îmi pare rău pentru acest lucru. Dar vă mulţumesc că v-aţi achitat de datorie. Aţi fost de nădejde şi, în general, aţi fost punctuali în fiecare zi. V-am urmărit cu grijă în timpul depunerii mărturiilor şi aţi fost toţi

atenţi. Instanţa vă mulţumeşte. Acum sunteţi liberi şi aţi scăpat de funcţia de jurat. Puteţi merge acasă.

Juraţii au ieşit încolonaţi din sală, mulţi dintre ei aruncând o ultimă privire în urmă. După ce au plecat, judecătoarea s-a întors din nou spre mine.

— Domnule Haller, dacă mai are vreo importanţă, consider că v-aţi comportat foarte bine în calitate de procuror. Îmi pare rău că s-a terminat în acest fel, dar sunteţi bine-venit în această sală oricând şi de oricare parte a culoarului.

— Vă mulţumesc, doamnă judecător. Apreciez cuvintele dumneavoastră. Am beneficiat de mult ajutor.

— Atunci felicitări şi echipei dumneavoastră!

După aceea, judecătoarea s-a ridicat şi a plecat. Am rămas acolo multă vreme, ascultând cum ieşeau ceilalţi din sală şi gândindu-mă la ce spusese Breitman la sfârşit. Mă întreb cum şi de ce o treabă atât de bine făcută în instanţă se terminase cu un lucru atât de oribil petrecut la biroul lui Clive Royce.

— Domnule Haller?

M-am întors, crezând că era un reporter. Dar erau doi poliţişti în civil.

— Ne-a trimis domnul detectiv Bosch. Am venit să vă plasăm sub protecţie pe dumneavoastră şi pe domnişoara Gleason.

— Doar pe domnişoara Gleason, e chiar aici.

Sarah aştepta pe banca de lângă biroul lui Solantz.

— Sarah, aceşti poliţişti o să aibă grijă de tine până când îl prind pe Jason Jessup sau...

Nu a fost nevoie să termin vorba. Sarah s-a ridicat şi a venit spre noi.

— Deci, s-a terminat procesul? a întrebat ea.

— Da. Judecătoarea a declarat eroare judiciară. Asta înseamnă că dacă îl arestează pe Jessup, s-ar putea să fie

nevoie să o luăm de la capăt. Cu un juriu nou.

A dat din cap, părând oarecum uimită. Văzusem expresia asta pe faţa multora dintre cei care se aventurează cu naivitate în sistemul de justiţie. Pleacă apoi din sală întrebându-se ce s-a întâmplat. La fel era şi Sarah Gleason.

— Sarah, ar trebui să mergi cu domnii aceştia. O să ţinem legătura când aflăm ce se întâmplă mai departe.

A dat scurt din cap şi au pornit spre uşă.

Am aşteptat o vreme, singur în sală, apoi am luat-o şi eu către hol. Am văzut mai mulţi juraţi care dădeau interviuri pentru reporteri. Aş fi putut să mă uit, dar în clipa aceea nu mă interesa ce aveau de spus alţii despre caz. Nu mă mai interesa deloc.

Kate Salters m-a văzut şi s-a desprins de grup.

— Mickey, putem vorbi acum?

— Nu am chef de vorbit. Sună-mă mâine.

— Dar povestea se desfăşoară azi, Mick.

— Nu-mi pasă.

Am trecut pe lângă ea în direcţia lifturilor.

— Unde mergi?

Nu i-am răspuns. Am ajuns la lifturi şi am urcat într-unul care era deschis. M-am aşezat într-un colţ şi am văzut o femeie în dreptul butoanelor. Mi-a pus aceeaşi întrebare ca Salters.

— Unde mergeţi?

— Acasă, i-am spus.

A apăsat butonul P şi am coborât.

PARTEA A CINCEA

Capturarea

PATRUZECI ŞI DOI

Joi, 8 aprilie, 16.40

Bosch era cu Wright într-un birou împrumutat, vizavi de hotelul Checkers. Era postul de comandă şi, deşi nimeni nu credea că Jessup era atât de prost încât să intre pe uşa din faţă, din poziţia în care se aflau vedeau bine întreaga proprietate, precum şi celelalte două puncte de observare.

— Nu ştiu, zise Wright, uitându-se pe fereastră. Tipul acesta e deştept, nu?

— Bănuiesc, spuse Bosch.

— Atunci nu prea îl văd să facă o asemenea manevră, ştii? Ar fi ajuns deja aici dacă asta intenţiona. Probabil e deja la jumătatea drumului spre Mexic şi noi stăm şi păzim hotelul.

— Posibil.

— Dacă aş fi în locul lui, m-aş duce acolo şi m-aş face nevăzut. Să încerc să stau cât mai mult pe plajă înainte să mă prindă şi să mă bage iar la răcoare.

Telefonul lui Bosch începu să vibreze şi văzu că îl suna fiica lui.

— O să ies puţin ca să vorbesc, îi spuse lui Wright. Te descurci aici?

— Mă descurc.

Bosch răspunse la telefon în timp ce ieşea pe hol.

— Bună, Mads. E totul în regulă?

— E o maşină de poliţie în faţă.

— Da, ştiu. Eu am trimis-o acolo. Ca o precauţie în plus. Vorbiseră cu o oră mai devreme, după ce Maggie McPherson le dusese acasă la o prietenă la Porter Ranch. Îi

povestise fiicei lui că Jessup era în libertate şi despre cele întâmplate la biroul Tui Royce. Ea nu ştia de vizita nocturnă a lui Jessup la ei acasă cu două săptămâni înainte.

— Încă nu l-au prins?

— Ne ocupăm de asta şi sunt în mijlocul lucrurilor aici. Stai aproape de mătuşa Maggie şi ai grijă. Vin să te iau imediat ce termin.

— Bine. Uite, mătuşa Maggie vrea să vorbească cu tine. McPherson luă telefonul.

— Harry, ai vreo noutate?

— La fel ca înainte. Îl căutăm şi avem oameni în toate locurile ştiute. Eu sunt cu Wright la hotelul lui Sarah.

— Aveţi grijă.

— Apropo, Mickey unde e? A refuzat să stea sub protecţia poliţiei.

— Acum e acasă, dar a zis că vine încoace.

— OK, asta e bine. Vorbim mai târziu.

— Ţine-ne la curent.

— Aşa o să fac.

Bosch închise telefonul şi se întoarse în birou. Wright era tot la fereastră.

— Cred că ne pierdem timpul şi ar trebui să oprim chestia asta, spuse el.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Tocmai s-a dat prin staţie. Au găsit maşina pe care o folosea Jessup. În Venice. Nu e prin preajmă, Bosch.

Bosch ştia că abandonarea maşinii în Venice era praf în ochi. Probabil se dusese pe plajă, lăsase maşina şi se întorcea acum cu un taxi în centru. Cu toate astea, descoperi că era de acord cu Wright. Aici nu făceau decât să piardă vremea.

— La naiba, zise el.

— Nu-ţi face griji. Îl prindem noi. O să las o echipă aici şi una la tine acasă. Toţi ceilalţi o să meargă în Venice.

— Şi la digul Santa Monica?

— Am deja oameni acolo. Am trimis două echipe şi nu a intrat sau ieşit nimeni de acolo.

Wright deschise staţia şi începu să dea indicaţii oamenilor. Bosch îl asculta, plimbându-se prin cameră, încercând să înţeleagă ce făcea Jessup. După o vreme, ieşi din nou pe hol, ca să nu-l deranjeze pe Wright şi îl sună pe Larry Gandle, şeful lui de la RHD.

— Sunt Bosch. Voiam să te ţin la curent.

— Mai eşti la hotel?

— Da, suntem pe cale să plecăm şi să ne ducem pe plajă. Probabil ai auzit că au găsit maşina.

— Da, tocmai am fost acolo.

Bosch era surprins. Cu patru victime la biroul lui Royce, credea că Gandle era încă la locul crimei.

— Maşina e curată, zise Gandle. Jessup e încă înarmat.

— Unde eşti acum? întrebă Bosch.

— Pe autostradă, spuse Gandle. Tocmai am fost în camera pe care o folosea Jessup. Am avut nevoie de mandat de percheziţie.

— Aţi găsit ceva?

— Deocamdată nu. Nenorocitul ăsta, îl vezi în sală purtând costum şi crezi... Nu ştiu ce crezi, dar adevărul e că trăia ca un animal.

— Cum adică?

— Sunt conserve goale peste tot, cu mâncare mucegăită înăuntru. Mâncare mucegăită pe blat, gunoaie peste tot. Şi-a pus pături în geam ca să blocheze lumina. Parcă e o celulă de puşcărie. Ba chiar scria pe pereţi.

Dintr-odată, Bosch înţelese totul. Ştia pentru cine pregătise Jessup carcera de sub dig.

— Ce fel de mâncare? întrebă el.

— Poftim? zise Gandle.

— Mâncarea la conservă. Ce fel de mâncare e?

— Nu ştiu, fructe, piersici – tot felul de chestii pe care le găseşti proaspete în orice magazin. Dar el le mânca din conservă. Ca la închisoare.

— Mulţumesc, locotenente.

Bosch închise telefonul şi intră repede înapoi în birou. Wright terminase cu staţia.

— Oamenii tăi au coborât sub dig să verifice magazia?

— E supraveghere de la distanţă.

— Adică nu au verificat locul?

— Au verificat zona. Nu au văzut pe nimeni care să intre pe sub pereţi. Aşa că s-au retras şi s-au aşezat la pândă.

— Jessup e acolo. Nu l-au observat.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Hai să mergem.

PATRUZECI ŞI TREI

Joi, 8 aprilie, 18.35

Stăteam la fereastra din capătul livingului şi priveam oraşul peste care apunea soarele. Jessup era undeva acolo. La fel ca un animal turbat, avea să fie vânat, încolţit şi, fără îndoială, nimicit. Era sfârşitul inevitabil al acestei piese de teatru.

Din punct de vedere legal, Jessup era vinovat, dar nu puteam să nu mă gândesc la propria vină în aceste lucruri sumbre. Nu în sens legal, ci într-un sens privat, intern. Trebuia să mă întreb dacă nu cumva, conştient sau nu, pusesem în mişcare toate aceste întâmplări în ziua în care am stat cu Gabriel Williams la masă şi am acceptat să-mi depăşesc limitele în sala de judecată. Poate că în momentul în care l-am lăsat liber pe Jessup am hotărât soarta lui

Royce şi a celorlalţi. Eram avocat al apărării, nu procuror. Reprezentam persoana dezavantajată, nu statul. Poate făcusem acei paşi şi acele manevre ca să nu se ajungă la un verdict şi ca să nu fiu nevoit să trăiesc cu rezultatul acela înscris în dosarul şi în conştiinţa mea.

La astfel de lucruri medita un om vinovat. Dar nu a durat prea mult. A sunat telefonul şi l-am scos din buzunar fără să-mi mut privirea de la imaginea oraşului.

— Haller.

— Eu sunt. Credeam că vii încoace.

Maggie McFierce.

— În curând. Termin şi eu aici. E totul în regulă?

— Pentru mine, da. Dar probabil că nu şi pentru Jessup. Te uiţi la ştiri?

— Nu, ce se transmite?

— Au evacuat digul Santa Monica. Un elicopter al Canalului 5 survolează zona. Nu au confirmat că e vorba de Jessup, dar au spus că unitatea DSI a Poliţiei din LA a cerut undă verde de la poliţia din Santa Monica să prindă un evadat. Sunt pe plajă şi se apropie.

— Carcera? Oare Jessup a răpit pe cineva?

— Dacă da, nu au spus nimic la televizor.

— L-ai sunat pe Harry?

— Tocmai am încercat, dar nu a răspuns. Cred că e acolo, pe plajă.

Am plecat de la fereastră şi am luat telecomanda televizorului de pe măsuţa de cafea. Am deschis televizorul şi am mutat pe Canalul 5.

— L-am deschis, i-am spus lui Maggie.

Pe ecran se vedea imaginea de sus a digului şi plaja din jur. Se părea că erau nişte bărbaţi pe plajă care se apropiau de partea de jos a digului atât de la nord, cât şi de la sud.

— Cred că ai dreptate, i-am spus. El trebuie să fie. Carcera pe care a făcut-o acolo e pentru el. Ca un buncăr în

care să se retragă.

— Aşa cum era celula în care era obişnuit să stea. Mă întreb dacă ştie că vin după el. Poate aude elicopterele.

— Harry a spus că valurile sunt atât de zgomotoase încât nu poţi să auzi nici măcar o împuşcătură.

— Ei bine, s-ar putea să se verifice teoria asta.

Am privit în tăcere preţ de câteva clipe, după care am continuat.

— Maggie, se uită şi fetele la asta?

— Doamne, nu! Se joacă la calculator în camera cealaltă.

— Bine.

Priveau în tăcere. Vocea prezentatorului răsuna cu ecou prin telefon în timp ce vorbea fără rost despre ce se vedea pe ecran, într-un târziu, Maggie puse întrebarea la care probabil se gândise toată după-amiaza.

— Ai fi crezut că o să se ajungă la asta, Haller?

— Nu, tu?

— Nu, niciodată. Credeam că totul o să se rezolve în sala de judecată. Ca de fiecare dată.

— Da.

— Măcar Jessup ne-a scăpat de umilinţa unui verdict.

— Ce vrei să spui? Îl încolţisem şi el ştia asta.

— Nu te-ai uitat la interviurile cu juraţii, nu?

— Ce, la televizor?

— Da, juratul numărul zece e pe toate canalele, spunând că el ar fi votat pentru nevinovat.

— Te referi la Kirns?

— Da, înlocuitorul care a intrat în juriu. Toţi ceilalţi intervievaţi au spus vinovat, vinovat, vinovat. Dar Kirns a spus nevinovat, că nu l-am convins. El ar fi împiedicat juriul, Haller, ştii că Williams nu s-ar fi angajat pentru runda a doua. Jessup ar fi fost eliberat.

M-am gândit la vorbele ei şi am clătinat doar din cap. Totul fusese în van. Era nevoie de un singur jurat care să

aibă un dinte împotriva societăţii şi Jessup ar fi fost liber. Am întors capul de la televizor către orizontul îndepărtat, spre vest, unde ştiam că Santa Monica se întindea pe marginea Pacificului. Mi se părea că vedeam elicopterele de presă dând târcoale.

— Mă întreb dacă Jessup o să ştie asta vreodată, am spus eu.

PATRUZECI ŞI PATRU

Joi, 8 aprilie, 18.55

Soarele cobora peste Pacific, iluminând o cărare verde strălucitoare pe suprafaţa apei. Bosch stătea aproape de Wright pe plajă, la aproape o sută de metri de dig. Amândoi se uitau pe un ecran de 12 x 12 cm pe care Wright îl avea în suportul prins în curele pe piept. Coordona capturarea lui Jason Jessup de către DSI. Pe ecran era imaginea neclară a zonei de depozitare slab luminate de sub dig. Bosch avea căşti, dar nu avea microfon. Auzea mesajele transmise, dar nu putea să contribuie cu nimic. Orice spunea trebuia să treacă întâi pe la Wright.

Vocile se auzeau greu în cască din cauza zgomotului valurilor care se izbeau de dig.

— Aici Cinci, am intrat.

— Reglaţi imaginea, ordonă Wright.

Imaginea deveni mai clară şi Bosch văzu că obiectivul camerei era îndreptat către magaziile din spate.

— Aceea.

Arătă cu degetul uşa pe care îl văzuse pe Jessup intrând.

— Bine, zise Wright. Ţinta noastră e a doua uşă din dreapta. Repet, a doua uşă din dreapta. Înaintaţi şi păstraţi

poziţiile.

Imaginea începu să tremure în timp ce oamenii schimbau poziţia. Acum erau şi mai aproape.

— Trei şi Patru sunt...

Restul transmisiei fu acoperit de zgomotul valurilor.

— Trei şi Patru, repetaţi, spuse Wright.

— Trei, Patru pe poziţie.

— Aşteptaţi semnalul meu. Cei de sus sunt gata?

— Suntem gata.

Pe partea de sus a digului evacuat era altă echipă, care plasase dispozitive explozibile mici în colţurile trapei de deasupra magaziei, acolo unde credeau că se ascundea Jessup. La semnalul lui Wright, echipele DSI aveau să arunce în aer trapa şi să intre pe sus şi pe jos.

Wright puse mâna pe microfonul de lângă obraz şi se uită la Bosch.

— Eşti gata?

— Gata.

Wright dădu drumul microfonului şi transmise ordinul.

— Bine, haideţi să-i dăm o şansă, spuse el. Trei, ai difuzorul pornit?

— Difuzorul e pornit. Puteţi vorbi în trei, doi... unu.

Wright vorbi, încercând, de la o sută de metri distanţă, să-l convingă pe cel ascuns în camera întunecată să se predea.

— Jason Jessup! Sunt locotenent Stephen Wright de la Poliţia din Los Angeles. Eşti înconjurat din toate părţile. Ieşi afară cu mâinile după cap şi degetele încrucişate. Deplasează-te în faţă către poliţiştii care te aşteaptă. Dacă nu asculţi ordinul, vei fi împuşcat.

Bosch scoase căştile şi ascultă. Auzea sunetele înfundate ale cuvintelor lui Wright venind de sub pod. Fără îndoială că Jessup le auzea dacă era acolo.

— Ai la dispoziţie un minut, spuse Wright ca ultimă

comandă pentru Jessup.

Locotenentul se uită la ceas şi aşteptă. După treizeci de secunde, Wright vorbi cu cei de sub pod.

— Se vede ceva?

— Aici Trei. Nu văd nimic.

— Patru, nimic.

Wright se uită întristat la Bosch, ca şi cum spera să nu se fi ajuns la asta.

— În regulă, la semnalul meu intrăm. Aveţi grijă şi fără focuri încrucişate. Cei de sus, dacă trageţi, fiţi siguri că ştiţi pe cine...

Imaginea de pe ecran începu să se clatine. O uşă de magazie se deschise, dar nu cea pe care se concentrau toţi. Camera se mişcă brusc, întorcându-se în altă direcţie. Bosch îl văzu pe Jessup ieşind din întunericul din spatele uşii deschise. Îşi împreună mâinile, aşezându-se în poziţie de luptă.

— E înarmat! strigă Wright.

Schimbul de focuri care urmă nu dură mai mult de zece secunde. Dar, în acele secunde, cel puţin patru dintre poliţiştii de sub dig îşi descărcară armele. Crescendoul era punctat şi de focurile inutile trase de sus. Bosch îl văzuse deja pe Jessup căzând la pământ. Ca un om aflat în faţa plutonului de execuţie, trupul lui păru o clipă suspendat de forţa gloanţelor trase din diverse unghiuri. Apoi gravitaţia îşi spuse cuvântul şi trupul se prăbuşi în nisip.

După câteva clipe de linişte, Wright vorbi iar prin staţie.

— Sunteţi toţi teferi? Număraţi.

Toţi poliţiştii de sub dig şi de deasupra lui confirmară că erau în regulă.

— Verificaţi suspectul.

Bosch văzu pe ecran cum doi poliţişti se apropiau de trupul lui Jessup. Unul îi verifică pulsul, celălalt ţinea arma aţintită spre el.

— E10–7[12].

— Îndepărtaţi arma.

— Am rezolvat.

Wright opri transmisia video şi se uită la Bosch.

— S-a terminat, spuse el.

— Da.

— Îmi pare rău că n-ai primit răspunsurile pe care le aşteptai.

— Şi mie.

O porniră pe plajă către dig. Wright se uită la ceas şi deschise staţia, anunţând ora la care avusese loc schimbul de focuri, 19.18.

Bosch privea în stânga, către ocean. Soarele dispăruse.

[12] Denumire codificată în jargonul poliţiei din SUA, semnificând o persoană decedată (n.tr.)

PARTEA A ŞASEA

Tot ce-a mai rămas

PATRUZECI ŞI CINCI

Vineri, 9 aprilie, 14.20

Eu şi Harry Bosch stăteam de o parte şi de alta a mesei de picnic, privind echipa de excavare a examinatorilor medicali. Erau deja la a treia acţiune la copacul unde Jason Jessup aprinsese o lumânare în Franklin Canyon.

Nu era nevoie de prezenţa mea, dar voiam să fiu acolo. Speram să obţinem noi dovezi în legătură cu crimele lui Jason Jessup, ca şi cum în acest fel ne-ar fi fost mai uşor să acceptăm ce se întâmplase.

Dar până în clipa aceea, după trei excavări, nu găsiseră nimic. Echipa se mişca încet, îndepărtând pământul puţin câte puţin, analizând şi verificând fiecare bucată de sol îndepărtată. Eram de dimineaţă acolo şi speranţele mele se transformaseră într-un cinism rece legat de ce făcea Jessup acolo în nopţile în care era urmărit.

O pânză albă era întinsă de sub copac spre doi stâlpi înfipţi la marginea perimetrului de căutare. Astfel, săpătorii erau protejaţi de soare, dar şi de elicopterele de presă care survolau spaţiul aerian. Cineva ciripise despre ce făceam acolo.

Bosch avea pe masă teancul de dosare cu persoane dispărute. Era pregătit cu datele fetelor dispărute în caz că se găseau rămăşiţele cuiva. Eu venisem înarmat doar cu ziarul de dimineaţă şi citeam a doua oară articolul de pe prima pagină. *Times* prezenta derularea evenimentelor din ziua precedentă, însoţind-o cu o fotografie color cu doi agenţi DSI care îndreptau armele spre trapa deschisă din digul Santa Monica. Articolul prezenta şi o relatare

secundară despre DSI. Titlul: ALT CAZ, ALTE ÎMPUŞCĂTURI, ISTORIA SÂNGEROASĂ A DSI.

Aveam sentimentul că povestea asta avea să dureze mult timp. Până acum, nu se aflase în presă că DSI ştia că Jessup obţinuse o armă. Când ziariştii aveau să afle – eram sigur că aveau să afle – avea să izbucnească o furtună de controverse, anchete şi investigaţii în departamentul de poliţie. Întrebarea cea mai importantă era: odată ce s-a stabilit că acest om era înarmat, de ce i s-a permis să rămână în libertate?

Toate acestea mă făceau să mă bucur că nu mai eram angajatul statului nici măcar temporar. În arena birocratică, acest fel de întrebări şi răspunsurile lor au tendinţa de a-i lăsa pe oameni fără slujbe.

Nu era nevoie să mă îngrijorez pentru impactul pe care aceste anchete îl puteau avea asupra mijloacelor mele de trai. Urma să mă întorc la biroul meu – pe bancheta din spate a limuzinei Lincoln. Mă întorceam la meseria mea de avocat independent al apărării. Acolo totul era mai clar, atât misiunea, cât şi limitele.

— Vine şi Maggie McFierce? a întrebat Bosch.

Am pus ziarul pe masă.

— Nu, Williams a trimis-o înapoi la Van Nuys. Rolul ei în proces s-a terminat.

— De ce nu o aduce în centru?

— Înţelegerea era că trebuia să obţinem o condamnare ca să vină în centru. N-am obţinut-o.

Am arătat cu mâna spre ziar.

— Şi nici nu eram pe cale să o obţinem. Unul dintre juraţi spune oricui îl ascultă că ar fi votat pentru nevinovăţie. Aşa că se poate spune că Gabriel Williams e un om de cuvânt. Maggie nu se mişcă de acolo prea curând.

Aşa funcţionau lucrurile în reţeaua politicii şi a jurisprudenţei. De aceea, de abia aşteptam să mă întorc la

a-i apăra pe cei osândiţi.

Am rămas tăcuţi o vreme, iar eu mă gândeam la fosta mea soţie şi la faptul că eforturile mele de a o ajuta să promoveze eşuaseră lamentabil. Mă întrebam dacă avea să-mi poarte pică. Speram că nu. Avea să fie greu pentru mine să trăiesc într-o lume în care Maggie mă dispreţuia.

— Au găsit ceva, a spus Bosch.

M-am desprins de gânduri şi m-am concentrat. Unul dintre săpători folosea un fel de pensetă ca să pună ceva scos din pământ într-o pungă pentru probe. După aceea, s-a ridicat şi a venit spre noi cu punga. Era Kathy Kohl, arheologul criminalist.

I-a întins punga lui Bosch şi el s-a uitat mai de aproape. Am văzut că înăuntru era o brăţară de argint.

— N-am găsit oase, a spus Kohl. Doar asta. Am săpat la 80 de centimetri adâncime şi rareori găseşti un cadavru îngropat în urma unei crime la adâncime mai mare ca asta. Aşa că se pare că o să fie la fel ca la celelalte două săpături. Vreţi să continuăm?

Bosch s-a uitat la brăţara din pungă, apoi la Kohl.

— Ce ziceţi de încă treizeci de centimetri? O să fie o problemă?

— O zi pe teren e oricând de preferat unei zile în laborator. Dacă vreţi să continuăm, săpăm mai departe.

— Mulţumesc, domnişoară doctor.

— Nicio problemă.

Kohl s-a întors la săpat, iar Bosch mi-a întins punga. Era o brăţară cu talismane. Erau fărâme de pământ printre zale şi talismane. Se vedeau o rachetă de tenis şi un avion.

— O recunoşti? l-am întrebat. E de la una dintre fetele dispărute?

A arătat cu mâna spre teancul de dosare.

— Nu. Nu-mi amintesc să fi văzut o astfel de brăţară în liste.

— E posibil să o fi pierdut cineva.

— La optzeci de centimetri sub pământ?

— Atunci crezi că a îngropat-o Jessup?

— Posibil. N-aş vrea să rămânem cu mâna goală după toate astea. Cu siguranţă Jessup a venit aici dintr-un motiv. Dacă nu le-a îngropat aici, atunci poate aici le omora. Nu ştiu.

I-am dat punga înapoi.

— Cred că eşti prea optimist, Harry. Nu te caracterizează.

— Atunci tu ce naiba crezi că făcea Jessup aici în nopţile acelea?

— Cred că el şi Royce îşi băteau joc de noi.

— Royce? Despre ce vorbeşti?

— Ne-au păcălit, Harry. Recunoaşte.

Bosch ridică punga şi o scutură ca să se desprindă pământul de pe brăţară.

— A fost o deviere clasică, am spus. Prima regulă a unei apărări bune e ofensiva bună. Îţi ataci propriul caz înainte de a ajunge măcar în instanţă. Îi găseşti slăbiciunile şi, dacă nu le poţi repara, găseşti modalităţi de a distrage atenţia celorlalţi.

— OK.

— Cea mai mare slăbiciune a cazului a fost Eddie Roman. Royce voia să aducă în instanţă un mincinos şi un dependent de droguri. Ştia că, dacă ai suficient timp, o să-l găseşti pe Roman sau o să afli diverse lucruri despre el, dacă nu amândouă. Trebuia să te abată din drum. Să te ţină ocupat cu lucruri din afara cazului principal.

— Vrei să spui că ştia că îl urmăream pe Jessup?

— Ar fi putut ghici cu uşurinţă. Nu m-am opus prea mult eliberării lui Jessup. A fost ceva neobişnuit şi probabil l-a pus pe gânduri pe Royce. Aşa că l-a trimis noaptea la plimbare pe Jessup să vadă dacă e urmărit. După cum ne-am gândit şi înainte, probabil tot el l-a trimis la tine acasă

ca să vadă dacă atrage vreo reacţie şi confirmă că îl supravegheam. Când nu a reuşit, când a văzut că nu se întâmplă nimic, Royce a crezut probabil că s-a înşelat şi a renunţat. După asta, Jessup nu a mai venit aici noaptea.

— Probabil şi-a imaginat că e liber să-şi construiască o carceră sub dig.

— Are sens. Nu?

Bosch a răspuns după o pauză. A pus mâna pe teancul de dosare.

— Şi atunci cum rămâne cu fetele acestea dispărute? a întrebat. E doar o coincidenţă?

— Nu ştiu, am spus eu. Poate nu o să ştim niciodată. Nu ştim decât că sunt încă dispărute şi, dacă Jessup e implicat, atunci probabil că secretul a murit ieri, odată cu el.

Bosch s-a ridicat de pe bancă, având o expresie tulburată pe faţă. Încă mai avea în mână punga cu brăţara.

— Îmi pare rău, Harry.

— Da, şi mie.

— Încotro?

Bosch a ridicat din umeri.

— Spre cazul următor. Numele meu intră din nou în rotaţie. Dar tu?

Am întins braţele şi am zâmbit.

— Ştii ce fac eu.

— Eşti sigur? Te-ai descurcat foarte bine ca procuror.

— Mda, mersi, dar trebuie să faci ce trebuie să faci. Şi apoi, nu m-ar mai lăsa să mai trec de cealaltă parte a culoarului. Nu după toate astea.

— Ce vrei să spui?

— O să aibă nevoie de cineva pe care să dea vina acum şi eu o să fiu acela. Eu l-am lăsat liber pe Jessup. Stai să vezi. Poliţiştii, *Times*, chiar şi Gabriel Williams o să dea până la urmă vina pe mine. Dar e în regulă, numai să o lase pe Maggie în pace. Ştiu care e locul meu în lume şi mă

întorc să mi-l ocup.

Bosch a dat din cap pentru că nu mai era nimic de zis. A scuturat iar punga cu brăţara, frământând-o cu degetele şi dând pământul la o parte. Apoi s-a uitat mai atent şi mi-am dat seama că vedea ceva acolo.

— Ce e?

Bosch s-a schimbat la faţă. Pipăia unul dintre talismane, curăţându-l de pământ prin punga de plastic. Pe urmă mi l-a pus în palmă.

— Ia uită-te. Ce e aia?

Talismanul era încă murdar şi oxidat. Era o bucată pătrată de argint, ceva mai mare de un centimetru. Pe o parte era o toartă micuţă în mijloc, pe cealaltă părea să fie un bol sau o ceaşcă.

— Parcă e o ceaşcă de ceai pe o farfurie pătrată, am spus. Nu ştiu.

— Nu, întoarce-l. Aceea e partea de jos.

L-am întors şi am văzut şi eu ce vedea el.

— E o... tichie. Ca acelea de la absolvire şi bucata asta de sus e pentru ciucure.

— Da. Ciucurele lipseşte, probabil e tot în pământ.

— Bine, ce înseamnă asta?

Bosch s-a aşezat şi a început să se uite repede prin dosare.

— Nu îţi mai aminteşti? Prima fată pe care v-am arătat-o, ţie şi lui Maggie. Valerie Schlicter. A dispărut la o lună după ce a absolvit cursurile liceului Riverside.

— Deci crezi...

Bosch a găsit dosarul şi l-a deschis. Era subţire. Erau trei poze cu Valerie Schlicter, inclusiv una de la absolvire, în care purta roba şi tichia. S-a uitat repede prin cele câteva documente din dosar.

— Nu scrie nimic aici de o brăţară ca asta, a spus el.

— Probabil pentru că nu era a ei, am spus. E doar o

speculaţie, nu crezi?

Se purta ca şi cum nu mă auzea, blocând orice răspuns negativ din exterior.

— Trebuie să mă duc acolo. Avea o mamă şi un frate. Să văd cine mai e pe acolo şi poate să vadă brăţara asta.

— Harry, eşti sigur că...

— Crezi că am de ales?

S-a ridicat iar, mi-a luat din mână punga cu brăţara şi a strâns dosarele. Aproape că auzeam adrenalina care îi curgea prin vene. Ca un câine cu un os. Bosch trebuia să plece. Era o posibilitate firavă, dar era mai bună decât să nu aibă niciuna. Avea să îl ţină în priză.

M-am ridicat şi eu şi m-am dus după el la locul de excavare. I-a spus lui Kohl că trebuia să meargă şi să verifice ce era cu brăţara aceea. I-a mai spus şi să-l sune dacă mai găsea ceva în groapă.

Ne-am dus spre parcare; Bosch mergea repede, fără să se uite în urmă dacă se ţinea cineva după el. Venisem fiecare cu maşina lui.

— Hei, am strigat după el. Aşteaptă!

S-a oprit în mijlocul parcării.

— Ce e?

— Practic, încă sunt procuror în cazul lui Jessup. Aşa că, înainte să o ştergi, spune-mi la ce te gândeşti. A îngropat brăţara aici şi pe ea nu? Are vreun sens?

— Nimic nu o să aibă sens până nu identific brăţara. Dacă îmi spune cineva că era a ei, atunci o să încercăm să înţelegem. Adu-ţi aminte, când venea Jessup aici, nu puteam să ne apropiem de el. Era prea riscant. Aşa că nu ştim exact ce făcea. Poate căuta exact asta.

— OK, pare să aibă sens.

— Trebuie să plec.

A pornit spre maşină. Era parcată lângă limuzina mea Lincoln.

— Să-mi dai de ştire, bine? am strigat după el.

S-a uitat la mine când a urcat în maşină.

— Da, a zis. Aşa o să fac.

Apoi s-a aşezat pe scaun şi am auzit motorul pornind. Bosch conducea la fel cum mergea, ieşind repede din parcare, aruncând praf şi pietriş în aer. Avea o misiune de îndeplinit. M-am urcat în Lincoln şi l-am urmat spre ieşirea din parc, în sus, pe Mulholland. Dar l-am pierdut la prima curbă.

MULŢUMIRI

Autorul doreşte să aducă mulţumiri unor persoane care l-au ajutat în cercetările pentru această carte şi în procesul de scriere. Printre acestea se numără Asya Muchnick, Michael Pietsch, Pamela Marshall, Bill Massey, Jane Davis, Shannon Byrne, Daniel Daly, Roger Mills, Rick Jackson, Tim Marcia, David Lambkin, Dennis Wojciechowski, John Houghton, judecătorul Judith Champagne, Terrill Lee Lankford, John Lewin, Jay Stein, Philip Spitzer şi Linda Connelly.

De asemenea, autorul a beneficiat de ajutor şi din lecturarea volumului *Defending the Damned: Inside a Dark Corner of the Criminal Justice System*[13] de Kevin Davis.

[13] Apărarea osândiţilor: În colţul întunecat al sistemul penal de justiţie (n.tr.)